

DEVİRİMCİ EMEK

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEGIN OLACAK!

13 MART'TAN GAZİYE
GAZİ'DEN ZAFERE

TÜSİAİFİN SİYASİ EĞİLİMİ HER PLANDA GERİCİLİKTR

Sermaye temelinde dayalı, burjuvazinin egemen sınıf olduğu bir toplumda, egemen olanın pek çok konuda ilk adım atması ve kendi özel çıkarlarının gittiği yere kadar gitmek istemesi, sistemin işleyişini gerektirir.

Syfe 3

DEVİRİMCİ CEPHENİN İNŞAASI UZERİNE

Devirimi cephenin oluşturulması kadar, cephenin hangi taktik politikaları izleyeceği, hangi sloganları öne çıkaracağı ve hangi görevleri çözmek üzere önüne koyacağı da önemlidir.

Syfe 12

BURJUVA İÇ SAVAŞIN GELİŞİMİ

İç savaşın başlangıcını eğer kez burjuvazi ya da Fikret hani amaçını gizleyerek, ileri edilmeyle bir savaşla ve bunun baskınlıklarıyla başlatır. Çünkü burjuva iç savaşın toplumunda devrim kükleri vardır. 3

Syfe 17

Devrim İçin Devrimci Emek
Günes Güldük Sivrihisar Hızı
Yıl 7 / Sayı 1 / 15 Nisan 1995

Sahibi: Emek Yayıncılık Ağına
Temel Güray

Genel Yayın Yönetmeni
K. Önder İl

Yaz İşleri Müdürü
Ayhan Brodogen

Abone Hakkında

Yıllık

4 AYLIK ..... 2.000.000 TL

6 AYLIK ..... 3.000.000 TL

Yarıyıl

6 AYLIK ..... 1.200.000 TL

3 AYLIK ..... 600.000 TL

Hesap No:

Temel Güray

İs. Hakkında İZMİR

Banka Hesabı 1047 30000 000000

Adres

Halkın Mah.

Genel No: 136

H. Paşa Caddesi İZMİR

08500 İZMİR

Tel: 0232 511 0133

Ayrıca Temsilcilikler

Sakarya Mahallesi

Post. Kutusu 9006 Heri. 1. Anı

İZMİR

İzmir Temsilcilik

İ. Köprülü

R. Du. Lev. 16/A

1050 MENENES / İZMİR

İZMİR

Ayrıca Temsilcilikler

M. Arslan

Şişli Mah. Str. 9

13225 Dörtgenli / ANKARA

Baskı

Çizim: Ahmet

Genel Dağıtım

BİR YAY

Ölürken,

Yeni dergimizin yeniden merhaba

Üzün süredir yaktığımız iki aydın aklınla bulduğumuz. Bu aydınlarımızın nedenlerini aklında için akıllarımızın rahatsız edileceğini bilmesimize rağmen yine de ilk aşkıdan ayıklama ihtiyacı duyduk.

Son süreçte yani 1990'dan itibaren ortaya koyduğumuz beklentilerin en başında yer alan "Devrim Durumu" ve "İç Savaş" kendi iç devrimini artırarak sürüyor. Doğaldır ki, iç savaş koşullarının yarandığı bir ülkede devrim cephesinin sesi sulağa olan yayıncılığa, karşı devrim güçleri boy hedefi haline geldi. Bu durum, biz rahatsız ediyoruz. Aksine karşı devrim güçleri ne kadar fazla saldırıyorsa, biz de o kadar doğru bir hava ürettiğimizden emin oluyoruz. Hiç bir süreçte yitmiş değiliz, yitmiş değiliz. Hapsettiğimiz gibi hareketi sona da daha kararlı ve inatçı bir biçimde koymayı sürdürüyoruz.

İst. Üstü hapsetme ve yayın durdurma cezalarından sonra, basın polisleri sözünü olarak da "İhtisarı sonu Devrimci Emek" çaktırmıyoruz, her ne yeni bir hapsetme kararı gelecek diyerek neylerini açıkça ifade ettiler.

Mayıs '94 yılına ait davaların kapama cezalarına '95-98-97 yılı cezalarıyla uzanca bir süre yayınına engellenmeyeceğini bildiğimizde, yeni bir dergiye çıkıncularımıza ulaşmayı uygun bulduk. Bir süre bürokratik engellemelere rağmen, yeniden merhaba diyebilmenin mutluluğu içindeyiz.

Son süreçte Halkın Mahallesi mahkemesini kendi iç çelişkileri ülke ve dünya sorunlarını gözlemek adına halklarımızın gündemine almıştı. Sözün özü demokrasi haklarını da bir taraftan içine kapama eylemiyle bu mahkemenin peşine takılarak, diğer taraftan da kendi tüm uygulamalara karşı bir duruşmuş gibi MKG'nin desteğini ducasına düştüler. Susurluk bütünlüğüne ardından irtica ve 8 yıllık eğitim tartışmalarında, sosyalist alternatifleride yokson genel kitleler ve onlara örgütleri MKG'ne tüm destek verdiler.

İç savaş koşullarında yaygın kitlelerde geneli devrimden yana olan herkes artık tutucu müdahaleci ve açık açık iktidardır. Ya Devrim Cephesinin yanına, ya da karşı devrim cephesinin yanına...

Türk-İş DİSK gibi tuğrahan sendikalarla, son nefeslerini vermek üzere olan reformistler karşı devrim safında yer aldıklarını ayıklamalarıyla ve ortaya koydukları burjuva demokrasisi haklarıyla gösterdiler. İşçi sınıfı da bu nefesine nefesinde biz "DEVİRİM İÇİN DEVİRİMCI EMEK"le devrim cephesiyle kopmaz bağlarımızı ifade ettik.

Halkın Mahallesi sınıfımız sokaklarında, eylemlerde. Onunla da 1 Mayıs'ta... Yine demokrasi haklarını istemizin müessesine, gösterdiği alana girdi. Ve bir her zaman olduğu gibi yine kavgayı ve karga otonomi hedefledik... Bu süreçte devrim cephesininin diyen herkesi 1 Mayıs'ta Taksim Alanında yanımızda görmek istiyoruz. İnanıyoruz ki, "Zafer Direnen Emekçilerin Olacaktır" Ve yine inanıyoruz ki, "Fabrikalar, Turlalar, Sivas: İktidar Her Şey Emekçilerin Olacaktır."

Saygılarımızla...

Devrim İçin DEVİRİMCI EMEK

TÜSİAD'IN SİYASİ EĞİLİMİ "HER PLANDA" GERİCİLİKTİR

Tekeleci sermayenin sınıf birliği olan TÜSİAD demokrasi "Napora" yayınladığı zaman, sermaye dünyasında değil, ama küçük burjuva dünyasında ve reformist kitleler arasında yaşantık yaratır. İlk anda başyapan yaşantılık giderek yavaş olarak destekle bırakır. Küçük burjuvaların yaşantılığının modern tekeleci sermayenin demokrasiden yana "beklenmedik" tavır kazanmasıdır. Bu beklenmedik tavırdan sonra şimdi başka bir sorun doğuyordur. Sermayenin en ileri, tekeleci olanlar, ikinci güçünü elde eden insanlar demokrasinin istediğine göre, o zaman demokrasi savaş hangi sınıfa karşı verilecektir. Ama küçük burjuva bunun da teorisini buldu. Demokrasi mücadelesi bürokrasiye karşı verilecektir. Şimdi iküda da tekeleci güçler dediği "büyüktekeleci sınıf" diye bir sınıf egemenliği demokrasinin mücadelesi ile bu sınıf karşı verilecektir. Tam bir hedef yapıyor. Öyle de olsa, mademki demokrasi mücadelesinin başında tekeleci sermaye olacak, o zaman bizim küçük burjuva dünyası, onun büyük bir başarıyla karşılayabilir ve böylece bir adam daha ileri gidebiliriz. Küçük burjuva sosyal-reformist hareket ve Kürt ulusal güçlerinin büyük bir kısmı TÜSİAD Raporundan açığız da geldi olarak sevici duyduklar. Tekeleci güçlerin Napora "söz" devrimci çevrelerde de bir kafa karışıklığı yaratır. Bu durumda devrimci proletaryanın bu konuyla ilgili kesin görüşünün ne olduğunu açıklatmak bir zorunluluk olmaktadır.

"Napora" tekeleci sermayenin sınıf birliği olan TÜSİAD tarafından yayınlandı. Söz konusu Raporun TÜSİAD tarafından yayınlanması önemli değildir, aynı şey tekeleci sermayenin başka bir sınıf birliği olan TSK'de yapılabildiği esas olan Raporun sınıf içeriği ve sınıf hedefleridir. Bu sınıf birliği tekeleci burjuva sınıftır. Tekeleci burjuva sınıf ise ekonomik olarak, politik olarak ikidir. Ekonomik ve politik olarak ise emekçi kitlelerin demokrasinin mücadelesinin gelip gelip çarpanı bir sınıfın ikidir. Emekçi sınıfların demokrasinin mücadelesinin, toplumsal mücadelelerinin ve örgütlenmelerinin önündeki birinci engel tekeleci kapitalist egemenliktir. Bu durumda tekeleci sermaye, kendi karşıtına geçmesini beğenmez, burada su götürmez bir aldatmaca var. Biraz sonra bunun üzerinde duracağız. Küçük burjuvaların ve sosyal-reformist hareketlerin Napora konusunda görüşöcekleri aynı bakıldığında zeki olarak anlaşılabilir ki, burada sorunun sınıf karakteri gözlerden uzak tutulmaya çalışılıyor. Uzun zamanda pazarlık tutulmaya çalışılan şey sınıf gerçektir. Çakarları birbirine karşı olan sınıfları beliren sınıfın toplumsalda, her şey sınıf özellikler gösterir. Proletarya bu nedenle her olayı proletarya sınıf bakışıyla ele alır. Olayları doğru biçimde ele almanın tek doğru yöntemi proletarya sınıf görüşüdür.

Tekeleci sermaye halatları hazırladıkları Napora iki şey hedeflediler. Emekçi kitlelerin demokrasi ve örgütlük mücadelesinin önünü keserek kitlelerin hedeflerini güçsüzlüştürmek ve bulandırmak sonucu, emekçi kitlelerde birliktir olan devrimci enerjinin boşa ak-

sın sağlamak. İkincisi de, işçi sınıfına ve bütün emekçi kitlelere yönük yeni bir tekeleci saldırıya, yaratılan olumsuz ortamda başlatılmak. Tekeleci güçler başka zamanlar, hedeflerini takip oldukları sermaye partilerini öncülüğünde dile getiriyorlardı. Bu defa doğrudan kendileri öne çıktılar. Çünkü sermaye partilerinin tümü ötesine geçip ve halihazırda gözünden düştü ki, onlar tarafından açıklanacak hiç bir şey, halk tarafından inandırıcı bulunmayacaktır. Bunun için kendi amaçlarını, kendilerini açıkladılar. Ama, tekeleci kapitalist birikimlerin, işçi sermayesinin esas amacı, emekçi sınıf mücadelesini hedefsiz bırakmak ve çözülmesini sağlamaktır. Burjuva işçi sendikalarından TÜSİAD'ın ortaya verdiği desteğe haklıdır, sermayenin bu konuda isabetsiz davranışları ortaya çıkıyor. Eilen sınıfların kuruluğu ancak egemen durumda olan karşı verilir, izlenilen devrimci de egemen sınıf egemenliklerini indirerek zafere ulaşıyor. Ancak, egemen olan, kendisini, ezilenlerin hedefli olmayan kurumsallaştırma zaman, ezilenlerin mücadelesini kuvvetlendirir. Her defasında gerçek durum anlaşılana kadar, emekçilerin mücadelesini sersten müyon gibi hedefsiz olarak düşüyor durur. Politik ve sınıfsal mücadele ortamının "Napora" sermayenin, emekçi sınıfların geçişlerini, onları yaşamın hale getirmenin amacı, yeni ve daha seri sınıfsal saldırıya geçmektedir. Önemli noktaları görülmüştür, tekeleci sermayenin emekçi sınıflarına karşı büyük bir saldırıya geçmektedir. Göz gözü genişlediği yerde ortamda örnekte görülmüş, çabaları şey sermayenin yeni sınıfsal saldırı hazırladıklarıdır.

Özellikle önemli görülmüştü için hükümetin üzerinde basılması anlamı tekeleci güçlerdir. Özellikle işçilerin için işsiz ve acı, kalınlıkla. Özellikle, sermaye sınıf açısından işçi, işçi sınıfına karşı yönelmiş güçleri bir sınıfsal saldırıdır. Sermaye sınıfı, işçi sınıfına karşı savaşta birçok yoldu başvurur. Bu yoldan başlıklar, alerik-polis saldırısına başvurur, gözaltına alınır. İşçilerin başyapanı, kara listeler hazırlanır ve benzerleridir. Şimdi sendikaların ikincisi burjuva işçi sendikalarının, sermaye sınıfının, işçi sınıfına ezme hareketinin bir parçasıdır. Burjuva işçi sendikalarının, sermaye tarafından işçilere karşı yönelmiş en etkin sınıfsal saldırıdır. Önemli işçilerin, sermaye karşıtı mücadelelerini ve birliğini engelleyen ve işçi sınıfının aygıtına vurduğu sermaye programı, burjuva işçi sendikalarından başlatılır. Böylece, burjuva sendikalar sayesinde, sermaye işçi sınıfı saldırısına saldırı üzerine saldırı düzenliyor. Böylece bir ortamda, yüz binlerce işçiyi işten almak çok daha kolaydır. Özellikle ya da başka yollarla işçileri toplumsal hareketini etkilemek için "kapitalizm" sınıfsal saldırıdır. Çünkü, ücretinden koparılan işçilerin toplumsal hareketi yapmanın ileri gelen olarak davranışları ve örgütlenmelerini önlemek için ve artık sermaye karşıtı örgütleri bir güç oluşturulmaz. Sermaye, işten çıkarılmaları sonucu, örgütlü durumdan itibaren büyük bir işçi ordusuna tek kurşun atılmadan yenmiş olur. Özellikle sermaye, işçi sınıfına karşı, sermayenin edimi bir saldırısı

olduğu kavranmalıdır. TÜSİAD, esas olarak özelleştirme için hükümet üzerinde baskı uygularken, aynı zamanda emekçilerden yana bir demokrasi savaşına girişebilir mi? Demek burada demokrasi mücadelesi bir aldatmacadır. Demek bu TÜSİAD demokrasinin amacı, sınıflar savaşında, emekçi sınıfları yitirmek ve eziliktir. Tekeleci sermayenin "demokrasinin mücadelesi" perdesi altında, işçi sınıfına karşı yürüdüğü, kapitalist saldırının niteliği doğru biçimde kavranmalıdır. Bilimsel sosyalist ve proletarya sınıf bakışı açısından, hiçbir toplumsal olay doğru biçimde anlaşılabilir.

İhtisabî tekeleci sermayeden demokratik yöntemler bekleyenler, ne tekeleci politik eğilimin anlaşılması ne de demokrasinin sınıf karakterini kavrayamazlar. Kapitalist tekeleci, serbest rekabeti serbest rekabetin üzerinde hay verdirler, sermayenin yoğunlaşması sonucu tekeleci olarak, Bunun için ekonomik planda tekeleci her tür serbest rekabetin sona ermesi demektir. Serbest rekabeti ortadan kaldıran tekeleci kapitalizm, artık egemenlik biçiminde her alanda egemenlik peşinde koşar. Politik anlamda ise tekeleci kapitalizm her tür demokrasiyi inkâr eder. Tekeleci aşamadaki kapitalizm artık kendi ekonomik konumunu uygun politik eğitim alır. Serbest rekabetçi aşamadaki kapitalizm temsilcileri üzerinde yükselen burjuva demokrasinin yerini, tekeleci politik eğilimi olan "her planda" gericilik alır. Tekeleci, sermayenin yoğunlaşmasını, yani merkezleşmesini üstün bir yoğunlaşmasını ve belli ellerde toplanmasını istemektedir. Tekeleci kapitalizm altında ücretli emekçi sermaye çok elden az ele doğru bir macera çıkar. Bu, pek çok kapitalistin ekonomik alandan (piyasadaki silinmesi demektir. Tekeleci güçler, ekonomik olarak ortadan kaldırılabilecek kapitalistlerin eline, kendilerine geçirilmeye, yani politik silinme (demokrasinin yok edilmesi) ilimdeki ücretli emekçi güçlerini ekonomik olarak silahsızlandırılan küçük kapitalistleri, politik olarak da silahsızlandırdılar. Bu, sermaye dünyasının kendi işleyişidir. Her bir kapitalist, diğer kapitalistler yarınca, kendi haklarından ve kârından feragat etmez. Ya da ekonomik olarak kazandığı servetini, politik yoldan kaybetmek istemez. Tekeleci sermaye, ekonomik güç açısından birinci politik ilimlerin de ele geçirir. Ekonomik alanda ve politik ilimlerde sermaye tekeleci kapitalistlerin elinde biriktir. Servet birikimi kârın elinde ise, politik ilimlerde de onun elinde biriktir. Tüm bunları sonucu bütün askeri, polis bürokrasi, mahkemeler de servet sahiplerinin eline geçer. Özgürlük, ücretli emekçi yoğunlaşması, sermayenin merkezleşmesi yani tekeleci süreci, her alanda egemenlik ister, özgürlük değil.

Egemenlik peşinde koşması, tekeleci kapitalizmin oluşum ve gelişim dönemine denk düşer. Tekeleci sermaye bir kere bütün alanlarda egemenlik kurduktan sonra, artık bundan sonra ilk sınıfı konumu güçlendirmeye yoluna gider. Her ordunun kazandığı meszayı daha sonra pekiştirir gibi, tekeleci güçler de egemenliğini korumak, güçlendirmek için yollar çıkarır, mülklerini ve bürokratik devlet aygıtını yetkinleştirirler. Yetkinleştirilen ve güçlendirilen tekeleci devlet aygıtı, emekçi kitlelerin demokrasi özünü ve kuruluğu mücadelesinin önünde engel haline gelir. Halkın yıkı-

parçalanarak zorunlu olduğu devlet aygıtı, tekelci sermaye tarafından her günün vesikileştirildiği faşist devletler.

Tekelci kapitalizm aşamasında, serbest rekabete kapitalizm ne ekonomik olarak ne de tarihsel olarak olanaklıdır; aynı biçimde burjuva demokrasisi ve her tür liberal politik hakları da olanaklı değildir. Serbest rekabet yasaları ve burjuva demokrasisi ilkeleri geçimsiz bir şeydir. Tekelcilikte rekabet, rekabetsiz koşullarıdır; ne serbest rekabete ne de genel olarak herhangi bir demokrasiye söz edilemez. Bu koşullarda "serbest piyasa" ne kadar olanaklıysa, "nezahetli demokrasi" denilen politik koşullar da o kadar olanaklıdır. Ama burjuvazi nasıl ki, kendi sınıf çıkarlarını bütün toplumun çıkarı olarak gösteriyse; tekelci burjuvazi de, tekelci hükümler, bütün burjuvaların ve bütün toplumun (kendin, parlamenterleri de herkesi temsil eder, "göftüğü demedeyizmiş") yöre örneği olarak gösteriyor. Herfel olarak burjuvazi olsun ve özel olarak da tekelci burjuvazi olsun, kendi sınıf çıkarlarını ve burjuva sınıf çıkarlarını sınıf karakterini gösteren bir yönetime olarak kullanmıştır. Yalnızca proletarya "amaçlarının saptanmasını önlemek için" "Proletarya sınıf amaçlarını ve karakteri proletarya dikta-reliyetiyle çiplak olarak açıklar. Ama kapitalistler burjuva dikta-reliyetini ve burjuva demokrasilerini her zaman gizlemişlerdir. Bütün bir faşist tekelci kapitalist sınıfın çıkarlarını ifade eden "ölçüye göre hükümetler" bile bütün toplumun yönetimi olarak gösterme yönüne gitmişlerdir. Bu durumda hiç tekelci güçler, tekelcilik koşullarındaki demokrasiyin en uygun dönemini yaşadığını ileri sürmüşlerdir. Gerçekten ise tekelcilik ve demokrasi birbirine hiç bir biçimde bağlanmaz. Tekelcilik alanında hiçbir biçimde olursa olsun demokrasi gercekleşmez ve yaşayamaz.

Türkiye'de tekelcilik oluşumu ve gelişimi, kapitalizmin ana kütlesi olan Avrupa'daki tekelci kapitalizmin emperyalizmi - çünkü burada emperyalizm tekelci kapitalizmin - gelişiminden tamamen ayrı yollar izlemiştir. Türk tekelci sermayesi ne ekonomik olarak serbest rekabete ortamı, genişliği ne de politik olarak burjuva demokrasisinin ortamı olmuştur. Türkiye'de kapitalizmin serbest biçimde, yani feodalizmin örtünme biçiminde gelişmesi nedeniyle faşist zaman bir serbest rekabete yaşanmıştır. Politik olarak da burjuva demokrasi Türkiye'de gerilemedi. Cumhuriyet için burjuva gerici burjuva emperyalizmi olarak değinilir. Gerici burjuva diktatörlüğü, feodal gericiliği kendi içinde barındırması ve ortaya koyduğu burjuva gericiliği çöküşüne. Ekonomik alanda da devlet, burjuvaların emelleri ve emperyalizmi birleşti, ekonomik ilişkiler üzerinde tekelci hükümler, işbirlikçi karakterde olan burjuvazi süreç içinde tekelci düzey, ulusal ve ekonomik ilişkileri esas yönlenmiş kendi tekelci ve denetim altına aldı. Bugün tekelci sermaye yalnızca bankalar arazeliğeta bile tüm kapitalistleri denetleyebiliyor, denetim denetleyebiliyor. Sermaye (güderik tekelci sermaye) ekonomik ve politik hükümler kendi tekeline aldığı için, demokrasi küçük burjuvazi için hep ulusal bir devleti olarak kaldı. Yaşanan bu gelişime karşısında küçük burjuvazi ve küçük köylülük, demokrasi ödemelerini reformlar yoluyla (politik ve sosyal reformları elde etme potansiyeli önüneye bağladı. Ulaşma ve reformlar yoluyla, demokrasiye

ulaşma küçük burjuvazinin sosyal yitimi olduğu. Ama bu küçük burjuvaziye has bir insan hüviyeti olarak kaldı. Karşı duranları sosyal sınıfların birbirinden bir kağıt uzaldığı bir durumda herhangi bir ulusalımsını ve sosyal reformunu gerçekleştirme şansı yoktur. Küçük burjuva yöneticiler demokrasiye olayına bir öngörü olarak kaldı. Demokrasi bir ortamı yalnızca devrimci proletaryanın devrimci yönlemlerle ulaşılabılır. Fakat demokrasiyi ni elde etmek bir devrim sorunudur.

Tekelci burjuvazi, gerici burjuva diktatörlüğü biçimindeki devletler 12 Mart'ta faşist darbeye tutarınan ele geçirdi ve devlete hermen faşist bir biçim verdi. Devlet gerici yapısı nedeniyle, faşist devlet biçimine dönüşmeye uygundur. Devlet faşist biçime aldıkları sonra, devrimci yıkılmadığı sürece yerini bir burjuva demokrasiye bırakmayacaktır. Nasıl ki tekelcilik ekonomik olarak yerini serbest rekabete bırakmayacaktır, faşist devlet de yerini burjuva demokrasiye bırakmayacaktır. Tekelcilik ve faşist devlet, devrim yoluyla yalnızca emeğin ikidileme bırakacaktır. Tekelcilik ve faşizm koşullarında her faşist bir demokrasiye söz edenler emecilikle suçlanırlar aldıkları.

TÜSİAD, ORDU, İHMN VE BURJUVA PARTİLERİ

TÜSİAD raporunda MGK ile ilgili düzenleme önerileri ve "Kırsal Sorunun" ile ilgili bölümlere yer verildiği için, ordunun sert tutumunu karşılıklı. Hermen, bundan, tekelci sermaye "Devletle birleştiği yolda, Devlet tekelci sermayesinin gücüne göre, kaçınılmaz biçimde küçük burjuva güçler piyasaya sürüldü. Türkiye'nin en büyük işbirlikçi tekelci güçler sınıfı bulduğu olan TÜSİAD, Türk Ordusuna karşısında, o zaman ordu hangi sınıfa hizmet ediyor. Yalnızca Kemalistlerin söykeliği "Devlet birleştiği gücüne göre, sermayesinin söykeliği mi olmuştuk? Ya da solcu emecilerle ilişkilerden beri söykeliği gibi "Türk Ordusu "Bosnapartisi" bir itidale midir? Yani Türkiye'nin büyük sermaye toplumu ilişkileri olarak geçirecek ordu, emekçi sınıflar ve burjuvazi karşısında, neyin soru duymadıkları ve belli bir amaçla kemalistlerin temsil ediyor. Kemalistlerin de, küçük burjuva seçici emecilerle ilişkilerinde söykeliği şey. Türkiye'deki egemen devrim biçimi olan kapitalizmin ve emeğin sınıflı olan burjuvazinin emperyalizm doğasına uygundur. Bu burjuva sermayenin esas amacı emeciler sınıflarda ezen sınıflar arasında sınıf savaşını göstermek ve ortaya da atarak, "Kemalistler" pozisyonlarında tutmaktadır. Ama bu burjuva sermaye artık daha ne insan inandırıyor. Sermaye temelinde dayalı bir toplumsal düzende, emecilerdeki ulusalizm karşılıklı ve keskin çatışmaların sosyal sınıflar birbirinden "sonunda kalıyor" bir sosyal düzende, askeri, politik, sosyal ve hiçbir örgütlülüğü savaşan sınıflar karşısında bağımsız olamaz. Orduyu ve devleti komünarları tekelci sermayeye karşı taşıyıcı gibi göstermek ya da sermayeyi devletle karşılamak gibi göstermek, süğürtme bir burjuva propagandasıdır. Buna ancak küçük burjuvazi inanır. Türk Ordusu her zaman burjuvazi ordusu olmuştur ve bütün bağlarla sermayeye bağlıdır. Devlet ve devletin ana millitarist gücü olan ordu, sermayenin, emeciler kitleleri üzerindeki baskı, bağımlı ve tüm maktasidir. Tekelcilik koşullarında ise ordu tekelci sermayenin ordusudur. Tepeden urağı taşıyan olan Türk Ordusu, tekelci sermayenin en

güçlü ve en sağlam koluudur. Sermaye, bu koluyla işçi sınıfları, emekçi kütleye ve Kürt halkına karşı saldırıyor.

Zaman zaman sermaye babatlarıyla, emeciler ve partiler arasında olan sınıflımsını ve sınıflımsını nasıl anlatmak gerekir. Sermaye temelinde dayalı, burjuvazinin emeğin sınıflı olduğu bir toplumdur, emeğin ortamı pek çok konuda ilidileme arzusuna ve kendi özel çıkarlarının gücüyle birleştiği istemesi, sistemin işlevi gereğidir. Devlet kurumlarını ve burjuva politikasını biçimlendiren ve yön veren kapitalist özel çıkarlarıdır. Baskı ve burjuva devrim sonrası, kapitalizmin emeğin olduğu dönemi derinlemesine ele aldığı eseri olan "Köylüler de, kapitalist özel çıkarlarını, nasıl, burjuva kurumlarını güçlendirenleri ileri olacağını gösterir. Özel çıkarların gücüyle, "sermaye emecilerin güçlerinden dolayı, "bu bir şey değil, bu bir şeydir." Özel çıkarların gücüyle henüz resmi gücü haline gelmediği dönemlerde, özel çıkarların, resmi gücü haline gelmiş zaman zaman tartışmalar ve sınıflımsını olur, ama her zaman özel gücü kazanır, özel çıkarların gücüyle, resmi gücü haline gelir. Özel devrimde de böyle bir süreçte yaşadığı. Özel, özel çıkarların temsilcisi olarak, sermayenin devrimde emekçi kütleye ve emperyalizme bağlı sınıflı kitlelerin gerici sınıflı emeciler ve keskin baskı ve geleneksel emekçilerle ilişkilerde karşı karşıya ve tabii resmi gücüyle sınıflıdır. Sermaye ne oldu, Özallın temsilcisi olduğu özel çıkarların güçleri, resmi gücü haline gelir. Yasalar, sermayenin ve emperyalizmin çıkarları yönünde yeniden düzenlenir. Esasında TÜSİAD ve TİSK, Özel dönemde bağlanılan ve tamamı sermayenin gücüne dayanarak çıkarılır. Emek, özleştirme yapılmaz, bu, hiç kimenin gör yapımı işlenilmeli, yasaları yasaları çıkarılmak gücüyle güç kullanılmıdır, özleştirme mutlaka yapılmalıdır. AFA güçlenmesi içinde, emecilerin arzusuna göre, bu konuda hiçbir yasalar ve hükümler tarafından bütün emecilerle yapılmaz. Bu konuda Ordunun devrimde de emecilerin raporu emekçi olmuştur, o zaman ordu yeniden düzenlenmelidir. Çünkü, özel çıkarların gücüyle, emeğin, emecilerin partilerin görüşlerinden "devrim bir şey" denirler.

Bu emecilerde, ordu, emeciler ve hükümet arasında, son yıllarda olan sınıflımsını temelinde yazan gerici devrimci işlevlerine komünarlık, sınıflı emekçilerle olan "Kırsal Sorun" komünarındaki tekelci kapitalistlerin gücünden ele alalım. Devletin emecilerde sınıflımsını olduğu şoven politikası, sermayenin politikasıdır. Sermaye sınıflının Kürtlerle ilgili aynı bir görüşü vardır. Resmi gericiye farklı bir görüşü olsa, söykeliği içinde resmi gücü haline gelir. Tekelcilik sermaye yıllarda, ve bu emecilerin karşılamaları. Kürt Sermayenin özyle ilgili değildir. Tekeller, Türk Ordusunun, gücünüyle, Kürt Halk Hareketini karşı süreç içinde emecilerle sınıflıdır, ama sınıflımsını ve gücünden ötür, bu savaş kısa sürede bitirecek. Savaşın uzaması, artık özel çıkarları zarar vermeye başlıyor. Tekeller, özel çıkarlarını daha fazla zarar görmemesi için, bu savaşın bir an önce bitirilmesi istiyor. Tekeller, bu için askeri gücüyle, baskı ile emecilerin istedikleri, ama olmadı. Bu konuda orduya ve emeciler karşı gerici devrimde de, Aralardaki tartışmalar ve sınıflımsını emeciler bir an için, Kürt Halkına ve emekçi Türkiye halkına karşı verilen burjuva iç savaş kısa süre içinde bitirilmemesi, bundan yalnızca

ca, burjuva özel çıkarlar zarar görmeye kalkmaz, gidip bir halk devrimi biçimini alabilir. İşbirlikçi tekelci sermayeyi ve emperyalizmi emelğeye düşürün de bu gelişmedir. Özel çıkar sahipleri buna bağundan görmeye, resmi kurumların "yavaş yavaş" daha ilerlerler. Tekelci güçler, kimi Kür ulusal çevrelerinin sandığı gibi, Kür Sorunu'nun çözümünü istediği için bu konuda görüş geliştirmiyor. Şimdiye kadar sınıy isteyen tekelci güçler, şimdi barış mı istiyor? Sermayeyi istediği yer, "Barış" değildir. Sermaye, özel çıkarların daha fazla zarar göremeden "barışın" bitirilmesini istiyor. Ama savaşın öyle sunulduğu gibi bitmeyeceği ve uzun savaş olarak devam edeceği kesindir. Tekelci egemenlerin, önde resmi görüşlerden farklı bir Kür politikası yoktur. **İhtakçılığı** bağındaki koşullarda devam ettirine konusundaki aralarında tartışma var. Bu tartışmaya emperyalist ülkeler de katılmış durumdadır. Sözcü kuruluşlara egemen, savaş sorun bir gerçeklik olarak sürüyor.

Türkiye ekonomisinde egemen olanlar kimi Latin Amerika ülkelerinde olduğu gibi his-ki aile değildir. Türkiye'de geniş sayılabilecek bir tekelci kapitalist sınıf var. Ekonomide söz sahibi olan tekelci kapitalist sınıflar. Yine Türk tekelci kapitalizmi, emperyalizme bağlıdır. Ekonomik planda bu durum, politik ist yapıya da yansıyor. Politik iktidara egemen olanlar bir iki işbirlikçi aile değil, tekelci kapitalist sınıftır. İşbirlikçi tekelci kapitalist sınıf, işbirlikçi karakteri gereği, iktidarı tek başına değil, emperyalist ülkelerle birlikte sahiptir. Üstelik bir değil, pek çok emperyalist ülke ve uluslararası emperyalist tekel Türkiye'nin ekonomisi ve politikası üzerinde söz sahibidir. Bu da, emperyalistler arası ve işbirlikçi tekelci güçler arası çıkar çarışmalarının ve sınıyemelerin doğrudan politik iktidarı yarınması demektir. Hürriyet olmak için Türk Ordusunun, işbirlikçi tekelci sermayenin onayını almak yonunur. ABD ve Avrupa emperyalizminin de onayını almak gerekiyor. ABD den onay alınmadan kurulmuş hükümet olmaz ve olmazca olmaz. Kuruluşun Sahnesi ce, pek çok işbirlikçi tekelci desigini alan RP, hürriyet kurumları için ABD'nin de onayını almak zorunda kalır. Emperyalistler arası ve işbirlikçi tekelci sermaye arası ilişkiler öne çıkar ve bu arada ordü sınıy sorunlar yaratırca, RP yeniden ABD desteğini yitirmek zorunda görülür kendisi. Ekonomik bunalım, politik bunalım ve devrimci halk hareketinin yaratığı **istilarsızozlak** emperyalist ülkeler ve emperyalist tekelci arası ilişkilerin de etkisiyle yitici boyutlar kazanacaktır.

Emperyalistler arası ilişkilerin ve sınıyemelerin artması, işbirlikçi tekelci arası ilişkiler ve sınıyemelerin artması, 1930 sınıyının ve devrimci güçlerin bunalımdan birinin yanında saf tutmasını getiremez. Son dönemlerde, egemenler arası sınıyemelerde taraf olmaya beslenen yaygın bir reformist ve sol devrimci çevre öne çıktı. Bunlar, tekelci sermaye çevrelerinden ve çarışmalarından yararlanmış derken, aşırda, emekçi kitleleri devrimci mücadeleleri alkışlayarak, kapitalistlerin yararlı oldukları bir domain yaratıyorlar. Egemenlerin kendi işlerindeki gelişki ve çarışmalardan yararlanmalarını doğru proletar sınıf tutamaz. dışın bir-birine düşmüşken, devrim ve iktidarı mücadelesini yükseltmek, kapitalizmin köklerini sal-

dır üstüne saldırdı düzenlenmiştir. Egemen sınıfı karşı saldırı herklemeden bir politik hareket, egemen sınıyın egemenliğine geçebilir.

DEMOKRASİ MÜCADELESİNİ DOĞRU ANLAMAK GEREK

Kapitalist üretim biçiminin egemeni olduğu, sermaye temelinde oluşan bir toplumda demokrasinin mücadelesi ancak emekçi kitlelerin bir hedefi olabilir. Buradaki demokrasi, ancak bir **halk demokrasisi** olabilir. Demokrasi mücadelesi proletaryanın ne işine yarayacaktır. Proletarya kapitalizme karşı **doğrudan** saldırıya geçmek için demokrasinin mücadelesinden yararlanır. Eğer demokrasi kapitalist sınıfa karşı doğrudan bir saldırıya geçmeye yol açmıyorsa, böylece bir demokrasist proletaryanın hiç bir işine yaramaz. Proletarya, demokrasinin mücadelesini egemen kapitalist sınıfa karşı bağlar. Demokrasinin kazanılması için tekelci kapitalist sınıyın, iktidardan uzaklaştırılması ve **bitüen iktidarı** emekçi kitlelere geçmesi zorunludur. Bunun için bütün iktidarı, hem ekonomide iktidarı ve hem de politik iktidarı kapsar. O halde demokrasi proletaryanın elinde bir araç ve silahur. Proletaryanın amacı **Sosyalizmdir**. Demokrasi mücadelesi Sosyalizme birlikte ele alınmalıdır. İktidarda, emekçi kitlelerin kuruluşuna hazret emeyinceği için proletaryanın hiç bir işine yaramaz. Bunun içindir ki, **Leninistler** nasıl ki, devrimle komünizmin başını kurmuşsalarda aynı biçimde **halk demokrasisi** ve **sosyalizm mücadelesinin** de diyalektik başını kuruyorlar. Proletarya öncü sınıf olarak unalı, birlikt devrimci sınıflar, demokrasinin mücadelesini sonuna kadar götürülecektir.

Türkiye'de halen proletaryanın halk demokrasinin mücadelesi hedefini savunmaları ve saldıranları var. Bunun en güzel kanıtı son dönemlerde ortaya çıkan **"yurttaşlık"** hareketleridir. Bir grup sol sınıyıcı, son dönemlerde açığı çıkan "çeteler" ismine gitmiş ve geniş toplum kesimlerini harekete geçirmek için buldukları **"Yurtkılı Ayatlık İçin 1 Dablık Kuruluş"** kampanyası o biçime girdi ki, kamu emekçi güçlerinden, emgenici burjuva güçlere kadar en geniş toplum kesimlerinin etek altına alınması dönüştü. Kampanya, kampanyayı başlatanların elinden çıktı, tekelci medyanın ve tekelci sermayenin eline geçti. Şimdi **"Yurtkılı Ayatlık İçin 1 Dablık Kuruluş"** kampanyasının öncülüğünü tekelci sermaye güçleri ve parileri çekiyor. Böylece geniş bir emekçi ve sol devrimci çevre, dışınların oymacağı haline geldi. Bunun temel nedeni, demokrasinin mücadelesini somut önde ele alınması, sınıflar dışı ilişkiler temelinde ele alınması. Öteki sınıy toplumlarda ancak **sınıf demokrasisinden** söz edilebilir. Sınıy savaşı ilkesi bir tarafta bulunursa, o zaman, bu ya da ya tekelci grubun ya da burjuva politik gücün emekli ve oymacağı olmak kaçınılmaz bir yazar olur. Başta ne derler de var. Uzun süredir belli burjuva çevrelerle birlikte "yurtkılı" karıştıyılan kampanyaların oyma oyması, reformist ve burjuva sendikacıların yanlış izleniminde oldukları için, kendilerini sermaye güçleri ile ve burjuva güçleri yanında buldular. Oysa ki, her tür çeteyi örgütleyen devrimci ve tekelci sermayenin kendisidir. Bunun da ilerisinde ABD ve AT emperyalizmi sosyalist ülkeleri yitirmek için her çesinden çeteyi kendisi ör-

gülmüş, yönlendirmiş ve finanse etmiştir. Demek ki, mücadelemizin hedefi, kapitalizminin kendisidir, emperyalizmdir, işbirlikçidir. Eğer mücadeleyi bu biçimlerle yürütürsek, o zaman emekçi sınıflar, dışınların hizmet emiş olurlar.

Demokrasi mücadelesinin ne kadar **burjuva çığgide** yürütüldüğünü ilk örneğini ÖDP **"Yurtkılı Kampanyası"** ile verdi. Ardından, ÖDP, EP ve diğer sosyaldemokrat ve oportünistlerin de katıldığı **"Yurtkılı Ayatlık İçin 1 Dablık Kuruluş"** kampanyası ve son olarak da SİP'in başlattığı **"Yurtkılı Ve Dablıya Geçir Pro"** kampanyası. İktidarı burjuva devrimci proletaryanın kuruluş mücadelesini savunmak içindir, SİP aynı politik öne sahip olduğu devrimci TKP, TİP ve TSİP peşine devrimci emperyalizmden sonra halen **"Yurtkılı Geçir Pro"** sloganını tekrarlama yürüyor. Tek fark, İktidarı yitirilen emekçilerdir. Her yitirilen öne olan İktidarı yitir, devlet elini iktidardadır ve hem de faşizmin iktidardır. Yani İspanya, 1930'daki gibi faşizm dışınların iktidardaki Halk Cephesi güçlerini aşacağı emek için askeri araklaşma içinde değildir. Türkiye devriminin iktidardadır ve devlet biçiminde kitlelere elini yağdırıyor. Gerçek burjuva sınıy iktidarı değişmiş gibi "geçir yok" sloganlarına sınıyın katkısız bir burjuva işbirlikçidir. Gerçek dışınların tepesinde İktidarı, halk kitlelerini İktidarı dışınların karşı harekete geçirmek, emekçi kitlelere yapılacak en büyük komünizm. Her kim ki işi sınıyın sınıf mücadelesini yitirmeye ve doğru herklemeden savunmaya kalkarsa, o proletaryanın en büyük düşmanıdır.

Türkiye'nin bugünkü politik ve toplumsal gündemine oturan ve bir süre önde kalarak olan çet, misyay, terikat, şeriat, darbe, hükümet bunalımı tartışma ve çarışmaların temelinde yatan şey, sosyal-politik sınıyın bunalımı ve çöküşüdür. Kapitalist sistemin emelilerinden denir bir sınıyın içinde, bu sınıyın çöküşü olarak bu sınıyın sınıyın sadece sınıyın emelilerinde emelilerde dala devrimci kapitalizminin kendisine uzanıyor. Görünen ve görünmeyen dışınların kökleriyle birlikte dışınların burjuva uçurumları, aynı sonuçları daha yitirici biçimde toplumun karşısına çıkaracaktır. Devrimci mücadelesinin sonuç vermesi için, devrimin egemen sınıyın, egemenliğini yitirmesi gerekiyor. Bir devrim mücadelesi ancak faşizme ve kapitalizme karşı mücadele temelinde verilebilir, sonuç alır ve tutarlı olur. Proletarya politikalarını, politik kampanyalarını, eğitim programını öyle net, açık ve devrimci proletar içinle oluşturmalıdır ki, sonuçta, burjuvazi, ona kendi sınıy amaçları için kullanmasın. Egemen güçler, basın, TV, radyo ve kitle iletişim ve haberleşme alanlarının öylesine elini olarak kullanıyorlar ki, diğer politikalarını kesin ve kalın çığgilerle belirtmese, burjuvazi, söylediklerini emekçi sınıylara karşı kullanabilir. Egemen sınıf, yalnızca komünist çığgide, devrimci çığgide, kapitalizme karşı savaş çığgide verilen mücadeleleri ve politikaları kendi çıkarları için kullanamaz. Yalnızca devrim ve komünizm çığgide emekçi sınıf mücadelesi, burjuva egemenliğini sınıyın olarak geçmeye gömektir.

Uğur GÜNDÜZ

KARŞI-DEVİRİM CEPHESİNDE "SUSURLUK ÇATLAĞI" VE İZLENMESİ GEREKEN POLİTİKALAR!

Balikesir'in Susurluk ilçesinde 3 Kasım akşamı meydana gelen bir "trafik kazası" birden bire toplumun ve egemen sınıfların gündemine orandı. Bunun bir toplum balinalarına bu "kazayı" konuştur; bu kazayla yapıp çıkıtu. Sıra dışı bir "trafik kazası" olabilecekteki şüpheden, üçü ölü biri sağ dört kişinin olduğu otomobil-kamyon çarpışması; bu detay önemli kalan neydi? Gerçekten burjuva faşist basın ve tv kanallarının ileri sürdü, topluma yutturmayı çalıştığı gibi "Polis mafya-siyaset" üçgeninin kamyon altına giren otomobilden saçılması mıydı? Burjuva faşist basın ve tv kanallarının ve sol basının bir kısmına göre bu soruları yanıtı işleydi. Olayan, yani Susurluk ilçesi yolunda meydana gelen "kazadan" sonraki gelişmelerin bu tür açıklanması kimilerine kolay ve hatta inandırıcı gelebilir ama bu tür bir açıklanmayla yine de hiçbir şey açıklanmamış olur.

Çünkü, Türkiye'de Polis-mafya-devlet-ordu vb. arasındaki ilişki ve iç içelik yeni bir olgu değildir. Arayışlığında bu iç içeliğin köklerinin Cumhuriyetin kuruluşuna; hatta öncesi-ne değin uzadığı görülecektir. TC devleti, tüm tarih boyunca, kendi yasalarını sürdürme hakkı şeylerin çoğunu "ipso-facto" takımı'na yaptırma ve bugün bu "ipso-facto" takımı'nın adı "mafya" olmuştur. Osmanlı'dan devralınan bir miras olarak, devletin kendi yasalarını sürdürme hakkı işleri bugün adına "mafya" denen bu "ipso-facto" takımı'na yaptırılması için, elbette ki, polis-ordusiyasetçi gibi devleti temsil edenlerin bunlarla ilişki içinde olması gerektirir. TC tarihi arayışlığında ve daha derinlere inildiğinde bu ilişkiğin ve de birlikteliğin sayısız örneklerinin bulunacağı kesindir. TC tarihi, bu birlikteliğin bu iç içeliğin tarihidir.

Bu tarihi geçmeyi görmek ve kavramak için bu kadar ileri gitmeye de gerek yok. Yakın tarihimiz, örneğin, 70'li yıllar ardu sivil faşist-polis-mafya-siyasetçi ilişkisinin ve birlikteliğinin sayısız kanıtlarıyla doludur. 70'li yıllarda, bugün devletin tepesinde bulunan Süleyman Demirel'in sivil faşistlere nasıl arka çıkıldığı; pek çok toplu katliamın sivil faşist-polis-asker işbirliğiyle planlandığı ve uygulandığı; uyarılma madde ve beyaz kadın ticareti yapan mafyanın bunlarla birlikteliği; bütün MHP'li faşist milletvekilli ve senatörlerin uyarılma madde ticareti yaptığı vb. şeyler hufizalarda izlenildiği koruyor. Ve uyarılma belgeleriyle kanıtlanıyor durumda. Herşey bir yana, 15 Mart Katliamı, Maraş Katliamı, gibi toplu katliamların sivil faşist-polis-asker işbirliğiyle gerçekleştirildiğini; bunların arkasında ise siyasetçi-mafya ilişkisinin olduğu artık günışığına çıkıyor. Gerici faşist partilerin sivil faşistlerle; sivil faşistler polis ve askerleri mafya ise bunların tümüyle her zaman iç içe olmuştur. Nasıl ki günümüzde ANAP, DYP, RP,

MHP, BDP gibi gerici faşist partiler, kimilerinin adına "İkinci" denen o sivil faşist kadro ve kılı, olmadan bir tek miting, bir tek toplama düzenleyemezlerse, dün de, AP, MHP, MSP gibi gerici faşist partiler bu paramitler faşist taban olmadan bir tek miting, bir tek toplama düzenleyemezlerdi. Öyleyse, dün olduğu gibi bugün de sivil faşist kadroları gerici faşist partilerden ayrılır; ortada parti denen şey kalmaz. Ama, dâimî siyasal partilerine sivil faşist taban ilişkisi için geçerli olan şey, sivil faşist taban ile polis-asker ilişkisi için de geçerlidir. Demek oluyor ki, paramitler faşist örgütlenmelerin arkasında polis-asker desteği çekildiğinde sivil faşist örgütlenmeleri bu gün dahi ayakta kalamaz. Mafya ise bunların tümüne muhtaç; bunların tutan de mafyaya olurdu. Biri olmazsa öteki olmaz, öteki olmazsa beriki ayakta durmaz. "Keremizmle Mücadele Dernekleri" nin açılıp yaygınlaşmış olduğu 1960'lı yıllarda birlikte faşist paramitler, yani güllük deyimle, siyasetçilerle, o adına "İkinci" denen paramitler faşist güçler arasındaki birlik, bu ikincilerde polis-asker arasındaki iç içelik çok daha sonra ve belirgin bir hal aldı.

Değinmişken, devletin askarlık işgâhleriminin, ardu, polis, MIT gibi örgütlerin bir izlenimini olan görmek gerekiyor. Bu örgütlerden emekli olan subay, polis ya da MIT'çi birisi hiçbir zaman kendini o teşkildan kopmuş olarak hissetmez. Kopmaz. O kollarının yitirmeleri de emekli olanları kendilerinden ayrı düşünmüş saymazlar. İlişkiler, şu veya bu biçimde, şu veya bu düzeyde sürer. Bu, elbette, genel olarak böyledir. Demek ki, yarıdan fazla birliği altı-yeni emektirlikten sonra da sürer gider. Nitelikim, Turan Özal'ın yarabuyan faşist, daha sonra kendisiyle yapılan bir raporajda, kenarlarını emekli astubayların eğitimi ve bunun uygun bir pratik olduğuna, emekli subay ve polislerin Özel Harp Dairesi gibi faşist kurumlarda görevli olduklarını ifade etmiştir. Bu ilişki biçimi emekli olanlara rubeleri ise değirmamandıkça daha bir gerçeklik halini alır.

Bu kısa açıklamalardan sonra bir gerçek işte ağıya çıkmış oluyor. Susurluk'ta 3 Kasım akşamı meydana gelen "trafik kazası"Ma otayın çıkan ilişkiler ağı Türkiye'nin egemen sınıfı, burjuva siyasetçileri, ardu, polis ve MIT'i için "yanı" ve "bilinmeyen" şeyler deydirdi. Tersine, hepsinin arduklarına kadar içinde otokbir bir ilişkiler ağıydı bu. Nitelikim, "kazadan" sonra kırık çamşarların otokbir açıklanmasıyla hiçbir burjuva parti ve liderinin siyaset-mafya-polis üçgeni dışında kalmadığı görülmüştür. Öyleyse, nasıl oluyor da, sağına 70'li yılların MHP'li faşist Yaşar Okuyan'a; soluna aynı geçmişte sahip Ağab Oktay Güner'i; arkasına bir devrimcinin katili faşist Yaşar Dedeliği olan Mesut Yılmaz; kendisi de katliamların sorumluluğunu taşıyan ve idam kararlarına

parmak kaldıran bir olduğu habde birden birer "Tanzim Ardu" nofını oynamaya başladı?

Bu sorunun yanıtını vermek gerekiyor. Bu tür gelişmelerdeki dikkat çekici durumdur. Ve belki de doğru sonuçlara varmanın anahtarı bu dikkat çekici durumun açıklanmasında; yani sorunun doğru yanıtında bulunuyor. Bütün bu gelişmelerde dikkati çeken ve açıklanması gereken iki nokta daha var. Bunlardan birincisi; devletin bazı istihbarat kurumlarının yine devletin başka kurum ve kurdelerini halden de onun sınırlı bir bilgi belge toplama çalışması yaptığı; bunun için birilerini izlediği, tüm faaliyetlerini belgelediği vb. İkincisi ise; onun sınırlı bir çalışma sonucu toplanmış olan bilgi ve belgelerin bir yerdan start alınışcasına ya da diğerine basılmışcasına ortaya dokülmeye başlanması... Üstelik, onun sınırlı bilgi ve belge toplanan taraf, elindeki kolları birden birer ve gelişti güzel değil, son derece planlı ve sisemli ve kontrollü bir şekilde deşifre ediyor. Bu arada, bilgi ve belgelerin deşifre edilmesi için seçilen ve tercih edilen araçlar da önemli. Bunun için aklı gelen ilk isim Doğu Perinçek'tir. İkincisi ve bunu takip eden isimler ise, Mesut Yılmaz ve burjuva faşist basının bir kısmı. Hasımın keseye sokulmuş bu belge ve bilgilerin açıklanması için seçilen araçlar da onların açıklanmasında bize yardımcı olacak olabilir.

Buğün, yavaş yavaş belli bir plan çerçevesinde, bütün Doğu Perinçek bazen Mesut Yılmaz ya da basım-yayıncı arasındaki sınırlı bilgi ve belgelerin onun bir hazırlık çalışması sonucu birleştirildiğini pek çok kamu varlığı. Bilgi ve belgelerin niteliği dahi bir kanıt oluyor. Örneğin, Abdulah Çıldır denen faşist katil hakkında açıklanan bilgi ve belgeler, bu faşistin birlikteliği sayı bir iki olsun her anlamda izlendiği anlatıyor. ABD'ye kimlerle gittiği, bir yandan atay ettiği için askalandığı, yurtdışına çıkarken havaalanından geri getirildiği, bir diğer kimlerle katil olduğu, ne gibi belgeler yapıldığı, iş ortakları vb. vb. daha pek çok şey belgelennmiş durumdur. En son, kimlerle hangi telefon görüşmesini yaptığı ve bu görüşmelerde neler konuştuğu da belgelennmiş durumda. Özer Çiller, Mehmet Ağar ve bu ekibe mensup diğer şahısların faaliyetleri de belgelennmiş durumda. Bu belgelerin bir kısmı açılı çıkarıldı; önemli bir kesimine ise açıklanmak üzere bekletildiğinden kuşku yoktur. Bunun için uygun bir zaman ve zemim kollanmaktadır.

Devletin bir kısmının elinde biriktirilmiş tüm belge ve bilgilerin deşifre edilme biçimi de dikkati çeken ve altı çizilmesi gereken bir gelişmedir. Karşı devrimciliği sosyalizm postuyla gizemeye çalışan Doğu Perinçek'in "trafik kazası"ndan bir ay önce açıkladığı "MIT Raporu"nu saymazsak, topluma şaşkınlıkla gevi-

ren bilgi ve belgeler "Susurluk kazası"ndan sonra ortaya dikulmeye başladı. Örgüneye bağlıktan ya da start alındıktan sonra Turgut Özal'a suikastın Esref Bilis'in uçuk kazası'na; Uğur Mumcu'nun öldürülmesinde; Tarkan Ümit'in hayatına kadar pek çok cinayet, suikast ve "faali meçhul" olayın dayanağı oldukları kanıtlardan indirildi. Gasp, hırsız, uyuşturucu maddeler kaçağı, kumarhane işleri ve kara para aklama yöntemleri, mafya bağlantıları, uluslararası ilişkiler vb. daha pek çok "kiri iş", içi kirlili çamaşır deli bir çavulun başağığı edilip boyatılmasına benzeyen şekilde ortaya sağıldı. "Başla işareti" ise, "Susurluk kazası"nda ölenlerden birinin Abdullah Çatlı olduğunu açıklamasıyla verildi. Ama bu, sadece bir "başla" işaretiydi ve bu işaretle birlikte, biriktirilmiş sular açılan ufak delikler belediye yataklarına akmaya başladı.

tüm bu somut gelişmelerden sonra artık bazı kesin sonuçlara varmak mümkün. Birincisi, "Susurluk kazası"nın çabuk patlayan bir toplu içine ucu okumaktan başka bir fonksiyonu yok. "Kaza" bir rastlantı sonucu ya da bir suikast ürünü olmuş olabilir; hiçbir önemi yok. Çıhan, belli bir olgunluğu eriştiğinde ya veya bu vesileyle patlayacaktır. Bu anlamda "kaza"yı bir "rastlantı" saymak mümkün. Zira, "kaza" yerine bir cinayet, bir gasp olayı, bir deniz kazası vb. herhangi bir şey olabilir. İkincisi; devlet içinde, birbirleriyle anlaşmaz bir mücadelede gidilmiş, birbirini tasfiyeye keskin kararlı birden çok taraf vardır. Başka bir ifadeyle, devletin kurumları arasında ve her kurumun kendi içinde bir bölünme ortaya çıkmıştır. Taraflardan birinin diğeri hakkında topladığı bilgi ve belgelerin gizliliği; bilgi ve belgelerin gizlenmesine çıkarış biçimi ve yine bu bilgi ve belgelerin toplanmasında gösterilen titizlik ve çaba, çalışmaları ne kadar seri ve etkin olduğunu anlatıyor. Bölünme, devletin en temel kurumları sayılabilecek MIT, Emniyet ve Ordunun kapsayacak kadar genişlemesi birbirini izli olarak eteğinden kaldırarak, kendi derinleşip somutlaşmıştır. Üçüncüsü varmış bölünüşünün ikinci sonuçları bir arada olarak artık tüm mahallikta süzgeçlerden; Doğu Perinçek, Mesut Yılmaz ve basın-yayın kuruluşlarının bir kısmı bu çabımadaki, çalışmaları yöneten güçler tarafından öne sürülmüş peşon ve sözdelemlerden başka bir şey değildir. Sözdelemler görünürler, sahne arkasında da aynı yönetenlerin vereceği bilgi ve birikiminde ileri gidebilirler; bazıları da kendi başlarına bir anlam ifadeleyecek bilgileri elde etmiş gibi cesaretleri de yok. Elbette, Perinçek ve Yılmaz'ın öne çıkması ve kullanılıkları üslup, veri ve zaman gelişiminde büyük bir önem kazanır. Örneğin, Perinçek'in, Türk Genç Kurumunun anti-Amerikan ve yurtsever olarak yürütürmeye çalışması ya da, M. Yılmaz'ın "temiz adam" rolüyle ileride, sermaye sınıfının yeni bir seçeneği olarak öne sürülmesinin koşullarına bakılmalıdır. Ama bunlar gündelik ilikil örneklerdir. Ve tüm bu nedenle devrimci umutları değersiz.

BURJUVALARIN GİZLEDİĞİ GERÇEKLER...

Bu çalışmada, devletin bir kesimini yarımda

yer alan bir kısım tekelleri basın-TV gruplarına göre olay, amaçlı sayıda kişilerin kişisel çıkar peşinde koşmasından ve bu amaçla ulaşmak için bir takım "yasa-dışı" işlere karışmış olmalarından kaynaklanıyor. Böylece gelişmelerin nedenini bu şekilde göstermeye çalışanlara göre, "bir avuç kişi" devlet mekanizmasından dışarı çıkarıldığında tüm pislikler temizlenmiş olacaktır. Toplumun aldatmaya, gerçek nedenleri gizlemeye yönelik bu demagoginin kendini ele verdiği yer şurasıdır: İleri sürülen devrimcinin doğruluğu bir an için kabul edilse ve gereği yapılsa, o zaman ortada ne Gençkurmay ne de Genelkurmay Başkanı kalır. Hatta, yıllar önce bu davadan geçmiştir T. Özal gibi adamları mezarından kaldırıp yatağının önüne çıkarmanın zamanı. Çünkü, yine ortaya saçılan bilgi ve belgelerden anlaşılıyor ki, bu olaya ulaşmanın devletin tek bir kurumuna dahi bağımlı mümkün değil. Demek ki, şimdi adına "devlet-mafya-siyaset çetesi" denen şey tekil ya da kişisel değil, bir dönem için devletin izlediği politikanın bir ürünüdür. Zaten, bugün karabellik koyan gibi feda edilen kişilerin, örneğin Mehmet Ağar'ın vakti zamanlarındaki pervasızlığına dayanağı da bu değil midir?

Öyleyse biz burjuva dünyasını kendi kurumları ve demagogileriyle başbaşa bırakıp gerçek nedenleri ortaya koyma işine girişebiliriz. İşe, sorularla ve bugün birbirine savaş açmış görünümün karşı-devrim cephesinin birbiri hakkında yaptıkları ve söz aralarında söyledikleriyle başlayabiliriz. Açıkça ifade edilmediği sürece şu bugün "çete" diye adlandırılan devlet örgütlenmesinin tarihini 1980'lerin sonlarına, hatta onalardan uzanıyor ve bu örgütlenmeden Cumhurbaşkanına, Başbakan ve Genelkurmay da dahil "tepekteki" tüm kadroların haberi olmayı var. Bu çok net bir durumdur. Örneğin, Özal'a suikastın ardında bu "çete"nin varlığına bizzat Özal tarafından görüldüğü, yine Özal'ın büyük kardeşi tarafından açıklandı, MIT ve İTİBİ'nin istihbarat servislerinin ve zevcelemlerinin fısıltılarına uşurluğu şekli emiş, yine faşist militanlar tarafından açıklandı. Bunun gibi, burada yazmaya gerek görmüştük dahi pek çok somut bilgi. Birbir bostaların özetini şu oluyor: Devlet, geçmişinden miras aldığı geleneklere uygun olarak, katil, serseri vb. unsurların içeren yeni bir organizasyon hazırlığı yapıyordu. Bu hazırlık, devletin elinde bu tip örgütlerin olmadığı, daha önce bu tip yöntemlere başvurmadığı anlamına geliyordu. Aksine, yazımızın başında da belirttik, TC; uzak ve yakın geçmişinde bu tip örgütlenme ve yöntemlere sık sık başvurmuştu. Şimdi olup-biten ise, eldekilerin yarana ek, yeni bir organizasyonun yaratılmasıydı. Sınıf mücadelesinin koşulları egemen sınıfa ve onun resmi bir ifadesi olan TC'ye bunu dayatıyordu. İçinde polisün, askerinin, mafyanın, siyasetçinin, kirizlik katil eskisi faşistlerin yer alacağı ve devletin tüm maddi-tekniği, yasal ve yasadışı olanaklarıyla desteklenecek bir organizasyon, egemen sınıf için bir ihtiyaç haline gelmişti. İhtiyaç, hareket gücünün ilk temel koşullarıdır. Ve böyle bir organizasyonun ihtiyaç haline getiren sınıf mücadelesinin koşullarıydı.

Fakat nedir bu koşullar? Bizim, bu ihtiyacı zorunluluğun anlamaya geçirecek şey, şu konusunu dönemin, yani 1980'lerin ikinci yarısı ve sonlarının siyasal-ekonomik koşullarının doğru bir özetlenmesidir. Zira, tam da bu dönem, bugün adına "çete" denen örgütlenmenin temellerinin atıldığı yıllardır. Bu dönemle dayanağının varan gelişmelerin çok kısa bir özeti ortaya koyarsak şunu görürüz: 1) 2 Eylül faşizmi döneminde, büyük bir terör altında ücretlilerin düğürtülmesine ve örgütlenmelerine teşvik edilmesine ses çıkarmayan işçi ve memurlar yavaş yavaş harekete geçmeye başlamışlardı. 2) Bunun sonucu olarak ilk grev hareketleri görünmeye başladı ve grev eylemi yavaş yavaş yaygınlaştı. 3) Öğrenci gençlik, yıllar boyu çökme ve dar gevşelerle yürüttüğü devrimci faaliyetini daha sıkı ve yasal araçlarla-başvurarak sürdürmeye başlamıştı. 4) Değişimci illegal örgütler tek bir topluluğa ve çabasına sınırlanmıştı. 5) Tam da bu dönemde işçilerin "bangel" gösterileri, öğrencilerin, yedek kadroların sokaklara çıkması, egemen sınıftan, kadrolardan bir tehlikenin beklediğini kavramasına vardı. 6) Tekelci Kapitalizmin yeni bir krizi artık kapıdaydı. 7) Tüm bunlardan daha önemlisi ve tüm bu gelişmeleri besleyen Kürt Halkının ulusal-sosyal içerikli hareketi, gerilla hareketi bastırılmak şöyle dursun, her geçen gün daha da geliyordu. Kuzey, Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da güçlü demokratik ve sosyal kökleri sahip bir devrim hareketi hızlanarak geliyordu.

Egemen sınıf olarak tekelci sermaye ve onun politik tarzı aygıtı olarak devlet, gelişen devrim hareketine geçici bir iç savaşla yani sınırlı ve onun daha kunda kayıtlarına bağlamak gerekliliğini önüne alarak geçinirdi. Azımsanmayacak bir tarihsel, siyasal birikimi ve yığınlanmış devrimci tendensleri bekleyen tehlikeli sezmesinle ona bir toplu yardımı oldu. Kolları sıvadı ve hazırlıklara girişti. Yasal düzenlemelerini yaptı (Sarımsık-Sığınması Yasası, Terörle Mücadele Yasası, Polis ve Yedek kadroların genişletilmesi yasaları vb. anımsarsanız). Önce ve sonra, sadece yasal düzenlemelere değil, maddi-tekniğe ve kadro bakımından da güçlendirdi, yeniden düzenledi. Basın-TV kuruluşları ve gerilla-faşist partiler, diğer burjuva partiler vb. güç ve örgütler Genelkurmayın emir ve talimatlarıyla Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da gelişen devrim hareketine karşı yok vucut oldular. İki ülkenin devrimci karşısında tavır almak söz konusu olduğunda SHP'sinden (bugünkü CHP'si) MHP'sine kadar burjuva sınıfta tüm partilerin aralarında çelişki ve çatışmaları bir kez daha bıraktılar. Sınıfın kısası, iki ülkede gelişen devrim (ki Kürdistan devriminin gelişme ve yayılma hızı Türkiye devrimine kıyaslanamayacak ölçüde yüksek), karşısında birleşmiş bir karşı devrim cephesi yaratarak yol alıyordu. Yine de, saydığımız hazırlık ve örgütlenmelerin bir ayağı eksik kalıyordu. TC, özellikle gerilla hareketine ve illegal devrimci örgütlere karşı mücadeleli salt düzenli-yasal militanlar örgütlerine dayanarak yürütmeyeceğini, bunun için adına "gösteri" yani düzensiz dedikleri örgütlenmelere başvurmak gerekliliğini biliyordu. Bu, sadece

geniştirme ve illegal devrimci örgütlere karşı mücadele için de-
ğil, topluma cinayet ve in-
kâzlarla terörizm işlemek,
yılmamak ve böylece dev-
rimci örgütlere desteğini
kesmek için de gereklidi.
Bunun için gerekli olan altyapıyı "Özel Harp
Dairesi", "Terörle muca-
dele timleri", "Özel hare-
kat timleri" gibi birimler
sağlıyordu. Geriye, buradan
seçilecek elemanların
sivil-faşistler ve mafya
ile takviye edilmesiyle yeni
bir organizasyona gir-
mek kalıyordu. Cumhurbaşkanı
başkanı'dan Genelkur-
mayına kadar tüm Milli
birimlerin bilgisi dahilinde

Çetele devlet tarafından kurumsallaştırılan ve Milli Güvenlik Kurulu'ndan bağımsızlaştırılmıştır.

MIH' sinden SHP' sine tam barajına partinin
buluştuğu yeni organizasyon işte bu şekilde
gerçekleşti. Bugün adına "çete" denen bu cinayet
şebekesinden İsmail'in Türkiye' sine Mesut
Yılmaz' ından Erbakan' ına kadar hepsinin haberi
vardı. Elbette, aynı şey barajına basın, TV
organları yani basın-yayın tekelileri için de söz
konusudur. Egemen sınıf, hazırlıklarını yaptıktan
sonra, işçi sınıfı, emekçi halk ve Kült Halkına
karşı ilanı edilememiş, gerçi iş savaşını güc-
len ve sınıf bir şekilde başladı.

Simdi, bu saptamamızı pekiştirmek olan,
bir başka gelişmeyi aktarmamızın zamanı. Eli-
mizde "Birinci Uluslararası Gözaltında Kayıplar
Kurultayı" ismiyle bir Kurultay var. Bu kuruluşu
yapanlar, 1980' den, 1996' ya kadar göz al-
tında kaybedilen kişilerin listesini yapıyor. Ra-
kamları şöyle: 1980-84 arası birer ikiser kişilik
gözaltında kaybetme, 1984' ten 1987' ya kadar
söz konusu olmuyor. Gözaltında kaybetme,
1987' de iki kişiye başlıyor, 1990' da yine iki ki-
şile devam ediyor. Bu yıllar, devletler henüz
hazırık yıllarıdır. Gözaltında kaybedilenlerin
sayısı, hazırlıkların bir ölçüde tamamlandığı
1991' de beşe çıkarıyor. 1992' de yedi kişiye ulaşı-
yor. 1993' te büyük bir artışla, gözaltında kay-
bedilenlerin sayısı 34 kişiye ulaşılıyor. 1994' te
ise gözaltında kaybetme politikası tam bir vah-
şet ve göçü okunmuşlukla uygulanıyor. O yıl göz-
altında kaybedilenlerin bilinen sayısı 129 kişi
oluyor. Bir yıl sonra bu sayıyı katledilenle-
rin sayısı 61 ; 1996' da Mayıs ayına kadar göz-
altında kaybedilenlerin sayısı 7 kişi oluyor.
Bu rakamların artış eğilimi ile devletin iş sava-
şı hazırık ve gelişen iş savaşı başlatma yılları
arasındaki büyük paralellik bugün "devlet pene-
si" adı verilen organizasyonun ne işe yaradığı-
na, hangi amaçlarla ve kimler tarafından oluştur-
ulduğunu size gerek buraktırmayarak bir net-
likle açıklıyor. Kaldi ki, yukarıda verdiğimiz
rakamlar sadece İnsan Hakları Derneği' ne ya-
pılan başvuruları kapsamaktadır; dolayısıyla,
gözaltında kaybedilenlerin özellikle Kürdistan-
da çok daha fazla sayıda olması mümkündür.
Bu rakamlar tüm gözaltı kayıplarını kapsa-
yor olsa bile, yine de, 91' den bu yana gerici

barajına iş savaşını gördüğünü ve bu süreçte devlet-
ten katledilenleri göstermekten bir hayli irak-
tır. Örneğin, yerinde imzaları; Sivas ve Gazi
Mahallesi'nde katledilenleri; 12 Temmuz
91' de, 17 Nisan 92' de vb. vb. pek çok toplu
katliamlarda öldürülenler, dağılıp katledilen ge-
çiller ve Kült köylüler burada anılmış değil be-
niz. Bunlar da anıldığında, barajına gerici iş
savaşını gücletti, karşı devrimci terörü bir parça
olsun anlattılar. Devlet, işte bu gerici iş savaşı,
örneğin polis korucu cesası yanında özel operas-
yonlar için oluşturduğunda, içinde katliamları polis,
subay, sivil-faşist, mafya ve aşiret üyelerinin
yer aldığı özel birimlerle yürüttü. Kanlı mücadele-
nin bizzat devlet tarafından organize edilip
maddi-teknik olanaklarla donatılması hazırların
toplu katliamların hemen öncesinde yapılması;
hazırlıkların bütüncül katliam tarihlerinin
vel özet çıkartması "Susurluk kaçağı"nda
gün ışığına çıkarılan "polis-ordus-siyaset" üç-
geninin ne işe yaradığını ve kimlerce oluşturul-
duğuna şahit oluyor. Demek ki, orta yerde devletin
bilgisi dışında ve devlete rağmen oluşmuş
berhangisi bir oluşum yok. Aksine, devletin kendi
elleriyle, maddi-teknik ve kadro olanaklarıyla
oluşturduğu ve özel operasyonlar da kullandığı
oluşum ya da oluşumlar vardır.

Burada bir parantez açarak "kontro-gerilla"
kavramına açıklık getirmek gerekiyor. Özellikle
sol siyasal akımlar tarafından kullandığı bu
kavram Türkiye' de ilk defa 12 Mart 1971' de
yapılan uygulamalara ilişkin olarak ortaya
atılmıştır. İddia sahiplerine göre, devlet için-
de, devlete rağmen ve devletin bilgisi dışında
bir örgütlenme vardır ve işkeneselen, sabotaj-
larına, saldırılarına vb. eylemlerin gerçek fail ve
planlayıcısı işte bu örgütlenmedir. Kelime an-
lamı "gerilla karşıtı" olan bu kavramla nitelen-
diren örgütlenme yine, iddia sahiplerine göre
devlet içindeki gizli örgütlenmedir ve başına
büyük hareket eden bir yapıdır. Dolayısıyla,
buradan çıkarılacak sonuç çok basit oluyor:
Dünya kocaluklar, askeri darbe ortama, işken-
ce, süksat ve sabotajlar bu gizli örgütlenme,
yani kontro-gerilla tarafından yapıldığına göre,
yapılacak iş, işte bu örgütlenmenin dağıtılması-

dır. "Kontro-gerilla dağıtılmalı" ya da "Kahrolsun
kontro-gerilla" istemlerinin sloganlarının man-
nağı budur. Tabii, bu arada devlet bilerek/bilmeye-
yerek, tüm kötülük ve günahlardan arındırılıp
temize çıkartılmaya çalışıyor. Oysa, buraya kadar
anlatıklarımızdan görmüş bulduğumuz ki, devlet
içinde, devletin bilgisi dışında ve devlete
rağmen oluşmuş hiç bir birim örgüt vb. yoktur.
Demek ki, başlıca kadar kullandığı anlamıyla
kontro-gerilla kavramı bir safsata ve yığınların
devlet hakkındaki bilincini bulandırmaya
yönelik bir aldatmacadır. Türkiye' de işte bir
kontro-gerilladan söz edilebilse, bu bizzat devlet-
ten kendisidir, devletin silahlı güçleridir,
Özel Harp Dairesi'dir; Özel Hareket timleri-
dir; Terörle Mücadele timleridir; kısacası or-
dadır, polistir. Bu gerçekler bedenleriyle,
"kontro-gerilla dağıtılmalı" istemi, "devlet dağı-
tılmalı" istemi gibi boş anlamlar, yığınların bi-
lincini bulandırmaya bir safsatadır. Ama modaya
kapılmaya pek yatkın olan Türkiye' nin sol siya-
sal akımları "kontro-gerilla" gibi "gladio" kav-
ramını da çok gabık benimsemiştir.

DEVLET HEDEFİNE ULAŞAMAYINCA...

Buraya kadar anlatıklarımızdan görmüş bu-
lduğumuz ki, egemen sınıf, elindeki bütün zor
aygıtlarını büyük bir usum içerisinde harekete
geçirerek, işçi, emekçi yığınlarla ezilen Kült
Halkına karşı başlattığı barajına iş savaşına kısa
sürede sonu almaya çalışmıştır. Bunun için,
elinde her zaman hazır bulundurduğu ordu, polis,
MIH, Özel Harp Dairesi gibi kurumların
yanısıra ve onların denetiminde sivil-faşist güc-
leri, devlet yanlısı aşiretleri ve mafyası da dev-
reye sokmuştur. Bu son saydıklarımızın, yani pa-
ramiliter faşist güçleri organize bir savaşa kat-
mak, tarihten uzanıp gelen miras sayesinde, ki-
sa süreli bir hazırlıktan sonra kolay oldu.

Fakat tekelci sermayenin ve onun zor aygıt-
lı olan faşist devletin hazırlıkları bundan ib-
aret değildi. Daha doğru bir ifade ile, gelişen
devrim hareketinin yaratmış olduğu birleşmiş
karşı-devrimci tabloya beniz ektilik. Bu tablo-
yu tamamlamak için gerici faşist barajına baş-
nın ve tüm düzen parçalarını da karşı devrim
sallarındaki yerine işaret etmek gerekiyor.

Yükanda saydığımız güçler, askeri alanda güçlüydü. Ama savaş, hele de bir iç savaş kazanmak için politik ve propaganda anlamında da hazırlıklı olmak gerekiyordu. Gerici-faşist burjuva basın karşı-devrim cephesindeki yerini almaya dünden razı ve hazırıktıydı. Tekelî hasan patronlarıyla Genelkurmay'ın yaptığı bir toplantı bu sorunu çözmeye yetti. Geriye, düzen partilerinin gerici iç savaşa tam desteğini sağlanması kalıyordu. Gerçek yürütme ve yasma gücü olarak Genelkurmay'ın bir azan partii genel başkanlarının bizaya gelmesi için yetmişti. Böylece karşı-devrim cephesinin tüm parçaları, aralardaki gelişki ve çatışmaları bir kenara bırakarak Türkiye ve Kürdistan devrimine karşı sekvitüt olmaçlardı. 1990'ın başında meydana gelişki bu tabloyu anlamayıp akıldan tutmak, bugün meydana gelişki bulunan parçalanmayı görüp kavramak açısından özetlidir.

Karşı-devrimin tüm güçleri, tekeli çözmeye ve Genelkurmay tarafından bizaya sokulduktan sonra, gerici-burjuva iç savaş en sinsi ve alçakça yöntemlerle, düz giderek artan bir şekilde başlandı. Bu savaşta, devletin kullandığı tank, top, uçak, helikopter gibi en ağır silahlardan en hafifine kadar savaş araçları, koy boşaltma, göde ambargosundan, toplu katliam ve adam kaçırıp öldürme yöntemleri savaşın şiddetini ve vahşetini anlatmaya yeter. Çıplak göde görülebilen bu somut olgular üzerinde durmayaçaktır. Altın çimçek istediğimiz nokta şudur: Devlet, bu en otoriter araç ve en aşağılık yöntemlerle kısa sürede bir zafer elde etmeyi amaçlıyordu. Başlatmış olduğu gerici iç savaşın kısa sürede sonuç almak ve savaş hızla uzatılmak onun için yavaşsalar bir sorundu. Zira, burjuva iç savaş, toplumda derin köklere sahip değildi ve tam da bu nedenle dayanıksızdı. Egemen sınıfa ve onun zor uygulayıcısı faşist devletin, belli bir başarıktan sonra tüm kurumu ve kurumlarının savass seferber etmesinün nedeni budur.

Devletin plan tutması, Kürt Halkı, üstünce bündirilen yeni suların etkisiyle savaşa daha fazla sardı. Gerillaların gheil nabileri açtı. Önceleri, gerillayı döşaylı yoldan ve gizlice destekleyen peköl Kurt Halkı doğrudan ve korkusuzca desteğe başladı. Serbestlikleri başlatı, yerel ayaklanmalara başlandı. Türkiye içi ve emekçileri ise karşı-devrimin reorütüne kitlesel gösterilerle, fabrika işgalleriyle, grevlerle, çatışmalarla, yerel ayaklanmalarla ve en son Gazî ayıllanması ve 96 1 Mayıs'ta sanat verdi. İlegal devrimci örgütler, toplu tunklamalara, toplu katliamlara, gizlihonda kayıp ve açık infazlara rağmen sindirilemedi; faaliyetlerine devam ettiler. Devrimci tutsaklar, işi görülmemiş sardı ve katliamlara direnişlerle, açık grevleri ve Ölümlerle yanıt verdiler. Kusaca, her iki ülke devriminin gelişmesi, karşı-devrimin yoğun sinesi altında derinleşmesine ve gelişmesine devam etti.

Devrimin bir türlü ezilmesinisi ve gerici iç savaşın planlanar süreden fazla uzaması, aralarındaki gelişki ve çıkar çatışmaları yapıy olarak döndürülmüş karşı-devrim cephesinin fark-

lı güçleri arasındaki göçü ayrılıkları derinleşti. Gerici iç savaşın başta hesaplanmayan etkileri ortaya çıkmaya başladı. Kürdistan devrimine karşı oluşturulan ve iftini de katil sardılerinin bir araya gelmesinü ifade eden "Özel Harekât Timleri" tüm bir cinayet ve adli suç telerine dönüştü. Savaşın uzamasıyla, ideolojik ve kültürel yönden kişisel çıkar için suç işleme ve katilröl yönden kişisel çıkar için suç işleme-ye yatan özel tim polisleri, güc, olanak ve cinayet işleme-deki yeteneklerini kişisel çıkarları için kullanmaya başladılar. Haraç, gasp, fidye, uyuşturucu madde kaçakçılığı ve yollarda kişisel servet edinme peşine düştiler. Maddetektim, yasal olanaklar ve cinayet işleme-deki hünarleri bu iş için yeterli sermayeyd oılar için. Ve, özel timler için geçerli olan ay, korucu aşiretleri; para ve mal mülk tarafından baştan çıkarılmaya dünden hazır oldu mezosopları; dolar ve şaşık yaşamın çekiciliğine bir an bile karşı koymayacak durumdaki burjuva siyaset erhapları ve sivil-faşistler için çok daha geçerliydi.

Bundan neredeyse yarı elli yıl önce, Marx, Louis Bonaparte hakkında "bir kadenci olarak, insani, özellikle de askerin karşı duramayacağı bazı üstünlükler olduğuna inanmıştı. Bu güçler arasında en başta puro ve sarmayı, soğak kütmes hayvanları ellerini ve sarımsaklı saçıkları sayıyordu" diye yazar. Marx'ın Louis Bonaparte'a ilişkin gözlemi aslında tüm burjuva dünyası için ve bugün için de geçerlidir. Bir farca: Askeri bürokratik mekanizmanın korkunç büyümesi sonucu askerlerin yama polisleri, siyasetçileri, sivil-faşistler, aşiret reislerini sb katmak ve Marx'ın saydığı şeylerin yerine dolar, lüks arabaları, uyuşturucu madde kaçakçılığı, beyaz kulu beazleri, nükleer madde kaçakçılığı; işkilerin alımlarını boyununu geçirmek gerekir. Burjuva dünyasının bu üstün güçlerin yakında saydığımız grupların herhangi bir unsurunun karşı durabileceğini, bu üstün güçlerin, ezilmesinden kendiji kurtulabileceğini düşünmek büyük bir safillik olur. Ve uzayan iç savaş süresinde ellerinde bulundukları askeri gücün gerçek iktidar kaynağı olduğumu; bu iktidar kaynağıyla çekiciliğine karşı durulamayacak şeylerin elde edilebileceğini gösterir, lütfu ve büyük bir pervasızlıkla; gözünü dönmüşlük ve uclüklü ezdanelarını şizerek işlere yöneldiler.

İyi de, bu sadece toplumsal ve kültürel değil, aynı zamanda devlet kurumlarının ve siyasal dokunun da bir çürümesiydi. Çürüme, bir anafor gibi devletin tüm kollarını içine almaya başlamıştı. Bulayıcı bir hastalık gibi, ordu, polis, siyaset, aşiret vb. her tarafı kapsı. Bir sinede sırayet etti. Dü, Türkiye ve Kürdistan devrimini emek için silahlandırılıp teçhizatlandırılanlar, bugün, bu anağın uzaklaşımı, kişisel çıkar edinme derdine düşmüştür. Şüphesiz, meydana gelişki amacından uzaklaşım kurum ve kişilerle bir iç savaşın kazanılmayacağını kavrayacak bir bilinç, egemen sınıfa yönetim kadrolarında vardı. Egemenliğin temel dayanakları haline gelişki olan ordu, polis, özel harekât timi sb. kurumlardaki ciddi bozulma, çürüme ve yozlaşma doğaltır ki, kendini hülâ

burjuva egemenliğin güvencesi olarak gören kurum ve kadrolarda ciddi endişelere yol açtı. Fakat, öte yandan, silahlarla teçhizatlandırılmış, eğitilmiş devrimci öğrenciler, devletin bir kurum olanaklarını ele geçirmiş ve tüm bunların sonucu olarak kendi güçlerini bilincine varmış olan güçleri dizginlemek, kontrol altına almak giderek olanaksız hale gelmeye başladı. Bu nesnel ve bir anlamda kaçınılmaz bir süreçti. Uzayan gerici-burjuva iç savaşın karşı-devrim saflarında bu tür bunalımlara, yozlaşma ve çürümelere yol açması olgusuna, değişik düzeylerde olmak üzere tarihte sıkça rastlanmıştır.

Bütün bu gelişmeler ardusundan, polisine; aşiretinden burjuva partilerine, basından TV kanallarına kadar kısa bir süre önce yekvücut olan karşı-devrim cephesinin bölünmesine, parçalanmasına, geçici olarak bir yana atılmak gelişki ve çıkar çatışmalarının derinleşmesine yol açtı. Türkiye ve Kürdistan devriminin dışındaki öne çıkan karşı-devrim cephesinin çatlaklarını gün ışığına çıkarıp derinleştirmişti. Devletin en temel kurumları şöyle ya da böyle, şu ya da bu nedenle bölünmüştür. Fakat bu bölünme, burjuvaziyeye güven duygularıyla dolu kimi safillilerle süzdüğü gibi "harış yarıllarla savaş yarılları" arasındaki bir bölünme ya da "sahinlerle güvercinler" arasındaki bir çatışma değildir. Karşı-devrim cephesinde büyük bir kulların olduğu söylemi merhum TKP'den günümüz reformistlerine kadar bir esastır. Gerçekte, karşı-devrim cephesinde büyük sallaşmaları büyük gruplaşmalar olmadı, daha yakın zamanlar kadar basın tekellerinden Genelkurmay'a kadar tüm kurum ve kadroların kan denizinde yüzmelerinden bellidir. Bu gerçek bugün de değişmiş değildir. Burada, karşı-devrim cephesinin sinesi bir unsur olarak Değir Perinçek'in rolünü altın çimçek gerekiyor. Değir Perinçek Türkiye Kürdistan devriminin dışındaki senece devlete mevdana uelen bulunma, bozuma ve çürümecen yine devlet lehine bir sınıç elde edilebilmek için TKP'den mısır katan ayrıma benzeyen bu şekilde bölünen taraflardan birinin "Genelkurmay ve MIT'in bir kesiminin" anti-amerikan, anti-emperevlesi olduğuna yarırmaya ve böylece emekçi yığınlarının gücünü karşı-devrimin bu cephesine yedeklemeye çalışmaktadır. Karşı-devrim cephesinin farklı kesimleri arasındaki bu çatışmada bir tarafın yanında yer almak ya da nesnel olarak dahi olsa bu anlamda gelecek bir pratik için çimçek Değir Perinçek'in ayırmaya gelmek anlamına gelecektir. Devrim güçleri, bu çatışmada karşı-devrim cephesinin taraflarından birinin yanında yer alamazlar. Çünkü, gerçekte karşı-devrim cephesinin bütün tarafları Türkiye ve Kürdistan devriminin kan içinde boğulmasına istemekte, ve hiç şüphesiz, ellerine bir satı zıçtıyında bunu gerçekleştirmekten geri durmayacaklar. Burjuva egemenlik sistemine ciddi zararlar veriyorlar diye birilerini tasfiye etmeye çalışılanların yanında yer almak devrim güçlerinin işi olamaz. Multimedü ki, devlet içindeki bu bölünme karlı çatışmalar pahasına birilerinin tasfiyesiyle sonuçlanacaktır. TC'nin

"DEVRİMCİ CEPHE'NİN İNŞAASI İÇİN ÇAĞRI" ÜZERNE ELEŞTİRİ ve ÖNERİLERİMİZ

Kurdistan ve Türkiye'nin iki önemli politik örgütü PKK ile DHKP'nin Aralık 1996'da ittifak yaptığı ve bunu kamyonuna ilan ettikleri haberini duyduğumuzda bunu iki ülke devrimci adına sevinc ve umutla karşıladık. Zira, uzun zamandır, iki ülke devriminin içinde bulunduğu gelişme süreci devrimci politik güçlerin ve iki ülke emekçi halklarının mücadele birliğini, zaferin temel koşulu haline getirmişti. Leninistler, 1992'den bu yana, tüm bu güçlerin askeri ve kitlesel eylemlerinin tek bir merkezden yönetilmesinin önemine işaret ediyorlardı. Bunun savaglar gibi, sınıf savaşının ve onun devamı, yoğunlaşmış bir hali olan iç savaşın da kendine özgü kuralları vardır. Her toplumsal hareketin olduğu gibi, bir savaşta da zaferi elde etmek için kendisine uyulması, gereklilikleri yerine getirilmesi gereken kuralları vardır. Elde halunan bütün yitici güçlerin tek bir merkezden yönetilmesi, güçler arasındaki uyum ve koordinasyonun sağlanması, yitici güçlerin ezici bir kesiminde belli bir anda düşmanın en zayıf noktası üzerinde yoğunlaşılması, bir saldırı çıkışmasının daha savaşın kaderini üzerinde büyük bir rol oynadığı durumlarda, birlik hasarları için gereken esnekliğin ve atılabilirliğin gösterilmesi vb. bu kurallara başında gelir. MGK eliyle tek merkezden yönetilen karşı-devrim cephesi sahip olduğu maddi-teknik olanaklar ve örgütlülük yeteneğiyle savaşın kurallarını yerine getirme gücüne sahiptir.

Güçün sadece sahip olduğu sermayeden değil, başka şeylerin yanı sıra, on yıllar boyunca toplumu yönetme eğilim deneyiminden alan ve güçlü bir sınıf sevgisine sahip burjuvazi, sınıf savaşımının kaçınılmaz biçimde iç savaşa doğru gittiğini gördüğünde hemen önlemlerini almaya başlar. Savaş kapasitesini arttırır, maddi-teknik olanaklarının üst düzeyde çıkarır, gerekli yarıları çıkarır ve en önemlisi, tüm güçlerini savaş düzenine sokar. Egemen sınıf olarak tekelle sermaye ve onun politik zor aygıtı olan faşist devlet, sistemle birleşmiş büyük sorunlarının ancak şiddet yoluyla çözülebileceğinin bilincindedir. Tam da bu nedenle, çoğu zaman olduğu gibi, tıchlin bu kusurunda da şiddete, iç savaşa ilk başvurur. güdümlü süngüleri getiren gerici sınıf olarak tekelle sermayenin kendisi olmuştur. Böyle davranmakla, tekelle sermayenin kendi sınıf çıkarları açısından en doğru yolu seçtiğini kabul etmek gerek. Burjuvazi sınıf, halk olarak su basit kurulmuş hareket etmiştir. Baskın baskandır.

Ne var ki, aynı sınıf sevgisinde, aynı politik uyumun devrimci politik güçlerde olduğu anımsadıkça devrimci politik güçlerde olduğu söylenemez. Karşı-devrim cephesinin temel savaş gücü faşist devlet iç savaş hazırlıklarını yaparken ve iç savaşa şiddetle

başlatırken devrimci politik güçlerin büyük bir çoğunluğu karşı önlem almak bir yana, bunun farkına dahi varamaz. Dağınıklık, parçalanmışlık, güçlerin bölünmüşlüğü durumunu devam ettir. Politik gündemin birinci maddesini süngüler oluşturmaya başladıktan sonra ve bugün dahi, devrimci politik güçlerin önemli bir kısmı anayasal hayaller ve parlamentaryerleşmelerle uyulanmaktadır. Geçmiş yılların bir mirası olan "aşırı muhalefet" olma çizgisinden kurtulmamış. İşte tam da böyle koşullarda, iki devrimci örgüt arasında varılan ittifak haberini, iki ülke devrimine karşı sorumluluk duygularını sevinç ve umutla karşılamalarından daha doğal ne olabilir?

Fakat, Kurtuluş dergisinin 28 Aralık 1996 tarihli 12. sayısında "Çağrı" metnini okuduktan sonra, başlangıçtaki umudumuzu olduğu gibi koruduğumuzu söyleyebilmemiz mümkün değil. "Aşırı muhalefet" olma duygusunun içinde bulunduğu bir kaç devrimci belirleme, kafa karışıklığı, iktidarın yapılması gerektiği söylenen yerde devleti demokratikleştirmeyi amaçlayan yaklaşım ve talepler; devrimci görevlerden söz edildiği yerde hemen varlığını hissettiren anayasal hayaller vb. daha pek çok şey çağrı metnine bağından sonuna kadar egemen. Böyle olunca insan büyük uyarılarının kendisini yanlış yola sürüklemesine izin vermemelidir. Örgütünü kurmasamcasak mümkün olmuyor. Halkların mücadelesinin birliği ve bu birliği sağlayacak, iktidarı almaya hedefleyen bir devrimci cephe gereklidir ve gerçek bu ihtiyaç her geçen gün daha yalın hale gelmektedir. Fakat bu ihtiyacın başkına altına girerek daha ilersine başında yanlış adımlar atmak gelecekte çok daha büyük sorunlarla karşılaşmamızı, bütün devrim için yasalmsal önem kazandığı bir anda cephenin dağılmasına yol açabilir. Gelecekteki çok daha önemli şeyler uğruna birlik hasarlarından vazgeçmiş başarısızlığı göstermemiz gereken durumlar olabilir ve bu durumda elbette yapılması gereken yapılmalıdır. İşte bu nedenle, Kurtuluş dergisinin içi aceleyle getiren, tartışmalarını önünü kesen üstübu- na rağmen, biz, gelecekteki büyük zaferlere, büyük başarıları gidin yola *birlikte* girmek için şimdiden tartışmaktan başka yol bulamıyoruz. Elbette, koşullar, sınıf mücadelesi, savaş bizi beklemiyor ve bu anlamda, Kurtuluş kadar bizim de acelemiz var. Fakat adre- ci hizlandırmanın yolu tartışmaların önünü kesmek değil, getirilen öneri ve düşünceleri huzurlandırmak, tartışmaların mümkün olduğuna huzlandırmaktır. İlk adımları sağlam bir şekilde almak, safenin başında doğru yola girip o yolda huzurlu yola almak için *temel birlik* kavramını tam bir anlayış birliğiyle işe başlamak lazımdır. Bir süre yol aldıkdan, güç, zaman, emek harcandıktan sonra tekrar başlangıç noktasına dönmeyle ölemlerin bilinen gü-

vencest budur. Bunun için de, tartışmaktan başka bir yol ve yöntem görmüyoruz. Öyleyse, bu yolda yürümeye devam etmeliyiz.

KURULMASI İSTENEN ŞEY NEDİR?

DEVRİM CEPHESİ Mİ,

"AŞIRI MUHALEFET CEPHESİ" Mİ?

İnanıyoruz ki, bu soruların muhatapları herman "Bu ne biçim soru, elbette kurmaya çalışılmıyor, çağrının yapılmaz şey, bir Devrim Cephesi'ni" diye itiraz edeceklerdir. Böyle bir itiraz, onların gerçekte bir devrim istediklerine ilişkin iyi niyetlerini ortaya koysa da, atmaya çalıştıkları adımı yanlışlıkla da delil olduğuna geçişini ortadan kaldırmıyor. İyi niyet taşıyıcıyla düşüncemiz. Bu nedenle, çağrı metnini bilimsel bir sorgu kanbıyla değerlendirmek, içerdiği tüm yanlışlara işaret etmek ve doğru görüşümüzün yalınlaşmasını sağlamak devrimci bir görevdir. Bu görevi savsaklamadan yerine getirmeye çalışacağız.

Bu görev çerçevesinde öncelikle şuna işaret etmek gerekiyor: İçerdiği tüm politik yanlışları rağmen, halkların mücadele birliğinin iki ülke devrimci aşından taşıdığı önem yine iki ülke devrimci hareketinin iki önemli gücü. PKK ve DHKP tarafından geliştirilmiş ve ilan edilmiş olması başı başına üzerinde durulmaya değer önemli bir adımdır. Gerçekten de, "yoğun" mücadele ifade edildiği gibi, değişen "halk güçlerinin örgütlenmesi ve güçlerinin birleştirilmesi" önemlenmektedir. Önemli bir güç almaktadır. Kapitalist sistemin ekonomik ve politik krizine rağmen, burjuvazi sınıf egemenliğinin bir halk devrimine halk yıkılmasını önlemeye bir nedeni de devrimci güçlerin bu parçalanmışlığıdır. Bu anlamda, devrimci güçlerinin parçalanmışlığına gördükleri ve bunun ne anlama geldiğinin kavranması önemli, problemin çözümü yönünde atılmış önemli bir adımdır. Devrim iktidarını ele geçirilmesi konusunda açık düşüncelere sahip olmaları, devrimin birleştirilebilecek tüm güçlerini birleştirme görevinin üstünden atılmaması. Devrimin tüm güçlerinin birleştirilmesi görevinin ele alınması, bir örgütün devrim ve iktidar komandanlığına ciddiyetinin göstergesidir aynı zamanda. Kusurunu, devrim ve iktidarı hedefleyen burjuvazi sınıf egemenliğini gerçekten yıkılmak için devrimin tüm yitici güçlerini birleştirmek zorundadır.

Ama bu, önemli olmakla birlikte sadece ilk adımdır. Bu adım, oluşturulacak birliği, birleşmiş cephenin, doğru devrimci politikalar, devrimci taktik ve sloganlarla yönetilmesi, geliştirilmesi yöntemini anlamaması, birliğin insan yanlış yola sürüklenmesi sağlanmaz olacaktır. Demek ki, cephenin oluşturulması kadar, cephenin hangi taktik politikaları izleyeceği, hangi sloganları ona çıkaracağı ve hangi görevleri çözmek üzere önüne koy-

çağı da deşimlidir. 'Çağı' metnine bu açıdan bakıldığında tam bir kafa karışıklığına egemen olduğunu görürüz. Kafa karışıklığına ve politik balsekliğine en helikçe bizi çims, sisteme ilişkin yapılan saptamalarla cephenin ve devrim görevlerinin önüne konulan görevler arasındaki çelişkiye görülüyor. Her iki öğüt, oldukça doğru ve son derece isabetli bir saptamayla, Türkiye ve Kurdistan'ın içinde bulunduğu ekonomik, siyasal ve sosyal tablonun bir devrimle işaret ettiğini ileri sürüyorlar. Önce 'Çağı' metninde bu konuda söylenenlere bakalım. Deniyor ki 'Çağı' metninde:

*Ülkemizin görüntüsü, hatta diz boyu ol-
duğu bir çağın tablosudur. Bu tablo devrimin koşullarına işaret etmektedir. Rejimin her
şeyde tahakküftür. Tüm halka zulmederek,
sefaleti, yoksulluğu ve yarıyağı büyüterek
ömrünü tüketmeye çalışmaktadır' (şey)*

Şimdi, üzerinde durulması gerekmeden kavramların öznel kullanımı ve ufak tefek hataları bir yana bırakarak, bu sözlerle dile getirilen en önemli şey, son derece açık. İki ülkenin tablosu bir devrim koşullarına işaret etmektedir. Zaten, biraz daha aşağıda çok daha kesin ve net bir ifadeyle bu düşünce bir kez daha dile getiriliyor:

*Buğün hiç tereddütüne yerleşebilir ki,
üzerinde yaşadığımız topraklarda devrimin
koşulları vardır' Bu sözlerdeki 'devrim koşulları'
ifadesiyle devrimci durumun kasıtlı-
lığına inanıyoruz, çünkü, 'Çağı' emekçi parti bu belirlemeye Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da bir devrimci durumu olduğunu, hiç-
bir yoruma gerek bırakmaksızın bir açıklıkla
ilse etmiş oluyor. Fakat, bu neyi ifade eder
ve bu doğru saptamaları hangi görev, taktik ve
şogunların izlenmesi gerekir? Önce bu sorulara
yanıt vermeye çalışalım.*

Devrimci bir örgüt, faaliyet gösterdiği topraklarda devrimin koşullarının ortaya çıktığını bir kez kabul ettikten sonra kendisini öncelikle farklı yeni görevlerin belirlenmesine çalışarak çalışmalıdır. Çünkü, her devrimci durum, devrimci örgütlerin önüne, her önceki dönemden farklı, ancak körlere göremlerini yeni görevler koyar. Devrimci durumu varlığını anlatma, genişliğini ve derinliğini açıklama, proletaryanın devrimci bilincini ve kararlılığını uyandırma, devrimci eylemlere geçme ve bu yönde faaliyet yürütme için devrimci duruma uygun öğütler yaratmada proletaryaya yanıtını alma bu görevlerin başında gelmektedir. Kesacık, emekçi yığınları harekete geçirmek, ayaklandırmak ve egemen sınıfa içinde bulunduğu ekonomik-politik krizden kapitalizmin çöküşünü hızlandırmak için çalışmaktır. Devrimin koşulları bir kez oluştuğundan sonra, her devrimci sosyalistler kaçınılmazca temel görevler işle bulmalıdır. Bu görevler, devrimci durumun, ne kadar süreceğini, daha da şiddetlenip şiddetlenmeyeceğinden, bir devrimci yol açmasıyla ilgili olarak tamamen bağışlanarak gündeme gelir. Devrimci koşulların bir devrimci yol açmasıyla ilgili olarak emekçi yığınların devrimci ruh halini ve en devrimci sınıf olarak proletaryanın devrimci eylemlere geçmesi bize göstermektedir.

'Devrimin koşulları'ndan varlığını kabul et-

tilten sonra, güçlerin hızlandırılması, hareketin derinleşmesi, ajitasyon ve propagandanın geliştirilmesi gibi, aradan, her günkü işlerin sürdürülmesine yarıya yapmak ortaya çıkmış yeni durumun gerçek bilincine varılmaması olmaksızın ilerlemektedir. Bugün, devrimci aktörlerin legal ve illegal yapılarına, önelerine koydukları görevlere bakıldığında yıllardır bu görevleri fazlasıyla yerine getirmiş ve halen getirmekte olduklarını göreceğiz. Gerçekten de, devrimci yayın organlarının hemen hemen tamamı güçlerin hazırlanması, hareketin derinleştirilmesi, ajitasyon ve propagandanın geliştirilmesi görevine uygun bir çizgi izlemektedir. Demek ki, devrimci hareketin temel sorun konusunda değil, tam tersi yerde aramaktadır. Devrimci hareketin temel zaaf, ortaya çıkması olan devrimci durumu görememesidir ve önelerine, bu yeni durumu önümüze çıkardığı devrimci görevlerin gerisinde kalmasıdır, hatta bunun farkına varılmamasıdır yutuyor.

Ne yazık ki, 'Çağı' metni, 'Devrimci koşullar'ın ortaya çıktığını görmemesi karşın, bu koşulların önümüze çıkardığı görevlerin farkına varmamıştır. Bir devrimin yaklaşılmakta olduğuna lafla değil ama gerçekte inanılmaz 'vaktelere açılma devriminden söz etmekte, onları devrimci çağırarak, devrimci seyrini içinde kitle tarafından sanarak ve kesin kurala dönüştürerek mücadele yöntemlerini en somut biçimde belirtmektedir' konuşmaktadır. Zoraki yığınları ve işçi sınıfını devrimin zorunluluğuna anlatması, onlara devrim çağrısı yapmak, yeni duruma uygun mücadele yöntemlerini yaratması ve devrim mücadelesinin eşitlik yöntemleri, taktiklerini üzerinde hiç düşünmeden, açıkça ve en somut biçimde konuşmak devrimci durum koşullarında devrimci çalışmanın temel koşulu haline gelmiştir. 'Çağı' metni, bu görevlerin hiç birinden, tek sözcükle olsun söz etmiyor. Burada görevlerimizi tek şey, emekçi yığınları, halkları ve örgütleri 'birlikte' çağırmasıdır. Oysa, bir ülkenin tablosu devrimin koşullarına işaret ediyorsa, artık burada silahlı ayaklanma ortelenemez bir hal alması demektir ve kesin zafer için ora vakti geçirmektir, emekçi bir biçimde hazırlanmak, kitleleri buna hazırlamak ve yeni çarlar atmamak bir zorunluluk haline gelir.

Devrimci durum bir kez oluştuğundan sonra ayaklanma sorunu kendini gündeme sokması demektir ve devrimci konumuzda katılmak isteyen hiçbir örgüt artık bu sorunu konuşmaları geçiştiremez. Dahası, ayaklanma sorunu gündeme alınması demek, hem proletaryanın de proletaryanın emekçi yığınları ayaklanması için kendiliğinden, kendi inderliğimiz altına alma hedefini önümüze koymak demektir. 'Çağı' da ne bu soruna, ne de müzaffer bir ayaklanmadan sonra hangi birleşimlerin alınacağı ve bu önelerini alacak organın, erk'in ne olduğuna ilişkin tek bir sözcük dahi yok. 'Çağı' metninde, 'birlik' kavramı döne döne vurgu yapıyor. 'Birlik' kavramı elbette önemlidir, ama ne için birlik yapılarca sorusu da en az 'birlik'in kendisi kadar önemlidir. Devrimci bir cephenin inşası için çağrı yapıyor, 'Çağı' da devrimin koşullarının oluştuğundan net ila-

hallerle söz ediliyor ama, ne bu durumun önümüze çıkardığı yeni görevlerden ne silahlı bir halk ayaklanmasından ne de bu ayaklanma sonucu doğacak hükümetten söz ediliyor. 'Çağı' metnine sonuna kadar egemen olan marksist, demokratik hak ve özgürlüklerin kazanılması üzerine kuruludur. İşte 'Çağı' metninin bu konudaki mantığını tartışma biçiminde ortaya koyan bir paragraf:

*Başımızdaki ve Devrimci Tablo Halk
Güçlerinin Birlikli İm. Önel ve Sonuç Bu
Zemindir. Bundan hareketle halklarımızın
iradesini yok sayan, her türlü örgütlenmesini
yasaklayan, söz ve kural haklarını gasp eden
bütün otoriterokratik uygulamaları, fevral
12 Eylül Anayasasını geçersiz sayarak, en
geniş halk güçlerinin katılımıyla başımızdaki ve
Devrimci hedeflerine bir aşama olarak
hazırlanmış hatta halka mal etmeye, bu çağırma-
nın işine bütün, anti-faşist, anti-emperyalist,
özgürlükler, adaletten yana tüm örgüt ve
partileri ve kitleleri çekmeye bir görev olarak önümüze
koyuyoruz.' (şey) Devrimci gerçekte, yeni yollarını sağlamışlardır. İki ülkenin tablosunun 'devrimin koşullarına' işaret ettiğini, yaşadığımız koşullarda devrimin koşullarının olduğunu tereddütsüz ve çok halde olarak söyleyebiliriz bu iki devrimci örgüt, bu doğru ve önemli saptamaları en ileri hedefi 'başımızdaki ve Devrimci hedeflerine bir aşama olarak' hazırlanarak olarak bir dizi görev çıkarıyorlar. Kurulması amaçlanan cephenin bu zemin üzerinde kurulması bunun gerçekte bir devrim cephesi, burjuva iktidarı yakacak ve yerine halk iktidarını kuracak bir devrim cephesi değil, olsa olsa bir 'işçi mahkemesi' cephesi olabileceğini gösterir. Bu zemin üzerinde bir cephe kurmak için ne devrimin koşullarından ne de iktidarın yıkılmasından söz atmaya gerek yoktur. Çünkü, deri sürülen bu talep ve hedefler olsa olsa yarım yamalak demokratikliğe programı amaçları, o kadar. İnsan, demokratikleşmeye ilişkin en konulan bu görevleri okuduktan sonra, devrimin koşullarının iktidarı yıkılmasından ve halk iktidarından söz edilmesine rağmen, için can alması olan silahlı halk ayaklanmasından, ayaklanmanın içinde doğacak hükümet ve iktidardan; bu hükümetin çalışması biçiminden ve ilaheği dalemlerden tek kelimeyle olsun söz edilmesinin bir rastlantı olmadığını daha iyi anlıyor.*

Oysa, hep biliniz, halkların yaşamlarındaki büyük sorunların şiddetle başka çözüm yoktur ve silaha ilk başvurulan. Martın şuleleriyle söyleyecek olursak 'gündeme şuleleri ile getiren' gereklilikleri şuleli şuleli almıştır. Ama 'peşin gündemin devrimci mücadelesini şuleli şuleli almıştır' (Lenin) bir tarafı atılması gerektiği devrimci görevlerin ele alınması gerekmektedir. Bu devrimci görevlerin temel önelerine ynkarda kısaca değindik. Ve bu görevler, devrimci örgütlerin işçi sınıfı üzerindeki politik etkisinin henüz son derece yetersiz, köylü ve diğer emekçi yığın-

lar üstündeki devrimci atkinin çok zayıf olmasının bukmaksızın yerinde getirmesidir. Bilmeliyiz ki, devrim işçi ve diğer emekçi yığınları, ezilen ulus ve ulusal topluluk halklarını hazla birleştirir ve eğitir. Emekçi yığınları bilerece yıllık uygulamadan uyandırıp onların gerçek yaşam çıkarlarını ifade eden devrimci programın yanına çıkar. Bu nedenle, anayasal hayaller ve parlamenter aygıtlara kapılmaksızın kitleler içinde simülden başlamış olan gayetmiş gelişmeler, grevleri ve gösterileri destekleyerek devrimci kitle mücadelesinin bugün henüz güçleşen olan başlangıcına geçirmek ve halkın burjuvaziye karşı devrimci yoluna koymak temel önceliklerdir. Ancak bu görevleri kendine zemin yapan bir cephe, gerçekten devrimci müttefik almaya hak kazandı ve ancak bu yolla devrimci durumun koşullarında affedilmez bir hata olan "işçi muhalefet cephesi" olmak zorunda kalmaktadır. Devrimci durum ve ayaklanmalar döneminde, "kızın diz boyu olacağı" vahşet tablosu koğullarında "hesap soramak, hükümetin yatağını ağrı çıkarmak" demek "işçi muhalefet" yapmakla eş anlamlıdır ve hükümeti devirmekten vazgeçmek demektir.

"Kitle eylemlerinin, posterlerinin, grevlerin, birliklerinin, silahlı halk ayaklanmasının mücadelenin güdülü içeriği teknik yöntemlerin propagandasını; kitlelerin en dar anlamıyla devrimci propagandasını; devrim henüz başlamamıştır" gerekçesiyle verilen bilgilere söyleyeceğimize şudur: Devrimci devrimci başlangıçtan önce, devrimci hareketler - anan kitleler mücadelesini başlatır, kitleleri devrimin bu zorunlu hâlelerine ulaştırır ve onların devrimin yol ve yöntemlerini açıklar." (Lenin)

"ÇAĞRI'DA DEVRİM SORUNU BAŞ AŞAĞI DURUYOR"

"Çağrı" metnindeki kafa karışıklığı burada bitmiyor; devrim sorununun ele alınışında da kendini ortaya koyuyor. Bir devrimin gerçekliğinden, koğulların bir devrimci işaret ettiğinden daha başı; özgürlüğün ancak bu iktidarın yıkılmasıyla bir, gerekli bir tartışma dan kaçınmak amacıyla buradaki "devrimci yığınların" ifadesini "devletin yığınları" olarak kullanıyor. Elde edilebileceğinden söz ediyor ama, sermayenin ekonomik egemenliğine karşı alınması gereken önlemlerden tek sözlelikle ölsen söz edilmiyor. Şimdi, bu sorunu ele almanın zamanı. Ama, o kadar önce kısaca şunu ifade etmeliyiz: "Çağrı" metni, özgürlüğün elde edilmesinin devrimci işçilerin kurmakla doğru bir yaklaşım göstermiştir. Gerçekten de, özgürlüğün elde edilmesi sorunu sermaye egemenliğinin yıkılması sorunudur, yani bir devrim sorunudur. Bu yaklaşım "çağrı" metninin ileri yanadır. "Çağrı"nın bir diğer doğru belirlemesi sermaye sınıf iktidarının ancak halklarımızın birlikte ortak savaşmayla yıkılabileceğidir. Bu belirleme Kürt ve Türk halklarımızın mücadelesinin bir zorunluluk olduğunun her iki parti tarafından teslim edilmiş anlamına gelir.

Ama, bu konuda hepisi bu kadar ve sorunun bu tek yanlı ele alması, "Çağrı" metninin en zayıf yönünü ulaştırılmaktadır. İki parti, sorunu böyle koymakla, yani politik özgürlük ve demokratik hak ve özgürlüklerin elde edilmesiyyle sınırlamakla hem teorik hem de pratik yönünden büyük bir yanlışla düş-

mektedirler. Çünkü, böyle yapmakla pratik amaçlarımızla asıl olanın siyasal kurtuluş olduğunu söylemiş oluyorlar. Oysa, bilimsel gerçek bunun tam tersidir. Bütün faaliyetlerimizde emekçi sınıfların ekonomik kurtuluşu büyük amaç; her türlü siyasal hareket ise bir araç olarak bu amacı tabi olmalıdır. Bu amaçlarımızda ya da bir an olsun ihmal ettiğimizde siyasal kurtuluş, siyasal özgürlük hem bir işe yaramayacaktır hem de uzun ömürlü olmayacaktır. Bütün kapitalist toplumlarda olduğu gibi Türkiye ve Kürdistan'da da, bütün kötülüklerin, vahşetin, sömürünün, zulmün, açlığın, işsizliğin vb. kaynağı sermaye egemenliğidir. Devlet yaratan sermayenin kendisidir; sermayeyi yaratan devlet değildir. Tam da bu nedenle, bir ülkede kötülüklerin kaynağını kurutmak isteyen her kurtuluş hareketi sermayeye yönelmelidir. Zaten, egemen sınıf olarak burjuvazi - lahihte kendinden önce çıkması bütün sömürücü sınıflar gibi - siyasal ayrıcalıkların kendi ekonomik tekelini savunmak ve süregelenizim için kullanılır. İşte bu nedenle, işçi siyasal iktidarı ele geçirilmesiyle, devlet aygıtının yıkılmasıyla başlamak gerekir ama, bununla birlikte, derhal, vakit geçirmeksizin, sermayenin kendisini, yani tüm kötülüklerin ana kaynağını ortadan kaldırmaya yönelmelidir. İlk bakışta önemsiz gibi görünen bu sorun, esasıyla bilimsel sosyalizma her türlü sınıma aynı arastırdaki büyük farkı işaret eder.

Bakınız, -diyor Engels- sermayenin devletin varlığını, kapitalizmin ancak devletin kütü sayesinde sermayeye sahip olabileceğini biliyoruz. Oysa, asıl kurtuluş kaynağı devlet olduğuna göre, her şeyden önce, ortadan kaldırılması gerekir devlettir ve ardından da sermaye henüz kendine ortadan kaybolmadıkça. Biz, tam tersine diyoruz ki, sermaye, tüm devrim araçlarının bir ana kaynağıdır. Sadece sermayenin ortadan kaldırılmasıyla, devlet henüz kendine kaybolmaz. Aynı bir tabiiyat devrimin ortadan kaldırılması ortadan kaldırılmaz sermayedir, sermayenin kaldırılması, devletin ortadan kaldırılmasıyla aynı şekilde olur. (Lenin)

Bütün bunlardan, bizim siyasal demokrasinin önemini küçümsediğimizi ya da görmedüğümüz sorunu çıkarılır mı? Hayır, tam tersine, biliyoruz ki, şu anda sosyalizme yaklaşmak için siyasal özgürlüğün tam gerçekleştirilmiş hâlede olan halk demokrasisinden, işçi sınıfı ve diğer emekçi sınıfların devrimci demokratik diktatörlüğünden başka bir yol yoktur. Fakat, yine biliyoruz ki, burjuva sınıf egemenliği koşullarında işçi ve diğer emekçiler, yoksul halkı aldatmak için araç olarak hizmet etmeyen ve etmeyecek olan hiçbir demokratik istem olmadığ, genel olarak sermayenin, özel olarak milli sermayenin egemenliği politik demokrasi anlamında ki hiçbir değişiklik ortadan kaldırmaz. Zira, kapitalist üretim ilişkileri zemini üzerindeki tüm politik özgürlük altında burjuva özgürlüktür. İşte bu nedenle, politik devrim, politik iktidarı ele geçirilmesi tarihsel eylemine ekonomik devrim; sermayenin ortadan kaldırılması eylemi eşlik etmelidir. Bu söz konusu olmadığında, yani politik devrimle bir ekonomik devrim, daha anlayış-

lır bir ifadeyle, sermayenin kendisine el koyma işlemi eşlik etmediği zaman devrimci devrim geleceğimizi yer burjuva demokrasidir.

Bu sorun, ya da bu fark basit bir teorik ya da ideolojik farklılık değildir. Aksine, pratik politikayla, milyondarca emekçi insanın, yoksulun, işsiz, kırsal, bütçesiz kapitalist üretim ilişkileri tarafından, tekelci sermayenin kendisi tarafından yoksulluk ve mahvoluşa sürüklenen toplumun ezici kesimini devrimci tasıl kazanılacağı sorunuyla doğrudan ilişkilidir. Özgürlük devrimci güçler, ya da diyelim ki, "cephe" milyondarca yoksul, işsiz, işçiyi, sefaletle itilen küçük köylüyü ve eşsiz, kendilerine söz ve ifade özgürlüğü tanımayan burjuvazi; fakır, aygıtlarını ve mafyayı ortadan kaldıracaktır, kitlelerine en derece demokratik bir anayasa ve yasalar getireceğimizi vb. söyleyerek devrimci sınıflara çekemeyiz. Onlar, biseden güne öğrenmek isteyecekler; işçilik ve yoksulluğu ortadan kaldırmak için ne yaparsanız; maddi yığınlarında gerçek bir iyileşme, hemen derhal gerçekleştirilecek mi, gerçekleştirilirse bu nasıl olacak; kitlelerin ne için dövülecekler, uğruna ölmeye hazır olacakları say kendilerine ve çocuklarına daha güzel bir yaşam sağlayabilecek mi vb. daha pek çok şey... Biz arızın bu sorularına politik özgürlük vereceğiz yanıtını verirken, onların bilmeye isteyeceklerinden kırsalın korkusu olmasın. Bu, birkaç kilo pirinç, yağ vs. için kamyonu saldıran, bir birini güneyen insanları "devrim, size ifade özgürlüğü, örgütlenme özgürlüğü tanıyacağız, söz ve karar hakkı vereceğiz, isterseniz gazete çıkarabiliriz, hatta radyo ve televizyonu kurabiliriz" demek gibi bir şey olur. Ya da enazından bir insanın "gözünüz aydın" demesi gibi.

Seğirmiz ve yaklaşımımız hakkındaki bilgilerimiz hızı yanlıştıysa her iki parti de, "en geniş ittifak" sağlayabilmek için devrimci dimesi gereken ve alacağı ekonomik bilmeleri belirtmekten kaçınmışlardır. Devrimin, büyük sermayeye, fabrikalara, işletmelere, bankalara, büyük ulusun ve kitlelerin için yararlı ve büyük kazançlar sağlayacaktır vb. el koymayacağı belirtmekten kaçınarak daha geniş kesimin cepheye geleceğini düşündürdükleri sanıyorlar. Böyle bir "teorik" ile sadece sosyalizmin devrimcilerin değil, liberallerin, demokrasilerin vb. grup ve kitlelerin de cephe içinde yer alacağını besepistmiş olmalıdır. "Çağrı"yı iki parti bu takılan metnin güçlü yön olduğunu düşünüyor olsaklar, Oysa, gerçekten bu, "çağrı" metninin en zayıf yanındır. Çünkü, yaklaşımları liberici, demokrat, vb. çevreleri çekmeyi amaçlarken aslında milyondarca işçi, emekçi, işsiz, yoksul insanın "cephe" ve çekerek şeyden vazgeçmiş oluyorlar. Başka bir ifadeyle, liberici, aydın, demokrat birçok çevreyi ve reformist kazanımın sorunu, devrimin temel gücü olan milyondarca insanı kaybetmiş oluyorlar.

Demok ki, ittifakın kapsamını genişletmenin yolu, liberici, demokrat, aydın, reformist çevreleri kazanmak uğruna milyondarca işçiyi, işsiz, yoksul, köylünün yaşamını çökürtenleri ifade eden öngörülerle dile getirmekten geri durmak ittifakların kapsamını daraltır. Şerit küçük burjuvazi, asraf, küçük tüccar, vb. ile küçük köylü kendi ekonomik durumlarının kapınılmaz bir sonucu

Türk ve Kürt halkları, işçi ve emekçiler ancak böyle bir gücün etrafında; yani uğruna ölmeye değer somut hedeflere ve amaçlara, programa sahip kapitalist düzenin yurtdışını, söküğünlü onarmayı değil, yıkmayı hedefleyen bir gücün etrafında kenetlenenecektir. Bundan daha geniş bir "en geniş ittifak" olabileceğini de kimse iletirilemez.

olarak yalpaladılar. Bir yandan, kapitalist üretim tarzının meyveleri olan salınlık, sefalet, açlık ve mahvoluşla devrime doğru ittikleri, öte yandan aynı üretim tarzı içinde refaha yakalama umuduyla başlarını sürekli göriye, küçük burjuva ve küçük burjuvazinin bu yalpalamalarını ortadan kaldırmak zorunda. Ama, bu görevlerini yerine getirebilmeleri için büyük hedeflerine yalpalamadan atabilmeleri, amaçlarını, hedeflerini büyük bir açıklıkla, iki anlama gelmeyerek bir netlikle açıkladıkları gerekir. Devrimci durum koşullarında politik hedeflerin karşı karşıya kaldıkları güçer budur.

"Halk yığınları" diyor Lenin- hiçbir zaman, yeni toplumsal düzenin yaratıcıları olarak devrim sırasında olduğu kadar etkin önem almazlar. Böyle zamanlarda halk kitlesi, tedrici ilerlemenin dar küçük burjuva ögeleri ile değerlendirildiğinde muayyen yarıma yetismezler. Fakat böyle zamanlarda devrimci partilerin önderlerinin de görevleri daha kapsamlı ve daha cesurca ortaya koymaları gereken devrimci hedeflerin ilgisizliğinin önünde gitmesi, onlara yolumu aydınlatması, onlara demokratik ve sosyalist idealimizi doğru görme ve güzellik içinde göstermesi ve tam mülhak ve tam edici zafere giden en kısa, en doğru yolu göstermesi zorunludur.

İşte, tam da bu nedenlerle devrimci durum koşullarında, iki ülke tablosunun bir devrime işaret ettiği bir tarih kesitinde, bir-kaç reformist, partiyi, parteyi, ileriye demokratik kışkırtıcı değil ama milyonlara işçilerin en geniş ittifakını, en geniş birliğini sağlamayı amaçlayan devrimci parti ve örgütler, ayaklanmanın kaçınılmazlığını, bunun için hazırlıklara derhal girişmesini, silahlanmanın gerekliliğini açıklamalı ve yığınların karışına net, kesin ve berrak biçimde ifade edilmiş, kısa formüllerle dile getirilmiş temel talepleri içeren bir cephe programıyla çıkmalıdırlar.

Bu anlamda, devrimci demokratik halk iktidarı gerçekleştirilecek devrimci "cephe" programı, en azından tekelci sermayenin ekonomik gücünün zor alımı yoluyla ortadan kaldırılacağına; büyük işletmeler, fabrikaları, bankaları, ulusun fiyolalarına vb. el konulacağına; büyük özel toprak mülkiyetine zor-

alımı yoluyla el konulacağına vb. içermek zorundadır.

Dahası, devrimci "cephe" programı, ekonomik ve politik alandaki tüm devrimci öngörülerini, silahlı halk ayaklanmasıyla doğrudan bağlantılı; bu ayaklanmanın içinden çıkacak Geçici Devrim Hükümeti'nin kurulacağına da açıkça ilan etmelidir. Bu hükümetin silahlı halk ayaklanmasının dayanışma döneminin hükümeti olması, yukarı burjuva hükümetin yerini doğrudan alacak bir hükümet olduğuna, devrimin derhal zafere ulaşması, karşı-devrim girişimlerinin derhal paktürülmesi için bir savaş ortamı olacak çalışacak bir hükümet olduğuna ortaya koyulmalıdır. Devrimin kazanımlarını karşı-devrim karşı savunacak ve halk egemenliğiyle bağdaşmayan her şeyi gerçekten ortadan kaldıracak enerjik bir diktatörlük aygıtıdır bu. Burada önemli olan, tüm halka, aydınlanmanın kitleye bile, devrimci "cephe"nin temel hedeflerini, bu hedeflerin Geçici Devrimci Hükümet arşılığıyla nasıl yagsına geçirileceğini oldukça kısa, özün arası inandırıcı biçimde anlatmaktır. "Çağrı" metni her dönemin temel sorunlarından birisi, hatta başlıca olanı Geçici Devrimci Hükümet sorunu üzerinden ulayarak önemli bir sorunu boşlukta bırakmıştır. Oysa, emekçi yığınların, esilen ulus ve ulusal topluluklarının güven ve sempatisini kazanmak; içinde bütün enerjilerini yoğunlaştırabilecekleri, hatta uğruna ölebilecekleri bir politik bayrağı ve programı şimdi ellerimizde olduğuna inan-dırılmak için tüm bu temel konuların en azından, en kısa ve berrak biçiminde ele alınması gerektirdi. Dahası, Geçici Devrim Hükümeti sorununun şimdiden ele alınması, cephenin zafere gize aldığı, silahlı ayaklanmayı bastırıp "tabandan eylem"le yetinmediğini, hatta çabalarını ve kararlarını tavır-ritüel boşa gitmesini önleyerek "tepeden eylem"le de örgütlenmiş tartışmasız biçimde göstermektedir. Bir halk devrimini bekleyen en büyük tehlikelemlen biri de devrimin politik öncülerinin silahlı halk ayaklanmasının meyvelerini toplamaktan korkmalarıdır. Silahlı halk ayaklanmasını kendisi tabandan eylem ifade ediyorsa, Geçici Devrimci Hükümet de tabandan eylemin meyvelerini toplaması, yani zafere kazanmayı gize alması ifade eden tepeden eylemdir. Eğer devrimci "cephe" burjuva iktidarı yıkmayı amaçlıyorsa onun yerini derhal, vakit geçirmeksizin hangi hükümetin alacağını bilmek vd. Devrimin kitle gücüne göstermek zorundadır. Kısacası, Geçici Devrimci Hükümet sorunu son derece önemli ve mutlaka ele alınması gereken bir sorundur. Tabii ki, "Cephe" gerçekten adına layık bir devrim cephesi olmak istiyorsa...

Devrimci "cephe" milyonlara işçi ve emekçiyi, Kürt ve Türk halklarını birleştir-melidir; zira devrimin temel gücü bunlardır. Ama bunu yapabilmek için kendilerine büyük ani çektiren, işsizliğe, yoksulluğa, sefalet ve mahvoluşa sürükleyen; sadece kändillerinin değil, çocuklarının da geleceğini karartan bu kapitalist düzeni yıkaacak bir sığlamış, bakaş açısına, politikalara ve programa sahip olduğunun inandırıcı biçimde göstermelidir. Türk ve Kürt halkları, işçi ve emekçiler ancak böyle bir gücün etrafında, yani uğ-

runa ölmeye değer somut hedeflere, amaçlara, programa sahip kapitalist düzenin yurtdışını, söküğünlü onarmayı değil, yıkmayı hedefleyen bir gücün etrafında kenetlenenecektir. Bundan daha geniş bir "en geniş ittifak" olabileceğini de kimse iletirilemez.

"ÇAĞRI" ÖRGÜT BİÇİMLERİ SORUNUNU YANLIŞ BİÇİMDE ELE ALIYOR

Türkiye ve Kazay Kürdistan'ın içinde bulunduğu tablonun bir devrime işaret ettiği; özgürlüğün ancak bir devrimle, yani burjuva iktidarı yıkılmasıyla elde edileceğini; tüm ulusalın, diğer ulusal sorunların ve tüm halk kesimlerinin haklarını ancak böyle, devrimci demokratik bir halk iktidarının güvencesi altına alabileceğini doğru biçimde saptayan her iki devrimci parti bütün bu doğru belirlemelerin zorunlu sonucu ve devamı olarak gereken ayaklanma, ayaklanmanın hazırlanması, silahlanma gibi koşulları görmeliktir. Dolayısıyla, ayaklanma ve ayaklanmanın hazırlanması görevini ele alanlar doğal olarak bu görevin yerine getirilmesi için gerekli örgüt biçimlerini yaratma görevini ele almalıydı. Bunun yerine, önüne koyduğu politik görevlere uygun örgüt biçimini ele alacaklar. "Halk meclisleri"ni oluşturma görevi, "çağrı" metninde karşımıza işte böyle çıkmıştır. Önce "çağrı" metninde sorunun nasıl ele alındığını görelim:

"Bununun somut görevleri aygıtında halkın demokratik muhalefetini örgütlemek için tüm güçleri birleştirerek bir meclisi birleştirme, halklarımızın bu meclis aracılığıyla söz ve karar sahibi kılması, kendi kaderlerini kendi elleriyle yönetme olabilmeleri için bunun fırsat ve olanaklarını yaratmayı, bunun için en küçük perçem hürmetlerinden en büyük metroyollara kadar her alanda yerel halk meclisleri oluşturmayı bir görev ve hedef olarak önümüzde koyuyoruz."

Kendi öncülerimiz ortaya koymadan önce, bu sözlerle dile getirilen düşüncelemlerli bulanıklık ve yanlışlığı göstermeye çalışalım. Fakat ondan önce de şu muhalefet kavramına kısa bir açıklık getirmek gerekiyor. Bilindiği gibi, "muhalefet" kavramı devrimci durumun olmadığı, iktidarı ele geçirilmesinin söz konusu olmadığı ve kimseyle de ayaklanmalardan söz etmediği bir politik durumun yansıması ve ifadesidir. Dolayısıyla, "halkların demokratik muhalefetini örgütlemek" için bir "meclis" geliştirmeyi önüne görev olarak koymak devrimci durumdan, ülkenin koşullarının bir devrime işaret ettiğinden boşa boşuna söz etmek demektir. Böylece, "çağrı" metni, bir söyleşiyi bir söyleşiyiyle boşa çıkartıyor. Burada, "muhalefet" kavramı üzerinde gerekirse yere durduğumuz söyleşimimiz. Çünkü, gerçekte sorun basit bir kavram sorunu olsaydı bu yanlışın zamansız bir biçimde düzeltilmesi inanın, üzerinde durulmadan geçirdi. Ama, "devrimin koşulları"ndan, halk iktidarından, bugünkü iktidarı yıkılmasından söz edenlerin ayaklanmadan, ayaklanmanın hazırlanmasından, burjuvazinin ekonomik tekelinin kırılmasından, devrimin kazanımlarını güven-

ce altına alacak ve enerjik bir dilekçelik gibi çalışarak Gececi Devrimci Hükümet'ten tek sözcükle söz etmemeleri bizde, "araba bunlar tabandan çıkmadı ne yetenekleri var" diye" hakkı kaçırmaya çalışıyor.

Ama, "Çağrı" metninin bu bölümdeki ka-
fa karışıklığı yanında bu daha bir şey değil.
Şimdi yukarıda aktardığımız sizlere biraz
daha dikkati ve yakından bakalım. O za-
man şunu görüyoruz: "Çağrı"yı iki parti, ken-
disi aracıyla halklarımız söz ve karar sa-
hibi kılacakları, kendi kaderlerini kendille-
ri arasında almalarını sağlayacak fırsat ve ola-
nkaları yaratacakları bir meclis geliştirmeyi
öneriyorlar. Bu meclisin aynı zamanda
tüm güçleri kucaklayacak meclis olmasına
çalışacaklar. Ve tüm bunlar için en küçük
yerleşim birimlerinden en büyük metropol-
lere kadar her alanda yerel halk meclisleri
düzenlemeyi hedefliyorlar. Şimdi en iyimser
düşüncelerle soralım: Halklarımızın söz ve
karar sahibi olacağı, kendi kaderlerini kendi
elleri arasında alabilecekleri bu meclis nedir?
Bir "Kurucu Meclis"mi, yoksa bir devrimci
öz yönetim organı mı? Bunlardan hangisi
olması lazım, yani ister Kurucu Meclis ister
devrimci öz yönetim organı olsun (ki tarif da-
ba çok ikincisine benziyor) bunların örgüt-
lenmesi silahlı halk ayaklanmasının başlan-
gıdır. Yani, bunlar ancak mu-
zaffer bir halk devriminin Gececi Devrimci
Hükümet tarafından örgütlenmiş organları
olabilirler. Böyle bir organın örgütlenmesini
güçlendirme, halk ayaklanmasından önce ve
halk ayaklanmasıyla bağlantısını kurmadan
hedef edinmek devrimci proletaryanın bilin-
çine karşılık taşınmak demektir. Halkların
söz ve karar sahibi olabileceği, kendi ka-
derlerini kendi elleri arasında alabilecekleri,
bunun için örgütlenmiş temsilcilerini
gönderebilecekleri bir meclisin örgütlenbil-
mesi için ilk önce ayaklanmanın hiç olmazsa
bir kesite zafere kazanması ve bir Gececi Dev-
rimci Hükümet'in kurulması gereklidir. Bu
şekilde kurulan bir meclis, adı ne olursa ol-
sun isterse Kurucu Meclis olsun gerçek
bir iktidar organı olarak, yaşayabilecek ve
halkların gerçek iradesini yansıtabilecektir.
Bunun rasini yapmak, yani, ayaklanmadan
önce ve ayaklanmayla bağlantısı kurmadan
bir devrimci öz yönetim organı olarak, halkla-
rımızın söz ve karar sahibi olabilecekleri,
kendi kaderlerini kendi elleri arasında alabi-
lecekleri bir meclis önermek. Lenin'in deyi-
şiyle, "önce sineği yakalayıp sonra güzüne ü-
ltir atmayı öğütmesi gibi bir şeydir."

Fakat, belki de bu meclis FKO'nun İhsas-
lı Meclisi'ni gibi bir şeydir. Çünkü, PKK Ge-
nel Başkanı'nın açıklamalarından, en azın-
dan PKK'nın böyle bir meclis öngördüğünü
öğrenmiş durumdayız. Eğer böyle ise o za-
man bu daha net ifade edilmeli, görevi, ama-
cı ve işlevi kesin çizgilerle ortaya konmalı-
dır. Eğer buradaki meclisten anlaşılması ge-
reken devrimci cephenin geniş temsili bir or-
ganı ise bu organın devrimci cephenin yü-
rütme organı (kararlılıkta, bu durumda ha-
def tutması tartışılmıştır).

Önerinin bu vazı henüz belirgin değil.
Bu nedenle, gündelik, farklı bir şekilde ya-
pılmaya kadar "meclis" kelimesi, halkların
söz ve karar sahibi olabilecekleri, kendi
kaderlerini kendi elleri arasında alabilecekleri

*Bilindiği gibi, "muhaletet" kavramı
devrimci durumun olmadığı,
iktidarın ele geçirilmesinin
söz konusu olmadığı ve kimse için de
ayaklanmalardan söz etmediği
bir politik durumun yansıması ve
ifadesidir. Dolayısıyla,
"halkların demokratik muhaletetini
örgütlemek" için "meclis"
geliştirmeyi önüne göre olarak
kaymak devrimci durumdun,
ülkün koşullarına bir devrimci
işaret ettiğinden boşu boşuna
söz etmek demektir.*

bir devrimci öz yönetim organı olarak anlaya-
cağız. Ama, örgütlenmesi aşkın "Çağrı"nın
hedefi bununla sınırlı değil. Bu meclisin yan-
sıra, en küçük yerleşim biriminden en bü-
yük metropollere kadar her alanda, Türkiye
ve Kurdistan'ın her yanı başı yanın yerel halk
meclisleri ağıyla sızmayı düşünüyorlar. Ya-
ni, her iki ülkeyi bir devrimci öz yönetim or-
ganları ağıyla sızmayı öneriyor bir görev ve
hedef olarak koyuyorlar. Bu yerel halk me-
clisleri ayaklanma organları değildir ve ayak-
lanmayla bağlantısı olmayan bir şekilde kurulan
bir helveti de yok. Adı meclis olsun başta
bir şey olsun, ayaklanma organlarını yarat-
mak yerine, kavgaların bir devrimci işaret et-
tiği durumda devrimci öz yönetim organları
düzenlemeyi hedef olarak öne koymak ve bu
sayede ayaklanma şartını ortadan kaldırı-
mak, hatta ertelemek bile affedilmez bir ha-
ta olacaktır.

Devrimci durumun ortaya çıktığı ve bur-
juvazinin halklarımızı karşı bir savaş açtığı
koşullarda (ki bu savaş bir kaç yıldır en sinsi
yöntemlerle ve en vahşi biçimleriyle sürü-
yor) ayaklanma şartı ve ayaklanmanın hazırlan-
ması göreviyle bağlantılı hangi örgüt bi-
çimlerine ihtiyaç vardır?

Her şeyden önce belirtmeliyiz ki, adı me-
clis ya da başka bir şey olsun, fark etmez, kit-
leleri kaynaştırarak, mücadele için birleştir-
mek, kitlelere devrimci cephenin, politik
bütünlüğün şiarlarını ilan etmek, kitlelerin ilgisi-
ni ayandırmak ve onları mücadeleye çek-
mek için Partisiz kitle organları gereklidir.
Meclis, Komite, Komsey, vb. örgütler ayak-
lanma organları, devrimci iktidarı organları
olarak kurulmalıdır. Çünkü ancak bu te-
melde kurulan örgütler, devrimci durum ve
iç savaş koşullarında devrimci kitle mücade-
lesinin genişlemesi ve ayaklanmayla bağlantı-
lı olarak hazırlanır ve geliştirilirse kalıcı ya-
nırlar sağlayabilir, yaşam koşulları bulabilir-
ler.

Yine de bu örgütler her zaman ve her ko-
şul altında devrimci kitle hareketinin yaratıl-
ması ve geliştirilmesi için yeterli sayılabilece-
ki. Bu örgütler, yani partisiz kitle organları fa-
şizme ve sermaye egemenliğine karşı doğrudan
mücadelenin tüm güçlerini örgütlemek;
sözleşen gerçek sınıflarında ayaklanmayı ör-
gütlemek için yetmez. Bunun yanı sıra işçi

ve emekçilerin gerçek sınıflarındaki güçlerini
örgütlenmesi, yani mülksüz, silahlı işçi bir-
likleri olsun, çeşitli biçimlerde askeri bir ör-
gütlenmesi gerekir. Faşizmin, yani
devletin askeri gücü karşısında meclislerin,
komitelerin, komitelerin çaresiz kalacağı du-
rumlar ayaklanma döneminde mutlaka ve
sık sık ortaya çıkacaktır. İşte bu durumlarda
ayaklanmayı, ayaklanmayla birleşmiş poli-
tik görevi, devrimci kitle eylemini sürdü-
rölük için mülksüz, grup, birlik vb. adlar ve bi-
çimler altında örgütlenmiş askeri bir örgüt-
lenmenin zorunlu olduğu konusunda devrimci
cephe, şimdiden tam bir netliğe sahip ol-
malıdır. İç savaşın sürdüğü, devrimci duru-
man bulunduğu koşullarda devrimci cephe-
nin, çözüme üzere önüne koyması gereken
görev işi budur. Mülksüz, vb. askeri ör-
gütler uzar, besler, hatta üzer kısıldan olu-
şturulmalı ve savaşta devrimci kitle eylemine
katılan kitleyi doğrudan, seçilmiş temsil-
ciler aracılığıyla değil, doğrudan temsille ma-
lidir. Bu tür bir örgütlenmenin nasıl olaca-
ğı, kimseden oluşacağı ve organizasyonun
nasıl sağlanacağı soruları üzerinde şimdiden
düşünmesi gerekmektedir sorulardır. Bu, dev-
rimci cephenin kendisini doğrudan güçlerini
birlikte ele alıp çözüme gereken bir konu-
dur. Ancak, şimdiden yapılması gereken, bu
örgütlenmenin gerekliliğinden çok net, başka
bir tarafa çekiltilenmeyecek bir açıklıkla ka-
bul edilmesidir. Askeri birliklerin örgütlen-
mesine, derhal, silah temininden önce ve si-
lahlanma sorunundan bağımsız olarak girişil-
melidir.

Muhaletete katacak burjuva iktidarın,
burjuva hükümeti teşhir etmeyi değil, dev-
rimci durum ve iç savaş koşullarından yarar-
lanarak bunları yakmayı ve devrimci-demokratik
bir halk iktidarı kurmayı amaçlayan devrimci
cephe için örgütlenmeye ilişkin ola-
rak ele alınması gereken sorunlar işte bunlar-
dır. Elbette, burada komite ilişkisi sözcük-
lerimiz, söylenileceklerin tümünü kapsa-
mıyor. Zaten böyle bir amaçımız da yok.
Amaçımız, sorunun doğru çözümünün ma-
sul olacağına şahtarıyla ve kesin çizgilerle
ortaya koymaktır. Buna bir ölçüde yaptığımız
za inanıyoruz.

SONUÇ YERİNE

Şüphesiz, "Çağrı" metninin içerdiği yan-
lışlar bu kadarda sınırlı değildir. Örneğin,
emperyalizme karşı mücadele yaklaşımı ay-
rıca ele alınıp eleştirilmesi ve düzeltilmesi
gereken bir yarıdır. Fakat, içerdiği tüm hat-
alara karşın yine de iki ülke devrimci cephe-
den son derece önemli ve önemli görüldü-
ğümüz bu adımı daha atılır atılmaz eleştiri
bombardımanında boğulmamız doğru ve
gerekli görmüyoruz. İki devrimci parti tara-
fından atılmış bu adım hatalardan arındırıl-
mış geliştirildiğinde inanıyoruz ki, iki ülke
devrimci cephenin bir dönüm noktası olu-
şturacaktır. Devrimci ve işçi sınıfına, emek-
çi halklara karşı sorumluluğumuz dev-
rimci, yapıci, geliştirici eleştiri anlayışından
vazgeçmeden bu adımı geliştirme görevini
omuzlarımızı yükliyoruz. Devrimci Cephe'
nin inşası bağrımıza yarılmaz bu anlayış ve
sorumluluk sınırları içinde olacaktır.

19 Ocak 1997
Özgür ZORLU

'82 yıl Eylül ayında dönemin Genel Kurmay Başkanı Doğan Güreş, basın önünde köşe yazılarına ve hükümet yetkililerine biling veriyor. Bu biling Şırnak'ta veriliyor. 26 Eylül 1992 tarihli gazetesindeki yazısında Milliyet gazetesi köşe yazarı Yalçın Doğan, Şırnak bilinginde Genel Kurmay'ın açıkladıklarını aktarıyor.

"Topyekün mücadelede '91 yılında Yılmaz hükümetine sunuldu, muvazakat sağlandı. '91-'92 yılı stratejisi kararlaştırıldı."

Doğan Güreş, topyekün mücadeleye adını verdikleri ilan edilmeden önce böyle teahhütlandığını, yani '91 yılında Genel Kurmay'a, Yılmaz hükümetine sunulduğuna yazıyor. Ama sağlanan muvazakat sadece M. Yılmaz hükümetiyle ilgili olmadığını düşünülerek gelişmeler ve gerçekler var orada. Çünkü aynı yazısında Yalçın Doğan, Genel Kurmay'ın sığınanlara devam eden şundan yazıyor:

"Türkiye'de herkes, tüm kurumlar, bundan sonrası olacaktır Milli Eğitim, Sağlık, Adalet Bakanlığı, gibi..."

Güreş, ortaya konan stratejinin hiçbir beşeriyatı bile kapsadığını beyan ediyor. Eh, bütün devlet kurumları bürokratik muvazakata Cumhuriyet başkanından tüm burjuva partilere bırakılmış bir kang-devrim cephesi buluyor. Artık bu muvazakadan bu düzeyde sağlandığına inanılmamış için bir çok sebep var. Son olaylar, bu muvazakata meyhanı da sunduğu gösterdi.

'91 Mayıs'ında yeni stratejinin ilk işleme başladığı günlerde anti terör yasa çıkartılıyor. 10. Fasat anayasasına kendi çapında bir katkı oluyor bu yasa. Bir sınırlı zaten varolan gözetiminde koyma ile polis, olağanüstü bir yürütme gücünü yasal ildeyle koruyabiliyor. Bu yeni yükseklik mücadelenin keyfiyeti tam bir polis zoruna çıkarmanın ve polisin de tüm sınıf kitini emekçilere kusmasını amaçlı braktır. Propaganda yasaklanıyor, emekçilerin gazeteleri, yayınları, yasal kuruluşları, bu yasayla devrimci faaliyetlere, emekçilerin, iş savışı yolu bu yasa ile adımları alıyor.

Önce terör suçu kapsamı genişletiliyor. Örneğin devlet okullarını zanaat uğralmak, kamu düzenini ve genel sağlığı bozmak gibi işine her türlü fahi suçlanabileceğini terimlerle, devletin her türlü uygulamalarını değiştirilerek kapsayarak ilave genişliyor. Ayrıca, terör örgütü tanınması, her türlü kurum, cemiyet ve hatta bir kişinin belli amaçlar için bir araya gelmesini de kapsıyor. Devlet her türlü tahsisine toplumun tamamını etkiliyor, bu çok açık. Yeter ki işçi sınıfı devleti eleğetsin. Bugün bu yasaın sonuçlarının görüyoruz. Batu Avrupa ülkelerinin-

de, enlerki Halkın Demokratik tabii lecek siyasal idmitişesahip olanlar, bugün terörle destek verdikleri gerçekleriyle yüzece yıla varan hapis cezalarına çarpanabiliyorlar. Devlet kendi terörünü bu yasa ile maskeleyebilmeye çalışıyor. Anti terör yasasının zamanında en çok tartışılan yönlerinden biri de işkencileri saklamaksızın gözlemekinin açıkları koruyan kitlelerin hükümler içermesiydi. '91 Nisan-Mayıs ayında yürürlüğe giren bu yasa da bir iç savaş hazırlığı görmemesi mümkün mü?

Ancak, anti terör yasası toplumu susturmaya hiç dayatılmıyor. Aksine bu yasa karşı emekçilerin verdiği mücadele çok etkin oluyor. En başta Kiri Hillu bu yasaın karşılarına çıkıyor. Diyarbakır, Batman, Mardin, Silvan gibi daha onlarca il ve ilde, Kürt emekçileri, yoksul köylüler, on binlerce varan kalbin ve destekle, gerek açık grevleri, gerekse açık siyasal gösterileri, kapamak kapsamıyla, bu yasa teşhir ve protesto ediyor. Bu yasa, sürmekte olan Kürt Halk hareketini geriletmeye çalışıyor, aksine imkânlendiriyor. Buna yasa çıkmadan hemen öncelikle olaylara göz atarak da anlayabiliriz. Birlikli gücü '91 yıl Temmuz'da tam bir kitleleşme biçiminde, yoksul bir ayaklanma çapısında geliyor. Gösteriler daha o yıl Mart ayından itibaren kendini göstermeye başlıyor. Dört bin kadar yoksul işçiyi ve emekçi köylüyü doğru yürüyüşe geçiriyor. Güvenlik güçlerinin katlihanlığı tahmasıyla dört kişi ölüyor, altı kişi yaralanıyor. Bu olaydan sadece iki gün sonra, bu kez "Kurtuluşun Zülümlü" sloganlarıyla Dağgeçit, Kelek ve Kula ilçelerinde ayaklanıyor. TC'nin yarı doğu bölgeleri ve onlarca köy varlanıyor. Ama kanlı Halkın hareketiyle, Nevruz günü Adana'da Kiri Hillu bayramını bes bir kişilik bir kalabalıkla, polislerle çatışarak kutluyor. Aynı olaylar da devam ediyor. Birkaç Kürt emekçisi, bu iki metropolde burjuvazinin yığılına uğruşmuş bir hareketlilik yapıyorlar. Taşı sopalı kavgada polis otoları yakılıyor, parçalanıyor üzerine yatanıyor. Kürt Halkı Kitleleri örneği ölmün tezine yürüyor.

Anti terör yasası öncesinde yoksul kesime Kürt Halkının mücadelesi dahil. Dağa içli sınırlı memurlar hareketi ileriye taşınan bir dinamizm içerisinde. Mart '91'de İstanbul Valiliği'nin memur sendikalarının müdahaleleri önüne, bir önceki memur, tüm yasaklamaları ve yasaın işleyişine altına olarak vaktik önünde protesto gösterileri düzenliyorlar. Çevik kuvvetle çatışıyorlar. Anti terör yasası öncesindeki bütün bu gelişmeler, yasa çıktıktan hemen sonra daha da buluyor.

Façıl yazılar, 1 Mayıs'da İstanbul'da katlihanlıkla yoksulların rahatsızlıklarını, birlerce işçi, işsizler, fabrikaların önüne altına alan polislerle çat-

ışması anti terör yasasının mücadeleyi hiç de etkilemediğini en açık şekilde gösteriyorlar. Haziran ayında Türk-İş Bursa birliğinde 60 bin işçi, hep bir ağızdan "Hükümet kriz" diye slogan atıyor. Mayıs ve Haziran ayındaki gösteriler çok sıcak ve çetremalarla geçecek '91 yılının ilk haberleri oluyor.

Ama işçi cephesinde asi gelişme, Kültürden geliyor. Diyarbakır'da sokaklara çıkan 7 bin işçi "Botan-İşçi Birliği" sloganıyla genişletmeye varılan destegi açıkça dile getiriyorlar. Aynı günlerde Batman'da 4000 işçi her gün eylemler düzenliyor. Batın Kültür Kurdu'nun da 20 binden fazla işçi işçileriyle birlikte bu sıcak yazın ismini daha da yükseltiyorlar. İşçi sınıfı hareketi bir parlamayı dönüyor Kürt Halk Hareketi'nin içinde hak ettiği koruma yavaş yavaş alıyor. Bu gelişme çok önemlidir. Halkların mücadelesinin birliğini temel dinamiğinin hareketi gösteriyor. Diyarbakır-Kelek'de dinamik hatları ortalamış.

'91 yılın Temmuz ayı, olaylarla dolu geçen zamanı açacak denli büyük kitleleşmeler sahne oldu. Siyasal gelişmeler ve kitle hareketi bir insan kitlesine dönüyor. Buna neden olan, bir İstanbul'da, diğer Diyarbakır'da gerçekleştiren infisallerde. Devletin açıkları ya da gözetiminde infis etliği devrimcilerin cerezeleri Kitleleri bir gösteriye dönüştürüyor.

İki İstanbul'un işçileri sendikalarında devletten aldığı paraların Devrimci Sol kadrolarına karşı giriştiği katlihanlı. Yemine infisale 12 devrimci bir geride, tepeden lindeye silahla, orta çeyrek kukuşturalı cadetler ile anılan kanlı işçi polisi gösterime katıldı. 12 Devrimcinin cenazesi her türlü bekle ve engellemeye çabalarıyla rağmen, katlihanlı bir emekçi topluluğu tarafından sehiplendi. Bir süredir Kültürden de yoksul köylülerin geniş cenazelerle yemine devrimci labare, sınırlı kitleleri da yığılıyordu. Hemen aynı günlerde Pasabağçe işçilerinin İstanbul'un en merkezi yerlerine taşınan direnişleri, bir anda bu şehri parlamaya her bir bomba haline getirmişti.

İkinci Diyarbakır DEP il başkanı Vedat Aydın, sivil polislerce evinden dışlanmış iki gün sonra ağır işkencilerle işçilerin bir şekilde ölü buluyor. Devlet, Vedat Aydın'ın kendisi gücüne katıldığını saklama çabasında bir çok adamı yapıyor. Örneğin sava, "Ceset bir kemiyen sifahi buldu" şeklinde bir açıklama yapıyor, ancak polisleri ceset tesadüfen kendilerinin bulunduğu söylüyorlar. Bundan sonra hiçbir kitleli tespit yapılmadan ceset gömülüyor. Ancak her büyük bir cemilikte si, emeklin bulunmasının etesi günü DHAL, vakti Hazin Kozakçıoğlu kendi açısından çok bilhise bir açıklamaya bulunan cesetin Vedat Aydın'ın etti olduğunu söylüyor. Oysa ki, gerçek kitleli tes-

ti, ancak iki gün sonra ailesi tarafından yapıldı. Adı Tıp'in hiçbir yemadan cesetle gömüldüğü cesedin kim olduğunu Vali Kozakçıoğlu çok iyi biliyor. Çünkü en başından itibaren her şeyden haberi vardır. Doğan Güreş'in bu olaydan tam bir yıl sonra Şırnak'ta açıkladığı muvazakat işte böyle işliyor ve herkes üzerine döğün geliyor. Ama birine sormuş: Sonradan bu tür sorumluluk daha az tekrar edeceklerdir.

Vedat Aydın işte böyle katlihanlıyor. Doğan Güreş'in işçileri bulunduğu gerçek kitleler odakları tarafından hezifleniyor. Mesut Yılmaz ve diğer devlet kurumlarının emekçileri planları, iç savaşın ilan edilmesini yürütülmesi sağlıyor. Burjuvazinin, toplumun önemli bir kesimine karşı yürütüldüğü iç savaş toplumdaki kitleleşmeyi nedeni ile güçlü yürütüyor. Her türlü yılan ve katlihanlı.

Façıl Vedat Aydın'ın katlihanlıması Kürt Halkının tepkisi mühtiş oluyor. Mardin, Mardin, Patnos, Van, Bulank, Gludere, Tatvan, Muş, Gazici, Kuzeyce, Nusaybin, Silopi, Çare, Lice, Batman'da kepenkiler açılıyor. Köylüler işçilere doğru yürüyüşe geliyor. Yine biriken bulan protesto gösteriler en son 20 Temmuz günü Diyarbakır'da yapılan cenaze törenine 200 bin insan katılıyor. Ama devlet gücü önceden bu cenaze törene bulamamın hemliklerini yapıyor. Sonraki yıllarda DEP mühtişvelli olarak hepse atılacak olan Ahmet Türk'ün başına gelenleri, hareketler için bir düşünce vermektedir. Ahmet Türk, bu mekânı bölgenin her gelen Kürt kitlelerinden olduğu için sadece önceden defileleri emniyet müdürlüğüne yazıyor. Üst polisin sığınmasına göre bu çabaların da emniyet, bütün polislerin Ahmet Türk'ün tanınması. Çünkü cenazede katlihanlı planlanıyor ve burunluğın den gelen ve tanınması. Çünkü İk hedef olacaktır. Bütün polislerin tanınması için yapıyor.

200 Bin kişilerin bir ayaklanmaya çevirildi cesetle, çalılardan, hehheçtelerden açılan yaygın ateşle kamu buluyor, onlarca insana zarar oluyor. Sonraki günlerde Diyarbakır'da yoksul insan güzetim alıyor. Keşifliyor, işkenciden geçiriliyor. Olaylar ve gösteriler böyle boyulları varıyor ki, Diyarbakır DGM Başsavcısı, gelen işçileri ve bayurulu koruyunda, "Pasabağçe kapıya açmayın" açıklamasını yapmak zorunda kalıyor.

İstanbul ve Diyarbakır'da yaşanan bu olaylar iç savaş yeni bir aşamaya geçmiştir. Burjuvazi açısından daha büyük saldırılara, daha geniş kapsamlı hazırlıklara gereksektir ve, çünkü varolan sığın ve katlihanlı kitle hareketi durduruluyor. Bu aşamın bir gelişme sürdürülmesi gerekiyor. Yeni bir sınıfsal ve sığın düşüncesinin bir kanlı olacaktır, o günlerde Turgut

Kendimizi sürekli ve sürekli yenilemek bize ideolojik, politik ve kültürel yönden burjuvazi ile bağları koparmayı dayatır. Yani proletaryaya ve onun öncüsü leninist partiye ait ideolojiji, politikayı ve kültürü yaşamımızdan o derece kopuyoruz demektir. Ve bu günkü koşullarda burjuvaziyle her türlü bağ koparılmaksızın savaş kazanılmaz.

devrimi neden yapemediğimizin "halk" gerekliliğini yazmayacaktır.

İç savaş erdemek, günün bizden çok şey bildiğinin farkında olmaktır. İç savaş döneminde bireyin rolü olağüstü önem kazanır. Gün terli sahnesinde, Türkiye ve Kördistan devriminde örgütlü ve kolektif yaşamda bireyin rolünü oynama gündür. Bu rolü oynamak için de iç savaş döneminin savaşçı kişiliğine sahip olmama gereklidir. Bu nasıl olur?

Geçtiğimiz noktada, yeni iç savaş döneminde varoluş politikası noktasında özel kişilerde bu iç savaş kazanma savaşçı kişiliği bugünkü savaşçı kişiliği kolektifimizi en üst düzeyde yaşamı geçirmeye yetmez. Her şeyi ama her şeyi de kendini mücadeleye atmak, bu da yetmez, burjuvazi ile en üst düzeyden daha olsa her türlü bağ koparmayı, idealist gerçeğe dönme de adanmış olmayı dayatır. Bunun için de bisey kendini sürekli ve sürekli olarak yenilemek zorundadır. Kendini her konuda ideolojik, politik, kültürel ve y) yenilemek, bilincinin gelişmesini sağlar. Bilincimizin gelişmesi sonucu, özellikle bugün iç savaş koşullarında savaşçı bir şey düşünme me durumuna gelir ki, bu da iç savaşçı kavramıdır. Kendini sürekli ve sürekli yenilemek bize ideolojik, politik ve kültürel yönden burjuvazi ile bağları koparmayı dayatır. Yani proletaryaya ve onun öncüsü leninist partiye ait ideolojiji, politikayı ve kültürü ne derece yaşamıza geçirirsek, burjuva-

ziye ait ideolojiji, politikayı ve kültürü yaşamımızdan o derece kopuyoruz demektir. Ve bugünkü koşullarda burjuvaziyle her türlü bağ koparılmaksızın savaş kazanılmaz. Burjuvazi düşmanı olarak, kendini sürekli ve sürekli yenileyerek ayrılan birey mücadeleye o denli şart, koşullarda girer ve savaşçı yaşamına egemen olmayı öğrenir. Bu da, savaş, kazanmamız için bidden ne istiyorsa, ona onu vermemektir.

Bugün devrimci koşullarda iç savaş kavramı, burjuvazinin burjuva karşı devrimci iç savaş yükselttiğini, iç savaş kazanmaya oynadığını, devrimci yaşam için elinden gelen her şeyi yapacağına ve yapacağını kavramak, bu da yetmez, burjuva iç savaş karşı devrimci iç savaş yükseltmek zorunda olduğumuzu kavramaktır. Yani bir de burjuvazi gibi kazanmaya oynamak ve zafere kilitlenmek zorundayız. Buna göre şekillenmek ise, her alanda burjuvaziye karşı siddin halinde ölmeye, kitlenin ofkesini örgütlü bir güç haline getirebilmeyi, bunun için azak, çüretilemeyi, yirmi dört saat devrimci vermesi ve savaşçı kültürel yaşamı yönlendirme biçimini gerektirir.

Savaşçı kişiliğin yaşam biçimi proletaryanın yaşam tarzı üzerindedir. Ancak savaşçı kişilik, yaşam biçimini leninist partinin ideolojiji, politikası ve kültürüyle yaşamış yaşamı seklinde alır. Leninist parti doğrultusunda olan bu yaşam biçimi ise proletaryanın yaşam biçiminden gelmede birlikte, proletaryanınkinden daha üst boyuttadır, daha bilgilidir. Proletaryanın yaşam biçimini ekonomik çıkar perspektifinden üretimiyle birlikte ve onun içinde oluşturulmaktadır. Yani proletaryaya iç güdüsel olarak sınıfsız ve sınıfsız bir toplumu istese de, bunun ideolojiji, teorik bakımdan kendiliğinden bir biçimde oluşturma yeteneğinden yoksundur. Bu anlamıyla, savaşçı kültür, proletaryanın kültüründen, bilincisizden dolayı daha üst boyuttadır.

Savaş kültürünü kavrayamayan ve da özümseyemeyen birey, savaşçı bidden istediği kişiliği yapamaz da kavrayamaz. Yaşamında burjuvazinin gıbeleşeceği hiç bir şey koparılmamalıdır. Şeyler bırakarak, burjuvaziye ait alışkanlıklar, davranış özellikleri, değer yargıları bu kaptan içeriyse girecek tir. Bunu önlemek, bireyin bilinci-

ni sürekli olarak tutmasıyla, kendini yenilemesiyle mümkündür. Ki bu sadece, ideolojik, politik düzeyde değil, ahlak, beğenir, hazar, alışkanlıklar vb. düzeyinde de olmalıdır. Yani tüm bu duyguların tümü de savaşçı göre biçimlendirilmeye zorlanmalıdır. Bunun için olarak yaşamımıza alışkanlıklarımıza, değer yargılarımıza mücadeleden ayrı tutulmasını öğrendiğimiz an ki, değiştirilmeye başlayabilir demektir. Bunu becerememize, burjuvazinin kitlelerden kurtulmamız demektir. Burjuvazinin kitlelerden kurtulmadan da birey, savaş içerisinde olsa da, savaş kurallarına göre yürütmeye, savaş sürdürmeye. Bu yüzden burjuvaziye ait alışkanlıklarla duygusal kitleler mücadelesini, kitlelerden bunları atması, savaşçı kazanmaya hazar hale gelmesini anlamaya gelir. Savaşçı yaşamı yaşam tarzı ise bu temelde şekillenmelidir. Burjuvaziyle her türlü bağ koparılıp alınması ve proletaryanın yaşam biçimimizden yükselen yaşam biçimi.

Savaş, siddin kolektif örgütlü bir biçimde gerçekleştirme zorundayız. Bu da, devrimden başka bir şey düşünmemizi gerektirir, tam bir konsantrasyon gerektirir. Bu nite ölmeye ölmektir? denilebilir. Daha önce de belirttiğimiz gibi iç savaş halidir, yoğunlaşmaktır. İç savaşın huzura geçebilmesi için de bu şekilde bir yaşam biçimi zorunludur. Bu da burjuvaziye karşı hem ideolojik, politik alanda, hem örgütsel alanda (disiplin vs.) hem de kişisel, moral değerler kültürel yönden siddin halinde olmakla mümkün olabilir. Böylelikle ölmek bir yaşam olmaması savaşçı kişiliği oluşturmayı, dayanışmayı da burjuvaziye tahminen indirmeye. Nasil politik bir yaşamı başka kolektif içinde tutulup katılmak bazı ayrılmak ve kazanmamıza zorlanarak, kültürel ve kişisel zorluklar da, örneğin burjuvaziye ait alışkanlıkların sürdürülmesi de bazı ayrılmaktır. Burjuvazinin ik olden bozmaya ve kenditbireyselleştirmeye çalışması, savaşçı kişiliği olduğu düşünülürse, aynı amaçla yapılmayan ama aynı sonucu veren burjuva düşünme tarzı ve alışkanlıklarını devrim eritiminin vebahetini daha ayrılmaktır.

İç savaş bize bu savaşçı kişiliğin içinde nasil olarak dayatır. Yani biz, insanlık da istemesek de bu savaşçı kişiliğiy yaşamamız gerektir-

mek zorundayız. Bu savaşçı kültürünü şayet bir yaşam biçimi haline getirirsek, savaşçı kazanabiliriz getiremezsek, bu, yendiğimiz bir nedeni olacaktır. Bu şekilde ölmez, olmazsa olmaz bir koşuldur. Bunu bir yaşam biçimi haline getirmeye, mücadelemizin önümüzde koştuğu sorunları çözmeye anlamına gelir.

HER ŞEY PARTİ İÇİN! HER ŞEY DEVRİMİN ZAFERİ İÇİN!

Devrim tek bir kişiyi ya da örgütünü yüceltmez, amaçla gerçekleştirir. Devrim, kolektif bir emeğin ürünüdür. Yani milyonlarca aynı madenin çıkarılması, toplanması, ortak hedefe yönlendirilmesi gerekir. Kolektifizm, aynı yön duran şeylerin ortak bir hedefe birleştirilmesi ve ortak bir emeğin yaşamı geçirmesidir. Tüm iradeler ortaklaşdırılır ve bu ortak emek büyük toplumsal amaçla sonuçlanır. Her bireyin amacı büyük toplumsal amaç, yani devrimin kazanma en fazla hizmettir. Çünkü kendisi dahil tüm emeklerin (ortaklığı oluşturulması) ortak büyük toplumsal amaçla sonuçlanması. Burada devrim kolektifizmde kastedilen hiçbir şeydir, "ben" ya da "benim" duygusuna yer yoktur. "Ben" in yerini "biz", "benim" in yerini "bizim" alır.

Kolektif bir topluluğu herhangi bir başka topluluktan ayıran temel özellik, kolektifin ortak hareket etme yeteneğidir. Proletaryaya, savaşçı amaç ortak hareket ederek ulaşılır. Üstelik sadece kendisi değil, kolektif topluluğun tüm diğer üyeleri de bu ortak harekete, kolektif hedefe dahil edilebilir. O halde hareketin öncüsü, kolektifin başı bir makinenin diğerleri gibi de çalışır. "Ben" duygusu silindiği ölçüde topluluk başarıya ulaşabilir. "Ben" duygusunu silmenin ilk koşulu, devrim her türlü bağ koparılıp alınmasıdır. Devrimle başlarını koparan insanların bir şey olmayan, bu düzende herhangi bir geleceği olmayan insan için tek bir gelecek, tek bir yaşam olmayabilir. Bu yüzden kazanma. Ancak böyle insanların küçük duygular yoktur. Ancak böyle insanların amacı tüm emekler, birlikli birliktir ve iç devrimdir. Kolektifimizin savaşçı için burjuva aramızdır. Elbette, devrimle mücadele başları kesme olayı, devrimci yönden de burjuvazi-

İhtifak, bu ortak güdülmüş yaratılmaksızın maddi paylaşım güdük kalır. Maddî paylaşım kendisi, işte bu manevî paylaşımın sorunu- dur ve yine manevî paylaşım besleyen bir olgudur. İdeolojik birlik ve bu temelde ortak manevî paylaşımın yaratıldıktan sonra maddî paylaşımın sorun olmaktan çıkar.

Burjuvazi, kapitalist toplumdaki bireyselliği egemen kılar ve kapitalist toplumda yaşayan bireyler, kendiliğinden biçimlenmiş bireysellikler edinirler. Burjuva kültür, paylaşım sorununda verimlerin kaçınılmaz olarak almaya geçişine olarak karşın çıkar. Paylaşım sorunu yaşamın bütününe kapsayan bir sorundur ve yaşamın her anını, günün her saati sürekli karşın çıkar. Kolektif ruhu eksik kalmış ve davranışlarına bilinçle değil, burjuva değer yapılarıyla sorgulanmaksızın sürdürdüğü alışkanlıklarıyla yön veren kişi, paylaşmakta zorlanır. Burjuva kültürün etkisinde kaldığı müddetçe kendi bireysel çıkarın ağır basar ve yalnız keseri gibi hep kendisine yonar. Her şeyin aynısı kendisine olur, kötüsünü başkasına bakar. Her şeyin çoğunu kendisine alır, azını başkasına bırakır. Kötü şeyleri ise tamamen başkasına bakar. Oysa yoldaşlar arası ilişkilerde bunun tam tersi hakim olmalıdır. Bir şerde söylendiği gibi, "Burada sen/Yenekte en sonuncu/Edimede en sonuncu/Üçüde en sonuncu/Amo ölmeye birincisi/Olmuşun." Yoldaşlar arası paylaşım ilişkileri buradaki kadardır özü bir anlamı zor buluruz. Tak tek her yoldaşına karşı davasını duyduğu savagı yarıdan ve tek tek her birini en az kendisi kadar değerli bulan savagı kişi, her şeyin en aynısı yoldaşlarına layık görür. Zorlukları yoldaşları adına göçsülemeye, yetmedicilere yoldaşları adına katlanmaya daima hazırdır. Çünlü savaş kültürü savagıdan babu ister. Bir şipereleki yoldaşlar, ağır bir birlerini yaşatmak için ölmeyi beceremiyorlarsa, savagı kaybetmeye mahkûmdurlar. Yoldaşının yerine elebaşlık, her türlü aya, yoldaşa katılmak pahasına onun adlarını hafifletmek savagı anlayış gereğidir. Dolayısıyla yoldaşın paylaşım, savagı kültürünün bir parçası olarak ele alınmalıdır. "Ölmeye birincisi" olmaya kendisi hazırlanmış bir savagı için paylaşım bir sorun olmaktan çıkacak, yaşamın temel

gereklenden biri haline gelecektir. Kotu birisi yaşamak pahasına yoldaşları iyi olanı sunmak sıkıntı değil haz veren bir olay haline gelir. Ki zaten bir komünist için başlıca tutkusu düştükünlerse. Çünlü yaşama, maddî malların paylaşımında bu anlayışla hareket edilmesi, bu gründe bilimsel bir müdahale yapılmalıdır. Savagı kişiliğini geliştirme kaygısı taşıyan herkes, paylaşımına vermiş yeteneğini geliştirmek için çaba göstermelidir. Bu çaba, savagı özelliği besleyen, geliştiren, davasını adanmışlığı kuvvetlendiren bir etkiye bulaşmalıdır.

Dayanışma duygusu için de aynı şeyler geçerlidir. Zaten dayanışmanın esasında zorluktan paylaşım vardır. Burjuva kültürü göre "her koyun kendi başından çıkar." Burjuva kültürün edisi altındaki kişi, kendisi dışındaki insanların karşısındayızdır. Kapitalist toplumda "yardım etmek", "yükünü hafifletmek" gibi sözler hoş ama boş sözler haline getirilir. Vardım duymazlık, duyarsızlık, önemsizlik egemen olur. Bu özelliklerin hiç biri komünist ilişkilerle bağdaşmaz. Savagı kültürü, bu özelliklerin yerine, yoldaşın dayanışma ya hakim kılar. Devrimin asferi ortak amacımızsa, devrimci faaliyetini yürütmesi sorumluluğudur. Belirli bir işin baş yoldaşlara görev olarak verildiği olursa, diğer yoldaşların bu konudaki sorumluluğunu belirler. Bir savagı, doğrudan kendisine verilmemiş bir görev almışsa bile, bir devrimci faaliyetin yürütülmesine dayanmaz kalmaz. Bir yoldaşın ya da bir alanın başkanı nasıl hepimizle aynıdır, başarısızlığı da hepimizle aynıdır, sıkıntı yaratır. Bir savagı, duyduğu sıkıntı alanlarında değil, devrimci sorumluluğunun gereği olarak dayanışma ortamına kayar. Dayanışma göstergesi, her şeyden önce yoldaşın dayanışma için yapmasına kadardır bu anlamda, o işi yapmaya çalışan yoldaşlara yardım etme, yükünü hafifletme. Bu konuda eksik kalmadıkça sonra hiçbir saldırıya yarar getirmeyecektir. Dayanışma olmaktan kolektif faaliyet yürütmez. Bir fabrikada bile işçiler arasında dayanışma olmaksızın verim düşmez. İşçiler üretmek, haklarını arayabilmek ve yaşamlarını sürdürülebilmek için dayanışma zorundadırlar. Köktik, proletaryanın devrimci partisi, en yüce amaçları uğruna savagı insanları, yoldaşları arasında birleştiren yoldaşlar arası dayanışma en üst düzeyde olmalıdır. Yoldaşlara yardım etmek, işlerini kolaylaştırmak ya da gönye adıyla, yoldaşlara hizmet etmek bir komünist için asfer bir haz kaynağı olmalıdır. Burjuva kültüre göre başlıca işlerini yapmak, hizmet etmek amaçlıdır; bizim savagı kültürümüzün göre, ise yoldaşların dayanışması, onlara hizmet etmek onun duyulması gereken bir olaydır.

Kolektifliğin duyulan üst düzeyini gösteren bir başka olgu da görev ağıdır anlayışdır. Kolektif çalışmaya katılmamış kişi, görevleri küçük büyük ya da angarya-kabilli görev vb. biçiminde ayırır ve kendisi en iyilerden kaçırır, hep büyük görevlerin adamıdır... Burada, yine kendisine gereğinden fazla yüklenen (bunun daha üst biçimi narsandır) küçük burjuva zehi göz çarpar. Oysa, birincisi, savagı kişi yoldaşlarına en az kendine verdiği değeri verir. Dolayısıyla, değersiz olduğuna düşündüğü işleri yoldaşlarına layık görmez. Ve üçüncüsü, gerçekte, devrimci görevlerin değersiz-değersiz olmaz. Devrimci görevleri büyük-küçük ya da angarya-kabilli diye ayırmaz. Devrimci görevlerin hepsi aynı derecede değerlidir. Onları değerli kılan devrimci amaçlarıdır. Kolektif bir faaliyetin her parçasının değeri, kolektif faaliyetin bütününe tamamlanaktan gelir. Tüm görevler, yapması gerektiği için vardır ve herhangi bir görevin eksikliği tüm çalışmaya etkiler. Bir futbol takımının için bile bu böyledir. Örneğin, kalecinin yaptığı görev, gol atmaya çalışmaları yaptığı görevden daha değerli değildir. Ya da golcülerle top çıkarmakla görevli futbolcu görevini iyi yapmaması gol de almaz. Kolektif faaliyet bir bütündür ve bu bütünü oluşturan her parça, aynı bütünü için gerekli olduğundan dolayı aynı şekilde değerlidir. Eğer bu göz önüne edilirse, yani iş, hizmet zehi amaçları, diğer işleri tamamlamış, onlardan ayrı olarak ele alınırsa, kalın bir bireysel zevklerine, değer yapılarına göre değerli ya da değersiz olarak yorumlanabilir. Örneğin, kalınla göre bildiri hazırlamak kimine göreysen bildiri değersiz değersiz, angarya bir iş olarak ele alınabilir. Oysa bu üst bütünü bütündür. Ve yine bildiri hazırlayıp dağıtma faaliyetinin bütünü, genel devrimci faaliyetin bir parçasıdır.

Dolayısıyla devrimci faaliyetin bir başına hiçbirinden daha değerli ya da daha değersiz değildir. Gerçekle, görevin basit ve karmaşık olur. Bazı işler daha basit, bazıları ise daha karmaşıktır. Her savagıya kendisiyle, yaşamadıkları göre ve onu geliştirerek savagı görevler verir. Ve yine özellikle de, savagıların iş savagı ortamından görevler arasında risk ayırma da ortadan kalkmıştır. Artık devrimci olmak, ölüm dahil her türlü riski göze almaya peşinen gerektiriyor. Sonuç olarak devrimci görevleri basit ve karmaşık oluşturan dağda bir ayırma tabii tutamaz. Bir savagının yapması gereken şey, her türlü devrimci görevlere kendisi hazırlanmış, sürekli daha karmaşık devrimci görevlerin üstesinden gelebilecek şekilde kendini yetkinleştirmesidir. Kendisini en karmaşık görevler için hazırlayan savagı, en basit devrimci görevleri de yine büyük bir devrimci coşkuyla yerine getirmesi birinci- dir. Proleter savagılar sıra nefeslenirler. Devriminbin sıra nefeslenirler, adız kahramanlara ihtiyacı var ve savagının en soylusu bu adız kahramanlara duyulmalıdır.

Savagı kişi, aynı zamanda kendi eksikliklerinin üzerine emansasyonla gidebilen kişidir. Kendi eksikliklerini ortaya koyup onları giderilebilmek için sürekli bir çaba içinde olmalıdır. Bu aynı zamanda bireyin kendini yenilemesi ve bilincini uyanık tutmasıdır. Her şey yarıdan eksikse, bunu bir problem ya da karakter sorunu yapmadan çözmeye çalışır. Örneğin yoldaşlık ilişkilerinde bir eksikliği ortaya çıkarsa bunun kaynağını ortaya koyar ve sorunun üzerine gider. Ya da disiplini oturtulmuş bir eksikliği varsa, bunu düzeltmek için sürekli bir çaba içinde olur vb. Böylece yaptığı sürece savagının kendini yenilemesi ve gelişmesi sağlanır. Yenileme ve gelişmesi sağlandı bir biçimde olacaktır. Boş vermişlik, emansasyonculuk, bu kadardır bir şey olmazdır hiçbirleri savagı ilişkilerde bağdaşmaz. Savagı kişi aynı zamanda kat bir parti disiplinine gelebilen, yaşamına çelik parti disiplini ile yön verebilen kişidir.

Yani yaşamın her alanında örgütsel işçiler, işçiler, alımlar, ideolojik politika... lennat parti çağın gelebilen kişi savagı kişidir.

Derya ATEŞ
Doğan GÜNEŞ

■ ÖĞRENCİ GENÇLİK ■

■ FAŞİZME KARŞI ■

■ SİLAH BAŞINA ■

■ GEÇMELİDİR! ■

"MHP'li faşistler bir öğrenciyi silahsız saldırdı bulundukları", "Sivil faşist saldırılarını yapıyor", "MHP'li ve diğer polis devletleri altında devrimci öğrencilere saldırıyor", "...isa faşist örgütlenme", "İTÜ'de faşist saldırı", "Kartında yemek yiyen öğrencilere saldırıyor" vs. vs.

Hemen hemen bütün hatırlık ve ayık gıyan devrimci basın sayfalarında bu tür başlıklarla karşılaşıyoruz. Gerçekte de okullarımızda öğrencilere yönelik faşist saldırılar göze görülür oranda artmaktadır. Doğal olarak artmakta olan sivil-faşist saldırılar karşısında insan kendisine Stalin'in "Bu bir tesadüf müdür yoksa?" sorusunu sormaktan utanmıyor.

Öğrenci gençlik gün geçmiyor ki yeni bir faşist saldırı dalgasıyla karşı karşıya kalmasın. Daha önceleri İstanbul, Ankara, İzmir vb. gibi büyük metropollerde yoğun olarak görülen saldırılar, günün aşımada kırsal bölgelere kadar yaygınlaşmış gibidir. Bir diğer noktada ise, faşist saldırılara kapandı alanlardır. İlk önceleri üniversitelerde daha çok görülen faşist saldırılar, şimdi ilköğretim ve hatta orta okullara kadar sızanmış ve etkisi altına almıştır. Okullarda faşist saldırıları yaygınlaştıran MHP'li ve genelde dind faşistler; bu saldırıların önceden düşünülmüş, planlı ve organize bir şekilde yapılmaktadır. Örneğin, üniversitelerde ve liselerde, faşistler saldırılarını gerçekleştirmeden önce, polisler okulu ablukaya alıyor, aramalar yapıyor, devrimci öğrencileri öldürüyor. Bununla beraber arkasından faşistler, hazırlıklı bir şekilde ve silahlanarak (kızgın, demir çubuklar ve ateşli silahlar) gelip, polis kuvvetlerinden etkisizleştirilen devrimci öğrencilere saldırıyor. Ve bu saldırılar, bazen öden-emeli-maraşlar, devrimci öğrenciler hakkında soruşturmalara sebep oluyor, okullardan alıyor. Yine bu çalışmaların sonuna polis, devrimci öğrencileri tutukluyor, işkencehaneye götürüyor. Böylece, sivil-faşist idare, polis-jandarma işbirliğiyle, okullarda faşist terör dalgası hiç azalmıyor.

Bunu belirtmeliyiz ki, yazımızın amacı Türkiye ve Kuzey Kürdistan'daki tüm reformist hareketlerin yaptığı olduğu gibi sorunlar karşısında "menculardan" ve ya "karamanlık", "yığılık" yapmak değil, tam tersine öğrenci gençlik mücadelesinin önünde büyük engellerden biri olan, ve idare-polis-jandarma işbirliğiyle yapılan faşist saldırılar karşısında öğrenci gençliğin önünü açmak ve politik çözümünü sunmaktır. Biliriz ki, "burjuvazi bir yöntemden ötekine bazı kişilerin kötü niyetli hesapları sonucu değil, bir rastlantı sonucu da değil, ama kendi bu durumunun temel çelişkesi yüzünden geçer" (Lenin). Yani, bugün burjuvazi, polis-jandarma dâvasındaki sivil-faşist saldırıların öğrenci gençlik üzerindeki etkisi ve bu saldırılarla ilgili bir terör estiyorsa, bu tamamen burjuvazi sınıf egemenliğinin içinde bulunduğu devrin bunalımın, iç savaş düzenine gelmiş sivil mücadelesinin bir sonucudur, bir devrimdir.

Tekeci kapitalizmin iç savaşlarından kaynaklı ekonomik kriz, kendi gelişimiyle birlikte, siyasi krizi de doğurmuştur. Ekonomik ve siyasi krizin gelişimiyle ortaya çıkan devrimci durum, günümüzde sivil mücadelelerinin en keskin ve en sert biçimi olan ve toplumu derinden ve temelden sarsan iç savaşta çıkmıştır. İşçilerin grevlerine, öğrencilerin ve direnişçilerin polis ve sivil-faşistlerin saldırılarına, memurların en üst bir hak alma ayırtmalarında yaşanan aşırılıkta, Kürdistan'da uzun süredir bütün şiddetle süren katliamlar, devrimci örgütlere yönelik yapılan operasyonlar, açık infazlar bize gösteriyor ki, faşist terör dalgası sadece öğrenci gençlik üzerinde sınırlanıyor, tüm toplum üzerinde esrilmeye çalışıyor. Çünkü, eski yöntemlerle (parlamento vb.) toplumu yönetmeyen burjuvazi, tek bir yol olarak gördüğü faşist terörü bizzat kendisi örgütüyor ve uyguluyor. Akl hedef olarak ise, başlatmış olduğu genelde iç savaşları zafere çevirebilmek devrimci cepheyi özendirir. İşte devrimci oluşturulan faşist örgütlenmelerde buna hizmet etmektedirler. Yeni burjuvazinin iç savaşları zafere çıkmama. Buna da devrimci hareketin sızanarak yapamayacağı bir şey burjuvazi devrim cephesinin bir aydınları okullarda da MHP'li ve genelde dind faşistler aracılığıyla, kide tabiri cazip olmak, yönlendirmek olan öğrenci hareketini ezerek, pasifize etmek ve yok etmek istemektedir. Burjuvazinin bütün çabaları bu yöndedir. İşte okullardaki faşist saldırıların bu niteliği ve kapsamı görülmeli. Sivil-faşistlere karşı mücadelelerin yöntemi ve araçları buna göre belirlenmelidir.

Ama faşistlere karşı mücadele araç ve yöntemlerine geçmeden önce bir noktaya daha değinmeyi gerekli görüyoruz: Devrimci hareketin çoğu tarafa doğru, genelde dind faşistlerin, faşist niteliğinin görülmemesi ve onların bir zaman için de maske geçici yol arkadaşları olarak görülmesi.

Faşizm; kendisine kitle tabanlı oluyormuş için toplumun zaf gösterdiği perle yönlerini bulup bunları körükler ve toplumun bir kesimini bu politikalar etrafında örgütler. Bu çoğunlukta koyu burjuvazistlik olarak görülebilir, fakat Üstelinde biriki biçimler altında ortaya çıkarılır. Üstelinde de, öölere kadar koyu bir milliyetçilik olarak görülen faşizm, bunun çok fazla beğenilmesinden ve yaranmasından dolayı, 80'den sonra, toplumun zaf gösterdiği bir diğer noktada olan din olgusunu milliyetçilikle birleştirmiş ve Türk-İslam sentezini geliştirmiştir. Gelişmiş aşamada genelde dind örgütlenmeler, 80 öncesi MHP'li faşistlerin yaygın tutsu ve iç savaşta devrimci harekete karşı savaşan örgütlenmeler olmuştur. Benif dind faşistleri kendilerini anti-empiryalist) olarak gösterme çabaları ise, faşist karakterlerini gösterme çabalarıdır. Başka bir şey değildir. Faşist TO devletinin bizzat kendisi eliyle örgütlediği ve silahlandırıldığı genelde dindleri, Sivaz'da 37 aydır masni yakarak öldürmeleri, Kürdistan'da gerçekleştirdikleri katliamlar, üniversitelerde devrimci öğrencilere yönelik saldırılar, onları faşist silahları karşı verilmektedir. Bu yüzden, MHP'li faşistlere karşı verilen mücadele bir genelde dind faşistlere karşı verilen mücadele ayrı ayrı ele alınmalıdır. Genelde dind faşistlerde, MHP'li faşistler gibi, yücelten öğrenci gençlik mücadelesini bastırarak ve yok etmeye çalışmaktadır. Bu yüzden karşılanmaları gereken bir noktadır.

Şimdi, sivil-faşistlere karşı mücadele araç ve

yöntemlerine değinelim.

Birinciği genelde her mücadele biçiminin kendine özgü araç ve yöntemleri vardır. Biz Leninistler de ezmi durumun somut çözümlemesini yaptıkların sonra, döneme uygun olarak her bir araç ve yöntemle mücadele verdiğimizizi, her bir şekilde de vermeyeceğimizi saptar ve ona göre mücadele araç ve yöntemini her dönem için kabul eder, kullanır. Ne de peşinen reddederiz. Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da son bir kaç yıldır sert ve acımasız bir iç savaşın sürdüğünü, demir bir iktisadi ve politik kriz içerisinde bulunan Türk burjuvazisinin, topluma egemenliği altında tutmak için, kendi genelde iç savaşını başlatmış, ve bu bağlamda tüm topluma acımasız bir savaş açmış olduğunu belirtmek için öğrenci gençliğin sivil-faşist saldırılara karşı yürüttüğü mücadelede kullanacağı araç ve yöntemleri bu iç savaş gelişimine göre belirlemek bir zorunluluktur.

Bu gün için öğrenci gençliğin önüne bir çok reformist ve devrimci örgütün yapıldığı gibi, LÖB'ler de oluşturulmuş. Reformist ve devrimci örgütler LÖB'leri yönetmeye çalışıyor. Bu mücadelede LÖB'lerin yasallaştırılması hedefine ulaşmak, pasifize etmek, demokratik eğitim gibi akademik hareketleri önlemek öğrenci gençliğin mücadelesini gerektirmek ve önünü tıkamak. Öğrenci gençliğin mücadelesinin önünü açmak için, akademik sınırdan geçilemez ve bu mücadeleyi toplumsal sorunlara yönelmek zorunludur. Öğrenci gençlik, devletin yıkılması ve Demokratik Halk İktidarı kurulması mücadelesine tahki kılmalıdır.

Sivil-faşistlere karşı mücadelede bu temel ele alınmalıdır. Birçok devrimci hareketin olduğu gibi sorun "sivil-faşistlere karşı mücadele" sorunu değil, sivil-faşistlerin kaldırılması, yok edilmesi sorunu. Reformizm ve sosyalizm için olan 1990 yılından bu güne değin, öğrenci gençlik cephesinde mücadele eden biz Leninist Gençlik, öğrenci gençliğin hangi temel görevleri, örgüt ve mücadele araçlarını öne çıkarmak ve kullanması sorununa: **DEVRİMCI ÖĞRENCİ MİLİTLERİ** sivil-faşistlere karşı mücadelede, **SİLAHLANMAMIŞ ve MILİTAN** bir mücadele vermeli. Şimdi cevap veriyoruz. Biliriz ki, beşerim anlaşıyor tek dind, devrimci hareketler bağlanmış devrimci terördür. İster dünya devrimler tarihinde olsun isterse de İktisadımız Türkiye ve Kuzey Kürdistan'ın yakın geçmiş tarihini bize göstermiş olduğu gibi faşizme karşı temel mücadele biçimi silahsızdır. Bunun dışında bütün mücadele biçim ve araçları bu temel amaçla hizmet etmelidir. Devrimci öğrenci gençlik "silahlı mücadele, her şeyden önce silahlanmayı" gerektirir belirlenmelidir hareketle, bir an önce ve zaman kaybetmeksizin silahlanmalıdır. Okullardaki sivil-faşistlere, mühür ve işbirlikçilere karşı, polis ve jandarmaya karşı devrimci zor, yegama gerçekleştirme için illegal temelde örgütlenmelidir. Bu örgüt biçimleri de yukarıda belirttiğimiz gibi dönemlere uygun olan Mils, Komito ve Komşular gibi örgütlenmelidir. Yoksa, Akınlar, Kızıllar, Oğuz Gençlik ve Partizan Gençlik hareketinin belirmiş olduğu gibi yasa dışı örgütlenmeler değildir.

Kazandı öğrenci gençlik giderek artmakta olan faşist saldırılara karşı dışarıda bir mücadele vermek için silahlanmalı ve militer şekilde örgütlenmelidir. Sivil-faşist saldırılar ancak bu şekilde bozguna uğratabiliriz.

Güneş KIZIL

DİSK'İN KURULUŞ YILDÖNÜMÜNDE DEVRİMCİ PROLETARYANIN YAKLAŞIMI NE OLMALI

18 Şubat 1987 DİSK'in kuruluşunun 30 kuruluş yıldönümü kutlaması Hilton Otel'i'nde 700 seçkin davetlinin katılımı ile yapıldı. DİSK'in bugünkü durumunu değerlendirmeden önce doğuşu ve gelişimini incelemek gerekiyor. Çünkü: geçmişiniyi değerlendirmesi aynı zamanda geleceğe ışık tutması açısından gereklidir. DİSK'in hangi tarihsel koşulların ürünü olduğunu kavramak için Türkiye ve K.Kürdistan'ın içinde bulunduğu ekonomik, sosyal, siyasi koşulların mutlak etkisi kavranmalıdır. Aksi takdirde bilimsellikten uzak subjektif bir öngörgeye düşmek kaçınılmaz olur.

Bilindiği gibi DİSK, 18 Şubat 1987'de kuruldu. Ancak Diak'in kuruluşundan önce, 1935 yılında TIP vurdü ve esas olarak DİSK, TIP'in paralelindeki 5 sendika ve işçi derneği tarafından kurulmuştu. Ancak bir daha ileri gitmesiyle ve açıklanmalarının bir sisteme bağlanmaları, çünkü: Dialektik gelişme bütünsellikten geçer. Evet, TIP'i doğuran koşulları kısaca belirtip, konumuzla devam edebiliriz. TIP'i doğuran koşullar neydi? TIP'i kurucular ve amaçları neydi? Yine biliyoruz ki, TIP'i kurucularla DİSK'i kurucular politik ve ideolojik birliği olan insanlardı. Cumhuriyetin kurucusu devlet partisi Kuvve-i Milliye'ci CHHP, oldukça yıpranmış emekçi halk yığınlarının yoğunlaşmasıyla artmıştı. Emekçi halk yığınlarının değişim isteği sistemin içinde karışmamalıydı. Ve henüz oluşmaya başlayan burjuva sınıfın egemenliği devam ettirilmeliydi. Burjuva sınıf yıpranmış, sınıf keskin sosyal erkini yenilemek zorunda kaldı. Burjuva sınıf bir sıldatmacıyla devletin kurucusu tek parti CHP, içinden yeni bir alternatif, DP'yi yığınların ölüme kuyarak yeniden sisteme bağlama yolunu seçti. Böylece sizde çok partili dönem "Demokratik" umudu DP, emekçi halk yığınlarına tek kurtuluş yolu olarak sunuldu. Zira sürekli gırtlığı saklanan halk yığınları, hoşgörü sığın buyandırıcının kurtuluş yolunu izleyeceklerdi. Çünkü hemen yanışınmış 17 Ekim Sosyalist Devrim'inin ürünü olarak SSCB, parıldayan bir yıldız gibi emekçi halk yığınlarına kurtuluş yolunu gösteren en somut örnekler. Bulgaristan, Yugoslavya ve Romanya bir Balkan ülkesi olan Türkiye emekçi halk yığınlarının çekim merkezleri durumundaydı. Burjuva sınıfın yeni temsilcisi DP altıyla emekçi halk yığınlarına sunuyupay sorunlarına imkanı sunuldu. Burjuva sınıf emekçi halk yığınlarının hoşgörü sığınaktan hiç vaz geçmedi, geçmeside beklenmezdi. Zira kapatılır yoldan

kullanılmayı bir sistem olarak seçmiş ve sistemin işleyiş gereği emekçi halk yığınlarının hoşgörü sürekli olarak sermaye blokları sağlamları gerekiyordu. Ancak boğulmayla yüz yüze gelen emekçi halk yığınları, hoşgörü sığın sildatmacıya her yöneldiğinde burjuva sınıf ve onun temsilcileri daha önce davranarak, hoşgörü alabilmişine sığıp emekçi halk yığınlarının hoşgörü tefes ulmak kadar herman geçiriyor daha uzun vadeli sakabilmek için ödes almalarını sağlıyordu. İşte 45'50'li yıllarda işite hoşgörü halk yığınlarının bir an için saklanması DP iktidarıyla sağlandı. Ancak 60'ların sonlarına doğru emekçi halk yığınlarının gırtlığı işite sıklımaya başladı. Bir taraftan emperyalist tekellerin işbirliği vasıtasıyla dışardan sermaye akışı, diğer taraftan içeriden yoğun bir sınırlı sermaye birikimi sağlanmaya çalışıldı. 60'lara kadar süren bu yoğun zülmüne, zorbalık ve sınırlı düzeni yenilen ve daha güçlü bir şekilde sarılmaya başladı. Bu kez de sistem içi değişim arıdın geldi. 1980 darbesiyle halk yığınlarının örgütlük talepleri, anti-emperyalist yarıtever, burjuva demokratik devrim aldatıncasıyla yine burjuva sınıfın temel görevi, orduyla yukarıdan sunuldu. İşte TIP bu kesim burjuva demokratik ortamda kuruldu ve karsklerini de bu ortamı sağlayan komünist ideolojiden aldı. Ancak bu dönemde tek legal örgütlenme olarak parlamento, işçi sınıfının ve emekçi halk yığınlarının büyük desteğini aldı. Emekçi halk yığınları, 15 miltar vekilinden oluşan burjuva parlamentorından kurtuluş umudu beklendi. Zira TIP, sosyalizm söylemiyle yola çıkmıştı. Hiç beklenmedik bir başarı elde ederek halk yığınlarının sosyalizme ne kadar yakın olduğunu bir göstergesi olmuştu. TIP'ia gelişmesi sonucu 1987'de DİSK (Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu) kuruldu. DİSK, ilkelere de sınıf savaşına ve sosyalizm ütopyasıyla işçi sınıfının en ileri, en militan kesimlerini hoşgörü topladı. Kısa sürede 500.000 üyeye ulaştı. Ancak DİSK'e dangasını vuran, TIP-TKP reformizmiydi ve hiç bir zaman komünizmin etkisinden kurtulmadı. O dönem DİSK içerisindeki titim devrimci unsurlar, DİSK içinde hıyanetlerine rağmen, DİSK'e dangasını vuranadı. Çoğu kez DİSK'ten tasfiye edildiler ve DİSK yönetimini hiç bir zaman devrimci rotaya çekemediler. DİSK, kuruluşundan kapanışına kadar, "Devrimci İlkeler" e sahip olan söylem ve programına rağmen, bu öz sahip olmasdı

Zira mektep yapısı, "Devrimci" bir anlayışa sahip değildi ve hiç bir zaman da olmadı. TIP-TSİP-TKP reformistleri, her ne kadar asarku sendikal anlayışı reddetseler de, esas olarak DİSK, bu yapılarına paravane haline gelmiş ve edeta bu reformist eğilimlerin partisi gibi çalışıyor. Her ne kadar sendikal demokrasi, sınıf ve kitle sendikacılığı dense de öünde, sendikal demokrasi hep söylemde ve kağıt üzerinde kaldı. Bütün olumsuzluklarına rağmen, DİSK, dönemin en ileri sendika örgütlenmesi olarak işçi sınıfına kendi reformist anlayışını egemen kıldı. Bu gün de, bu reformist anlayış sınıfın dışındaki en büyük engel olarak varlığını sürdürüyor.

DİSK 15-16 Haziran direnişlerinde sınıfın kalkışmasında DİSK yönetiminin bu reformist ve taslimiyarçı anlayışına nasıl sınıf hareketinin öünde engel olduğu somut şekilde bu dönemde ortaya çıktı. Ayaklanan işçilere: DİSK Genel Başkanı Kemal Türkler, müyüdan yaptığı açıklamaıyla: "İşçileri kışkırtan karanlık güçler inancımızdır, ordumuzun gümbelgünle olduğunu ve işçilere fabrikalarına dönmelerini" söylüyor. Dünya işçilerin karşısına kalkışın ve gümbelge ürdü ve polis çıkıyor, devlet tarafından kılınan yeteler, işçilere kurşun atıyor. Evet, ne yazık ki, bugün Kemal Türkler'in de devletin en üst organı MGK tarafından katledildiği söyleniyor. Tapki Şili'de silahlı mütadelayı reddeden Şili Devlet Başkanı Allende en parlemeter yoldan iktidarı geçtikten sonra darbeye devrildiğinde ve katledildiğinde son çare silaha baş vurma ve silahi alında ömese gibi. DİSK Genel Başkan Kemal Türkler, koruduğu devletin tezgahıyla katledildi.

DGM'lerin kapatılması ve faşizme karşı yapılan ihtar eylemleri, en belirgin eylemler olarak biliniyor. Devrimcilerin ileri taşınmaya çalıştığı her sınıf eylemi, reformizm tarafından provokasyon edebiyatıyla bastırılıyor. Bundan çıkan sonuç, DİSK, asla devrimci bir öz kavranmamıştı. Zira devrimci münasabiler, gelmezdi ve sınıf hareketinden sıklıkla alınmalıydı. DİSK devrimci işçilere karşı verildiği mütadelayı burjuva sınıfın karşı varıydı işçi sınıfının ve emekçi halklarımız bugün olduğu durmadan çok daha ileri alabilirdi. Bu anlayış ve yaklaşım, DİSK'in, etkisinden olduğu TIP-TSİP-TKP reformizmiyle, 12 Eylül Askeri darış darbesine karşı durması beklenmezdi ve öyle de oldu. 12 Eylül Askeri darış darbesi işbirlikçi

tekelci burjuvaziyi kurtarmak için bir kez daha emekçi halk yığınlarımızın boğazına öyle bir sarımsak soluğu tımdan kesilen TİP-T-SİP-TKP reformizmi teslimiyet bayrağını çekti. Reformist Merkezler, yandıgından işçi sınıfımıza ve emekçi halklarımıza direnme çağrısında bulundu. Oysa sınıfı böyle bir mücadele geleceği vermiyen; ortayı göz beboğı yapan, devrimcileri kıskırtıcılıkla suçlayan ve her fırsatta sınıf hareketinden tasfiye eden bu anlayışları duyan bile olmadı.

DİSK'in teslimiyetçi anlayışı fiili bir durumu dünüştü. Kendilerinin göbebeği ordu, onları teslim almaya çağırıyordu ve bu çağrıya uyan DİSK yöneticileri Selimiye kaplarında teslim olma kuyrukları oluşturdular. Sonunda göbebekleri ordu, onlara silahı dağıltmış, onları teslim almıştı. Teslim olmayan işçi önderleri, sendikacılar ise sokaklarda kurşunlandı, işkencelerden geçirildi, idam edildi. Proletaryanın komünist önderleri Sayit Kosok, İbrahim Ethem Coşkun, Necati Vardar (TKEP), bunlardan sadece üçüdür Rıdvan Budak'ın kardeşi Kenan Budak teslim olmayan sokakta kurşunlanan bir işçi önderiydi. İşte tüm bu olaylar, iki anlayışa ortaya koyuyor: Teslim olanlar ve savaşanlar! Direnenler kurşunlandı, işkencelerden geçirildi, sakat bırakıldı, idam edildi. Teslim olanların, onurlarının dışında kayıplarını olmadı. DİSK'e damgasını vuran TİP-TKP-TSİP reformizminden ve DİSK'ten faşizme karşı fiili bir direniş görülmüdü. Her ne kadar "Faşizme Geçit Yok" deniliyorduydu da faşizm, ezilip geçmişti. Evet, geçmiş kısaca böyleydi.

İşbirliği tekelci burjuvazi 12 Eylül 1980'de girdiği ekonomik-politik bunalımın bir kez daha proletaryanın ve emekçi halk yığınlarının irtifağını silerek atlantmaya çalıştı. 24 Ocak kararlarıyla askeri faşist diktatörlüğün zoruyla kısmen solaklandı, gelişti, güçlendi ve sermaye biriktirmiş 17 yolda, uluslararası pazarda, işbirlikçileriyle birlikte, pazarları daha büyük pay kapmak için şimdi boğazımızı yeniden gevşetiyor, elimizi uzatmamızı istiyor. Boğazımıza daha uzun vadeli sokmak; elimizi verdiğimizde kolunuzu koparmak istiyor.

Evet, DİSK'in utuzunen kuruluş yıldönümü kutlandı. Hilton otelinde 700 seçkin burjuva ushğın katılımıyla... Biz bütün bunlara şaşırıyoruz. Zira DİSK'in faşizmin izniyle açılış kongresine katılmış, orada yaşananlara tanıklık etmişiz. O teslimiyetçi, ahlak-sız ihtiyarlar, daha açılış kongresinde, mayaların ortaya koymuşlardı. Açılış kongresinde, tüm tartışma, meşgulleri, ikramiyeleri, kudem tazminatları almıştı. Faşist devlet, kitleleri bir kez daha SHP-DYP iktidarıyla kendine bağlama benceriğini göstermiş ve özellikle SHP vasıtasıyla DİSK'in açılması-

na izin vermiş. Böylece bu seferde DİSK, SHP'inde kumelenen zeki sahiblerine yeniden teslim ediliyordu. Devlet, SHP vasıtasıyla DİSK'i yönlendiriyordu. İşçilerin alınteri ve emeğiyle kurulan DİSK, faşist devlet ve onun partileri vasıtasıyla burjuva ushğları sendika bürokratlarına peşkes çekiliyordu. DİSK'in açılış kongresine, bir-iki devrimci sayılabilecek sendikacı katılabilmeydi. Ne yazık ki, DİSK kendi içindeki bir-iki devrimci sendikacıyı bile hazmedemiyor, onları koşturmak istemiyordu. Çok acıdır ki, devrimci işçiler DİSK'e sahip çıkmama yada çıkamamışlardı.

Şimdi DİSK'in ne durumunda olduğunu daha iyi görüyor ve anlıyoruz. DİSK Genel Başkanı Rıdvan Budak: Cumburhağkan, halk dâğmanı, eli kanlı Süleyman Demirel'e atfen neler söylüyor? "Cumburhağkanımızın, Başbakanlık yaptığı dönemlerde demokratik ölçülerde kalarak muhalefet yaptık." Evet, faşist Süleyman Demirel'e "demokratik muhalefet" yapılmış. Sisteme muhalefet yapmayıca işçiyi bazan yamuzda, tepenizde, kulunuzda görübilir, aynı yemeği paylaşabilirsiniz. Demokrasi mitinglerinden oturu Buy Rıdvan Budak yargılanmış, oysa kardeşi Zeytinbereni nda sokak ortasında katledilmişti. Şimdi, o katillerle birlikte "Barış" diyor "Uzlaşma" diyor, "işbirliği" diyor. Batalaşmak için yaptık diyor. "Türkiye'yi hiç bir zaman zora sokmadık" diyor (Siz, sermayeyi zora sokmadık okuyun.) DİSK kurucularının devrim anlayışlarının; değişim ve dönüşüm olduğuna alını, çiziyor ve son olarak da rejimi yavaşlamak için demokrat olarak buluşmayı öneriyor. Evet, DİSK Genel Başkanı bunları söylüyor; yanlış duyuyor, yanlış okunuyoruzmuş. DİSK, zulm, zorbalık ve sömürü rejimi olan kapitalizmi yavaşlamak için "buluşmayı" öneriyor ve böylece sınıf düşmanlarımızla dostluğu ilan ediyor; bizlere de koluna girmemizi öneriyor. Ve halk düşmanı, katil Demirel darbesini indiriyor "Toplantıya katılan herkes barış istiyor." (Siz teslimiyet, boyun bükme, ushğlık ve çanak yalayıcılık olarak anlayın.) Sarı Sakık da "DİSK bizi zaman zaman uğruştür. Ancak DİSK şimdî yolunu buldu, uzlaşmayı esas alan bir yola girdi. Bu çok önemli" demiş ve o da alını çizmiştir. İşte DİSK'in utuzuncu kuruluş yıldönümünü böyle kutlandı. Evet, DİSK Genel Başkanı Rıdvan Budak, 12 Eylül Faşist Çetelerinin başı MGK ve onun temsilcisi Cumburhağkanı faşist Demirel'e, MGK'na, TUSİAD'a "Barış" diyor. Türkiye ve K. Kürdistan halklarını irim irim inleten, açlığa sefaletle götürünlere, halklarımızın oluk oluk kanını akıtanlara, Deniz Gezmişleri asılanlara, 12 Eylül'le onlara halk evladını asılanlara, yüzbinlerce insan işkencelerden geçirünlere, bağlarımızı-

zı yakınlara, kilyelerimizi beşaltanlara, halklarımızı sargınlara gönderenlere, insanlarımızı pisliklerini yedirenlere, kadrolarımıza, kızlarımızın devrimcilerimizimize gençlere "Barış" diyor, "Uzlaşma" diyor, "İşbirliği" diyor. "Rejimi yavaşlamak için demokrat olarak buluşmayı" öneriyor. Evet, DİSK ve onun başı usmussuzlar, siltikler, sürüngömler böyle diyor. "Barış, barış, barış" diyorlar ve buna başkaları da katılıyor. ODP (Ödlekler ve döneler Partisi), İP (İşbirlikçiler Partisi) ve daha başkaları da "Barış" diyor.

Onlardan, ahlaktan yoksunlaşmak istemeyenler! Ey işçiler emekçiler aydınlar, gençler siz ne diyorsunuz? Ne diyorumuz, işçi sınıfı? Proletarya ne diyorsun? Bütün bu zulüm zorbalık ve sömürü düzeni, en zor zamanın yaşarken barış diyerek burjuvaziyeye ellerimizi mi uzatacağz? "Barış" deyip azar mı dileyeceğiz?

Ahlaki, onuru olanlar, doğmuş olan devrimci durumu, üç savaş kazanmak için harekete geçmelidir. En zor günlerini yaşayanlar! Zorbalık, zulüm ve sömürü düzeni faşist devleti tüm kurumlarıyla ortadan kaldırmak, emekçi halkların demokratik devletin kurmak için. Demokratik Halk Devrimi için silahları ayaklanmaya hazır Alf Anca Demokratik Halk Devrimi ve Demokratik Halk İktidarı halklara barış ve özgürlük getirecektir.

İşçiler Emekçiler, Gençler, Kurt halk!.. Barışın yolu savaşmaktan geçiyor. Proletarya içindeki burjuva ajanlarının sizleri aldatmasına kanmayın. Türkiye ve K. Kürdistan halkları hiç bu kadar aşçılanmamıştı. Biz bunca zulüm yapmışlarla aynı saflarda olamayız. Bizlere ihanet edenlere gereken cevabı verelim. Bu bir sınıf kavgasıdır. Sınıf kavgası, sınıfın onurlu mücadelesiyle olur. Onursuzlara, onurumuzla oynamasına izin veremeyelim.

**Bu Onur Bizim,
Onurumuza Sahip Çıkalım!**

**Bu Kavga Bizim,
Silahlanalım,
Savaşa Hazır Olalım!**

**Kahrolsun
İşbirlikçi Burjuva Sendikacılığı!
Yaşasın
Devrimci Sınıf Sendikacılığı!**

YA DEVRİM YA ÖLÜM!

**FABRİKALAR, TARLALAR,
SİYASİ İKTİDAR,
HER ŞEY EMECİN OLACAK!**

**Devrimci İşçi Komiteleri
(DİK)**

İŞÇİLERİN EMEKÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ NEMA İÇİN SOKAKTA SAĞLANDI

Bugün çalışanların literatüründe sık sık kullanılan "NEMA" sözcüğü 1 Nisan 1988 yılında ANAP Genel Başkanı ve Dönerin Başbakanı Turgut Özal tarafından ortaya atılmıştı. "Ben zenginleri severim" diyen bir başbakan belki de ilk defa burjuva sınıfta temsilcisi bir başbakan tarafından açıkça itiraf ediliyordu.

Evet, burjuva sınıfta sözcüğü o dönemde 3417 sayılı "Çalışanların Tasarruflarına Teşvik Edilmesi" adı altında aslında çalışanlardan zorla para gaspediyordu. Ve gaspın suçu bilindiği gibi çok ağırdır. Ve bunun adına "Zorunlu Tasarruf" deniliyordu. Bu zorunlu tasarruflar her yıl Şubat ayında ana para faizinin % 30'u ödenecekti. Fondu biriken paraların tamamını işçiler ancak emekli oldukları takribinde alabiliyorlardı. İşten atılmaları halinde, bu paralar fondda kalıyordu. Ve böylece özel sektörde çalışan binlerce sendikasız ve örgütsüz oldukları için işten atılan işçilerin "tasarrufları" devlete kalması oluyordu.

İşçilerden % 2, işverenlerden de % 3 oranında kesilen paralar ayrı bir fondda toplanacaktı. Fondu toplanan paralar devlet tarafından işletilecek ve çalışanlara ek bir gelir sağlanacaktı. Nema ödentilerinin en yüksek kredi faizi üzerinden faizlendirileceği belirtiliyordu. İşverenleri de işçilere örnek ve teşvik edici olarak gösteren burjuva sınıf, çalışanlardan zorla para topluyor ve bir fondda topladığı paraları kapıtalizlere faizsiz ya da çok düşük faizlerle kredi olarak sunuyordu. Kredi faizlerinin % 200'lere ulaştığı dönemlerde bile çalışanlardan kesilen ve bir fondda biriktiği söylenen çalışanların "tasarruflarına" % 4- % 16 gibi faiz uygulanarak çalışanlardan topladıkları ve elde ettikleri sermaye birikimiyle işçileri ve diğer çalışanları bir kez daha, üstelik kondu birikimleriyle sömürüyorlardı. Ancak o dönemde, işyeri yerindeyse, bir kaç sendikacının dışında tüm sendikâsızlar bu soygunun tarafı olmayıyordu. Önce çalışanları sendikâlar ikna etmişlerdi. Oysa bu durum bile tek başına çalışanları

apıştırmaktan başka bir anlama gelmiyordu. Sanki çalışanlar öyle çok kazanıyorlardı ki! adeta tüketim çılgınlığı baş göstermişti ve çalışanların zorla tasarrufla yönetilmeyi. Sermaye yanlıları sendikâlar da bunu sessizce onaylamıştı. Bugün de aynı şeyi yapmaya devam ediyorlar. Ancak fondu biriken paraların akıbeti belli olmuyordu, ve düşük faizli tutulduğu korkusu tarafından bilinmesine rağmen, sendikâlardan komün etmenin ötesinde somut bir tepki gösterilmiyordu. Ekonomik durumları iyice bozulan çalışanlar artık sağ, solu karıştırmaya, nerede ne kalıyordu, şunu da alalım, bunu rahatsızlığı düşünceyle sonunda n emeller için de sokakta çıktılar. İstanbul İşçi Sendikaları Platformu ile Kama Emekçileri Sendikaları İstanbul Şubeleri Platformu nun düzenlediği eyleme 800 civarında işçi ve emekçi katıldı. Zorunlu tasarruflar ve emmaların derhal ödenmesini isteyen işçi ve emekçiler 19 Şubat Çarşamba günü saat 12'de Sıkıyık Gari'nda toplanarak Valiliğe doğru yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş boyunca "İşçiler Burada, Çeteler Mediate", "Hükümet İstifa", "Emekçiden Kastiler, Çetelere Verdiler" şeklinde slogan attılar. Zaman zaman polisler tarafından önüne kesilen işçiler Valiliğin önünde bir basın açıklaması yaptılar. Yapılan açıklamayla her işçinin devletten 200 milyon alacağı olduğu söylendi. Ve toplam işçi alacağına 500 trilyonu bulduğu söyleniyor. Ancak 500 trilyonun akıbeti konusunda herhangi bir açıklama yapılmamışken, aslında paraların nereye gittiği bir sır değil. İşçilerden toplanan 500 trilyona yakın para kapıtalizlere sermaye olarak sunuldu.

Basın açıklamasından sonra "Tasarrufları teşvik yasaının iptali edilerek, ana para ve emmaların işçi-şövenlere kesile paylarının teminleri eklenmesini istiyoruz" şeklindeki dilekçelerini İstanbul Valiliğine verdiler. Sivil polis ve çetlik kuvvet polislerinin emreleri altında yapılan eylemde polisin müdahalesi olmadığı için olaylar bir şekilde eylem zona erdi.

8 Mart 1997 Cumartesi Günü Uluslararası İnsan Hakları Kuruluşu Türkiye Masası Sorumlusu CARSTEN JURGENSEN'e görüşen EĞİT-SEN Kurucusu Kama Emekçisi Mahmut ÖKTEM'in yaptığı Basın Açıklamasını yayımlıyoruz.

BASIN AÇIKLAMASI

DEĞERLI BASIN EMEKÇİLERİ

Sahte demokrasi vaatlerinin topluma empoze edildiği bugünkünde aysal ikidani-iki yüzürlüğüne tarihtik emiş bir işkence mağduru olarak ülkemizde yaşanan sizin aracılığıyla kamuoyuna açıklamak istiyorum.

Adem Mahmut Öktem... 22 yıllık öğretmenim. İğnde yaşadığımız dünyaya ve ölkemize karşı kendimi sorumlu hissedem bir yurttaş gibi duyulmuş ve sorumluyum... Mesleğime ve meslek sorunlarına karşı duyduğumuz eğitim emekçilerinin örgütlenmesi mücadelesinin ön saftanında yer aldım. EĞİT-SEN ve EĞİT-SEN'in kurulduğunda yer aldım. EĞİT-SEN kurucu yönetiminde Genel Örgütlenme Sekreterliği yaptım. Halen EĞİT-SEN üyesi araştırmacı yazıyorum.

Bu ölkede aydın, -hükümet yanlı- yazar, şair, sanatçı, demokrat-devrimci ve yurteverilerin uğradığı her türden saldırıların doğal muhataplarından biri olabilmenin hakkı gururuydu, anti-demokratik uygulamaları karşı mücadelede devam ediyordum. Bu kararlı tutumum, adimin MIT raporlarına geçmesine, ardından da örgüt üyeliği ve yöneleliliği suçlamalarıyla itham edilme kadar vardırdı. Hatta şahsıma yönelik saldırılar süresinde tüm aile fertlerime yansıtıldı. Benim gibi öğretmen ve sendikacı olan eşim MEMNUNE ÖKTEM'e birlikte 26 Şubat 1997 günü saat 23.00'te evimizden gözaltına alınmaya kadar, bir çok yasadışı uygulamaya maruz kaldık. Sendikal mücadelelerimiz nedeniyle uğradığımız suçlamaları, aldığımız idari cezaları bir basın bildirisıyla anlatmak mümkün olmadı için sadece uğradığımız fiziki saldırıları anlatacağım.

7 Kasım 1995 tarihinde 14 yaşındaki küçük kızı EVRİM ÖKTEM, polis tarafından sokak ortasında bacağından kurşunlandı. Hiç bir suçu olmamasına rağmen yaralı halde gözaltına alınmaya kalkışıldı. Engel olduk, polis hakkında da-

va açıldı. Bakırköy 9. Asliye Ceza Mahkemesi'nde davamızı sunuyor. 5 Şubat 1998 günü büyük kızım EVRİM ÖKTEM, eşimle birlikte gözaltına alındı ve 1,5 aylık hapisle olan kızım işkenceye bebeğini kaybetti. Doktor raporlarıyla tesbitli olan bu cinayete ilgili olaylarımızı dosya uluslararası insan hakları kuruluşlarına götürüldü, dava devam ediyor. 6 Şubat 1998 günü evimizden gözaltına alınan oğlum ÖZGÜR ÖKTEM'in Adli Tıp'tan işkence raporu mevcut olup, işkenceciler hakkında suç duyurumuz vardır. Kızım EVRİM ÖKTEM ve oğlum ÖZGÜR ÖKTEM halen hürriks olarak Beyrampazası Cezaevi'nde tutulmaktadır.

Tüm bu işkence ve cinayet olaylarının sorumlusu olan İstanbul Terörle Mücadele Şubesi'nin 5 numaralı öm, alyüklerine açtığımız davalarından kurulabilenkelayla bana ve eşime saldırmayı uygun görmüşler ve uzun süredir çeşitli kişilerden yine işkence yoluyla üzerimize aldıkları iddialara dayanarak bizi gözaltına almışlardır.

26 Şubat'tan 6 Mart tarihine kadar maruz kaldığımız en ağırlık işkenceler ve hakaretlere rağmen emedilen suçlamalara bir ilgisizimiz görülmediğinden İstanbul DGM 4 No'lu Mahkemesince serbest bırakıldık.

MGK kararlarının meclisin üzerinde geçerliliğe sahip olduğu bu dönemde işkencenin bitireceği doğrultusunda hükümet açıklamalarının ne kadar gerçek dışı olduğunu bizzat Vatan Caddesi işkencehanesinde gördük... Bizimle aynı dönemde meclisde konuşulmadan EĞİT-SEN 3 No'lu Şube üyeleri ABBAS YILMAZ ve ERDOĞAN YILMAZ'a yapılan işkencelerin de tanığıyız.

Tüm bu anti-demokratik, insanlık dışı uygulamalar karşısında ortaya koyduğumuz mücadeleye, basın ve tüm insanlığın desteğini bekliyoruz.

ÖKTEM AİLESİ Adına
MAHMUT ÖKTEM

TÜRK-İŞ MGK İŞBİRLİĞİNE TEPKİ

İşçi Arkadaşlar,

Biden İstanbul Yol-İş 1 No'lu şube de örgütü Karayolları işçileriydi. 1997 Kamu Sözleşmelerinde tüm Sendikalar Yol-İş, Hava-İş, Tarım-İş, Sektör-İş, Demiryol-İş, Şeker-İş, Hava-İş, Deligema-İş sendika bürokrasiden tabana yönelik Toplu İş Sözleşmelerini beraberce değil, kendi istisnalarla yapıp yapıp yapıp yapıyorlar. Çünkü Türk-İş sözleşmelerini tabana değil, bürokrasilerde çok MGK kararlarının ardına sığınarak yapıyorlar. Hatta bazı sendikaların MGK'ya 1982 den beri devletin ve hükümetlerin içindeki gücü kullanarak, hatta daha ileriye giderek MGK'ya daha çok müdahale ediyorlar. 1982 den 1997'ye kadar ki zaman içinde MGK'ya tavır almayan, anlaymayan tüm sendika başkanlarını, bazı işçiler ötekileştiriyoruz. Türk-İş 1997 Toplu İş Sözleşmelerini yapmamış işçilere sözleşme için duyuru halinde olmalarını için Burjuvazinin planları ile zaman geçmiştir.

Kapitalizmin sömürü sistemi var olduğuna göre kadrlık denetim şey ne ise senelerdir vardır. Tabii sistemi de vardır. Hiç eksikmedi, eksikmez de. Çünkü somutlardan yavaş yavaş. Yaşam sözleşmeden bir halkı kandıramazlar, fakat onları görevleri budur.

MGK Kararları Emekçi daha çok sömürülmesi için, haldekinin beşeriyetinde tutulması için, burjuvaziye salarının daha iyi işleyebilmesi için, işçilerin mücadele birliğini beşeriyetinde sömürme için.

30 yıldır iktidarda olanlar, 12 Eylül'den sonra ANAP, daha sonra ise emekçi yanında olduğuna söyleyen Akın Sosyal Demokratlar ve Özgür DTP işçilerin emekçilerin karşısına vermediler. Üstüne üstlük burjuvazinin uşağı olan Tansu Çiller 1995 Toplu İş Sözleşmesinde, Ka-

mu işçilerin "Kam Emeklilik" sözleşmesi, vespilir yeme koymuştur.

Bugün "Adım" diyen REFAH-YOL hükümetinin de öbür partilerden bir farkı olmadığı görülmüştür. REFAH-YOL hükümeti de burjuvazinin uşağı, aynı zamanda kapitalizmin bekçisidir. Bunların gerçek yüzünü işçiler ortaya çıkaracaktır.

1997 Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinin hemen başında Demiryol-İş ve Şeker-İş Sendikaları 1997 Toplu İş sözleşmelerini imzalamışlar, Demiryol-İş ve Şeker-İş işçilerinin Genel Başkanları seçmiştir. Geride kalan 1997 Toplu İş Sözleşmelerini görüşemeyen sendikaların birliğini bölünmüş, arızadan henüz çıkmamış, bu sendikalar işçi sınıfına ihanet etmişlerdir. Sendika başkanları kendilerini bir kere daha göstermişlerdir. Zaten bölücülüğe eğilim olan Şeker-İş Sendikası, bundan evvel 1995 Kamu Toplu İş Sözleşmesinde uyumsuzluğu gidip greve çıkmış, grevin hemen başında devlete uzlaşarak grevleri yandı bırakıp, grev keşifçi yapmış, işçi sınıfına ihanet etmiştir.

Biz Karayolları işçilerin beklentisi 10 Mart 1997 Pazartesi günü toplanan Türk-İş Başkanlar Kurulunda bu bölünmüş Demiryol-İş ve Şeker-İş Sendikalarının, Türk-İş tarafından birleşik karar alınması idi ama olmadı. Bu işçilerin birliğini bozan sendikalara Türk-İş Başkanlar Kurulu tarafından en kısa zamanda ihraç kararları verilmiştir. Verilmemişse Türk-İş Başkanlar Kuruluna katılmayın.

**KAHROLSUN
SARI-SENDİKACILIK**

**YASASIN
SINIF SENDİKACILIĞI**

TEK GIDA-İŞ 4 NO'LU ŞUBE GENEL KURUL TOPLANTISI YAPILDI

Tek Gıda-İş 4 No'lu Şube Olağan Genel Kurulu toplantısı yapıldı. Genel Kurul'da iki liste yarıştı. Ancak yarış baştan kazanılmış ya da kaybedilmişti. Kimin iktidar, kimin muhalefet olduğu pek anlaşılmasını seçimde, Bölge Şube Başkanı Öcan METE, açıkça taraf olduğunu belirtiyordu. Ve Salih KURFEYZ listesini destekliyordu. Yılarca 4 No'lu Şube'nin başkanlığını yapan Nafiz KOÇ, gerici ve faşist olarak biliniyordu. Başkanlığını yaptığı şube yönetiminde bugüne kadar birlikte hareket ettiği Salih KURFEYZ eski şube sekreteriydi ve Recep KARA Yürütme Kurulu üyesiydi. Bölge Şube Yürütme'nin de desteğiyle Salih KURFEYZ başkanlığındaki liste — ki, diğer listenin taraftarlarının desteğiyle Öcan METE'nin listesi — 12 oy ile seçimi kazandı. Nafiz KOÇ başkanlığındaki diğer liste 32 oy aldı. Nafiz KOÇ'un listesinde yer alan devrimci demokrat delegeler, sendikacı demokrasinin işletmek, tabanın sesi ve karar sahibi olma ilkesini hayata ge-

çirmek için Nafiz KOÇ'la kendi hedefleri dışında ittifaka zorlandıklarını belirttiler. Genel Kurul'da söz alan Nafiz KOÇ, Bölge Şube Başkanı ve Yürütme'ne sözden "Bugüne kadar yapılan sözleşmelerde, işçi haklarımızda oluşan haksızlıklar ortadadır. Bütün bu işçilerin hep aynı birliktedir. Şimdi, bugün de hala işçilerin tehdit ediyorsun. Ben bugüne kadar, bu arkadaşlarla birlikte hareket etmediğim için üzgünüm" diyerek, "Benim listemde yer alan delegeler düzensiz insanlardır, size muhalefet eden onlardır" şeklindeki sözleriyle tamamlandı. İşçi Fabrikası delegelerinin dışında hiçbir delegenin söz alması, konuşma yapması, delegelerin üzerinde beşeriyet olduğu şeklinde açıklandı. Delegelerin üzerine kadar gidilerek para dağıldığı ifade edildi. Genel Kurul seçimi sonunda 4 No'lu Şube Yürütme, Çay Fabrikasından Salih KURFEYZ Başkan, Eysap'ın Recep KARA Sekreter, Şişli Kent Fabrikasından Necip ÇAVUŞ Nafiz Sekreter oldu.

DEĞİŞEN BİR ŞEY YOK!

Evvel değişen bir şey yok. Aç yurtcular, gözün dönmüş canlar kan almaya, aydın düşünen ve muhbir insanların kanına girmeye devam ediyorlar. 6 Mayıs 1972'de Ankara'da kurulan daragaçlarında, 18 Mart 1982'de İzmir'de kurulan daragaçlarında da ilavetle izlenmiştik. Bugün sokak ortasındaki yarıçatı infazlarda, gösterimdeki kayıplarda, Sivas'ta mollalarda, Gaziantep'te Cemaatlerindeki ölümlerinde, Kürdistan'da her gün otuz insanın ölümünde de aynı işlemlerin izlenimine rastlamaktayız.

Servetlerini, koltuklarını, hayal damarlarını, insanların öldürülmesi, işkenciler, gösterimdeki kayıpları, suyuyla, kısaca kana bağlayan, emperyalistlerin kuklası olan faşist diktatörlerin Türk ve Kürt emekçi halklarının kanlarını emerek, ayakta kalabilmek için soldularına ve şiddetin dozunu her gün artırarak devam ediyorlar. edebeklerdir aksi uktirde sonları olur.

13 Mart 1982'de faşist diktatörlüğün kurbanları bir defa sosyalizmin yılmaz savaşçısı, demokratik işçi devriminin en an safkanında mücadele eden İbrahim Ethem Coşkun, Necati Vardar, Seydi Karak'ın proleterleri ödediler. İdam sehpaları bu defa onlar için kurulmuştu. Tek suçları insanlara insanca yaşayabilecekleri bir düzeni kurabilmektir. Hiç bir çıkar göstermek için bu mücadelelerini kasklarıyla ödediler.

O günlerden bu güne değişmeyen tek şey insanların ölmeyiştir. Devrimin zoru siliklikli mücadeleleri zorunlu oluyor. Sevansa olduğu yerde insanların ölmesi doğal olarak düşünülebilir ama Türk ve Kürt halkının bu gün hedefini fazlasıyla ödeden düşüncüyorum.

Bu noktada değişen bir şeyler var çünkü insanlar ödedikleri bedellere sahip çıkıyorlar. Son 30 yılda verilen mücadele Demirlerin, Mahirlerin, Mahmutların, İbrahimlerin son nefeslerinde yaşam devrim yasasını sosyalizm çağrılarını meyvelerini vermeye başlamıştır. Onları bedenleriyle birer kilometre rığı olmuştular, bayındırlarla toplumun ışık tutuyorlar biter bu yolda yürümeye devam ediyoruz, kdevamı edeceğiz.

İşçi değişen, her gün büyüten, büyüdüğü korkutan Türk ve Kürt proleteriyasının önder devrimci güçlerle birlikte ayak düğününe karşı mücadele birliğidir. Bu değişim bir tarafta sonu diğer tarafta başlangıcı "Sosyalizm gelecektir."

**ALİ KARAGÖZ
HERNE**

Devrimci İşçi Komiteleriyle Bir Adım Daha İleri

Yaklaşık yediyüz bin işçiyi kapsayan kamu işçilerinin toplu sözleşme döneminde, toplu sözleşme görüşmeleri ve Türk-İş son siyasal süreçteki politik tavrı üzerine Yol-İş, Tek Gıda-İş ve Belediye-İş birer işçiyle görüştük. Şimdi bu röportajı yayınlıyoruz.

Devrimci Emek: -Türk-İş'e bağlı sendikalarla yaklaşık 700.000 işçiyi kapsayan toplu sözleşmelerin sonuçları bu dönemde görüşmelerin önemli noktası oldu. Demiryol-İş ve Şeker-İş'in daha sonra da Dog Gemi-İş'in sözleşmelerini bireysel olarak imzalamaları MGK kararlarına Türk-İş'in destek çıkması ve sendikal örgütlenişin dolayısıyla daha güçlü olabilmesinin bir aracı olarak kurulmaya çalışılan Sendikalar Koordinasyon Kurulu'na rağmen Demiryol-İş, Şeker-İş ve Dog Gemi-İş'in bireysel bir tavır alınarak sözleşmeleri bağlanırsa diğer sendikaların nasıl etkiledi? Bu sendikaların yaklaşımlarının sürecin etkisini nasıl değerlendirdiyorsunuz?

Yol-İş'den Bir İşçi: -1997 toplu sözleşme dönemi öncesi sendikaların ortak davranışına ilişkin Türk-İş Koordinasyon Komitesi oluşturulmuştu. Koordinasyon Komitesi'nin amacı güçleri birleştirerek aynı anda tavır koyabilmek ve iyi bir toplu sözleşme yapmak için daha güçlü ve kararlı hareket edebilmektir. İşçilerin sendikal düzeyde koordinasyonla hareket etmesi mücadele birliği sağlayabilecektir. Sizinde bildiğiniz gibi sendikalar şu an çok dağınık durumda ve bir çok sendikamızın yanında adı bir çok olsa da kangreni teşelli faaliyetler bulunmaktadır. Bir örnek vermek gerekirse Demiryol-İş Başkanı Enver Toçoğlu kendisini ayrı zamanda Türk-İş'in mali sekreteri, SSK'nın temsilcisi zümmesine para geçirmek için yarılanmış, suçları sabit görülmüş ve kendisine 5 ay 27 gün hapis cezası verilmiş sabıkalı bir kişidir. Yasalara göre ceza alan bir sendikamızın görevine devam etmesini gerçekliği içinde Bayram Meral Türk-İş Kongresini düşünerek kolunuza koruma uğruna Enver Toçoğlu'nun yolumuzdan görünmezleri geliyordu. Bugün ise Enver Toçoğlu'nun cezası kesinleşmiş ve Toçoğlu kendisini karantabilmeyenin yolu olarak Çiller'in ayaklanması gül dökerek ve Türk-İş Koordinasyonunu parçalayarak hükümeti yaranma yolunu seçiyor. Ve sözleşmeyi en alt düzeyde imzalıyor. Tarsus Çiller ile anlaşması üzerine verilen hasırları ediyor. Yapılan pazarlıklar sonucu Koordine Kurulu kurulmadığı gibi işçilerin saulacağına da garantisi verilmiş oluyor. Yani Enver Toçoğlu olduğu durumda kurulmak için sırtını burjuvaziye yaslıyor. Madyi desieğin karışıldığında verilen rüşvet ise oldukça labanık.

Burada anlatmaya çalıştığım nasıl oluyor

da bir sendikamızın yanında işçilerin parasını gasp etmiş, zımnetine geçirmiş, sabıkalı bir kişi bulunabiliyor. Tabii ki bu kişi çıkarma geldiği gibi davranacak ve işçileri satacaktır. Zaten Şeker-İş ve Demiryol-İş'in işçi satmadaki sabıkalıları tüm işçilerin bilgisi gibi oldukça labanık. 1995'te Hükümetin çok sıkışık olduğu bir dönemde parasını toplama döneminde greve gidildiğinde, sendika hükümetle anlaşmış, işçileri greve kışkırtılmaya teşvik etmiş ve grevleri bitirmişti. Bu günde aynı şeyi yapıyor sözleşmelere imzalanması olarak birlik olmaktan gelen gücümüzü kurdular. Yapılan sözleşmeler örnek gösterilerek şimdi bazı daha güç duruma sokabilecekler. Yapılan sözleşmelerdeki ücret artışını enflasyonun % 70 olduğu varsayarak % 58.7 oranında bırakıldı. Bu durumda daha enflasyonun altında ezilen işçiler gerçekten % 150 olan enflasyon karşısında çok gerilerde. Şimdi aynı duruma birim için geçebilir. Yeni yapılan sözleşme sonucu bildiğimiz kadarıyla Demiryol-İş'in 10 bin civarındaki mevsimlik işçisinin sadece 4 bin kadroya alındı altında tamamı öldümlü bildirdi. Şimdi diğer sendikalarla da mevsimlik işçiler de sokularna katılmaya karşı uyarılıyor. Kısaca Demiryol-İş, Şeker-İş ve Dog Gemi-İş'in bağlanılan sözleşmeleri bizim aleyhimize olmuştur.

Belediye-İş'den Bir İşçi: Söz konusu sendikaların sözleşmeleri imzalamaları tüm toplu sözleşme için beklenen sendikalar için olmazsa bir örnek olmuştur. Şeker-İş ve diğerleri yüzbinlerce işçinin tepkisini aldılar. Fakat Türk-İş'in bu sendikaları desteklediği. Bu da bize bir dânişliki döviz yapıldığını göstermesi oldu. Bayram Meral ne kadar başarıya ulaşsa da Şeker-İş'in imzasında büyük payı olduğunu biliyoruz.

Bu sendikaların işçiyi satmasının bir cezası olmaydı. Karayolları işçilerinin yapmış olduğu basın açıklaması ve daha sonra da Tekel işçilerinin yapmış olduğu basın açıklaması ve tepkileri çok olumlu oldu. Türk-İş'e bir anlamda geri adım atırdı. Türk-İş sözleşmelerinde işçiyi ücret artışının biraz daha üstüne çıkarmak zorunda kaldı. Aslında bu sendikaların tavandan dolay ersektendirilmesi ve ihraç edilmeleri gerekiyordu. Fakat Türk-İş bu hükümlükteki bir kitlenin denetiminden çıkmasını istemediği için ihraç sistemini dayandırdı. Yani önce Türk-İş'in yönetiminden 1993 toplu sözleşmelerinde Türk-İş'e 6 ay uzatılmasına cezasıyla yemin verdiğini de biliyoruz. Yapılması gereken işçilerin satan bu sendikaların Türk-İş işçilerinin ihraç edilmesidir. Tabii ceza bir yana bu konu gündeme daha getirilmeli. Sendikala bürokrasisine hapsedilmiş

bu işçi sendikaları zaman zaman birbirleriyle kedi-köpek gibi burlaşmalar da sermaye ürkütücü yaptıkları ve devletle aynı çizgide oldukları sürece yine uzlaşır ve sorunların ucuzunu öderler. Herhangi bir sendikamızın ihraçını güçle alamazlar. Çünkü 1999 seçimlerinde kolunuza kapırmamak ruyetinde olan Bayram Meral Durumunun riske girmesini gözle alamaz.

Tek Gıda-İş'den Bir İşçi: -Sadece kitleyi esas alan sendikal anlayış doğaldır ki, sistemin iyileştirilmesinden öte talepleri dile getiremez. Görevi karşı sınıfları uzlaşmaktadır. Türk-İş devletün kurduğu bir sendikadır ve görevi de sisteme mükemmellemektir. 1968'de kurulan DİSK o dönemlerde devrimci ilkelere sahip olmasıyla birlikte 1980 sonrası da düzene entegre olmuş ve Türk-İş'ten hiçbir farkı kalmamıştır. Yarıdan açılması için verilmiş, deyim yerindeyse söndürülerek yola getirilerek, bunun sırtı uçları tepkilere, devrimci değerleri yok edilerek düzene entegre edilmiş. Bugün ister Türk-İş, ister DİSK isterse Hak-İş'in dayandığı temel "Ekonomizm"dir. Burada farklı bir ilkelere Güney Kore'den örnek olarak KIA işçilerinin mücadelesine vermek istiyorum. Yasal, bilinen muhatap alınan bir sendikaların dağılmasına rağmen KIA işçileri 2500 \$ aylık ücret alabiliyorlar. Güney Kore Hükümeti, özelleştirme ve işçi çıkarma, işçilerin işine ve sendikalarına başlama anlamına gelen yeni yasalar çıkarıldığında KIA işçilerinin ücreti büyük olmuştu. Ekonomik yönden pek sıkıntılı olmamasına rağmen bir işçinin söylediği şu sözler ilginçtir: "Ben bu güne kadar hiçbir eyleme katılmamıştım çünkü hiçbir ekonomik sorunum yoktu. Ama bugün sendikaların aldatıcı eylem kararlarına olumüne varım. Çünkü hak etmediğim önce gelir. Eğer hak varsa almak için mücadele edebiliriz, yasa edemezsiniz." İşçi bu anlayış doğrultusunda mücadele başlarına ulaşabilir. Fakat şu an ülkemizde sendikalar bir omrak sistem içi ve uzlaşma yarışlarıdır. Görevleri burjuvaziyi işçi sınıfını karşı karşıya getirmek için uzlaşımını önüllenen aramaktır. Türk-İş'in Amerikan tipi sanayi, gangster sendikacılar tarzı, giderek Japon tipi sendikal anlayış tarzına dönüşüyor. Daha hızlı, daha kaliteli ve daha ucuz üretim. İhtiyaç kadar üretim ve ihtiyaç kadar işçi. Bu sistem özellikle tekstil alanında yaygınca kullanılıyor. 8-9 kişinin çalıştığı atölyeler sayesinde örgütlü işçiler grupları oluşturuluyor. Aynı zamanda evlendiriliyor. eyleme parça başı yapılmayan üretimde bu esnek çalışmanın sonucu.

Devrimci Emek: -Uzunca bir süredir, özellikle '89 sonlarında beri ülkemizde devrimci durumun olduğunu banna, '90'lı yıllarda bu durumun işçilere evrildiğini söylüyoruz. Kısacası sistem artık tıkandı. Durumda, artık eskisi gibi yönetilemiyor. Tam da bu dönemde uzam, zamanda faşizmin yaşandığı bir dönemde MGK bir takım yeni kararlar aldı. Bu kararlar kamuoyuna ne kadar şerh karşıya veya hükümeti eleştiren hiçimiyi yansıtmadığı da biz biliyoruz ki, her geçen gün biraz daha yüksellen ve sistemden biraz da-

İlk koparılan emekçi kesimleri kontrolleri altında tutabilmek amacıyla planlanmış önlemler ve başka yöntemlerini içeriyor bu kararlar. Aynı alınan kararlar işçi sınıfının yükselen mücadelesinin önünü kesmek ve yükselen devrimci hareketi etkisizleştirmek içindir. Bu kararlardan en büyük zarar görecektir işçi sınıfı olmasına rağmen Türk işçi bu karardan herkesten önce deseklediğini açıklamasını nasıl değerlendirebilirsiniz. Türk işçi bu zararı karşı sınıfın tavı ne olmalıdır?

Kararıları İşçisi: - MGK '80 faşist darbesi sonrası yasalaşmış olarak kurumsal yapılaşmış bir kurumdur. '82 faşist Anayasası ile birlikte anayasal bir kurum haline getirilmiştir. MGK'ın aldığı kararların içinden emekçilerin yana olmayacağı açıktır. Türk işçi ise direkt CIA tarafından işçi sınıfını kontrol altında tutabilmek için önce olarak kurulmuş bir sını-sendikadır. Doğaldır ki, Türk işçi, MGK'ın aldığı kararlara ters düşemez. Türk işçinin görevi burjuva sisteminin devamını sağlanabilmek için işçi sınıfıyla sermayeyi uzlaşmaktır. Sını-sendikaların tezinde emekçilerin sendika ağaları ise bu çabalarının karşılığını fazlasıyla almaktadır. Çıkarılan bir çok kanunla sendikaların etkisizleştirilmesi için verilen ağalar, yerlerini koruyabilmek için de neo-demokratik amaçlarla kolonları sağlanmalarının yolunu bulmuşlardır. Sistem devam emilince de bu böyle sürüp gidecektir. Bunu değiştirmenin yolu sisteme karşı mücadeleden geçer. Devrimci işçilerin mücadelesi olduğu sağlanırsa, Komite ve Konsey örgütlenmeleri başarıyla gerçekleştirilmeden sınıf sendikacılığı da varılmak mümkün değildir.

Belediye İşçileri Birliği: Bugünkü gibi MGK kararlarının alınmasının hemen ardından sendikalar varolan burjuva partilerinin ağzından açıklamalarını yapıyor. Devlet güdüldü bu sını-sendikaların faşist berrak beldemiyorduk. Hatta bu sendikaların KESK'ye eklenmeleri, konfederasyonların bu görüşmelerini nedeni hepsinin ekonomik mücadeleyi başa alması ekonomisi arıyışa sahip olmalarıdır diyebilirsiniz ki onu da beceremiyorlar. Ben 1970'li yıllarda da işçiydim. O dönem toplu sözleşmeler işçiler arasında tartışılır. Örneğin DİSK'in imzaladığı sözleşme Türk işçilerini yarıktan ilgilendirdi. Şimdi emekçi konfederasyonların hiçbirinin birbirinden farklı olmadığı bu dönemde artık sözleşmeler masa başında ve sendika ağalarının bilgisi dahilinde imzalanıyor. İşçilerin haberi dahi olmuyor. Bununla beraber işçiler sendikalarını benimseriyor, ne ekonomik ne de siyasal hiçbir sorunları çözebileceğine de inanmıyor. Tam tersine burjuva kurumları olduğuna inanıyorlar. Bu noktada işçilere yeni mahsul verilebilir. Kendi cepheleştirmenin mücadeleyi örgütlemekten başka bir şey yoktur. Artık işçiler 19 yüzyılda kendi devrimci komitelerini oluşturmalı, alternatif örgütlenmelerini yaratmalı ve gözetim devrimci emekçilerdir. Tek çözümler devrimdendir. Geçmiş halk muhalefeti ve yükselen devrimci hareketi engellemek amacıyla alınan MGK kararlarını onaylayan sendikalar bizim sendikaları-

mız olamaz. Tam tersine bu sendikalar sını-sendikalarıdır, burjuva sendikalarıdır, devrimci kendilerini korumaları halindeki güçlerdir.

Tek Gıda İşçileri Birliği: 12 Eylül Askeri Faşist Darbesinin bir sonucu olarak oluşturulan MGK bugün faşist devletin en başında oturuyor, onu yöneten askeri bir konseydir. Anayasaya göre devlet düzenini silah zoruyla değiştirmeye kalksınlar cezası vardır. 6 Mayıs 1972'de Denizli, 13 Mart 1982'de Seydişehir ve daha sonra idam kararı veren faşist devlet, bu kararların anayasasına dayanarak vermiştir. Oysa aynı şekilde anayasal düzeni silah zoruyla değiştiren darbeye generaller kendi anayasalarını göre bile idamla cezalandırılmaktadırlar. Bugün faşist devletin başını tutmuşlarıdır ve esas olarak devleti yöneten onlardır. Bugün bir milletten bir sekile olan işçi 420 milyon maaş alırken, üstelik bütün ihtiyaçları - eğitim, sağlık koruy, beslenme, barınma vb.- milletini kendisine 20 milyon maaş fazla görüyor. Devlet istisnasız emekçilerin arzusunu karşılamaya göre bugün 4 kişilik bir ailenin asgari ihtiyaçlarını karşılamak için en az 70 milyon gerekmektedir. İnsanların açlık ve soğuk için öldüğü burjuva sistem artık çürümüşür ve kriz her geçen gün biraz daha artmaktadır. Devlet öz imbarıyla egemen sınıfları, ezilen sınıfları baskı altında tutmasını amaçlar. Parlamento bir ögündür, MGK ise aktif bir otoritedir. Yani tekelci sermayenin askeri iradesi halen varlığını devam ettirmektedir. Artık en sorulan insanın, insanı, ahlaki değerleri sahip herkesin faşizm ve sermaye düzenine karşı mücadele etmesi gerekmektedir. Fakat sendikaların bu en büyük amacı yoktur. Bu böyle olunca devletler burjuva sendikaların MGK kararlarını desteklemesi de normal beklenen bir durumdur. Sendikalar bu durumdayken bizlere düşen sınıfın kendi öz örgütlerini kurma ve konseptlerini yaratmaadır. İşçiler kendi öz örgütlenmelerini geliştirmeli, örgütlenmeli ve döneme uygun mücadeleye kalkmalıdır. Devrimci işçilerin mücadele birliği anlamında olan bu adımları aldıkları bu günlerde işçi sınıfı da kendi birleşik cephesini oluşturmalıdır. Ekonomik mücadele siyasal mücadeleyle birleştirilmesi halinde ilen kazanımları geçicidir. Önemli için siyasal mücadele esas alınmalı ve başa konulmalıdır. İşçi sınıfı, iktidarı hedeflemeyecektir, sınıfız, sınırsızdır, özgür topluma da ulaşamaz.

Devrimci Emek: Çözüm olarak işyeri komite ve konseylerini gösterirdiniz. Bu konuyu biraz açalım. Komitelerin sınıf mücadelesine göre katarlarını sendikaların ulaşamaz, sınıftaki tavırlarını etkisizleştirir ve sınıfın korunduğu mücadelesinde önemli odaklar olacaktır. İşçiler nasıl bakıyor, komiteler nasıl örgütlenmeli ve çalışması zorları ne olmalı bu konudaki düşüncelerimizi sıralayalım.

Yol İşçileri Birliği: - Sendikaların durumunu, işçilere hiç bir şey kazandırmayın tutumunu, ulaşmazlığını artık en geniş işçi dahi biliyor. Yine işçiler işyerlerinde komitele-

rin oluşturulmasının gerekliliğinin de farkında. Oluşturulacak komiteler kendi işyerlerini kendileri belirlemez ve sendikaların etkisinden uzak olmalıdır. Yine bu komiteler yasal imkânlarla değil meşru temelleri esas almalıdır. Sermayeye karşı mücadele sermayenin denetiminde ve ona tabi olarak sermaye Komitelerinde demokratik bir işyeri vardır, temsilciler seçilmiş işyerine gelir. Kurum ve sendikalarda olduğu gibi anlamaya değil. Kısacası tüm işyerlerinde oluşturulacak Devrimci İşçi Komitelerinin Koordinasyonuyla devrimci işçi cephesi örgütlenmelidir ve kalıcı kazanımları için mücadele edilebilir.

Belediye İşçileri Birliği: Özellikle '80'li yıllarda yasal sendikalardan ayrılmış bir örgütlenme biçimi işçilerin alternatif örgütlenmelerini geliştirmen için zor şartları zorlamıştı. Ama artık devlet ve devlet yanısı kurumların gerçek yüzlerinin açığa çıkarıldığı bu dönemde Komite çalışmalarını işçilere daha kolay kabul ettirebiliriz. Çünkü artık işçilerin sendikalardan beklentileri sınırlanmıştır. Özellikle MGK kararlarını destekleyen sendikalar işçilerin gözünde teşhir olmuştur. Şimdi Devrimci İşçi Komitelerini yaygın olarak oluşturmanın tam zamanıdır. Burjuvazinin kurmaz savaşına karşı işçi sınıfı da uyandırılmalıdır. İşyeri komitelerini, semt, mahalle vb. komiteleri oluşturarak güçlendirilmelidir. Ancak bu şekilde faşizme karşı sürdürülen devrimci mücadele geliştirilebilir, sonuçlandırılabilir.

Tek Gıda İşçileri Birliği: İşçilerin sendika ağaları tarafından yönetildiği sisteme son verilmeli ve işçiler sendikaları yönetilebilir. Bunun yolu ise Komite ve Konsey örgütlenmeleridir. İlk yapılmaya gereken bizim göçük disiplinli, ilkel merkezci örgütlenmelerin yaratılmasıdır. Her fabrikada küçük de olsa, bu örgütlenmeyi yaratmak gerekir. Bu da bir zor görülen beklenti, bu gözetim baskılı ortamda, Gıda, Unramay vb. olayları ortada. Yani burjuva birer sınıf silahla darbeye bekliyor. Öyleyse artık işçiler de bu silahları sahip olmak zorunda, tipik Sovyetlerdeki gibi hiçbir ayırım gözetmeden işçilerin hem ekonomik hem de politik taleplerini ortaya koyan bir örgütlenmeye varmamız gerekir. Bu örgütlenmiş bir takım ilkel esas alınarak oluşturulmalıdır. Bunlar emperyalizme karşı olmak, faşizme ve sermaye egemenliğine karşı olmak ve gözetim karşı olmak. Doğaldır ki, bunlarla savaşmanın sonucunda bir devrim vardır. Demokratik Halk Devrimi. Faşizme, emperyalizme, tekelci ve gözetim karşı mücadele devrimci isteyen her işçinin birinci görevidir. Bu temel ilkelere etrafında öncü ilkelci işçileri örgütleyebilirsek, bu örgütlenmiş diğer işyerlerine de taşıyabiliriz ve diğer işçileri de bir araya getirip Devrimci İşçi Cephesini oluşturabilirsek ve bu cephenin siyasal üst yapısı birleşik hale getirilebilirse gerçekten özgür birer yarıncıdan halıyor diyebilir ve onu talep edebiliriz.

Devrimci Emek: - Sizlere sığınmazızza kendinizi için işçiler eder, mücadelesiniz de başlanlar dileriz.

EMEKÇİ TAVRI

Mart ayı hepimizin bildiği gibi eylem ayıydı. 1 Mart'ta SES ve Sosyal Hizmet Sen'in birlikte gerçekleştirdikleri Ankara Eylemi, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü mitingi, 12 Mart Gazı Halk Ayaklanması Yıldönümü Mitingi, 16 Mart Beyazıt ve Halepçe Katliamı'nın yıldönümü için düzenlenen protesto mitingi. Önümüzde 21 Mart Newroz eylemleri duruyor. Ancak Newroz ve 1 Mayıs Eylemlerinden önce geçtiğimiz mitingleri değerlendirilmeli gerekiyor.

Özellikle 1 Mart'taki Ankara eylemini değerlendireceğiz. Eylem güresi katılımın artması için "Ne yapacak da yapacak" çalışmalarını çok zaman aldı. Şube yönetimleri eylem çalışmalarını kararına gösterilerine yönelttiler. Basın açıklamaları, bildiri dağıtımını "sınırlan" belirlendi. O bildiri beğenilmeyen "rahatsız edici" bulundu ve bu bildiri çakıldı. Sen gün başlan bu bildiri de doğal olarak çok geniş çaplı dağıtıldı. (?) Niyabat SES ve Sosyal Hizmet Sen'in neden bu eylemi daha kabalcılık kitleyle yapmak istemedikleri eyleminde de bir kez daha açığa çıktı. Eylem boyunca eylemin sınırları çizildi, sessiz sedasız yürünerek alına varıldı. Yol boyunca bizim attığımız sloganların dışında genel bir "sahil boyu yürüyüşü ve solubeli" tartışılmadı. Nihayet önce arandıktan sonra ebbiye alanına 2-3 bin kişiyle vardık. Yine propaganda aracının üstünde konuşmacılar konuştu. Konuşma her ara nefesinde aracı üzerindeki hoparlör tarafından alınan sloganlarla tamamlanıyor çoğunlukla bu ses yalın başına slogan atıyor cevap alamıyor. Konuşma beter biter yüksek sesle çalışmam "belli olmaz" türküsü bağlayıp ve balay geliyor. Sonunda bu denli kontrol altında tutulmaya çalışılan ve sıkılan insanlar birer beşer dağıldılar. Eylem saat 18.30 da hoparlörün anonsuyla son buldu. Alanda ancak 700-800 kişi kalmıştı. Kışcası dilkeçiyi verecek münarap buluramamağı. Bir dabaki sefer ve mülaka buluracak(?) Artık dağılmanın zamanı gelmişti. "Siz sağ bir selamet" diyerek dağılırken kitle, "Hakkımızı almadan dönmeyeceğiz" sloganımıza sendika yöneticilerinin tepkisi ve sesimizi bastıran yüksek sesle verilen muzik yayını ile tamamen dağıldı. Eylem (?) Polis müdahale etmedi. Müdahale etmesini gerektirecek bir muhalefet yoktu zaten. Sargunlar, kıyınlar hat boyutayken kitlelere hayal kırıklığını öğretmekten başka işlevleri olmayan sendika yöneticilerininin tepki veriyoruz gibi yapmaları heklidigimle bir şeydi. Eylemin Ankara'ya yansması ileri yam dilekçe vermeye gitmemiz geri yandı. Sendika yöneticilerininin bu çeli-

kizini emekçiler bir gün yüzlerine en ağır şekilde vuracaklardı. Eylem öncesi olduğu gibi sloganlarımızı bu günde yitirmeye devam ediyoruz.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ne yine KRSK'nin ayak oyunları ile geçti. Sadece KRSK'e eylem izni veren Devlet sınıf bilincini tekrar gösterdi. KRSK erkeklerin katılımını yasaklamıştı, Bizim de içinde bulunduğumuz Emekçi Kadınlar Platformu oradaydı. KRSK yürüyüşü başlatmamak için ön tarafa kapattı. Saat 18.00'e kadar ön tarafta halaylar çekildi, davul zurna çaldı. Tepkimizin artmasıyla yürüyüş başladı. Polis kadınları ve erkekleri ikiye ayırarak aradı. Eylem gitirini içeriğine uygun sloganlarımızı attık. "Yaşamın Karşı Savaş Başına", "Yaşamın Halkların Mücadele Birliği", "Faşist Devleti Devrimle Yıkacağız, Halk İktidarını Kuracağız", "Fabrikalar, Tarihler, Siyasi İktidar, Herşey Bununla Olarak", "Yaşamın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlarının Faşizme Karşı Savaş Günü" sloganlarımızı alana duyurduk. Kulluk Güçlerin diğer eylemlerde de olduğu gibi tavrı sinsiydi. Kameralarıyla eylemi inciden ineye çekti, eylemin sınırlarını belirlendi ve tamamen dışında kaldı.

13 Mart'ta yaklaşık 30 bin kişi Gazı'deydi. Barikata övün sloganları, aramızın "Barikot Kurma Savunmada Kalma Yaşamın Gerilla Savaşın" sloganımızla tamamen sustu. 13 Mart'ta katledilen 3 devrimci içinin nahız 2 yıl önce Gazı'de atınca. Gazı'de atan bu mubuz zaferle bütün vicuda can verecektir. Bu anlamda "13 Mart'tan Gazı'ya, Gazı'den Zafer" şiarımızı yükselttik. Eylem sloganlarımızla yun ve can verdik. Ancak mistik mozarlık ziyareti yerine devrimcilerin görevini Gazı ayaklanmasını yaratmak ve yaşatmak, yıl dönümlerinde içeriğine uygun olarak benzer ve hatta daha ileri ayaklanmalar yaratmak olduğunun bilincindeydik. "Faşizme Karşı Ölmek Ölmeye" değil "Yaşamın Karşı Savaş Başına", "Yaşamın Halkların Kardeşliği" değil "Yaşamın Halkların Mücadele Birliği", 1 Mayıs'ta sokaka, eyleme, dağılmaya" değil "1 Mayıs'ta Taksim'e Mücadeleye" demenli zamanıydı. Anıkları sloganların ne kadar geride olduğunun farkında dağılır mı? O zaman Gazı'de olduğu gibi halk onlardan daha önde olduğuna gösterecektir. Çünkü artık halk onların sloganlarının içeriğinden daha ileri taleplerde. Artık halk silahlanmak istiyor, artık halk sorununun çözümler değil onların yaşadığı Kapitalizminin ta kendisi olduğunu biliyor. Kulluk Güçleri bu sefer Gazı'nın dışında konuşlanmadı. İçindeki tek pazner sokak aralarına geçildi, Kitlenin ço-

ğunluğu sınımadan alına girdi. Kameralar tüm çalışmalarını sürdürdüler. Bizler sloganlarımızı cesure atmayı sürdürdük.

16 Mart Beyazıt ve Halepçe Katliamı protestosu protestodan çok anma içerikliydi. Ama bu kez sloganlarımız kitlede şaşkınlık yarattı. SİP,ODP ve HADEP'in çoğunluğu dağıttığı mitingde gençler birbirlerine "Kim buldu?" diye sorguyordu. Seremoni yerinde bir daire çizdikten sonra alına tekmar yerleştik. Kulluk güçlerinin çevirdiği bu dönüş diğer çevrelerce sessizce bitirildi. Çekimler yapıldı. Sloganlarımız hiç sızmadı. "Kürsüde isteyen söz alabileceği" anons edildi. Ancak bizim konuşma talebimiz "Belli bir program olduğu" gerekçesiyle geri çekildi.

Mart ayı Türkiye'nin ve Kürdistan'ın devrim tarihinde direniş ayı olarak geçecektir. Bundan kimseinin kuşkusunu olmasın. Mitingleri yükselen eylemlere dönüştürmek yerine pasifleştirilmeye, sunulmaya, ağıtlara, şiarları belirlenmiş yürüyüşlere dönüştürmeye çalışmalar süreci geriye çekmenin mümkün olmadığını biliyorlar mı? Sadece kendilerini kandırdıkları, emekçilerin bir gün onlara geçeceği en can alıcı şekilde göstereceğini ve artık o gün onlar için çok geç olacağını biliyorlar mı? Tarihte olduğu gibi halk yürür ve önüne geçen kim olursa onu da ezerek geçer. Kinse onu geriye döndürmeyi başaramadı, başaramayacaktır. Faşist devletin "sağduyu" maskesinin altındaki işsizliğini biliyoruz. Bu tavır ne eylemler ve çatışmalar üzerinde yükselen muhalefeti getirir, ne si- zı aklayabilir, ne bideri yıldırabilir.

YA DEVRİM YA ÖLÜM!

Emekçi Kamu Çalışanları

TAYLAN IŞIK

**TÜRKİYE
TEKELCİ KAPİTALİZMİ
VE
YAPISAL BUNALIMIN
NEDENLERİ**

Kitap dizisi: 7

**ÇIKTI!
KİTAPÇINIZDAN İSTEYİNİZ**

SAVASAN KADIN ÖZGÜRLEŞECEK ÖZGÜRLEŞEN KADIN ÖZGÜRLEŞTİRECEKTİR!

Sınıfsız, sömürsüz ilkel-komünal toplumun sona ermesi ve özel mülkiyete dayalı sınıflı toplumlara geçilmesiyle beraber, kadınların, yüzyıllar boyunca sahip olduğu özgürlüğünde son verilmiş oldu.

İlkel komünal toplum, özel mülkiyetin olmadığı, toplumun sınıflara bölünmediği, toplum üyeleri üzerinde herhangi bir baskı mekânlaşmasını bulunmadığı, toplum üyelerinin kolektif çalışmasına ve üretimine dayanan, topluluğun kadın-erkek tüm üyeleri arasında ayrımcılığın olmadığı bir toplumdur. Erkeklerle beraber etkin bir şekilde komün yaşamına katılan, topluluğun yarattığı değerlerde pay sahibi olan kadın, bu etkinliğin den dolayı, doğal olarak, topluluğun yönetiminde ve sosyal yaşamında da önemli bir etki-köleliğe sahipti. Kadına, topluluk tarafından hak ettiği değer veriliyor ve kadın toplulukta önemli bir yer tutuyordu.

Kadının sahip olduğu bu özellik, özel mülkiyetin ortaya çıkması ve toplumun sınıflara bölünmesiyle birlikte, köleliğe bıraktı. Her şeyden önce, üretim araçlarının gerilediğinden dolayı, daha çok, kas gücüne dayalı üretimin yapılması, kadın emeğinin verimsiz görülmesine ve üretimde daha çok erkek emeğinin kullanılmasına yol açtı. Bu gelişim ise, kadını üretimden kopararak, eve ve mutfakla hapsedildi. Toplumsal ekonomik yaşamındaki önemini ve yerini kaybeden kadın, sosyal yaşamda ve yönetimde de önemini ve yerini kaybetti.

Köleci toplumda kadın, tüm köle kardeşleriyle beraber bir hayvandan farksız, canlı bir machine gibi görülmeye başlandı ve köle sahiplerinin malı oldu. Tarih kadına köle sahiplerinin hizmetine sundu. Feodalizmde de durum kadın için pek farklı değildi. Feodal toplumda da kadın, toprağa bağlı bir serf durumuna getirildi ve senyörün baskısı altında çalıştı. Digginsiz bir sömürüye tabi tutuldu. Egemen sınıf tarafından ekonomik anlamda köleleştirilen kadın, bununla da kalmamış, egemen sınıfların geliştirdiği ve yaydığı, gerici gelenek ve ön yargıların, din algusunun vs. yardımıyla toplumda ve evde erkeğin baskısı altına alınmış ve ikinci kez, bu sefer de cins olarak köleleştirilmiştir.

Üretimden koparılan kadın, toplum ve ev ekonomisine hiç bir katkıda bulunamasa da topluma ikinci sınıf olarak görülmeye, aşağılanmasına, börtünlmesine, gerici geleneklerin, ahlak kurallarının ve dinin etkisi altında

ezilmesine yol açmıştır. Eve hapsedilen kadın, düşünce yetisini, yeteneklerini geliştirmek bir yana düşün, kürelmiştir. Erkek karşısında, artık yalnızca kas gücü olarak değil, beyinsel faaliyetlerinde de gerilemiştir. Sadece ev ve mutfak işlerine, çocuk bakımına, kocasını mutlu etmeye yetenekli ve layık görülün, insanlığına yabancılaştırılan kadın; işin kölesi, toplum ve ev içindeki yerini kazanmış ve kabullenmiştir.

Üretim araçlarının gelişmesi ve son sınıflı toplum olan kapitalizme geçilmesiyle birlikte, kadının kurtuluşunun ve yeniden özgürleşmesinin olanakları da yaratılmış oldu. Üretim toplumsallaşması, makinalaşma artık kas gücünün önemini ve gerekliliğini ortadan kaldırmıştı. Erkek emeğinin maliyetinin yüksek oluşu, kapitalistlerin, kadın emeğine yönelmesine ve ucuz işgücü olarak kadın emeğinin ürüne sokulmasına yol açtı. Yüzyıllar sonra, üretimde kadın emeği, yeniden etkin bir güç olmaya başladı. Kadın, yeniden toplumda bir yer edinmeye, ailede ve toplumda bazı haklar kazanmaya başladı. Yüzyıllar boyunca ev ve mutfak işlerine hapsedilen, aptallaştırılan kadın; fabrikalarda çalışmaya, örgütlenmeye, ekonomik hak ve çıkarları için mücadele etmeye başladı. Ama ne var ki, kadının gerici gelenek ve ön yargıların altında ezilmesi, toplumda ve evde erkeğin baskısı altında tutulması devam etti. Kadınlar, halen, erkeklerden daha örgütsüz, bilinç olarak daha geri ve hukuktan yoksun olarak yaşamaya devam ettiler. Kadının özgürleşmesi ve kurtuluşunun olanaklarını yaratan kapitalizm, kadını ezilen sınıflı bir üyesi olarak ekonomik kölelik, erkeğin baskısı karşısında cinsel kölelik boyunduruğu altında tutmaya devam ediyordu. Kapitalizmin sonucu, yani kadının tam kurtuluşu ve özgürleşmesi, ancak, özel mülkiyetin ortadan kaldırılarak, toplumsal mülkiyete geçilmesi, sınıfların ve sınıf egemenliğinin ortadan kaldırılması ve tüm gerici gelenek ve ön yargıların beyinlerden kazınip alınmasıyla mümkündür. Kadının tam ve kesin kurtuluşu, sınıfaz, sömürsüz komünist toplumda mümkündür. Ve Clara Zetkin'in dediği gibi, "komünizm ancak milyonlarca kadının gövdeleri istemi ve en azından etkililiğini, milyonlarca erkek kardeşinin istemi ve etkinliğiyle, kendü kurtuluşu için kesintisizle 'birlikte' demeyi gerektiren zorluğu olan güç birlikle birleştirilirse kazanılan bir yarıdır".

İlkel komünal toplumda, yüzyıllarca özgür olarak yaşayan, daha sonraki tüm sınıflı toplumlarda ise, çifte bir boyunduruğun altında ezilen kadın; kendisini yeniden özgürlüğe kavuşturacak olan, kurtuluşunu gördüğü sosyalizm mücadelesinde yerini aldı. Fabrikalarda, erkeklerle beraber örgütlenen ve ekonomik-politik mücadeleye aktif olarak katılan kadın; zamanda, devrimin önemli bir gücü haline geldi. Kadınların, devrimler mücadelesinde gösterdikleri başarı ve kahramanlıklar, yüzyılların getirdiği kadının kendisine ve erkeğin kadına karşı duyduğu güven sızlığı da karıştı. Kadınlar sınıf savaşlarında, komünist partilerinde öncü kadrolar, adısız kahramanlar olarak yer aldılar.

Sınıflı toplumlara bir son veren ve proletaryanın kurtuluşunu sağlayan tüm devrimlerde ve dünyanın her köşesindeki devrim mücadelesinde, ulusal kurtuluş savaşlarında kadın, aktif bir biçimde yer aldı, alıyor. Paris Komünü'nde, Büyük Ekim Sosyalist Devriminde, Avrupa ve Balkan devrimlerinde, Latin Amerika devrim mücadelesinde kadın hep en öndeydi.

Proletaryanın ilk ikidarı olan ve 71 gün süren Paris Komünü'nün kurulmasında ve savunulmasında kadınlar, aktif olarak yerlerini aldılar. 1916 Ekim'inde kaleme aldığı bir yazısında Lenin, Paris Komünü'ndeki kadınların verdiği mücadeleyi şöyle anlatıyor: "Komünite bir burjuva geleneği şöyle der: 'Fransız ulusu tamamıyla kadınlardan oluşuydu, ne müthiş bir ulus olurdu!' Kadınlar ise günümüzün altında grevler, Paris Komünü'nde, erkeklerle yan yana ibneğini, gelecekteki burjuvaziyi devrim savaşlarında bundan başka bir şey olmayacak. Küllü sınıfların sırtını da sırtları altına, burjuvazinin iyi sükûletine karşı mücadele ederken, grevler kışkırtan ölümlüce seferlerine çıktılar."

Ve tarih aynen Lenin'in söylediği gibi seyretti. Hiçbir devrim mücadelesinde kadınlar, verilen savaşı edilince severtmediler. Nerede bir kurtuluş mücadelesi verildiyse, kadınlar, erkeklerle beraber öcüdüler.

Kadınlar, işçi sınıfının kurtuluşunun ilk adımı olan (ayrı zamanda kadının da gerçek ve tam kurtuluşu olan), proletar devrimler çağını başlatan Büyük Ekim Sosyalist Devriminde de en önde yerlerini aldılar. "Lenin'in Tüm Dünya Kadınlarına Yayıncı" adlı kitabında Clara Zetkin, kadınların Ekim Sosyalist Devrimi'ne katılmalarını şöyle aktarıyor:

"Lenin, devrim yalnızca proletaryanın bir gerekliliği için kendü örgütlenmiş olan, Sonnet Yürütme komite kurulması içinleri verdiği zaman, proletar emeği kadınlara her yerde ilk sınıftaki kemil kardeşleriyle birlikte onun emine sığınmaya başladılar. Dünya çapında birinci bu olay olan Kızıl Ekim'in atkısı kadınlara sığınmalarının sonucudur."

Kadınların katılımı, yalnız devrim dönemlerinde olmaması, kadınlar sosyalizmin inşasına ve korunmasına da en aktif bir biçimde katılmışlardır. Gerçek Ekin Devrimi sonrası yaşanan iç savaşta ve gerekse faşizmin saldırılarına karşı II. Emperyalist Paylaşım Savaşında kadınlar, kazanılan zaferde büyük pay sahibi oldular. Yine Clara Zetkin, o dönemi şöyle aktarıyor:

"Her ne yöre kurtuluş olan öngel devletler, kadınları karşı-devrim kuvvetlerine karşı olan bütün savaş tarzından. Sonuçta onları türetmişlerdir. Kadınlar, bu özel savaşta o safalarda mücadeleler Kazal Önde kadınlarımızdan hiç bir konuda geri kalmamış, büyük bir bilinçlilik, kahramanlık, şüakârlık ve devrimci çalgına gösterdiler. Önde askeri müdahale ve onları taşıyan savaş sırasında, ilme ophandı müdahaleler. Kadınlar yalnız hasta ve yaralıların bakur kemsineler ve onları emelerinde örgütlüler olarak değil, Kazal Önde sınıflarında politik komisyoner olarak, doğrudan karşılarındaki düşman karşılarındaki askerler ile birlikli olarak çalıştılar. Şehir ve köylerde müdahaleler kadınlar büyük çabalarını karşı savaşta ve birleşik olarak verdiler. Kazal Önde kadınlarımızın, onları destekleyip korumasını, ulku için büyük ve çabalarını üli bir emni vardı. Herşeyin içinde, ulkuya müdahale kâriyatlığı, her şeyden vazgeçerek, sadece Kazal Önde daha fazla emek, güçü aşkârlık ve daha sağlamış için, müdahale onları bir emeri gösterdiler. Kadınların kadimci çabalarını olmadan, herşeyin karşılarındaki devrimci ve diğer emeri yürütürler. Kadınlar devrimci bir savaşta sınıflarını, onları emperyalist savaş sırasında, müdahale devrimci olarak gibi bir şeyler kadimci birer yâkâ çabaları katılmışlardır."

Kadınların, gerek Paris Komünü ve Ekin Devriminde ve gerekse daha sonraki devrim mücadelelerinde tereddütsüz ve yoğun katılımı, tüm dünya ezilen kadınlarının moralini ve özgüvenini artırırken devrimci erkeklerdeki kadını küçümseyen anlayışı da parçaladı. Kadının devrim mücadelelerindeki yerine karşı, savunulan gerici düşünceler, yine devrim mücadeleleri içerisinde yitip gitti.

1930'lu yıllardaki İspanya iç savaşını anlatan, devrimci liderlerden Manuel Grossi, 1935 yılında kurulan ve daha sonra yenilgiye uğrayan Asturias Komünü'nü anlatırken, bu değişimin de güzel bir örneği, Manuel Grossi şöyle diyor:

"Hüsketten önce, devletler kadınların ayaklanmaya bütün katılmayacaklarını savunuyorlardı. Asturias Komünü deneyiminden sonra, işçi kadınların ya da işçilerin karılarının, devrimde, en az emek işçiler kadar önemli bir rol oynayabileceklerini kabul etmek zorunda kaldım. Cesaret konuşmuşu etkileri yapı bırakıyorlardı. İyzen. Sadece devrimci devrimci anlayışı onlarda değil, başka dönemlerinde de Asturiaslı kadınlar, emenimiz bir

özveri ve kahramanlık emekleri periferi, devletlerimize karşı devrimci ve zafer için devrimci mücadelelere yerlerini bir daha yitirmemek üzere aldılar."

Ve yine devam ediyor:

"... köylerde, en büyük cesareti gösterenler devrimci kadınlarımız. Erkek işçilerin karılarları ne rağmen, yerlerini terk etmeye razı olarak en safalarda çalıştılar. Şişir, kadimci onlarında işçileri resimlerinden onları."

Yine Yunan iç savaşında on safalarda yer alan ve faşizme karşı amansız bir mücadele veren Yunanlı Kadınlar, yenilgi dönemlerinde toplama kamplarında ki ağır baskı koşullarında, eşsiz bir direniş emeği sergilediler. Yıllarca süren toplama kampı yaşamlarında yigirt Yunan kadınları, erkek kardeşlerinden hiç bir yerde hiçbir zaman geri kalmamış, kadınlar neler yapabileceklerini göstermişlerdir.

Faşist Alman saldırılarına karşı Balkan ülkeleri devrim mücadelelerinde, partizan savaşlarında, yine en ön safalarda yer almışlardır kadınlar.

Özellikle Latin Amerika ülkelerinde kadınlar, en geniş katılımı sağlamışlar, devrimlerin en önemli güçleri arasında yer almışlardır. Kayıp çocuklarını arayan analardan, dağlarda savaşan gerillaya kadar; destekçilikten tutun düşmanın içine sızan ajanlığa kadar, mücadelelerin her alanında, hiçbir tehlikeye alınmadan, cesurca, kararlılıkla savaşmışlardır.

Dünya devrimler tarihi bir yazıya, bir kitaba sığdırılmayacak kadar çok kahraman-larıyla doludur kadınların. Gerçek özgürlüğü, eşitliği, gerçek kurtuluşu gördükleri devrim mücadeleleri, kadınların kişiliklerini bulduğu, kendilerini tanıdıkları, yeteneklerini geliştirdikleri; daha doğrusu insanlaştıkları yerler olmuştur. Kadınlar, devrim mücadelelerinin her karşısına ayak izlerini bırakmışlardır. Ve bundan sonra da bu ayak izleri hiç eksik olmayacaktır. Manuel Grossi'nin de çok güzel belirttiği gibi:

"... profetaşının özgürlüğü ve zafer için devrimci mücadelede yerlerini bir daha yitirmemek üzere aldılar."

Ülkelerimiz Türkiye ve Kuzey Kurdistan'da kadınlar, dünyanın bir çok ülkesindeki hemcinslerinden çok daha ağır koşullarda yaşamıştı, yaşamaktadır. Diğer ülkelere göre çok daha gerici ve tutucu gelenekler, ahlak kuralları altında yetiştirilen emekçi kadın; insanlığına yabancılaştırılmış ve aptallaştırılmıştır. Eve hapsedilen ve tüm dünyaya evle sınırlarıyla emekçi kadın, burada erkeğin kölesi olarak yaşamaktadır. Evlenene kadar, aile reisi olan babasının hizmetinde olan kadın, evlendikten sonra da kocasının hizmetine sunulmaktadır. Emekçi sınıfların kadını, tamamen sosyal yaşamdan koparılması, çevresindeki insanlarla ilişkileri kesil-

miş ve politikadan olabildiğince uzak yaşamak zorunda bırakılmıştır. Onun tek düşüncesi ailesidir. Ne pişireceği, evini nasıl temiz tutacağı, kocasının nasıl mutlu edeceği, Gerisi erkeğe aittir!)

Kurdistanlı yoksul emekçi kadının durumu ise, kısa bir süre önceki kadar, hep daha kötü olmuştur. Ezilen sınıfın bir ferdi olarak bujuvazinin; kadın olarak ise, erkeğin köleliği altında tutulan kadın, bunların yanı sıra, bir de ulusal kimliği yok sayılarak, ulusal baskı altında tutulmakta, sosyalist politikalarda ezilmektedir. Feodal düşünceler ve geleneklerin daha yaygın olmasından dolayı, üzerindeki toplumsal baskı, diğer ülkelerdeki hemcinslerine göre kat be kat ağır olmuştur.

Kapitalizmin gelişmesi ve kadın emeğinin üretim sürecine sokulması, emekçi kadının daha fazla sosyalleşmesini sağlasa da, ne ekonomik özgürlüğünü kazandırabilmiş, ne de gerici gelenek ve önyargıları yok edebilmiştir.

Uzun işgücü olarak sanayide yoğun bir sömürüye tabi tutulan, tarımda yok pahasına köle gibi çalıştırılan kadın, toplumun en fazla sömürülen, yoksulluktan en fazla etkilenen, acıları en fazla göğüs geren kesimi olmuştur. Ekonomik ve siyasal kriz dönemlerinde kadın, bunları çok daha ağır bir şekilde yaşamıştır. Yalnızca işçi olarak değil, işçi işçileri olarak da kadınlar bu acılardan fazlasıyla paylarını düşeni almışlardır.

Ülkelerimiz Türkiye ve Kuzey Kurdistan'da devrim mücadelesinin yükseldiği dönemler, emekçi kadının da eskkiye oranla daha bilinçlendiği, toplumsal sorunlara daha fazla eğildiği dönemler olmuştur. Faşizmin saldırılarından en fazla etkilenen, acıları en fazla yaşayan emekçi kadınlar olmuştur. Ekonomik çöküntü içindeki evinde, çocuklarına pişirecek bir şey bulamayarak, yoksulluğu en fazla hisseden kadın, bunlarla da kalmamış, çocuklarını tutuklanmasına, işkence görmesine, katledilmesine tanık olmuştur. O zamana kadar politikadan uzak ve bilinçsiz ve yaşayan kadın, sınıf savaşımını doğrudan yüreğinde hissetmişir. İşçi kadınlar, grevlerde, direnişlerde; ev kadınları kocalarının işten atılmaları, grevleri, çocuklarının işkence görmeleri ve katledilmeleriyle, genç kadınlar okullarında, işlerinde yaşadıkları sorunlar ve verdikleri mücadelelerle yaşamdan öğrenmiş, az çok bilinçlenmiş ve yavaş yavaş mücadele safalarına katılmışlardır.

Ama, '80'lerin ortalarına kadar kadınların mücadeleye katılımı en az oldu. Gerçek kadınların politik geriliği, kendine güvenisizliği ve yeteneklerini görüp ortaya çıkaramamasından dolayı, gerekse, devrimci mücadeledeki erkeklerin, kadını küçümsemeye anlayışından tam olarak kurtulma-

muş olması, kadının devrimci mücadeleye aktif katılımının önünde engel olmuştur.

Kürdistan ulusal-sınıfsal kurtuluş mücadelesinin gelişmesi ve Kürt kadınının bu mücadeleye aktif katılmaya başlaması, tüm bu düşüncelerin de yavaş yavaş açılması ve kadınların daha geniş bir şekilde mücadeleye atılmasına yol açmıştır. Kürdistan'da yükselen gerilla mücadelesi ve bu mücadelenin halkı kapsamaması, kadının gelişiminin üzerinde öncelik verilmesi, yıllardır uyuyan Kürt kadınına, bu derin aykırılıktan ayandırmış, kimliğini bulmasını, yeteneklerini geliştirmesini ve kendisini köleleştirilen tüm gerici gelecek ve önyargılara karşı savaşmasını sağlamıştır. Kürt kadınının şehit gerillaları sahiplenmesiyle başlayan katılımı, gerillaya destek olarak gelişmiş ve daha sonra gerilla olmaya kadar yükselmiştir. Düzenle aralarında olan tüm bağları kopararak, kendilerini dağlara vuran Kürt kadınları, özgürlüklerini ve insanlıklarının savaşın sıcaklığında bulmuşlardır. Bugüne kadar erkeğin kılığı olarak yaşayan ve gerici, tutucu gelenek ve önyargıların, ahlak kurallarının altında ezilen Kürt kadın, erkeklerle eşit haklara sahip olarak ve onların koruması olmadan yaşamayı görmüşler ve öğrenmişlerdir. Özgürleşen Kürt kadını, ayakları üzerinde durmayı, kendine güvenmeyi öğrenmiş, içinde gizlenen cesareti, özveriye, kahramanlık duygularını ve yeteneklerini açığa çıkarmıştır. Özgürleşen, kendilerini ulusal-sınıfsal kurtuluşa adayan Kürt kadınları, dağlarda faşist TC ordusuna karşı, fedakârca, kahramanca savaşmış ve eşsiz kahramanlık örnekleri sergilemişlerdir. Kadın hareketi yaygınlaşmış, Kürdistan'ın dört bir tarafında, yediden yetmiş ezilen Kürt kadınlarını içine çekmiştir.

Türkiye'de de Türk ve ulusal topluluk kadınları için aynı şey. Kürdistanlı kadınlar kadar yoğun ve aktif olmasa da geçerlidir. '80 öncesinde devrimci harekete sınırlı bir katılım yapan kadınlar, gerici ve yanlış düşüncelerin etkisiyle, daha çok aracı ve destekçi konumunda kalmışlardır. Ama özellikle Kürdistan ulusal-sınıfsal kurtuluş mücadelesinin ve Kürt kadınlarının kahramanlıklarının etkisiyle, son yıllarda Türkiye'de de emekçi kadınların katılımı daha aktif ve daha geniş olmuştur.

Yaşanılan iç savaşın yaygınlaşması ve sonuçlanması, bu savaşın getirdiği baskı ve terörün, sivilin dört bir tarafta hissedilmesiyle yolaftı. Bu savaşın şyle ya da böyle etkilemediği şehir, kasaba, mahalle ve ev kalmadı. Gerek ekonomik bunalımın getirdiği yoksulluk ve sefalet, gerekse faşist terörün, baskıların, işkence ve katliamların girmediği, etkilemediği hiçbir yer kalmadı. İç savaş dalga dalga kadınları içine çekmeye başladı.

Bu düzenden ve bu düzenin sağlayacağı 'gelecekten' umudu kalmayınca, işçi işsiz ög-

renci genç kadınlar, ölümlüne bir savaşa hazır durumdadır. Son yıllarda giderek artan sayılarda devrimci savaşa katılmaları ve düzenle olan bağlarını kopararak, her şeylerini devrime sunmaları bunun göstergesidir. Genç kadınlar, imkân tarandığında neler yapabileceklerini kitle eylemlerinde, silahlı eylemlerde, ev baskınları ve sokak çatışmalarında, iş-koncahanelerde göstermişlerdir. Ve daha iç savaşın kenarında durup, katliamı bekleyen yağmurlara kadın vardır. Bunlara ulaşıldığında, devrimci saflarda örgütlendiğinde ve yeteneklerini geliştirme ortamı yaratıldığında, devrimimizin önemli bir gücü olacaktır. Genç kadınları örgütlemek ve iç savaşta katılmak devrimimizin önemli ve acil sorunlarından biridir.

Ezilen, yoksulluk ve sefalet içinde yaşayan işçi ve emekçi eşleri de önemli bir güçtür. Her an ayaklanmaya hazır olan emekçi mahallelerinde yaşayan, ağır yaşam koşulları altında ezilen ve bu düzenden beklentisi kalmayan bu kadınlar, patlamaya hazır bomba durumdadır. Bilinçli ve ısrarla bir yaklaşım ve yönlendiricilikle, ayaklanmaların savaşçıları olma potansiyelları taşımaktadırlar. Bu kadınları örgütlemek, hem önemli bir savaşçı gücü harekete geçirme açısından, hem de eşleri örgütlenen ve devrimcileştirilen işçiler, daha hazırlı ve fedakârca çalışacakları için önemlidir.

Emekçi Kadın hareketinin önemli bir ayağı da analardır. Çocukların işkenceden geçirilen, tutuklanan, katledilen analar, yavruları zarar gören bir dişi kaplan gibi serleşir, es-surlağır ve ölümü hiçe sayarlar. Bugüne kadar gerek özavrında ki çocuklarını sahiplenmek, gerekse kayıp çocuklarını bulabilmek için, neler yapabileceklerini hep birlikte gördük, görüyoruz. Birçok Latin Amerika ülkesinde, kadın hareketinin analar hareketi olarak başlayıp, yaygınlaştığı düşünülürse; Türkiye ve Kuzey Kürdistan topraklarının da daha birçok tutuklanmaya, işkenceye, katledilmeye gebe olduğu bilindiğine göre, analar hareketinin devrimimizde önemli bir kaldıraç olacağı rahatlıkla görülecektir.

Ezilen nüfusun yadaşık yarısını oluşturmuş, kadın kitlelerinin, devrim mücadelesine çekilmesi zorunluluktur. Emekçi kadınların geniş katılımı olmadan, devrimimizin başarıya ulaşma şansı azdır. Emekçi kadınların örgütlenmesi ve savaşılması sorunu, bu önemde ve ivedilikte görülmelidir.

Ama, bunun sağlanabilmesi için öncelikle iki önemli yanlış anlayışın değışmesi gerekmektedir. Birincisi, kadınların kendilerine güvenmişlikleri. Ve ikincisi, devrimci erkeklerin, kadınları koruması gereken, zayıf insanlar olarak görmeleri sorunu... Bu iki sorunun devrimci bir tarzda çözülmeden, emekçi kadınların örgütlenmesi ve savaşılması sorunu da sağlıklı biçimde çözülemez.

Dünya devrimler tarihi, bize kadının devrimimizdeki rolünü göstermektedir. Kadınlar sosyalizm mücadelesinde her zaman ve her ülkede kahramanca yer almışlardır. Bu açıdan kadına güvensiz yaklaşmak devrimci bir yaklaşım olamaz. Kadınlar, günümüze kadar verdikleri mücadeleyle korunmaya muhtaç insanlar olmadıklarını ve kendilerine güvenilmesi gerektiğini göstermişlerdir. Dünyayı bir tarafa bırakalım, kendi ülkemizde bile kadının verdiği mücadele, gerilla savaşlarında ve silahlı eylemlerde gösterdikleri başarılar, ölümlü hiçe saymaları ve kahramanlıkları bundan sonra da yapacaklarının göstergesidir. Devrimin tutum, mücadele içerisinde kadın erkeklerle eşit görmektir. Kadınlar ön saflara sürülmesi, silahlı işçi komitelerinde, silahlı milislerde yer verilmesi, eylemlerde onlara öncelik tanınmalıdır. İnsiyatiflerini, yeteneklerini, yaratıcılıklarını geliştirebilecekleri olanaklar ve ortamlar yaratılmalıdır. Kadınlara güvenildiği zaman, sorumluluklar ve görevler verildiği zaman görülecektir ki, gelişimleri çok daha hızlanacak, kendilerine güvenleri artacak, ailelerine, düzene ve tüm gerici geleneklere ve ahlak kurallarına bağlılıklarını ve esaretlerini kırabileceklerdir. Bu şekilde özgürleşen kadınlar devrimin öncü leninist kadınları, komutanları, savaşçıları olacaktır. Mücadele içinde onları korumak adına geride tutmak, sorumluluk vermemek kadınlara yapılacak en büyük kötülük olacaktır, özgürlükleri engellenecek ve devrimimiz önemli bir gücünden yoksun kalacaktır.

Kadınlar ise, bu mücadelede kendilerine daha çok güvenmeli, sorumluluk ve görev peşinde koşmalı ve kendisini savaşın gerisinde bırakacak tüm geri anlayışlara karşı mücadele etmelidir. Kadınlar, kendileri hakkındaki tüm geri ve korumacı düşünceleri, savaşın içinde ve savaşarak kırabileceklerdir. Ve yine devrimci kadınlar, tüm ezilen kadınları etkilemek, aktif mücadeleye çekebilmek için, kendi mücadeleleri ile örnek olmak, onlara kadınların da bu savaşta çok şey katabileceklerini göstermelidirler. Bunun için, savaşın en kritik anlarında, en önemli mevzilerinde, en riskli eylemlerde yer almak ve kahramanlık örnekleri yaratmalıdırlar. Kendi cinslerinin kahramanlıklarını ve yeteneklerini gören ezilen kadınlar, bundan etkilenerek ve kendi güçlerini görebileceklerdir.

Eğer, emekçi kadınlar, tüm sınıf kardeşleriyle beraber, proletaryanın kurtuluş mücadelesinde, hiçbir şeyden korkmadan ve hiçbir zorluktan yılmadan savaşmazlarsa, kadınlara kurtuluşu da mümkün olmayacaktır. Bunun için kadınlar, daha daha ön saflara geçmelidirler. Savaşın kadın özgürleşecek, özgürleşen kadın özgürleşecektir.

YAŞASIN 8 MART DÜNYA EMEKÇİ KADINLARININ KAPİTALİZME KARŞI SAVAŞ GÜNÜ!

8 Mart'ın sınıfsal anlamı ve sınıfsal amaçları üzerine proletaryen-sosyalist kadın hareketiyle her türden burjuva kadın hareketi arasında kayıyıcı bir savaş var. Bu savaş içinde emekçi kadınların kurtuluşu üzerine yapıyor. Çok değil, daha bir kaç yıl önce, burjuva ve devlet destekli feminist kadın hareketi ile feministleşen "sosyalist" kadın çevreleri 8 Mart'ın sınıfsal anlamını ve hedeflerini saptırmak için, bu günün, genel anlamda kadınlar günü olduğuna yaymak için büyük bir seferberlik işine girdi. Ortalık ezilen cins üzerine burjuva bakış açısı kaplanıyordu. Bu sırada yalnızca EMEKÇİ KADINLAR, 8 Mart'ın gerçek anlamını savunma ve bunun savaşını vermesi gerektiğini ifade. İnatçı, direngen ve kararlı bir savaş deposundan sonra artık herkes 8 Mart'ın DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ olduğunu kabul etti. Bu anlamdaki savaş, emekçi kadınların gerçek kurtuluşu için savaşın mücadelesini devrimci kadınlar kazandı.

Bugün, bu anlamda verilen savaşın devamını da kazanmak durumundayız. Çünkü 8 Mart'ın Dünya Emekçi Kadınlar Günü olduğu gerçeği galip gelince, yeniden burjuva kadın hareketi (feminizm) aldığı yenilgiyi kabullenemediği için, bu defa yeni taktiklerle saldırıya geçti. Kendilerini "sosyalist" diye ilan eden, ama içinde bir burjuva kadın hareketi olan grupları çevreleri, 8 Mart DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ olarak kendilerini kabul ettirince bu sefer de bu önemli günün, bu emekçi kadınların savaş gününü ilmi hale getirmek ve burjuvazinin kabul ettiği bir gün durdurulması söz konusu için yeni bir savaş ilanı ettiler. Bu durum karşısında biz Emekçi Kadınlar, diyoruz ki, "SAVAŞ DAVETİNİZ KABULÜMÜZDÜR." 8 Mart'ın emekçi kadınların kurtuluşundaki gerçek anlamını kabul ettiğine kadar. BU SAVAŞ DURMAYACAK, SÜRECEKTİR! 8 Mart ilk defa ABU'da tekstil iş kolunda çalışan kadın işçilerin, kapitalizmin köktünç baskısına ve kadın emekçilerin ücretindeki etkin sömürüne ve zulmüne karşı başkaldırının başladığı ve sembolleştiği gündür. 8 Mart kapitalizmin kadın işçiler üzerindeki baskısına ve sömürüne karşı bir BAŞKALDIRI VE AYAKLANMADIR. Daha sonra uluslararası sosyalist kadın hareketi 8 Mart'ı gerçek anlamına uygun olarak DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ olarak kabul etmiştir. 8 Mart bu anlamdan sonra, on yıllar boyunca sınıfsal anlamına uygun olarak karşılandı. Ama uluslararası sermaye boş durmadı. 8 Mart'ın kapitalizme karşı evrensel savaş niteliğini korellemek ve bu günün, hedefsiz amaçsız yalnızca bir kadın festivaline do-

nüştürmek için kolları sıvadı ve etkisi altındaki Birleşmiş Milletler (BM) kararıyla 8 Mart'ı Kadınlar Günü olarak değiştirmeye çalıştı. Ama bugün bir çabul! Bir çeyin adı değişince, işi ve niteliği değişmiş olmasa, BM ve feminist burjuva kadın hareketi, 8 Mart'ı emekçi kadınların kapitalizme karşı, kapitalist baskı ve sömürüye karşı mücadele günü olmaktan çıkarmak için didinse de, 8 Mart'ın bu sınıfsal işi, emekçi kadınlar gerçek kurtuluşu konusunda kadar devam edecektir.

Cinslerin eşitsizliğinin tümüyle yok edilmesine ancak maddi temel ortadan kaldırılmasıyla, yani genelde sınıf çelişkilerinin, özelde de kapitalizmin ortadan kaldırılmasıyla ulaşılabılır.

Yenel üretim araçları özel mülkiyette olduğu, yani bütün üretici sınıfların bu üretim araçlarına bağımlılığı devam ettikçe, genelde işçi sınıfının ve özelde kadın işçilerin bundan kaynaklanan her tür köleliği ve aşağı-

"Güneş nasıl istemek
istemek nasıl istemek ve
kuş uçmak zorundayız
ben de
sınıfsızlık zorundayım."

CLARA ZETKİN

meye kalkışmaları, ister feminist hareket olsun, isterse adı sosyalist olsun fark etmez, sonuçta kadınların her tür köleliğinin devamından yana olurlar. Kapitalizmin Sosyalizm arasında başka bir toplum hiyerarşisi yoktur. Üçüncü bir yol önerenler, arasında kapitalist kölelikten yanadır. Kadınların kurtuluşunu sağlayacak olan, yalnızca sınıfsal kadın tutarlı ve devrimci bir sınıf olan işçi sınıfıdır. İşçi sınıfı ve onun kopmaz bir parçası olan kadın işçiler, kapitalist toplumun temelleriyle havaya uçurmakla, kadınlara ücretindeki sömürünün, baskının ve her tür aşağılanmasının temellerini de havaya uçurmuş olacaktır. Sınıf ayrımına ve sınıf farklılıklarına dayanan kapitalist toplum yerine kurulacak olan geleceğin toplumu olan KOMÜNİST TOPLUMDA, ne cins ayrımlığı ne de renk ayrımlılığı olmayacaktır. Ezilen cinsin ve ezilen sınıfların birleşerek yitmiş kölelik ve ezilme tarihini bir daha yaşamayacaktır. BU SAVAŞ DAVETİ BİZİM!

Türkiye ve Kurdistan'da, kapitalizmin ve gayrimişin her tür baskın, en koyu ve sert biçimde kadınlar üzerinde keşilmiştir olarak uygulanıyor. Emekçi Kürt, Türk ve diğer halkların emekçi kadınları her gün faşizmin ve kapitalizmin baskısına, sömürüne, aşağılanmasına, işkencisine, katliamına uğruyorlar. Bir devrim yoluyla yıkılmadığı müddetçe, genelde bütün emekçiler ve özellikle de bütün emekçi kadınlar, ücretindeki baskılar ve faşist devlet terörü daha da artacaktır. Kapitalizmin, bu toplumsal GERÇEĞİ başka bir GERÇEKLE ortadan kaldırmadığı; bu da devrimci işçi sınıfı ve devrim GERÇEĞİDİR.

Ezilen cinsin ve ezilen sınıfların gerçek ve tam kurtuluşu için DEVRİMCI ŞİDDET ve ŞİDDETLİ DEVRİM Türkiye ve Kurdistan'da on yıllardır sürüyor. Türkiye ve Kurdistan emekçi kadınları, bütün dünyada, yani evrensel olarak süren SOSYALİZM mücadelesinde yerini almak için on yıllardır savaşıyor. Ezilen sınıfların sınıf savaşını artık devrimci işçi sınıfını almıştır. Devrimci durum da ezilen sınıfların kurtuluşunu bütün tarihi olanaklarına bizlere sunmaktadır. Emekçi Kadınlar olarak, Türkiye ve Kurdistan'ın bütün ezilen ve sömürülen kadınlarını, bizzati gerçek kurtuluşu güdürecek olan devrimci işçi sınıfı mücadelesinde etkin olarak yer almaya çağırıyoruz. Üstünde yaşamakta olduğumuz bu tonfakalarda sürmekte olan işçi sınıfı, işçilerin, yoksul köylülerin ve emekçi kadınların DEVRİM ORDUSU ile kazanmak için görev başına; BU ÇAĞRI BİZİM!

EMEKÇİ KADINLAR

gulanması da sömürdür. Kapitalizm devam ettikçe, kapitalizmin kadın ve çocuk emeğini sömürmesi ve baskın da sürüklü olacaktır. Bu anlamda üretim araçlarının özel mülkiyetine son verecek ve üretim araçlarını burjuvazinin elinden zorla çekip alacak olan PROLETARYA DEVRİMİ kadınların kurtuluşunun yolunu açacaktır. Yeni toplum SOSYALİZM de kadınların kurtuluşu olacaktır. EZİLEN CİNS'ın bunun dışında bir yol öner-

13 MART VE GAZİ SAVAŞÇILARI BİR DİZİ EYLEMLE ANILDI!

* 9 Mart 1997 tarihinde Refah Partisi Çağlayan Höp Teşkilatı Binası bomba koyularak tahrip edilmiştir.

Olay sonrası hücumunu arayan militanlar eylemi TKEP/Leninist Leninist Gerilla Birlikleri Adına üstlenmişlerdir.

* 9 Mart 1997 tarihinde, Kağıthane Refah Partisi binasına saat 22.30 sularında 13 Mart GKB tarafından parça tesirli bomba konuldu.

Eylem, 13 Mart Genç Komünistler Birliği tarafından üstlenildi.

* 10 Mart 1997 tarihinde, Yuz-yıl daki faşist odak Ülküen Ocağı saat 22.00 sularında parça tesirli bomba konularak tahrip edildi.

Eylem 13 Mart Genç Komünistler Birliği adına üstlenilmiştir.

* 11 Mart 1997 tarihinde Üsküdar Adliyesi'ne akşam 21.30 sularında parça tesirli bomba bırakıldı.

Bombalama daha sonra hücumunu arayan 13 Mart Genç Komünistler Birliği militanları tarafından üstlenilmiştir.

* 11 Mart 1997 tarihinde Avestar Mülki Gençlik Vakfı bombalanarak tahrip edilmiştir.

Bombalama TKEP/Leninist Leninist Gerilla Birlikleri Tarafından üstlenilmiştir.

* 11 Mart 1997 günü, Türkiye Gazetesi K.Çekmece temsilciliğine parça tesirli bomba konularak tahrip edilmiştir.

Eylem TKEP/Leninist Devrimci Halk Milisleri adına üstlenilmiştir.

* 13 Mart 1997 Avedar İş Bankası Parseller sbelesi bombalanarak tahrip edilmiştir.

Eylem TKEP/Leninist Yaşar Rulut Halk Milisleri adına üstlenilmiştir.

* 13 Mart 1997 tarihinde saat 18.00'da Haznedar'da dört yıl ngzi bir grup militan tarafından molotoflarla keşilerek "İdamla Biz Yıkılmaz TKEP/L 13 Mart GKB" imzalı pankart asılırken, 13 Mart Savaşçıları Ölürsüzdür "Yaşasın 13 Mart Genç Komünistler Birliği", "Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist" sloganları atılmıştır.

Korsan gösteri sonunda eylem yerine bir ses bombası bırakılmıştır.

Eylem sonrası geniş çapta operasyona başlayan polis bölgesinde birçok insanı gözaltına almıştır.

* 15 Mart 1997 tarihinde Esenyurt Bayrak Birlik Partisi Binası bombalanarak imha edilmiştir.

Eylem sırasında bombalama, 13 Mart Genç Komünistler Birliği tarafından üstlenildi.

*Biga'da polis tarafından beşi ögrenen altı gencin gözaltına alınması ve üç komünist işçi Seyit Konuk, İbrahim Ethem Coşkun, Necati Vardar'ın 13 Mart 1982'de idam edilmelerini protesto etmek, onların mücadelesinin yaşamakta olduğunu göstermek amacıyla Biga İktisadi Bilimler Fakültesi duvarına "Baskılar Bizleri Yıkılmaz DÖB", "13 Mart Savaşçıları Ölürsüzdür - DÖB" imzalı yazılmalar yapıldı.

13 Mart ile ilgili Avrupa'daki günlük gazetelerde yayınlanan ilanlar.

yetersiz kalan egemenler, sürekli ek önlemler devreye sokuyorlar. Polis Yolu Yasası ve Ular Yasası, Türkiye emekçilerinin devrimci iş savaşını sömürsüz hedefleyen ek önlemleridir. Egemenler, Kürt Halk hareketini yokerlemek için de başka önlemler düşünüyor. MGK son olarak, Kürt Halkına karşı çok daha vahşi önlemler planladığını açıkladı. Buna göre, Kürt nüfusunun çoğaltılması, bir çeşit soykırım olan "doğula ceza" yöntemiyle önlenmelidir. Ayrıca, bütün Kürt faaliyetleri her tür baskı ve ceza yöntemiyle tamamen ortadan kaldırılmak isteniyyor. Bu ve benzeri faşist devlet önlemleri, egemen Türk burjuva sınıfının nasıl bir saldırı ve katliam hazırlığı içinde olduğunu gösteriyor. Tekelci güçler tarafından, MGK'da TBMM'de de bir tür burjuva politik kararlarında alınan önlemler, yapılan açıklamalar, değiştirilen planların hepsi, halklara yönelik faşist saldırı ve şiddetin ortaya çıktığını gösteriyor.

Ama emekçi sınıflar ve halklar eski durumda değiller; örgütleniyor, ayaklanıyorlar ve savaşıyorlar. En önemlisi, Türkiye ve Kürdistan'ın devrimci güçleri, ortak düşmanı yenmek için güçlerini birleştirmeye doğru gidiyorlar. Bu konuda şimdiden atılan önemli adımlar var. Birleşik bir devrim programına sahip olan halkların, öncülerinin, an yıllarının güçlerini birleştirmesi, birleşik mücadelenin ileri aşamalarına varması için kılavuz olacaktır. Halkların birleşik gücü karşısında, tekelci kapitalist güçlerin ve faşist devletin saldırıları, şiddetli ve yeni perçin önlemleri hiçbir sonuç veremeyecektir. Eski düzenin varlığı, geçici sınıfların saldırıları ve faşist devlet şiddetli, birleşmiş halkları, iyice kensetlenmiş hale getirecektir. Devletin ve tekelci güçlerin varlığı, halkların ezilmelerinin, mağurluğunun ve hedeflerinin önünde engel oluşturduğu için ortadan kaldırılması, politik demokrasinin en hızlı görevi haline gelmiştir. Halk demokrasisinin de, özgürlüğün de iktidarı ele geçirmenin de ilk koşulu tekelcilerin ekonomik ve politik gücünün ortadan kaldırılmasıdır. Emekçilerin ve halkların arasındaki suların atılması da ilk koşulu devletin yıkılması, parçalanması ve dağıtılmasıdır. Halkların birleşik gücü bunu hazırlayacaktır.

Halkların birleşik mücadelesinin yolu devrim yoludur; ancak devrim hedefinde başarılı olabilir. Dönemin ana özelliği devrimci olmasıdır; devrimci durumu her bakımdan algınlamaktadır. Dev-

rimci durum ve iş savaşları döneminde yalnızca, devrimin birinci sonucu olan iktidarı ele geçirmeyi hedefleyen bir birlik kalıcı olabilir. Düzen içi hedefleri esas alan, düzeni aşmayan her politik oluşum, kurulu düzene adapte olmaya mahkumdur. Düzen içi birlikler, zamanla çürümekten ve dağılmaktan kaçınılmazdır. Türkiye ve Kürdistan proletaryasının ve emekçi halklarının gerekliliğine duyduğu düzen içi birlikler değil; baskı ve zulüm düzenini devirecek birliklerdir. Dönem yoğun-devrimci bir dönemdir.

TKEP/LENİNİST, bu savaşı, sınırsız, gasp ve zulüm rejiminde ancak Devlet Örgütü, Mahasin Korkmaz, Seyit Kaniak ve mücadele yoldaşlarının benimsediği ve gösterdiği devrim yolunda giderek devireceğimizi söylüyor. Zorla dayalı devrim yolu dışındaki, her yol, egemenlerle uzlaşmaya götürür. **TKEP/LENİNİST**, doğru, görüldüğü, bugüne kadar uğruna binlerce Kürt, Türk ve bütün halklardan devrimcilerin yaşamını verdiği, mücadelesini yürüttüğü silahlı mücadeleye dayalı devrim mücadelesini sonuca ulaştırmak için mücadelesini sürdürecektir. Leninistler, bu yolda çalışarak her devrimci girişime, pratikteki her devrimci adıma en büyük desteği verecektir.

13 Mart 1882'de İzmir Buca Cezaevi'nde idam edilen yoldaşlarımız Türkiye ve Kürdistan proletaryasının komünist öncüleri işçi gerillalar, mücadelede, çalışmada, sorguda, mahkemelerde ve daracıklarda insanları sahip olması gereken en en soylu davranış gösterdiler. Komünist amaçları için hiçbir eserden ve özverilerinden en soylusu olan kendi yaşamlarını ortaya koymakta bir an bile tereddüt göstermediler. Leninistler, Yoldaşlarımızın büyük devrimci davranışlarına alıştırmak için sürekli görev başında olacaklar!

İDAMLAR BİZLERİ YILDIRAMAZ!

13 MART SAVAŞÇILARI YAŞIYOR, SAVAŞIYOR;
YASASIN DEVİM VE KOMÜNİZM MÜCADELESİ!

YAŞASIN TKEP/LENİNİST!

TKEP/LENİNİST

TEKEL İŞÇİLERİ SATIŞ SÖZLEŞMELERİNE İZİN VERMEYECEK

İşçilerin işyani bilmiyor.

Tepkileri sızdırmaları, desan olan 650 bin kamyoncu, parlatma makinesine geldi.

İşçilerin sızdırma tutumları ve övünçle senetlere genel emekçilerimize ve kadrolerimize olan tepki gösteriyor. Neden kendisi örgütlenmiş yinede? Bilmiyor ki, örnekteki en büyük engel, işbirlikçi saldırıların sonucunda sadece işçi işçiler için tepkileri nişan senetleri değil aynı zamanda gösteriyor. Ve bu sızdırma senetleri zincirlerini kırılmadan asla çözülemez.

Önce Kamyoncu İşçileri hareketi grev. Bir hafta çalışılmadıkta Seker-ly ve Demir-ly in satılmamaktadır ve Türk-ly üyesi. "Satış sözleşmelerine izin vermeseydin!" Ankaradan Tekel İşçileri aynı yoldan yürüdü ve daha sonra Hırs-ly, Petrol-ly, Harb-ly İşçileri Ökellerini gösterdi ve Türkiye'nin önemli biriminde Tekel İşçileri kamyonu çalışan işçiler içinde en düşük ücretli çalışan işçiler. 89 kamyoncular buğur kadar ücretli ve Tekel İşçileri ve bir bütün olarak kamyon İşçileri 89 ücret düşüme geçildi. Satın alma güçleri % 50 oranında azaldı ve Tekel İşçileri bu ağır hesap daha fazla çalışarak kazanmaya çalıştı.

İşçi böyle bir mazeret için Genel İşçileri 10 Nisan Perşembe günü Tek Gıda-ly Genel Merkezini basılar. Tekel'in değişik yerlerinden gelen 500 bin ücretinde Tekel İşçileri Türkiye ve Tek Gıda-ly işçileriyle sızdırma başlamamaları dökme protestosu oldu.

Genel Merkez satılmaya alınan İşçileri, kendileriyle görüşmek isteyen Genel Merkez gösterişine yönelik sloganlar ortaya bağladılar. "İşçiler Burada, Yüceğin Nerede" şeklinde sloganla başlayan İşçileri "Yasasın İşçilerin Mücadele Birliği" şek-

linde sloganlarıyla Genel Başkanları gelene kadar sızdırdılar.

İşçilerin sızdırma tutumları ve övünçle senetlere genel emekçilerimize ve kadrolerimize olan tepki gösteriyor. Neden kendisi örgütlenmiş yinede? Bilmiyor ki, örnekteki en büyük engel, işbirlikçi saldırıların sonucunda sadece işçi işçiler için tepkileri nişan senetleri değil aynı zamanda gösteriyor. Ve bu sızdırma senetleri zincirlerini kırılmadan asla çözülemez. Önce Kamyoncu İşçileri hareketi grev. Bir hafta çalışılmadıkta Seker-ly ve Demir-ly in satılmamaktadır ve Türk-ly üyesi. "Satış sözleşmelerine izin vermeseydin!" Ankaradan Tekel İşçileri aynı yoldan yürüdü ve daha sonra Hırs-ly, Petrol-ly, Harb-ly İşçileri Ökellerini gösterdi ve Türkiye'nin önemli biriminde Tekel İşçileri kamyonu çalışan işçiler içinde en düşük ücretli çalışan işçiler. 89 kamyoncular buğur kadar ücretli ve Tekel İşçileri ve bir bütün olarak kamyon İşçileri 89 ücret düşüme geçildi. Satın alma güçleri % 50 oranında azaldı ve Tekel İşçileri bu ağır hesap daha fazla çalışarak kazanmaya çalıştı.

Örneğin güncel olarak sızdırma ve konuşmak isteyen İşçilerin konuşma ve taleplerini ödeme tutumlarında sızdırma tutumları sızdırma tutumları. Yılmaz Egel'ye ve diğer bir an işçileri sızdırma tutumları kaldırıldı. Bu her hak kazanma ve kavgayı işçiler kazanmıştır. Kürsüye gelen Yılmaz Egel, konuşmasını yapacaktır, bu durumu basımdan sonra Genel Merkez Genel Mali Sekreteri Korkut Gülen mikrofonu salladı, mikrofon düştü ve dağıldı. Adından mikrofonun sızdırma tutumları İşçilerin kürsüye çıkmasıyla ortak kavgayı, işçi inşaatı birleşik ve konuşmaların sonunda mikrofon açıldı ve Yılmaz Egel'ye konuşma hakkı tanıyanak sonunda katıldı. Yılmaz Egel konuşmasına "İşçi gösterişine arkadaşlar" sözleriyle başladı. "Bu bir kavgayı, bu kavgayı emek sınıfına arasında bir kavgadır. Sizin iradesi dışında hiçbir güç duramaz. Özellikle yaptırması gereken kollarında ve bacaklarında bu sızdırma senetleri zincirleri kırılmakla, sızdırma senetleriyle başladı. İşçilerin nasıl satılmaya çalışıldığı tüm çıplaklığıyla ortaya koyan Egel, sendikacıların tüm emekçilerimize sızdırma senetlerini "Sendikamızın önünde yürüdüğü mücadele destekleyeceğiz, önümüzde engel olana sahip geçeceğiz. Yasasın İşçilerin Mücadele Birliği" şeklinde sloganla tamamlandı ve işçiler engellenen bir süre arkadaşlarımızı aldılar. Daha sonra işçilerin "Sözleşme İşçilerin önüne satılmamıştır. Yüceğin burada başımıza geçmiştir" sözleri devrimci Genel Başkan Öbhan'ın daha sızdırma işçilerin önüne satılmamıştır, ama bu taleplerin bizi greve götürmeye, mücadeleye ve greve hazırlayan sızdırma tutumları devrimci İşçileri hep bir ağızdan "Bir harım" diyerek kararla ödediklerini gösterdiler ve toplantı sona erdi.

Bir Tekel İşçisi

DEVİRİM İÇİN

DEVİRİNCİ EMEK

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!..

1 MAYIS'TA GELENEĞİMİZİ
TAKSİM'DE YAŞATTIK!

BOŞ YERE
SAVASMAMAK İÇİN
ZAFERE KADAR
DEVİRİM

Proletarya ve ezilen
amurulen emekçilerin
kurtuluşu yalnızca zoru
dayalı devrim yoluyla ola-
bilir. Demek ki, kurtuluş
ile devrim birlikte düşün-
ülmelidir. Yalnızca top-
lumsal bir devrim, komün-
ist devrim kurtuluş geti-
recektir.

Syf: 3

İTLİSTİN
ÇÖZÜM
SILAHLI-TASLI
DEVİRİMDE.

İki halkın bir arada ya-
şamaması tek koşul. Yi-
ne her iki halkın birbirle-
ri karşısında eşit haklara
sahip olmalarının tanı-
masıdır. Yasal anlaşma-
lar ya da yasalar, ancak
iki halkın bu eşit hakları-
nı kabul ederse geçerli
olur.

Syf: 6

İSÇİ SINIFI VE
EMEKCİ YİĞİMLERİN
SİYASAL EĞİTİMİ

Geniş yığınlar, tüm so-
runların politik iktidara
bağlı olduğunu, sorunla-
rın Ankara'da değil, mül-
kü olduğunu görüyorlar. Yaşam
ve mücadele deneyimi bu-
nu onlara öğretti. Yerel
ya da ekonomik sorunlar-
dan çok, genel politik so-
runlara karşı duyulanlık
ve ilgi gösteriyorlar.

Syf: 8

Devrim İçin Devrimci Emek
Onbes Gündük Sosyalist Dergi
Yıl: 7 / Sayı: 2 / 6 Mayıs 1997

Sahibi: Emek Yayıncılık Adına
Temel Cursay

Genel Yayın Yönetmeni
K Önder İl

Yazı İşleri Müdürü
Ayvaz Bozdoğan

Abone Koşulları

Yurtiçi
6 Aylık ..... 1.000.000 TL.
1 Yıllık ..... 2.000.000 TL.

Yurtdışı
6 Aylık ..... 120 DM.
1 Yıllık ..... 240 DM

Hesap No:
Temel Gürsey
İş Bankası/İSTANBUL
Sirkeli Şubesi 1617 300004622274

Adres
Höyük Mah.
Cemal Nadir Sk.
H Beşiktaşlı İşhanı D 63
Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel-Fax: 00412) 511 09 10

Avrupalı Temsilcilik:
Selahattin Karatas
Post. Lager 8001 Bern 1 Ann
İSVİÇRE

İsviçre Temsilcilik:
H. Kepenek
Rue Du Lac 15, 5
1020 RENENS / LOZANNE
İSVİÇRE

Almanya Temsilcilik:
H. Arslan
Singerhof Str. 9
44228 Dortmund / Almanya

Banka
Qurtaq Ofset

Genel Dağıtım
BER-YAY

Sana,

Yeni sayımızda tekrar buluşabilmemize kucaklarıyla merhaba;
Sıcak günler yaşıyoruz; sıcak, kavgalı devrim günleri... Bahar aylarının her zamanki yoğunluğu içerisinde 1 Mayıs hazırlıklarının da eklenmesiyle birlikte derginiz de bir haftalık gerilemeyle siz okurlarımıza ulaşmıştı. Öncelikle geçikmeden dolayı siz okurlarımızdan özür diliyoruz.

1 Mayıs'ta yine her zamanki coşku, kararlılık ve devrime olan sarımsız inancımızla karşıladık. Yine yalnız kaldık 1 Mayıs Alanını savunmakta. Leninist ideolojiye olan bağlılığımız, yalnız başına da kulsak doğruyu savunmayı gerektirmişti birkez daha. Birkez daha Taksim Meydanında, Kızıl Meydanda, tarihi sorumluluğumuzun farkında olarak kavgadaydık. Birkez olsun öden vermedik bu politikamızdan, birkez olsun duraksamadık kavgaya giderken. Taksim yine Leninistlerimizi ve sloganlarımızla inledi birkez daha.

Evet, tarihsel sorumluluklarımızın farkında olarak 1 Mayıs Alanını yalnız bırakmaya okurlarımıza birkez daha teşekkür ediyoruz. Bugün kavgaya ve mücadeleye güzelleşen 1 Mayıs'ta, Bayram olarak kutlanacağı özel günlerin özlemiyle tüm okurlarımızı kucaklıyoruz.

Güzel günler göreceğiz çocuklar
Güneşli günler göreceğiz

Devrim için **DEVRİMCİ EMEK**

Leninist Tutsaklardan Tüm Analara;

İsterdik ki, yaşamın tüm güzelliklerini bize sonsuz emeği geçen insanlarla, sizlerle de yaşayalım.

İsterdik ki, bir bahar gününün serinliğiyle yaşayalım sizleri. İsterdik ki, tüm çocuklar gibi nasırsız olsun gülmeyelim. Ama insaniyet konularında ağlarken gülmek yakışmazdı bize, böyle ağrıdık sizden.

Ve insanlığına bafını kara bir yılan gibi çekmiş bu sömürce ve zulüm düzenini söküp almaya giriştik.

Ve isteriz ki, siz analarımız bu mücadelede yanımızda olduğunuz olabilesiz.

Bu umutla annemiz, anneler gününüzü kutlarız.

Oğullarınız-Kızlarınız.

OKURLARIMIZA GÖZALTI

1 Mayıs öncesi polisin başlatığı operasyonlar ve keyfi gözaltılar sonucu evlerinden gözaltına alınan okurlarımızdan Fahime Kara, Mahmut Ökten, Memnane Ökten bir gün Terörle Mücadele Şubesinde gereksiz olarak tutulduktan sonra serbest bırakıldılar. Yine aynı gün gözaltına alınan derginizin kurucularından Cevdet Tekel İşçisi Yılmaz Ekşi'den ise benzer baher alamadığımızdan ötürü sağlık durumundan endişe etmekteyiz. Daha önce gördüğümüz işkenceler sonucu sağlık durumu bozulan Yılmaz Ekşi'nin derhal serbest bırakılması için tüm devrimci temekler kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyoruz.

1 Mayıs günü Taksim'den gözaltına alınan 11 okurumuzun birgün sonra tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakılmış olduklarını işçilerimiz malumata göre öğrenmiş bulunmaktadır.

ÖZÜR ve DÜZELTME:

Derginizin bir önceki sayısındaki 96. sayısındaki Biga'daki 8 Mart Kutlamaları baharında belirtilen kutlamalar, Biga'da değil Çarşaklı'da yapılmıştır. Tutsak Anaların kongresinin tertip komitesi ve CHP'li kadınlara karşı çıkılmıştır. Bunun üzerine DÖB'ü öğrenciler, Kardeşler Grubu ve İHD bu durumu protesto etmiş ve sloganlar atarak salona hoş geldinizlerdir.

Düzeltilir, okurlarımızdan özür dileriz.

Boş Yere Savaşmamak İçin

ZAFERE KADAR DEVRİM

Üretici emek sömürüsüne dayalı bir toplumsal düzen olan kapitalist düzende, **sermaye**; ekonomik bir güçtür, toplumsal bir güçtür, politik bir güçtür. Bu anlamda sermayenin devrimleşti, Karl Marx'ın belirttiği gibi **toplumsal bir altüst oluş**ta. Bu altüst oluş, yani toplumsal devrim, köklü önlemlerle gerçekleştirilir. Köklü önlemler, yalnızca bir alanla sınırlı kalmaz. Ne politik olarak iktidarın ele geçirilmesi, ne tek başına tekelin ekonomik olarak ortadan kaldırılması, kendi başına köklü sonuçlar getirmez. İşçi sınıfının ve emekçi sınıfların kurtuluşu için politik önlemler, ekonomik önlemler, toplumsal önlemler ve kültürel önlemler ya da kendi içinde bütün bu alanları kapsayan devrimin, köklü biçimde yerine getirilmesi gerekiyor. Bu devrimci önlemler öylesine önlemler ki, kesinlikle, biri, diğerini gerektirir.

Tekelci sermaye egemenliğini devrimine yönelik bir devrimci önlem olan, politik iktidarın ele geçirilmesi hedefini ele alalım. Burjuva devlet makinesinin parçalanıp, politik iktidarın ele geçirilmesi her devrimin ilk koşulu'dur. Çünkü egemen sınıf, politik iktidar gücünü kullanarak, ekonomik ayrıcalıkların koruyucu, egemen sınıfi etkisiz hale getirmek ve bütün ayrıcalıklarından yoksun bırakmak için ilk koşul: **politik iktidarın ele geçirilmesi**'dir. Devrimci bir sınıf olarak proleter-

Politik iktidarın ele geçirilmesi, bir devrimin yapıldığının ilk belirtisidir. Ama devrimin zafere ulaştığının bütün belirtilerini ifade etmez. Başka bir devrimci önlem olan, ekonomik gücün ele geçirilmesi ile tamamlanması ileriye gitmek için ertelenmez bir gerektir. Geriye düşmemek, elde edilen politik kazanımdan yoksun olmamak için toplumsallaşmış temel üretim araçlarının, bu toplumsal karakterini mutlak tanımak gerekiyor. Bunun anlamı temel üretim araçlarının özel mülkiyetine son verip, üretim araçlarının toplum tarafından ortaklaşa kullanımına sağlanmasıdır. İktidara gelen yani **egemen sınıf** olan proletarya, iktidarını dayanarak, emeğin yeniden örgütlenmesini başarmalıdır. Emeğin yeniden örgütlenmesi, yani emeği üretici emek olmaktan çıkarmak için, tarihsel materyalist anlayışa göre, temel koşul, üretim araçlarının yeniden örgütlenmesinden geçer. Tarihsel materyalist anlayışa göre emeğin, üretimin ve üretici bir güç olarak emeğin örgütlenmesi, üretim araçlarının durumuna göre değişir. O halde, devrimci iktidarın en temel görevi, temel üretim araçlarının, özel mülkiyetini kaldırmak, onun yerine üretim araçlarının ortaklaşa mülkiyetini getirmektir. Proletarya diktatörlüğünün, ekonomik temeli, üretim araçlarının ortaklaşa mülkiyetine dayanır. Ardından, üretim biçiminin sosyalist karakterde

iktidarın ele geçirilmesi ile başlayan ve üretim araçlarının ortaklaşa mülkiyeti ile devam eden, toplumsal yapının yeni temellerde örgütlenmesi ya toplumsal önlemlerle devam eden köklü bir devrimdir. Toplumun yaşamında köklü bir değişim getiren bir devrimdir. Fakat, politik iktidarın ele geçirilmesi ile tekelci sermayenin, ekonomik gücünü ortadan kaldırmak, bütün toplumsal devrimlerin öğrettiği gibi, birliktedir ve iç içe gelişim gösterir. Ekonomistler, bu önermeden: "politik iktidar ele geçirilmeden, ekonomik olarak emekçiler için, tekelere el konulur, yeni bir yaşam sağlanabilir" biçiminde bir sonuç çıkarabilirler. Ne var ki, politik gücün elinde bulundurmayan bir devrimci sınıf, elde ettiği tüm kazanımları kesinlikle yitirir. Demek, bunun için, politik zafere kesin olarak ulaşılması gerekiyor. Politik iktidar ise ancak kendi maddi temelleri üzerinde ayakta kalabilir.

Türkiye'de çift yanlı ekonomizm yaygındır. Biri tamamlayan ekonomizm hareketi iki ana guruba ayrılır. Birincisi, eski ekonomizm akımı olan, "devrim yoluyla politik iktidarı ele geçirmeden, ekonomik-toplumsal reformlarla, yani ekonomik-toplumsal önlemlerle, emekçi kitlelerin yaşamlarında bir düzelmeye olacağını" söyleyen akımdır. Diğer, bunu tamamlayan, "politik iktidarın ele geçirilmesini, hiç bir ekonomik önleme yönelme-

den, **politik iktidarı, burjuvazinin elinden zor yoluyla çekip alarak, yani eski politik yapıyı yıkıp, yerine yeni devrimci politik yapıyı kurarak; hem burjuvazinin bütün ayrıcalıklarından elinden alınması ve hem de köklü ekonomik, toplumsal ve kültürel önlemler için zorunlu olan en önemli araca sahip olma**ş olarakdır. Ama politik iktidar, eğer onu kuranların ekonomik-toplumsal yaşamında bir değişim getirmezse, o zaman, politik iktidarın kısa ömürlü olacağını söyleyebiliriz. Bu durumda ileri gitmek, kurtuluşu gerçek anlamda sağlamak için, politik iktidar, kendi ekonomik temellerini oluşturması zorunluluğuyla yüz yüzedir.

örgütlenmesi gerektir. Bunun da ardından paylaşım biçimi. Burada tarihsel materyalizmin bize öğrettiği gerçek; politik iktidar ayakta kalmak için, kendi ekonomik temellerine dayanmalıdır.

Bu sıralamadan yola çıkarak, hiç kimse, mekanik bir yaklaşım içine girmemeli. Yani öncelikle politik iktidarın ele geçirilmesi, sonra da ekonomik gücün ele geçirilmesi biçimindeki bir yaklaşım, eğer mekanik bir anlayışla, mutlak olarak birbirini izlenmesi biçiminde ortaya konursa, o zaman, devrimin toplumsal devrim karakteri ortadan kaldırılır. Toplumsal devrim, yalnızca politik iktidarın ele geçirilmesi değildir; toplumsal devrim, politik ik-

den hedefleyen akımdır. **Maddi temellerinden** yoksun kalan politik iktidar sonuçta yıkılır ve emekçi kitleler, tekelci kapitalizmin sömürsü altında kalmaya devam ederler. Demek ki, birbirinden farklıymış gibi görünen her iki politik hareket, özünde aynı ekonomizmin temelinde birleşirler.

Devrimin, emekçi kitlelerin kurtuluşunu gerçekleştirmek hedefine ulaşmak için öncelikle sermayenin politik ve ekonomik gücünü ortadan kaldırması gerekiyor. Böylece köklü bir hedefe gerçekleştirmeyen bir devrim, daha ileri gidemeyeceği gibi, bulunduğu noktadan da geri düşer, varı yolda kalır ve kitleler elde ettiklerini yitirecekleri için, boş yere savaşmış bir du-

ruma düşürme olasılıklar. Boş yere sa-
vaşmamak için zafere kadar dev-
rim. Zafere kadar devrim demek; poli-
tik olarak, iktidarın ele geçirilmesi,
gerici sınıflar üzerinde, devrimci dik-
tatorluğun uygulanması demektir;
ekonomik-toplumsal olarak da, ure-
tim araçlarının ve emeğin yeni bir biç-
imde örgülenmesi demektir. Dev-
rimde zafere yalnızca politik iktidarın
değil, bütün iktidarın ele geçirilme-
si demektir.

Ezilen kitlelerin günlük yaşamın-
da, ark sok yoksulluk ve öteki toplumsal
yıkınlardan söz edilir. İşsizlik, çab-
ışanlar için yarından emin olmama,
hastalık, "haksızlıklara" uğrama, düş-
ük ücretle ve kötü koşullarda çaba-
ma, devamlı basit altında olma, işken-
ce vb. olaylar, emekçi sınıfların gün-
lük yaşamlarının kopmaz parçasıdır.
Yoksulluk ve yoksulluk içinde olmak,
üretici emekçilerin yaşam biçimidir.
Kapitalizmin her gün ve her saat yeni-
den ve yeniden ürettiği şey, burjuva-
lar için zenginlik ve servet, emekçiler
için de yoksulluk ve sefalettir. Bu be-
lirgin uçurum, küçük burjuva hön-
nistlerini, küçük burjuva reformistleri-
ni, yeni arayışları iter. Sınıflar uçuru-
munun getirdiği toplumsal sonuçlar
olan "sosyal eşitsizlikleri", "sosyal ada-
letsizlikleri" ve "sosyal haksızlıkları"
kaldırmak için çeşitli ekonomik ve poli-
tik projeler üretirler. Bugüne kadar or-
taya sürülen bütün küçük burjuva sos-
yo-politik projelerin ammi amacı sınıf
çelişkilerini yumuşatmak, sınıfları uz-
laştırmak ve sosyal imajlebeslerini
kurtulmaktır. Böylece günlük yaşam-
da emekçilerin karşısına çıkan yoksul-
luklar, hastalıklar ve haksızlıklar da
kaldırılmış olacaktır. Ama, her neden-
se, küçük burjuva teorisyenlerin aklı-
na, bu çelişkileri, çatışmalarını kayna-
ğını yok etmek gerektiği gelmiyor. Si-
nıflar arasındaki bütün çelişki ve sa-
vaşların temelinde özel mülkiyet yatı-
yor. Üretim araçlarının özel mülkiyeti
devam ettikçe, bunun kaçınılmaz top-
lumsal sonuçları da hep var olacaktır.

Kapitalist toplumda üretkenlik
bir sınıfın, proleter sınıfının öz niteli-
gidir. Bana karşılık "aylaklık", "asa-
laklık" ve üretim araçlarının sahibi ol-
ma ise egemen sınıf olan burjuva sınıfın
öz niteliğidir. Yani üretim araçları-
nın bu özel mülkiyet sistemi, üretken-
lik ve yoksulluğu, proleteryanın ya-
şam biçimi haline getirdi; egemen bur-
juva sınıf, servet ve sermaye sahibi ol-
sun diye. O halde, proleteryanın kendi
yaşam koşullarını değiştirmeden, bütün

kopmaz yanları olan yoksulluk, hasta-
lık, baskı ve öteki toplumsal sonuçlar
da değişmeyecektir. O halde, proleter-
yanın kurtuluşu için, öncelikle, prole-
teryanın koşullarının ve yaşam biçimi-
nin değişmesi gerekiyor. Fakat, prole-
teryanın yaşam koşullarını değiştiri-
mek ve bütün toplum içinde, yalnızca

**Kapitalizmin ekonomik ve
tarihsel çözümlenmesini
geniş biçimde yapan
Karl Marx, Engels ile
birlikte yazdıkları
Komünist Manifesto'da
Komünist Devrim çağrısı
yaparlar. Çünkü ancak
bir komünist devrim,
sermaye egemenliğini
devirebilir.**

**Çünkü ancak,
bir komünist devrim,
köklü olarak**

**emekçilerin kurtuluşunu
gerçekleştirebilir.**

**Demek ki,
marksist bakış açısından
hareket edilecekse,
proletarya ve ezilen,
sömürülen emekçi kitlelerin
kurtuluşu yalnızca
sorum dayalı
bir devrim yoluyla olabilir.**

**Demek ki,
kurtuluş ile devrim
birlikte düşünülmelidir.**

**Yalnızca
toplumsal bir devrim,
komünist devrim
kurtuluş getirecektir.**

**Öyleyse,
devrim saflarında olunmadan,
devrim için mücadele etmeden
komünist olunmaz.**

**Dünyeyi kurtarma eylemi
ancak devrimci bir eylem
olabilir.**

proleteryanı, çöküp kurtarmak, ekono-
mik koşullar nedeniyle olanaklı de-
ğildir. Demek ki, proleteryanın koşulları-
nın da **koşullandırılan** başta ekonomik
ilişkiler var. Proleteryanın ekonomik
koşullarının koşullandırılan bu etone-

mik ilişkiler, kapitalist ilişkilerdir, ka-
pitalist ekonomidir. Kapitalist üre-
tim, bütün toplumsal ilişkilerin üze-
ründe hareket ettiği ortak maddi tem-
eldir. Proleter olmayan yoksul köy-
lülük, küçük üreticileri ezen ve sömü-
ren ve baskı altında tutan biricik ta-
mek işte bu maddi temeldir. O hal-
de, bütün üretici sınıfların koşullarını
belirleyen üretim biçimidir, yani ka-
pitalizmdir.

Bu durumda, **her şeyden önce**,
proletarya, bütün ezilen ve sömürülen-
lerin, bu koşullarını sağlayan aynı ka-
pitalist maddi temelleri havaya uçur-
madan, kendi koşullarını değiştire-
mez ve kendi kendisini kurtaramaz.
Devrimci bir sınıf olarak proletarya,
bütün ezilenleri, kapitalizmin baskı
ve sömürüsünden kurtarmadan, kendi-
sini kurtaramaz.

Üretim araçları, burjuvazinin elin-
de olduğu, üretim toplumsallaştıkça,
mülk edinme özel kalemde, üretken-
lik proleter sınıfın öz niteliği olmaya
devam edecektir. Özel mülk sahibi ola-
rak burjuvalar ise zenginlik içindeki
"nyak" ve "asalak" yaşamlarına devam
edeceklerdir. Bu durum devam ettik-
çe, yoksulluk, hastalık, açlık ve yığın
öteki toplumsal sorunlar hiç emekçi-
nin yakasını bırakır mı? Bu durum de-
vam ettikçe, yani her gün ve her saat
yeniden ve yeniden, emekçi bireylerin
yoksulluğunun üretimi devam ettikçe,
acıya habilelmeye yönelik reformist
projeler ne ise yarar? Emekçiler için
yürüyen değişiklikler değil, köklü de-
ğişiklikler gerekir. Emekçi kitlelerin
sorunlarının ve ezilmesinin köke-
ninde kapitalizm yatıyor. O halde
emekçiler için **köklü** değişiklik de-
mek, devrimin, bu kapitalist küklerle
vönemesi demektir.

Kapitalist toplum hakkında sağlı-
klı hiç bir düşünce olmayanın, onun
yerini alacak sosyalizm hakkında da
sağlıklı bir düşüncesi olamaz. Böylele-
ri, toplumu sosyalizme götürececek top-
lumsal devrim hakkında da sağlıklı
şeyler söyleyemezler.

Kapitalist sistem, tüm iç çelişki ve
çatışmalarına karşın, bütünsel bir top-
lumsal sistemdir. Bu sistem bütünlük-
lü olarak ortadan kaldırmadığı süre-
ce yeniden kendi ilişkilerini yaratarak-
tır. Sermaye düzenini devirmeyen bir
politik ve toplumsal hareket, sonun-
da, sermaye düzeni tarafından kullanı-
lır. Kapitalistlerin iktidarda devirmeye
ve yöneltmeyen, bu yüzden yarı yolda
kalan bir hareket, sermaye iktidarı ta-
rafından, kendi yararına kullanılır. Bu

temelde emekçilerin yararına kismi iyileştirmeler isteyenler, esasında sermayenin yararına çalışmış olurlar. Çünkü, sermaye hareket halindedir, sermaye hareketi ise bir yanıyla emekçilerin köleliğinin, bağımlılığının devanı yönünde işler. Emekçinin günlük yaşarında biraz düzelme olsa da, bavyine emekçinin daha fazla köleliği pahasına olacaktır. Ekonomik, toplumsal yaşamdaki düzelmeler, emekçiyi, bu düzene biraz daha bağlanıktan, biraz daha kendini özel mülkiyete indirlemekten başka bir sonuç getiremeyecektir. İstenilen sonuç bu olmasa da kaçınılmaz sonuç bu olacaktır. Kapitalizmin bütün yıkıcı toplumsal sonuçları, kapitalizmin kendisiyle birlikte yani köklü bir toplumsal devrim sonucu olarak yok olup gidecektir.

Kapitalizmin ekonomik ve tarihsel çözümlemesini geniş biçimde yapan Karl Marx, Engels ile birlikte yazdıkları Komünist Manifesto'da **Komünist Devrim** çağrısı yaparlar. Çünkü ancak bir komünist devrim, sermaye egemenliğini devirebilir. Çünkü ancak bir komünist devrim, köklü olarak emekçilerin kurtuluşunu gerçekleştirebilir.

Demek ki, marksist bakış açısından hareket edilecekse, proletarya ve ezilen sömürülen emekçi kitlelerin kurtuluşu yalnızca zora dayalı bir devrim yoluyla olabilir. Demek ki, kurtuluş ile devrim birlikte düşünülmelidir. Yalnızca toplumsal bir devrim, komünist devrim kurtuluş getirecektir. Öyleyse, devrim sallarında olunmadan, devrim için mücadele etmeden komünist olunamaz. Dünyayı kurtarma eylemi ancak devrimci bir eylem olabilir.

Burjuvaziye ve burjuva devlete karşı tavır alış biçimi küçük burjuvazinin sağ ve 'sol' politik hareketlerin örgütlenme anlayışlarında da kendini gösteriyor. Türkiye'de ve Kurdistan'da yaşanan otuz yıllık mücadele, yani halkların otuz yıllık prestiji örgütlenme alanında da bir mihenk taşı rolü oynuyor. Oportünizm ve reformizmin örgütlenme anlayışı ve örgüt tarihi daha eskilere kadar gider. Oportünist ve reformist hareket on yıllar boyu yasal olarak varılmaya çalıştı. Bunun nedeni Türkiye'de yasal bir durumun oluşması değil, oportünistlerin ve reformistlerin burjuvaziyle birlikte yaşamak ve davranmak istemesinden ileri geliyordu.

Örgütlenme anlayışı ile mücadele anlayışı ve hedefleri birbirleriyle diyalektik ilişki içindedir. Burada nesnel koşullar temel olmakla birlikte, örgüt-

lenme anlayışını yalnızca nesnel koşulların dayatmalarıyla sınırlı görmek, nesnellige boyun eğmektir. Seçilen politik yol, hedeflenen politik amaçlar da örgütlenme anlayışını etkiler ve biçimlendirir.

Türkiye'de proletarya ve emekçi kitleleri örgütleyip harekete geçirmek için kurulan yasal sosyalist partiler özellikle son otuz yılda, nesnel koşullardan çok, seçilen yolun sermaye göre hareket ettiler. Çünkü, bu süreç içinde Türkiye'de yasal bir sosyalist parti için yasal bir durum yoktu. Eger yasal olmak bir sosyalist parti kurulmuş ise, bunun nedeni, sosyalist partiyi kuruların, devrimden ve sosyalizmden vazgeçmeleridir. Çünkü ancak burjuvaziyi yani kurulu sosyal düzeni yıkmaktan ve yerine başka bir sosyal düzeni, sosyalizmi kurmaktan vazgeçildiği zaman, böylesi bir parti egemenlerden izaset alır. Böylesi bir Partinin programı da mutlaka amayasa mahkemesi tarafından onaylanmış ya da hiç değilse uygun görülmüş olması gerekir. Yasal solun yöneticileri, devrimci işçilerin soruları ile sıkıştıklarında ise, başka bir programlarının daha olduğunu, yasal olanın yalnızca 'formaliter' olduğunu söyledilerse de, hiç bir zaman 'ikinci' program ortaya çıkmadı. Tıpkı aynı çevrelerin, yasal partiyi, iktidara devriler mi? sorusuna verdikleri: 'Ama bizim bir de 'ilegal' yanımız var' şiflatmacası gibi, ortaya ne 'ilegal yön' ne de 'ikinci' bir program çıktı. Böylece yıllar boyu kesinleşti ki, oportünizm ve reformizm politik vontenleri, örgütlenme modeli ve mücadele anlayışı ile kendi iç oportünist tutarlılığına sahiptir. Bu, oportünizmin ve reformizmin sahip olduğu, tek tutarlı taraftır.

Bir de leninist illegalite anlayışı ile yasalılık arasında gidip-gelenler vardır. Bunlar da esasında nesnel koşullar ile devrimci savaş arasında bir yerde durdukları için, ne legaliteyi yadsırlar ne de illegaliteyi. Söze gelince her ikisini de savunurlar. Ama daha çok yasalılığa yakındırlar. Eger 12 Eylül gibi açık terör dönemi yoksa, tam bir legalizm kuşudurlar. Ama eger illegaliteye geçmek zorunda kalırlarsa, bunun nedeni, isteseler de yasal bir olanak bulamamalarıdır. Burjuva partilerinin bile açık olmadığı bir dönemde, her halde işçiler adına bir parti kurulmaz. Tabii koşullar tekrar izin verince, büyük bir çabayla yasalılığa batırlar. Bunun nedeni, küçük burjuvalara uygun bir davranışla, keskin bir savaş içine girmemeleridir. O halde örgüt-

lenme ve mücadele biçimleri, burjuvaziye ve devlete tavır alışla doğrudan bağlantılıdır.

Legalizm (bugünlerde) yeniden öne çıktı. Bunun da temel nedeni, bugüne kadar devrimci ve illegal temelle savanan başka devrimci güçlerin de yasalılık yolunu izlemeye başlamasıdır. Daha öncükilerin yaptığı gibi (ilegal ve devrimci konumda olup da, buradan uzaklaşan 'sosyalizm kaçakları'nın) bugünküler de aynı biçimde demagojik yollara başvuruyorlar. Düzeni değiştirmek yerine yasaları değiştirerek, yani hukuki yollarla, amaçlarına ulaşacaklarını sanıyorlar. Böylece bütün düşünce yapılarını düzen içi istemlerle sınırlıyorlar. İster yasaları değiştirerek olsun, ister parlamentoyu bir sosyalizm üssü olarak görmek biçiminde olsun ve isterse barışçı mücadele yoluyla olsun, bütün önerilen bu politik mücadele yolları ve buna uygun biçimlendirilen örgütlenme anlayışlarının ana nedeni; burjuvaziden **ödün** koparmaktır. Tekelci kapitalistlerin ödün koparma yolunu seçenler, bununla, yani bir parça ödün uğruna, emekçi kitleleri düzene bağlıyorlar. Bir parça ödün için, proletaryanın kurtuluş devasından, sosyalizmden, devrimden vazgeçiyorlar. Legalizm anlayışının gerçek politik özü budur.

Devrim ve iktidara nasıl hazırlanır? Öncelikle söyleyelim ki, devrim ve iktidara yasal yoldan hazırlanmaz. Burjuvazinin iktidara aygıtı zora dayalı devrim olmadan devrimmez. Marx, Engels ve Lenin tarafından zora dayalı komünist devrim için ileri sürülen nedenler, bugün fazlasıyla vardır. Tekelci sermaye öylesine bir sermaye birikimi sağladı ki, bunun sonucu olarak eski dönemlerde kıyaslanamayacak bir de askeri güç birikimini elinde topladı. Militarizm güçlendirildi, devlet aygıtları emekçi kitleler üzerinde bir başka aygıt ve bir egemenlik ahalisi olarak militarist temelle oturtuldu. Devlet bütün kurumlarıyla, emekçilere yönelik bir ölüm makinesi durumundadır. TC'nin yapısı tamamen böyledir. Bu durumda barışçı yol, parlamenter mücadele, hukuki yol ve benzeri yollar proletaryanın olsa olsa, yoldu üzerinde engel olurlar. Burjuva devletin, emekçilerin devrimci zoruyla yıkılması, yani bunun için zorunlu olan devrimci savaş, yeni bir toplum kurmanın kesin koşuludur. Bu koşulu yerine getirmeyenler, devrimci olamazlar.

Uğur GÜNDÜZ

FİLİSTİN

ÇÖZÜM SİLAHLI-TAŞLI DEVİRİMDE!

Filistin'de halkın sokak savaşlarına ara vermemesinin yeni gerekçesi: siyonist İsrail devletinin, Kudüs'te yeni yerleşim bölgeleri inşa etmesi olsa da, gerçek neden daha derinlerde. Temel neden; Filistin Halkının halen özgür olamaması; siyonist İsrail'in egemenliği ve baskısı altında yaşamak zorunda bırakılmak istenmesidir. Filistin Halkının bunu kabul etmeyeceği açıktır. Filistin Halkının, egemenlik altında yaşamayı kabul etmeyeceğinin ve siyonist devlet saldırıları karşısında sükunet kalmayacağını açık kanıt: yıllardır sürüp giden sokak savaşlarıdır. Bir halkı yıllarca soktağa diken gerçek politik ve toplumsal nedenler kalkmadan, halk, sokaklarda, eylemde olmaya devam edecektir. Filistin Halkının elleri, siyonist ve emperyalist egemenliği anlamına gelen devrin daltı yerine, özgürlüğü ve devrimi temsil eden kalesniçokta uzanacaktır.

Bugüne kadar, çözüm diye öne sürülen, İsrail egemenliğinde, "öztek Filistin bölgeleri" tezinin, pratikte, çözümsüzlük olduğu ortaya çıkıyor. Bunun böyle olduğunun tartışılmaz kanıtı: Filistin Halkı ile siyonist İsrail devleti arasındaki çatışmaların yoğunlaşması ve giderek daha sertleşmesi ve geçmişe göre çok büyük çaplı çatışmaların gündeme gelme eğilimi taşımasıdır. Örneğin; Filistinlileri denetim altında tutmak için kurulan Filistin polisi, olayların gelişimi ve halkın baskısıyla, artık bugünkü "hakemlik" konumunu uzun süre devam ettiremez. Çatışmaların sertleşmesi, kaçınılmaz olarak, Filistin polisini, kendi halkının yanında silah kullanmaya itecektir. Arafat yönetiminin ve Arap gericiliği ile emperyalizmin tüm karşı duruşlarına rağmen, Filistinli özelliği taşıyan herkes ve polisler de harekete geçmek ve askeri güç olarak davranmak durumunda kalacaklardır. Bu ise, an-

ca BM güvencesi, çok yönlü ve çok devletli uluslararası anlaşmaya rağmen, yapılan anlaşmanın pratik olarak geçersiz ilan edilmesi anlamına gelir.

Olaylara neden olan politik toplumsal sorunlar çözülmüden, yani, Filistin Halkı kendi topraklarında özgür ve egemen olmadan durulmayacaktır. İki halkın bir arada yaşamasının tek koşulu yine her iki halkın birbirleri karşısında eşit haklara sahip olmalarının tanınmasıdır. Yapılan anlaşmalar ya da yasalar, ancak iki halkın, bu eşit haklarını kabul ederse, geçerli olur. Filistin Halkı, kendi politik haklarını, toplumsal yaşam haklarını kendi iradesine göre kullanmadığı sürece, zaman zaman "barış" olsa da, Filistin'de politik gündemin birinci maddesi hep savaş olacaktır.

İsrail'in Filistin topraklarında yeni yerleşim alanları inşa etmesi bile kendi başına, yapılan "barış" anlaşmasının, tek taraflı olarak İsrail devleti tarafından ihlal edilmesi, huzurlusudur. İsrail, Yaser Arafat'ı ve gerici Arap devletlerinin varlığını, kendi güvenliği için hiç bir zaman bir güvence olarak görmemiştir. Bunun esas nedeni; Filistin Halkının devrimci dinamikleri ve savaşçı tarihidir. Yaser Arafat ve Arap desteği, bugün var ama, bir süre sonra olmayabilir. Filistin Halkı, kendi haklarını doğrudan kendisi kullanmak istedikçe; bu hâlinde oldukça, bugünkü durumun değişeceğini siyonizm çok iyi biliyor. Bunun için, kendi konumunu ve zeminlerini güçlendirmeye çalışıyor. Yeni yerleşim bölgeleri; siyonist devletin kendi zeminlerini güçlendirme programının yaşama geçirilmesidir. Yine bu anlamda, İsrail devleti, yapılan anlaşmaları tek taraflı olarak huzura devam edecektir.

Filistin'de iki halkın yararına gerçek bir çözümün nasıl olması gerektiğini Filistinliler yıllardır söylüyorlar.

Bağımsız ve demokrat bir Filistin devleti. İki halk ancak, siyonist İsrail devletinin yıkılarak yerine kurulacak olan, iki halkın eşit haklarını kabul edecek, bağımsız ve demokrat bir Filistin devleti altında bir arada yaşayabilir. Bu hedefe ulaşana kadar, savaşın devam edilecektir. Bugünküne benzer kısmi çözümler öneriler çok oldu. Ancak Filistin Halkı, tüm bu önerileri, kendi devrimini engellemeye yönelik olduğu için reddetmiştir. Fakat Filistin Halkının devrimci savaşı; siyonizm, Arap gericiği ve emperyalizmin bölgedeki etkinliğinin ve egemenliğinin sarsılması anlamına geldiği için, bütün bu güçlerin ortak biçimde, Filistin devrimini yok etmek için harekete geçmesine neden oluyor. Filistin Halkı, devrimci hedefine ulaşmak için, yalnızca kendi içindeki ulaşılmaz gerici hareketlerle savaşmakla kalmıyor; savaşıyla, bütün Arap devletlerini, siyonist İsrail devletini ve emperyalizmi de karşısına alıyor. Filistin Halkı için olduğu gibi Yahudiler için de gerçek çözüm, ancak Filistin Devrimi'nin zafere ulaşmasıyla elde edilebilir.

Filistin halk mücadelesi, temelde bir devrim hareketi olarak gelişti. Pratikte olan şey; Filistin Devrimi'dir. Bu devrim, ortak düşmanın ittifakı sonucu henüz sonuçuna varamamıştır. Fakat, devrim yoluna devam edecektir. Yarı yolda kalmış bir devrim, sonuçsuz kalmış bir devrimdir. Sonuçsuz bir devrim ise halkın sorununu çözmez. Ama Filistin Devrimi'nin, yalnızca Filistin Halkıyla sınırlı olduğu, yalnızca bir yerel hareket olduğu düşünülmesin. Filistin Devrimi'nin etkileri, bütün Arap ülkelerini sarar. Devrim mücadelesi, yalnızca Filistinlileri değiştirmekle kalmadı, bütün Arapları da devrimci yönde etkiledi. Ve devrimci hareket, Arap ülkelerinde güç kazandı, etkin oldu. Ortak düşmanlarının, Filistin sorununu "çözmek" için harekete geçmelerinin nedeni de, işte bütün bir bölgeyi etkileyen bu devrimdi.

Filistin Halkı için hedef, yalnızca toprakların yalnızca işgilden kurtarılmağı değildir. Bu kurtuluş eylemi, pek çok kurtuluş hareketinden farklı olarak, bir de, bu topraklar üzerinde ku-

İslami hareketin ve Arafat güçlerinin, Filistin Devrimi'ne karşı saldırısını boşa çıkartmanın en etkin yolu her iki gerici hareket dışında kalan devrimci Filistin örgütlerinin öne çıkması, çatışmaları ve ayaklanmaları yönetmesidir.

Halkın durumu ve koşullar, devrimci güçlerin öne çıkmasına ya da devrimci politikanın güçlenmesine son derece uygundur. Savaşın bu halk, mücadelesiyle devrimci güçleri güçlendirmeye ya da kendi içinde devrimci örgütler çıkarmaya kararlıdır.

ruhmüş olan bir devleti yakmayı hedefliyor. Devletin yıkılması hedefi ise aynı devlet tarafından baskı altında tutulan Yahudilerin de kurtulması anlamına gelecektir. Özgür bir Filistin, Yahudilerin de kurtulmaları ve halkların eşit haklara sahip olarak bir arada yaşaması demektir. Bunun için de, iki halkın ortak mücadelesi, pratikte sık sık gündeme geliyor. İsrail de yaşayan halkın bugüne kadarki esas tarihi hatası, Filistin Devrimi'ni, aslında kendilerini de kurtaracak bir eylem olarak görmemeleri ve destek vermemeleridir. Filistin Halkının özgür olması ve Filistin'in demokratik bir politik yapıya kavuşması ancak bir devrimi gerektirir. Tarihi ve toplumsal koşullar, Filistin Devrimi'ni hem bir ulusal devrim ve hem de toplumsal bir devrim özelliği kazanmasını sağlıyor. Filistin Devrimi, iki halkı kapsamaması durumunda ise, etkilerini uluslararası alana taşıyacaktır. Yalnızca Arap halkı değil, Yahudilerin durumundan dolayı bazı toplumları da bu etkileri hissedeceklerdir.

Filistin Devrimi, ilk çıkışı işgal altındaki Filistin (Arap) topraklarında yapıldı. Siyonzizmin, emperyalizmin destekli büyük saldırıları ve vahşeti sonucu,

devrim esas olarak, uzun yıllar ekisini Filistin dışında gösterdi. Filistin örgütleri, diğer Arap ülkelerinde bulunmakla birlikte, mücadelenin hedefi; Filistin'i kurtarmaktı. Arap ülkelerindeki Filistin hareketinin etkilediği ve yıllardan sonra da olsa, eylemler ve ayaklanmaya geçirdiği, işgal altındaki Filistinlilerdi. Filistin Taşlı Ayaklanması başladığı zaman, Filistin örgütlerinin tümü, diğer Arap ülkelerinde bulunuyordu. İntifada başladığında ise coğrafi aciz duruma düştü. Çünkü çoğunun içerideki ayaklanmaya önderlik edecek etkin örgütlenmeleri ve liderleri yoktu. Bunun örgütler ve kadrolar dışarıdaydı. Bu durumdan en çok yararlanan Filistin İslami Hareketleri oldu. Onlar, doğmuş olan mücadelelerin istisna konularını işgal altındaki topraklarda olma konumunu kullanarak öne çıkmaya çalıştılar. FKÖ'nün içeriye taşınmasından sonra ise, FKÖ (esas olarak Arafat güçleri) ile İslami Hareket'in, birlikte ezmeye çalıştıkları, Filistin Devrimi oldu. Arafat güçleri olsun, İslami hareket olsun, her ikisi de Filistin Devrimi'ni engellemek için mücadele veriyorlar. O halde, Filistin Devrimi her iki gerici hareketi dağıtarak ve onlara karşı devrimci siddet uygulayarak zafere ulaşabilir.

İslami hareketin ve Arafat güçlerinin, Filistin Devrimi'ne karşı saldırısını boşa çıkartmanın en etkin yolu; her iki gerici hareket dışında kalan devrimci Filistin örgütlerinin öne çıkması, çatışmaları ve ayaklanmaları yönetmesidir. Halkın durumu ve koşullar, devrimci güçlerin öne çıkmasına ya da devrimci politikanın güçlenmesine son derece uygundur. Savaşın bu halk, mücadelesiyle devrimci örgütleri güçlendirmeye ya da kendi içinde devrimci örgütler çıkarmaya kararlıdır. Çünkü teslim olmamakta direnen, boyun eğmeyen, bütün saldırılara rağmen ayakta duran ve her şeyi silaha dönüştüren bir halkın bu türlü eylemleri, mutlaka devrimci nitelikte gelişmeleri yaratacaktır. Yeter ki devrimci örgütler, büyük bir cesaretle savaşa atulsular; halk bu cesaretin kendisidir.

İsrail devletinin egemenliği devam ettikçe, Filistin baskı altında kalacak ve ekonomik olarak da gelişmeyecektir. İsrail, kasıtlı olarak ve suni yollar-

la, Filistin ekonomisinin gelişmemesi için elinden geleni yapacaktır. İsrail, batının ve dünyanın bölgedeki ticari ilişkilerini kendisine bağladığı sürece, Filistin ekonomisi, İsrail ekonomisine bağımlı olacaktır. Ve İsrail, bölgede hele kendi egemenliği altında, hiç bir zaman güçlü bir Filistin istemeyecektir. Bu durumda, Filistinlilerin önündeki tek seçenek, kendileri üzerindeki bütün politik tasarrufları, kendilerinin kullanmasını sağlamak ve kendi toprakları üzerinde, egemen olmak. Bugünkü ilişki durumu sürdüğüce, Filistin yoksul, bağımlı ve egemenlik altında kalmaya devam edecektir. Güney Afrika Cumhuriyeti'nde ortaya çıkan son durum, Filistinlilerin gelecekteki durumlarına biraz ışık tutuyor. Orada siyahlar, merkez hükümet içinde yer alıyor ve ekonomi üzerinde (hiç değilse) söz sahibi oluyorlar. Filistinliler, Güney Afrika'daki durumun da gerisinde bir ilişkiye razı edilmeye çalışıyor. Emperyalizm, siyonizm ve Arap gericiliği, Filistin Devrimi bütün engelleme çabalarına rağmen sürerse, ileride bir yaşanmış örnek olarak Güney Afrika örneğine bakılabılır. Ama, nasıl ki Güney Afrika örneği siyahların sömürülmesini ve geri bırakılmalarını devam ettirdiyse, aynı çüzümün Filistinlilere dayatılması, Filistinliler için de aynı sonucu yaratacaktır. Filistinliler için siyonist devleti yıkmak ve sosyalizm yoluna girmekten başka hiç bir yol gerçek çüzümü getirmeyecektir.

Filistinliler, kendi toprakları üzerinde, işgalci durumdaki İsrail'e göre daha az söz sahibiler ve maddi olanaklardan daha az yararlanacaklar. Üstelik, sürekli İsrail'in saldırılarına uğrayacaklar ve baskı görecektirler. Filistin Halkı, gelişmesini siddet ve işgalci yollarla engelleyen bu duruma razı olmayacaktır. Mevcut ilişki biçimi, Filistin halkının aleyhine olduğunca, Filistin gündeminin birinci maddesi hep, devrim olacaktır. Burada ne çatışmalar sona erecek, ne de savaşlar bitecektir. Fakat devrimci savaş, sokak savaşları, gerilla savaş, Filistin Halkını devrimci hedefine biraz daha yaklaştıracaktır. *Filistin Halkı, elinde taş, silah, sapan ne varsa onunla kazanacaktır. Filistin devrimle kazanacaktır.*

Cihan YILDIRIM

EMEKÇİLERİN SİLAHLI GÜCÜ HAREKETE GEÇMELİDİR

"Ve biz nasıl savaşılacağını, nasıl kin duyulacağını ve nasıl sevilceğini öğrendik. Savaş gibi böyle keskin bir bıçağın üzerinde herkesin duyguları kusursuz biçimde keskinleşti."

-SOLOHOV-

Dünyanın heresine giderseniz gidin, savaşın görüntüsü değişmiyor. Savaş, belki ki bir iç savaş, halkların tüm yaşamını baştan aşağıya değiştiriyor. Düzin taşlar yerinden oynuyor ve hiç bir şey eskisi gibi, eski alışkanlıkta olmuyor. Ama değişmeyen şey, bir savaşın, en gizli yürütülen bir savaşın bile, varlığını kanıtlar gibi duruyor: Bu toplumun keskin bir bıçak gibi ayırımıdır.

Bir yanda bütün silahlıklar, pistikler, alıskanlıklarıyla çürümüş; öte yanda kan gözyağı ve acıyla dirilen yeni, yepyeni bir toplumun gücü. Bir yanda eski toplumun bütün namussuzları, öte yanda isimleri kahramanlarıyla bir zeytin kuşağı. Bir yanda bütün ahlakî sınırların dışında arsan bir sefalet, senginlik ve hayallere sığmayan bir hüsne, diğer yanda dehşet verici sefalet, açlık ve ölüm sınırında bir düşkünlükle yaşayan milyonlar. Bir yanda kin, bir yanda sevgi. Toplum, keskin bir bıçak altında bütün bağlarını koparıyor, dolu dizgin, en kökle, en kararlı hesaplaşma anına kolluyor. Ve fitil, ateşlenmeyi bekliyor.

Ama değişen sadece kâğıtlar değil, mekânlarda da değişiyor, yaşamın yurtları na. Toplumun devrimci güçleri, emekçilerin gücü her an hareket ediyor. Bir yanda, güç ve zorla geçirtme, koy yakmalar, haksız ve vahşetten kaçıp, bir yanda ise kitle hareketlerinde bir araya geliş. Köyler kendere akıyor, kentler eylem alanlarına... İnsanlar sadece, eskisi gibi yaşamak istemediklerini dile getiriyorlar, artık eskisi gibi yaşamıyorlar. Onları uyandıran bütün toplumsal alışkanlıklardan ve değer yargularından sıyrılıyorlar. "Aman zamanı bana mı?", değil "Sözünü, suskunca sına sana gelecek" diyerek haykırıyorlar. Yıllarca her gün içinde dehşetle yaşadıkları sefaletin biteceği umuduyla, bu büyük umutla kopuyorlar alışkanlıklarından, eski yaşamlarını sabitleyen köklerden. Kitle çıkıyorlar sokaya, umutla ve sevgiyle çıkıyorlar.

Bilimsel yaklaşımın soğuk kanlıdır, toplumsal olaylara ve değişimleri soğuk kanlılıkla yaklaşmayı gerektirir. Ama günümüzde, tüm duygular harekete geçmiştir, ajitasyon

büyük güç kazanmıştır. Heyecanlandırılan, uyardıran, duyguları keskinleştiren ajitasyon güçlü bir silah haline gelmiştir, en doğru sloganlar kadar güç kazanmıştır. Bu heyecan, bu coşku, zaten hareket halinde olan emekçi kitlelerin devrimci enerjilerini, önüne geçilmez bir sel haline getirecektir. Umudu beslemeliyiz, bu, hızla hedefine giden lokomotifin hızın kazanına daha fazla konsantre oluyoruz.

Emekçilerin bütün gücü, bütün silahlı güçler harekete geçmelidir. On yılların sefaletinin kükten değişeceğine olan umut, ancak kükten bir savaşla beslenabilir. Kan, güzyağı, acı ve açlığa boğulan milyonlar, kendi kitle eylemleri ile devrimi sarımsaktalar fakat bu yetmiyor. Yetmediğini yağınların kendisi de görüyor. Bu halklar, milyonlar artık devrimci bekliyor. Bundan böyle atacağımız her adımın hesabı, bu gerçek üzerinde kuruludur. Bu gerçeği temel almayanlar, nelerine çıkan en küçük sorunu bile kavrayamazlar. Birlik sorunu, savaş sorunu, kitle hareketini yönlendirmek sorunu, bu temel üzerinde revaç bekliyor. Ne kendi varlığını korumak için birlik, ne adanmış duyurmak için savaş, ne de sayıların oynamak, oynamak için kitle mücadelesi. Sadece, en kökle, en kararlı savaş yolunu göstermek için devrimci gelişme.

Acı bizi korkutmuyor, baskı getiremiyor. Uzun bir savaş bu. Savaşmak yeni bir yaşam biçimi haline geliyor adeta. Tıpkı Filistin gibi, birden fazla kuşak yetişiyor savaşın içinde. Bu uzun savaşta daha nice acılar yaşayacağız ve nice kahramanlıklarla gurur duyacağız. Ama bu uzun yürüyüşte, hangi yane, hangi hızla, hangi güçlerle hareket edeceğimizi iyi bilmeliyiz. Kitleler de bilmeli. Küçük ya da büyük çarpışmaların sonuçlarını ve etkilerini hesaplamalıyız. Savaşın içindeki bütün güçlerin hesabını yapmalı, tıpkı ordu gibi tek merkezden yönlendirilebilen bir mekanizmayı harekete geçirilebilmeli, şekillendirilebilmeliyiz. Bu devrimci stratejidir. Devrimci strateji olmadan savaşın harekete geçirdiği yağınlar, umutlarıyla birlikte yorgun düşerler, sonrasında çürütülür. Halk ha-

reketi düzeyine getmiş bir devrimci mücadeleyi, sadece devrimci strateji bir araya getirebilir, enerjik kalabilir. Yağınlar mücadeleden yükselişini adım adım görmeli ve yaşamalıdır. Ve bunu yaparak olan, bu etkiyi yaratacak olan bizler savaşın kurallarıyla hareket etmeliyiz. Tıpkı yoğun bir ateş altında siperde yatan birliği hücumu kaldırmak için, en kritik anda bütün öse fırlaması zorunluluğu gibi, ve tıpkı, eğer bu ileri fırlayış en kritik anda yapılmazsa, siperlerdeki birliklerin hücumu geçebilecekleri gibi savaş kurallarını aklımızda tutarak, en uygun anda ileri fırlamayı ya da sürprizler yapmayı bilmeliyiz. Çünkü açık beklemes, umut her zaman kendini aynı güçle var etmez. Ne biraz öse, ne de biraz sonra, şimdi" diyebileceğimizi andırırsak sakaya kollanmalıyız.

Bu ve benzeri savaş kurallarını yıllarca kafamızda biriktirdik. Şimdi ço an yaşamızdan, yıllarca kafamızda biriktirdiğimiz savaş kurallarını hayata geçirmemizi bekliyor. Uzun yıllar sayılabilecek bir süre devrimci cephe güç biriktirdi ve keskin çarpışmalardan kaçındı. Devrim, bir sonraki kavgaya daha güçlü hazırlandı. Ve ne zaman devlet tüm toplumu derinden sarsan bir saldırıya girişse, hazırlanan devrim güçleri de harekete geçiyordu. Karşı devrimci iç savaş, işte bu etki-tepki sarmal içinde devrimci iç savaş doğardı. Ama bundan sonra, saldırı beklemekten hücumu kalkmayı öğrenmek gerek. Sadece yıl dönemlerinde ve belirli günlerde değil, kendimizi en uygun bulduğumuz zamanda bir kallaşma başarabilmeliyiz. Düşman saldırıya başlamak için, sürprizlerle felç etmek için, savaşın adım adım yükseldiğini ve umudu nasıl beslediğini göstermek için.

Bu düşünüş ve pratik olmasa, kitle hareketi hiç bir zaman başarı sağlayamaz. Düşünce: 1968 Avrupa'sında milyonlarca işçi, emekçi, öğrenci çetin bir kavgaya girdiler. Hareket çok hızlı yükseldi, tüm sokaklar bir savaş alanına döndü, fabrikalar, kampüsler hızla işgal edildi, yaşamı felç eden genel grevler örgütlendi. Tekeleri emperyalist toplumun yarattığı bütün değerler bir anda yıkıldı. Ama devrimci komünist güçler bu hareketin karşısında hazır değil değildiler. Her şeyden önce devrimci bir stratejileri yoktu. Büyük bir hızla yükselen hareket derinleşmeden, kökleşmeden, aynı hızla yok oldu. Milyonların hareketi, tekeleli değerleri sara-

maşa ama yerine devrimci değerleri koymadı. Zafere ulaşamayan, zafere gize alamayan her savaşın gibi, toplumu daha büyük bir hıza sürüttü. Dünya devrimci güçleri 70'li yılların "çiçek çocukları" oldular. Esrar ve eroin partilerinde asadalığa döşüldüler. Şu an Avrupa gençliği, çürümünün etkisi ile en hızlı yolla ruhu yaşıyor. İntiharlar, nüksütazluklar, yarımız, üretimsiz asalak bir yaşam. Sanatçıların Avrupa janrı, devrimci strateji olmazsa, proletaryanın devrim gücünün nesil çürüdüğüne tanıklık.

Devrimin yenilgisinin Türkiye ve Kürdistan'da fetretisi Avrupa'da bileneenden çok daha ağır ve derin olacaktır. Umutsuzluk ve intihar devrimci güçlerin toplu kayını, sivil ve askerin hayatını aldığı milyonlar eşlik edecektir. Tarih sırtımıza böyle önemli bir sorumluluk yükliyor. Devrimci strateji, güçlerin zımnında kullanılmıyo diyayım. Zımnında kullanılan güçler heba olurlar.

Devrimci strateji için özel ve nesnel koşullara kavramalıyız. Nesnel ve özel güçlerin ölçütü sayılar değildir. Bu ölçüt siyasaldır. Dahası bu ölçüt baskı ve zulme ve gelişimi içindedir. Sınıf savaşının yarattığı siyasal sonuçlara göre özel ve nesnel olan da değişir. Güçlerin bu değişimi izlemek ve kavramak devrimci stratejiye gerçeklik kazandırır. Yoksa stratejimiz donuk bir çözüme dönüşürdü. Toplumun bütün kesimleri arasına girebilen, onlarla sızdı ve politik bir ilişki kurabilen, geliştirilebilen bir parti, nesnel ve özel olanı bir arada kavrama olanağına sahip olur. Bizler bu olanağı esbittir ve siyasal sonuçlarımızın doğruluğuna, teorik kavrayışımızın yarandığı, bu teori değişikliğe besleyiz. Leninizmin ideolojik-politik öncülüğü, onun yığınlar arasındaki canlı varlığını en güçlü kanıtıdır. Bu birlik olmadan, devrimci strateji tradeçliği diğer ya da güzel çizilmiş esmalarda kalır. Teorik kavrayış olmasa diğer, yığınlar arasındaki canlı ilişkiler, sadece rakamlara yansıyan bir demokluk içine girer. Sen yıllarda iyice alevlenen tartışmaların ardındaki çapsizlik, teorik kavrayışsızlıktan kaynaklanıyor. Yığınlarla canlı ve politik bir bağ kuram Leninizm, devrimci bir strateji çerçevesinde bütün devrimci güçleri harekete geçirebilecek bir güce sahiptir. Yeter ki atak ve cüretli olsun, kendi özel görünümüne gerçek hesaplam yapabilsin.

Leninistlerin en büyük ittifakı devrimci iç savaştır. Çürümüş devrimci iç savaşın iki unsuru olagünümü güçlendiriyor. Kitle hareketi ve komünist eylem. Kitle hareketi komünist eylemin aradığı zemini güçlendirirken, komünist eylem de, kitle hareketini belirleyen konumuna yavaş yavaş yükseliyor. Şimdiye dek kitle hareketi, "demokratik" zemimlerde, yani küçük burjuva siyasal sınırlarda geçirdi dönüm. Komünist eylemde, kitle

hareketi üzerindeki gücünü defalarca kanıtlanmıştır. Öyleyse Leninist devrimci stratejiyi uygulayarak, yaşamı geçirebilecek bir san politik araçlara sahip bulamıyoruz. Bundan sonrası devrimci stratejinin içidir.

Atacağımız adım önemli büyüktür. Modern savaşlar, hele iç savaşlar, daha çok psikik savaşlardır. Moral güç, ateş gücünden daha önemlidir. Bu savaş, artık askeri gibi yaşamak istemediğini haykırarak solağı çıkan, hangi güçlerle, hangi yöne, hangi hızla koşağın bilemeyecek yığınlar, kazanma savaşlarıdır. Öyleyse önce beyinlere hitap etmelidir. Öyleyse bir bu savaşın savaş meydanında düşünerek kazanacağız.

Rejist terör katliamları, işkenceyle, tecavüzlere geliyor. 70'lik analar, yürüyemeyen sakatlımsanlar yerlerde sürüklenerek gözetilene alınıyor. Faşizm, en insanlık dışı işkenceler, en namussuz ve alçakça baskılarla yığınları kazanmaya çalışıyor. Devrimci bir savaş varolduğu müddetçe, hiç bir zorba güç halkı yıldıramaz. Tam tersine bu faşist terör devrimci savaşa moral gücüyle artırıyor. Halk ve kitleler yığınlar yaratamıyor, tam tersine, yığınlardaki "düşman" kavramını derinleştiriyor, kökleştiriyor. Köklü bir düşman kavrayışı, güçlü bir savaşın en derin moral gücüdür. Devletin baskı ve zulmu ne denli artarsa artarsa, kendini daha fazla tehlikede hissetmesinin esas nedeni budur. Her baskı ve zulüm uygulanması halkı değil, devleti çözüme çeviriyor, devleti düşünenler hale getiriyor. Çünkü devrimci sınıflarda derinleşen düşman kavramı öyle kökle hale geliyor ki, bu savaşta düşen kahramanlar, savaşın gerçek kahramanı olmaya başlıyorlar. Devlet ölümüne ulaşan devrimcilerle savaşıyor, savaşmak zorunda kalıyor. Bir büyük, en kahramanca olan devlete en büyük kavır verdiğimiz, ama en büyük moral boşluğu veren çöküş oluyor. Ve en kahramanca olan, yığınlar ve eylemlerle yığınların mücadelesine haline geliyorlar. Devlet, yaşamın değil, yaşamayan komutanların yönettiği bir orduyla karşı karşıya adeta.

Burjuva iç savaşına, devrimci iç savaşla karşılık veriliyor, devletteki düşman kavramı, tehlike duygusunun derinliğiyle birleşiyor. Yarından emin olamadığı için başlattığı iç savaşın karşılığına karşılık, tehlike ve psikik duygularını teslim alıyor. Asle ediyor, şaşkın davranıyor ve zağlınz düşünüyor. Devrimci iç savaş bir çok aşadan devleti savunma konumuna alıyor. Hıçbir ve güçlenmeye devam eden kitle hareketini basarmama, dağıtmama yan sıra, onu karşılamak, kendi iradeli kanallara aktarmak çabasına giriyor. Bu çabayı bir çok alanda izleyebiliyoruz. Örneğin, Cumartesi anımlarıyla baş eylemliğin gücü, önce halkla yıldırmaya çalıştı, gıcaltına ve işkenceye aldı, almadı. Sın-

di oturmağa, kavır kışkırtı bulma bitirilerle, polisler, onlara yardımcı olduğunu göstermeye uğraşıyor. Bu oturmağı yapabilmek için, baskılara bir süre ara vermesi, Cumartesi anımlarını bir süre rahat bırakması gerekti. Başka bir örnek, eszavırlarını kitlelerle teslim alamayacağına gördü, baskı ve zulmü elden bırakmayarak, devrimci tutsakları pasifize etmenin başka yollarını bulmaya çalışıyor. Son örnek, bütün politik ve ideolojik araçları kullanarak, yığınlarla ki genel hoşnutsuzluğu, "temiz toplum ve birlik savaşını" noktaya getirmeye çalışıyor. Bütün bunlar, devletle devrimci savaş karşılarındaki reflekselerdir. Devrimci savaş onu saldırı konumundan, yavaş yavaş savunma konumuna geçmeye zorluyor. Ancak toplum kaskin bir başık sırtındadır ve devletle reflekseleri onun hiçbir yararına olmayacaktır. İşte böyle bir anda devletle tehlike duygusuyla şaşkın, katımsız, kendi iç çapımlarını moral boşluk olduğu bir anda, beynini felç edecek saldırılar örgütlenmelidir. Askeri anlamda olmasa bile, stratejik anlamda güçlü olduğumuz bir dönemi yaşıyoruz. Devlet saldırı ve savunma ilişkisini aramızda bozuyor. Psikik savaşta düşmanın beynini felç edecek saldırılar, büyük zafelerinin yolunu açar.

Askeri eylemlere hayırmamak, düşmanın rahatları. Ciddiyetsiz eylemler de düşmanın rahatları. Çünkü eylem şüphe tehlike duygusunun ve kaygısının en derin, en kasvetli etkilerindedir. Korkuzunu gerçekliğe dönüştürecek her eylem, şüphe ve iç çekişmelerini boyutlandırır. Ortalama sel düşünce şüphe eno sürüyor. "Askeri eylemler kendi iç kaygılarına düşmüş devlet güçlerini yeniden bir araya getirir, güçlendirir." Her bir kışkırtılıkla yanlıştır. Ondan en kritik anda iç çapımlara yanlıtan geç, devrimci iç savaş karşılarındaki psikik halidir. Öyleyse askeri eylemlere bir süre de olsa ara vermek, ya da ciddiyetsiz eylemler yapmak, düşmanın iç kaygılarını azaltır, kendi iç hesaplarını daha sakın bir kafayla görürler. Devrimci iç savaşın yükeşilimle ve çapımlarının büyümesindeki paralelligi görmemek, ne anlaşılabilir bir korkuk.

Kitle hareketi ne ancak devrimci stratejiyle yön verebiliriz. Devrimci stratejinin hızla gösterdiği yol, ya anda emekçilerin silahlı bütün güçlerini harekete geçirilmesidir. Bu gerçekleşmesi bile Leninistler, küçük olsa da ciddi bir askeri eylemlilikle düşmanın beynini felç edebilir. Kendi görünümüne ötesinde davranmamak ve bütün güçlerini kesin bir hesaplamaya içine, nihai zafere götürmek çabızın anına kadar sekmamak da devrimci stratejinin gereğidir. Komünist hareketin etki gücü bir kez daha zamanalmadır.

Setenay BERDAN

İŞÇİ SINIFI ve EMEKÇİ YİĞİNLARIN SİYASAL EĞİLİMİ

"Devrimin, dingin siyasal gelişme dönemlerinde inanılmaz gibi görünen bir hız ve derinlikle insanları eğittiği tartışma götürmez bir gerçektir. Ve asıl önemli olan, devrimin yalnızca önderleri değil, aynı zamanda yığınları da eğitmesidir."¹

— LENİN —

Son otuz yılını iç savaşlarla ya da iç savaş yaklaşan sınıf savaşlarıyla geçiren Türkiye ve Kürdistan'ın genç ve orta yaşlı kesimi devrim düşüncesiyle iç içe yaşamıştır. Bu yığınlar çoğu kez sınıf çatışmalarından geçmiş, bazı dönemler devrima çok yaklaşıkları hissetmiş, bazı dönemleri ise ağır yenilgi dönemleri olarak geçirmişlerdir. Son olarak, 1989'dan sonra mücadele yani yükselen bir evresine girmiş yığın sınıfları süreklilik ve yaygınlık kazanmış devrim ile karşı-devrim güçleri arasındaki kopuşma açığı girmeye, giderek netleşmeye başlamıştır. 1991'den sonra ise sınıf savaşını artık iç içe sert ve kesin bir biçim kazanmış şiddet giderek ve tek geçerli araç olmaya ve yığınlar bu savaşın bir ölümlü-helim savaş olduğunu gün geçtikçe daha net kavraymaya başlamıştır. Yaşanan bu iç savaş sınıf toplumu temelden sarsmış, en kendi halinde olanları bile derin uykusundan uyandırmış, devrim ile karşı-devrim arasında amansızca süren savaşın taraf olmaya zorlamıştır.

Yaşanan bu devrimci süreç, bu sürecin bağlamında arabirimsel derin teorik, ideolojik ayrıntıları pratikte yeterince fark edilmeyen "sol" siyasal hareketler geniş sayılabilecek bir yelpazeyi sosyal-reformizmin batığına batırmıştır. Pratik bir kez daha şaşmaz bir biçimde aygınlığın göstermiş ve sozde sosyalistlerin ideolojilerinin sağcı özü iç savaşın kazanması paralel bütün çikentiliyle açığı çözmüştür. Önce artık tekeller sermayenin rezaletinde "hazaya gelmeler"dir. Geçen devrim sosyal-reformizmin böyle talihli bir "eğitim"den geçmiştir.

Öte yandan, işçi sınıfı ve emekçi yığınları öncülük iddiasını sürdüren bir çok siyasal hareketin stratejisi de ciddi yanlışlar olduğı daha şimdiler yaşam tarafından kanıtlanmıştır. Öyle ki, bu siyasal hareketler, kendi devrim stratejileriyle başlangıçta doğru politikalar geliştirmekte, hâlinen arılaşmalarını ters sığınları diye getirmişlerdir. Marksist-leninist ideolojinin

ayrılmazlığı aygınlığın yol göstericiliğinden yoksun olanlar, gelişen devrim karşısında yalnızca yaşamdan öğrenerek yollarını bulmaya çalışıyorlar. Ve devrimi konularını korudukları müddetçe doğru politik ve sloganlara çoğu kez yaklaşıyorlar. Ancak, bilinmelidir ki, bu tarz bir öğrenim, "pahalye pedanesi" bir yana ilke yoksunluğuna da besler. Oysa, "Devrimci bir dönemde, ilkelere dayanarak sığınarak politik sloganların önemini küçümsemek kadar tehlikeli bir şey yoktur." (Lenin)

Proletaryanın Leninist Partisi kesin bir devrimci programa sahiptir ve bu program esas alınacak devletler politikaları, bugüne değin yaşam tarafından her seferinde doğrulanmıştır. Şaşmaz Leninist program, bizim için üstünlüğüdür ve proletaryanın yığınlarını pratik öncülüğünü kazanmasını vazgeçilmez koşulu- dur.

Lenin'in söylediği gibi, devrim yalnızca önderleri değil, bundan daha önemlidir, yığınları da eğitir. Yığınları önderlik yapacak parti, bu yığınların devrimden neler öğrenmiş olduğunu, varını-mevcut bulduğu düzeylerini, bu bilinçlenmelerinin ne yönde geliştiğini kesin bir biçimde tespit etmek durumundadır. Ancak bundan önce, bu bilinç durumuna etki eden sorunlara bakmak gerekir.

İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİ YİĞİNLARIN SORUNLARI

KATLANILMAZ HALE GELMİŞTİR

Türkiye ve Kürdistan proletaryasının ve emekçi halklarının sorunlarından hiçbirini yeni değildir. Bu sorunlar yıldızlar üst üste birikmiş, derinleşmiş ve gün geçtikçe, çözülmek bir yana daha da katmerleşmiş ve çiniden çinilmez bir hale gelmiştir. Tekeller sermayenin önce vassal, demagojisine, "acı ilaç" diye yutturulan tasarruf (soygun) önlemlerine, şüpheli "paket"lerine ve her tarzu umut ve sabır pompalarına rağmen, hâlin yaşam düzeyinde gerçek bir kötüleşme yaşamagelmıştır. Eski halk yığınlarının dayanılan yaşam, beslenen baten bir yaşamdır. Çocukların önünde rezilce bir sefalet, öks ve boluk yaşamışlarına tank olan halk yığınları, varlık içinde yoksul yaşamaya mahkûm edilmiştir. Sefaletle sefalet arasında deli uçurum, her geçen gün derinleşmiştir. Evet, işçi sınıfı ve emekçi yığınlar için bu berbat yaşam koşulları, mahkûm edildikleri sorunlar yeni değildir, yani olan şudur; bu sorunlar artık katlanılmaz hale gelmiştir. Bu sorunlar nelerdir?

* Kırd Halkı üzerinde ulusal baskı, feodal-yaşam, sömür, toprak katliamlar, hırs yakma ve

hoşalmalar, zorunlu göçler, ulusal katliksizleştirme ve her türden katliamlar

* İşsizlik, emekçilerin işgüvenliğinin olmaması ve işsizler ordusunun gün geçtikçe daha da kalabalıklaşması, iş bulma umutlarının tükenmesi

* Açlık, yoksulluk... bunca parasal artan hayat pahalılığı Türkiye ve Kürdistan'da halkın çoğunluğu gerçekten ağır, açlık sınırını altına düşürmeye çalışmaktadır. Afrika ülkelerinde görülen açlıktan ölümler, Kürdistan ve Türkiye metropollerinde yaşamın hale gelmiştir. Enflasyonda ve zamlarda sürekli yükselen, cize yandan, gerçek ücretlerde ve alım gücünde sürekli düşüş bunun sonucu, geniş işçi ve emekçi yığınlarında sefalet düzeyinde, çaktırmaz umutsuz bir yaşam.

* Faşist baskılar, saldırılar, katliamlar, işlenmeler ve her türden insanlık dışı uygulamalar.

* Küçük ve yoksul kesimler için söbvansiyonların katlanması, taban fiyatların düşük tutulması, köstahkların uygulamaları ve en önemlisi bankalara olan borçların faizleri, ipotek tehlikesi.

* Kentli küçük burjuvazi için tahillerin yoğun baskısı, banka faizleri, hacizler, toptan seya fiyatları ve enflasyondaki sürekli artış

* Karşılıklı her türlü ezilmesi, baskı altında tutulması, eşleştirilmesi, gerici gelenekler ve dini gereklerle cendere altına alınması, kadın ve çocukların menfa haline getirilmesi.

* İşsizlik, kümpenajın, uygulamaların ve her türden burjuva yoldan geçişine iden gençlerin gelecekte umutlarını üttürmesi... Bu ve benzeri sorunlar, işçi sınıfı ve emekçi yığınların yularını uğruna mücadele yürütüldükten sorunlardır.

Yığınlar, her türlü fevri baskı ve saldırılara, öldürme ve sefaletlere rağmen, bu sorunlar uğruna mücadele yürütülmekle vazgeçmemiş, tam tersine, mücadelelerini daha kararlı, daha sert ve daha yaygın hale getirmişlerdir. Yığınlar, mücadelelerinde kendiliğinden unsurları ağır basmasına, ellan be devrimci önderlik henüz kendini yığın hareketine kabul ettirememiş olmasına rağmen, yaşamdan öğrenmek suretiyle, savaşlarını baştan kazanmaya başlamışlardır. Bu hareketin nesnelikle olan bağlarının sağlanmasını, yığınların kararlılığını gösterir. Ve yığınlar bunca karşı-devrimci teröre katliamlara rağmen her seferinde yeniden ve estisinden daha büyük bir kararlılıkla karşı alanlarını dolduruyorlarsa, sınıf önünü daha güçlü ve giderek serileşen mücadele çözümleriyle octa-

"Devrimin bizi ve halk yığınlarını eğiteceğinden kuşku yoktur. Ama millîtan bir siyasal partinin şimdi karşı karşıya olduğu sorun, bizim devrime her hangi bir şey öğretip öğretemeyeceğimiz sorunu"dur."

— LENİN —

notasında, bu ezanı defiliktir. İşçi sınıfı ve emekçi yığınlar ve Kürt Halkı genel olarak bu düşünceden rahatsız ve doğrusunu istemektedir. Yığınların her kesimleriyle oransız kesimler arasında ayrı ayrı savaştır. K. Birinciler burjuva düşüncesinin zoruyla bir devrimle yetinmez ve Demokratik Halk İktidarını kurulsun diye bilimsine sahiplenir. Ancak, bu bilimsine her ne bir biçimde ulaşamazlardır.

Genç, geniş yığınlar, tüm bu sorunların politik kilitlere bağlı olduğunu, sorunların Ankara'da düğümlendiğini görüyorlar. Yaşam ve mücadele düzeyini buna onlara öğretti. Sorunların Ankara'da düğümlendiğini görüyor ve Ankara'ya yürüyorlar; yerel ya da ekonomik sorunlardan çok genel politik sorunlara karşı duyarlı ve işçi gösteriyorlar. Ancak bu, henüz ne ve alınacağı bir iktidar bilinci, kararlı bir devrim bilinci düzeyine ulaşmamıştır. Bu, daha çok bir sevgi düzeyindedir. Ancak, belirtmek gerekir ki, güçlü bir sevgi bu, yaşam faaliyetinden güdeni düşmüş bir sevgidir.

Geniş yığınlar tüm yerel sorunların alınması için sorunlarda doğrudanlığı görüyor, ancak sorunların çözümü konusunda ne yapmak gerektiğini bilmiyorlar. Buna rağmen bu durumun, en yeminan yığınlar, pratik adımlarlarıyla da olsa öğrenimlerini devrim ediyorlar.

Yeni sorunu, sosyal-reformların koyduğu gibi "yığınların sadece küçük bir azınlığı devrim-sosyalist oluyor, oysa en geniş yığınlar böyle bir şey istiyor" şeklinde koymak öncelikle hiçbir şey anlamaktır. Bu, burjuva devlet aygıtının değerimsiz sorunundan kaynaklıdır, oportünizmdir. Sorunun doğru kabulü şu şekilde olmalıdır. Gündüzün Türkiye ve Kürdistan'ında işçi sınıfı ve emekçi yığınlar düzenli olarak ve değişimsiz olarak istemektedir. Bu yığınların her kesimleri, sınırlı bilimsel işler, devrimci-sosyalist üsuller burjuva devlet aygıtını zorlayan bir devrimle dağıtılmak, burjuva iktidarı yıkıp Halk İktidarını kurmak ve tüm sorunların kaynağı olan kapitalist özel mülkiyeti kaldırıp, üretim araçlarının toplumsal mülkiyatını hakını almak gerekliliği bilimsine sahiplenir. hatta daha geniş yığınların bilimsine her ne, bu noktada bir netlik kazanmamıştır. İleri unsurlar devrim ve iktidar bilimsinde net ve bu uğurda girecek bir mü-

cadele hazırlanır, daha doğrusu bu konuda çetin bir savaşın (proleter devrimci iş savaşı) içindeyken, sorunların politik iktidarda düğümlendiğini farkında olan, ama buna rağmen henüz ne yapmalı gerektiği konusunda net bir bilimsine tesanmeyen, yaşadığı sorunların hazırlığına rağmen, düzensiz olan başlıkların, şiddetli, nispeten seğirtilmiş sonucu çetin ve etkili bir savaşın göze alamayan yığınlar vardır.

Sorunu bu şekilde koyup bırakılmak yetmez. Ayrıca, şu noktada da kestirilmelidir: Her şeyden önce devrimci yığınların her şeyden önce daha fazla düzen olması, devrimci Anarşizmdir. Bu, şu anlama gelir. Şiddetli geniş yığınlar içinde küçük bir azınlığın bilimsine göre eden devrimci eğilim gelişip güçlenen eğilimdir. İşçi sınıfı ve emekçi yığınların bilimsine devrimci yönde gelişiyor.

NE YAPMALI?

"Devrimin bizi ve halk yığınlarını eğiteceğinden kuşku yoktur. Ama millîtan bir siyasal partinin şimdi karşı karşıya olduğu sorun, bizim devrime herhangi bir şey öğretip öğretemeyeceğimiz sorunu"dur." (Lenin)

Yığın hareketinin mücadele istemesine, mücadelesinin düzeyine ve bilinç durumlarına yukarıda işaret ettik. Şimdi şu soru önümüzde duruyor: Bu verilerden hareketle devrimci devrimci devrimci ne öğrenilir ve ne öğretilmelidir? İşçi sınıfı ve emekçi yığınların gücüne siyasal bilinç ne ölçüde, hangi devrimci sistemlere dayanmalıdır? Genel olarak ve elbette ki bu soru ifade edecek olursak, yapılabilecek iki şey vardır.

Ya en geniş yığınların en geri eğilimlerini dayanak ve henüz burjuva iktidar bir devrimci devrimci bilimsine ulaşmamış, kararlı ve geri unsurların bilimsine kendilerinin bilimsine önünde büyük eğilim ve burjuva sınıflar olarak bu yığınların önüne (sınava hoş görünerek, onların iktidarı verecek, yani onları iktidar ve kaygılarınsı hitap edecek tereddüt) düzenli işi talep ve hedefleri konur. Burjuva emekçi, işçi, köylü, sız, hilesizleşme, en geniş yığınları kucaklama, sızp sarmalamadır.

Ya da tüm sınıfların, işçilerin, emekçilerin, ezilen Kürt Halkının, emekçi kadınların, gençlerin ve her şeyden soruların eğilimlerinin yığın devrimci gerçekleştirebileceği bilimsine hareketle, bugün henüz yığınların her unsurlarının ulaşmış olduğu devrim bilimsine en geniş yığınların kararlı bir netliğe, sarsılmaz bir inançla, her bir kafa karışıklığına meydan veremeyecek bir sadelikte anlamak, yani ilerdekilere katılma ulaşmanın pratik politikalarını sunarken, bu sayede geriletileri de ilerdekilerin düzeyine yükseltmek. Burjuva emekçi, işçi sınıfı ve emekçi yığınların devrimci taşınması.

Gündüzün Türkiye ve Kürdistan'ında sosyal-reformların bilimsine yolu, Leninist Parti ise ikinci yolu izlemektedir. Sol devrimci akımların bu iki yol arasında tereddütlenmesi,

yığınların önüne devrim hedefini somut bir hedef olarak ve hiçbir kafa karışıklığına yol açmayacak biçimde koyması gerekir. Oysa böyle yapılmıyor, devrim hedefi soyutlaştırılıyor, mülkiyetleştiriliyor.

Ebene, bunun önünde yığınlar, neden iş savaşı kavranamamıştır. Devrimin daha öncelikli devrimde de söylenmiş gibi bugün, iş savaşı kavranmaması hiçbir ciddi toplumsal sorun doğru biçimde çözülmemiş, iş savaşı kavrayıp kavranmamasının, iş savaşı yaklaşımını dolayısıyla bir devrim olarak, gündüzün "sol" hareketinde işçi eğilim kaymasıdır.

* 2 — Sosyal reformların iş savaşı bunlarda sadece korku ve kaygı uyandırır. İş savaşı gerçekleştirebildiklerinde asla kabullenmek istemez. İş savaşı bir ölümler gibi göstermeye çalır ve iş savaşı karşı "iş barış" (toplumsal barış), "toplumsal uzlaşma" söylemlerine sığınır. İş savaşı sınıflar sosyal-reformların düzensiz ulaşma ve bitirilmemesi yanında haksızlığıdır. Bunun dolayısıyla bir devrim olarak, devrim sorununa yalıtıldıkları şu şekilde kavrayamaz çıkar. Devrimden bahsettim yazıyorlar, devrim hedefini unutmaz, unutturamaz, geçirdikleri saklamaya çalışır, yığın hareketini düzenli sınıfların çerçevesinde tutmaya çalışır. Kesin, devrimci devrim ve iş savaşı koşullarında sosyal-reformların, gelişen devrimin kavrayışında yer alır.

* 2 — Sol Devrimci Hareketleri: İş savaşı

Sınıf savaşımının iş savaşı düzeyine yükselmesi, işçi ve emekçi yığınların devrim ve iktidar bilimsine doğru olan doğruya hiçbir kafa karışıklığına yol açmayacak sadelikte götürülmesi gereklidir. Bu bilinçten hareketle Leninist Parti, Demokratik Halk Devrim, Demokratik Halk İktidarı ve onun yürütme gücü olan Geçici Devrim Hükümeti hedeflerini yakın politik hedefler olarak işçi sınıfı ve emekçi yığınların önüne koymuştur.

Bu eksende sürdürülen propaganda-ajitasyon faaliyetleri iş savaşı uygun mücadele ve örgüt biçimleriyle birlikte yürütülmektedir.

yer yer ve değişik biçimlerde tabii bir simüle-
ne rağmen, onun içeriği kavrayamamışlar-
dır. Yığın hareketinin iki aşradığı, partizanla-
rıma yayıldığı birinci noktada iş sınıfı
yöntemlerinde, iş sınıfı tektiklerinden, halka
değünden doğruya iş savaşı kavradıktan söz
ediyor, ama bu aşrama erinmeden "sesiz
ayaklanma" aşamasında, yığınları tekrar tekrar
en geniş noktelerden kucaklamak adına, dönme-
me göre geri mücadele araç ve yöntemlerini
ve yığınları "arıklatmayacak", kendiliğinden bi-
linçlerine hitap ederek talep ve hedefleri belir-
me enerjileri. Yığınları güçlendirdi devrim ve
kudret bilinci sızıyor bu bilinçte. Ondan önce
gelen, kendiliğinden sızıyor, güncel talep ve he-
dfeleleri bir planda alır, en geniş yığınları bu ta-
lep ve hedefleri götürür ve yığınlar olarak bu
devrimden önce geçen talep ve hedeflerin
propaganda-ajitasyonunu yaparlar. İş sınıfı
kavrayamamışlar, dolayısıyla bir devrim olarak,
devrim sorununu bilimsiz bir geleceğin soru-
nu olarak koyuyorlar.

13 - Leninistler: Reformizmandan ayrıldıkla-
n 1990'dan itibaren devrimci durum tabii
yığınlar ve devrimci, artık sınıf bir sorun ola-
rak değil, sınıf politikası döneminde ele al-
mak gerektiğini ortaya koymuşlardır. Sınıf sa-
vayınının iş sınıfı düzümüne yönelmezler, işçi ve
emekçi yığınları devrim ve kilitler bilincinin
değünden doğruya ve hiçbir kafa karışıklığına
yol açmayacak sadelikle götürülmesi gerekmiş-
tir. Bu bilinçten hareketle Leninist Parti, Demok-
ratik Halk Devrimi, Demokratik Halk İhtida-
rı ve onun yürütme gücü olan Geçici Dev-
rim Hükümeti hedeflerini, yığın politik hedef-
ler olarak, işçi sınıfı ve emekçi yığınları önün-
de koyuyorlar. Bu alanda sürdürülen propa-
ganda-ajitasyon faaliyetleri iş sınıfı uygun mü-
cadele ve örgüt biçimleriyle birlikte yürütül-
mektedir.

Özellikle emekçi yığınların sorununu ve çö-
lmesini tekelleştirmek degildir. Yığınların sorununu
ve çözümüne bilimsel bir katkı kazandırmak, bi-
linçlerini iletir açılmak, önlemleri aşarak, yığın
hükümetini iletir götürmek gerekir. Bu bilinçlen-
dirme görevi, kilitlerden önüne her, ortade-
lilerin önüne ortalaması, gereksizlerin önüne
de geri hedefler koyarak yapılmaz. Büyük ya-
pılmaya kalkarsa, sızıntılarından birbirine ka-
rışır, ne söylendiği anlaşılmaz. Tiplik dinsel ka-
tollerde olduğu gibi, her şeyi söylemek sure-
tiyle hiçbir şey söylememektir bu. Bunun so-
nucu, tereddütleri beslenmesi, hatta gereksizle-
rin yığınları çekmesidir. Örneğin, yığınların iletir
kesimlerini, sınıf bilimsel işlerini, devrim ve iş-
tider bilincine sahip olduklarını herkes kabul
eder. Özellikle bu bilimsel yığınlar arasında si-
retin geliştiği, çok geniş ve güçlü bir devrimci
potansiyelin varlığı, iletir kesimlerin sayısını
ve etkisinin giderek arttığı da gözlemler. Ama
buna rağmen "Devrimden daha az bir şey
olan" "Demokratik Anayasa" tabii gibi talepler
propaganda-ajitasyonun, yığın yığınları bi-
linçlendirmeye faaliyetinin odağına oturtulursa,

bu, yığınların iletir kesimlerinin gerisinde se-
retmektedir. En geniş yığınları hitap edilebilirliği
adına öncelikli görevlerini unutmamalıdır. Türki-
ye ve Kıbrıs Kıbrısından da Fırat ile nehrin sını-
yacak sızıda insan devrim ve kilitler bilincine
salıp, bu aşrama erinmeden hazırdır. Öste-
lik, iletir kesimlerin yığınları iletirdevimci devrimci
enerjisi sızdırma olarak çok daha güçtedir
ve bu devrimci eğilim gidererek hem niceliği
hem de niteliği olarak güçlenmektedir. Durum
böyleyse, yığınları doğrudan doğruya dev-
rim hedefi yerine "devrimden daha az bir
şeyler götürme, bunları iletirdevimci devrimci
enerji, etkili durulduğu ölçüde iletirdevimci geli-
ltirmeye yol açar.

Örne yarıdan, geniş yığınlar, yani yığınların
ortalaması unsurları geliştirilerek devrimci ideolojiler
marka, emekçi "devrimden daha az" hedef-
ler korduluğu? Eğer yığınların gerçek istemleri
anlamak için onların neler söylediklerine
bakmak yeterli olsaydı, markaları bilimsel bir ge-
rak olmazdı. Bilece devrimci istem yığınların istem-
lidir, böyle olmak zorundadır. "İş sızıcının
dişin bir işçi kendisi iletirdevimci sınıftan ka-
ğımsız, fakatlık olsa da sınıfa da, istese de is-
temese de, devrimci sızıyor. Unusu baslarını
kalkandırmaya isteyen bir kişi insanı, gerçekle
devrimci sızıyor. Hama, bunlar bir yana, bugün
arık sınıf eğilimi sızıyor bir öğrenci dahi
devrimci sızıyor. Çünkü, işçi ve emekçi yığınla-
rı, tüm ciddi toplumları istemleri, gerçekle
devrim ve kilitler sorunlarında değümleniyor.

Önceden yapması gereken, işte bu değü-
mleri aydınlatmaktır. Yığınların bilimsel daha
başlıca, "daha az" taleplerle buzdurmadan,
onları iletirdevimci bilimsel olarak sızmadan, her
türkü dolayısıyla yığınları, kazınarak, doğrudan
doğruya devrim ve kilitler bilimsel yapmak gere-
lidir. Bunun, en geniş yığınları güçlü bir sızıcı
durumunda olan devrimci, iletirdevimci sızıcı bir
bilimsel düzümüne yükseltmek gerekir. Trafik ka-
zasından, ne olur ne olmazsa her türlü ve
sızıntı hareketleri polise jandarmaya karşı,
onların kucakları karşı-devrimci hareketlerini bir
bir kırıp geçerek doğrudan doğruya Ankara-
ya yürüten işçi ve emekçi yığınları, hele
de en kutsal yığın devrimci işçiye, emekçiye ve
en son yöntemlerde sızıyor Kırık Halına dev-
rim ve kilitler bilimsel için çok önemli yollar-
dan vermesi geliştiği? Yığınların, sorunların
gerçek çözümleri için ne yolun devrimci ol-
duğuna anlayabilmeleri için, niçin öncelikli
düzüm iş hedefleri uğruna mücadele yürütme-
leri ve bu mücadelelerin sonuçsuzluğunu gö-
nemeleri gerekir? Aynı yığınları, sorunlarının
belirgin çözümlerinin devrimci yapması, kilit-
lenmek olduğuna doğrudan doğruya anlata-
cak, onlara en somut biçimle bu hedefleri
koyacak ve buna uygun araç ve yöntemlerle
mücadele yürütmelemleri isteyecek, onları bu se-
kifle eğitecek, bir anlamda ne? Bazen anlar-
ka, ve anlayabilir de.

Ama bunun için,

1) İş sınıfı kavranarak,

2) Yığınların bilimsel devrimci yolda ge-
lişimini sağlamak,

3) Devrim için beklentilere gitmemek, dev-
rimci ve kilitler hedefleri net olarak, ve

4) İşçi sınıfı ve emekçi yığınların devrimci
enerjisine güvenmek gerektirir.

Bu sızıcıların bazıları birbiri gerektirir,
kuvvetli bağlarla birbirine bağlanır. Yığınları
devrimci bilimsel yapmak, belden bu yönde eğil-
mek, buna uygun olarak örgütlenmek, sızıcılar-
larına öncelikli olarak koşulsuz çok çetin ve
uzun süreli bir işler. Bunun için yığınların si-
retin devrimci kesimlerini kavranarak ve yığın-
ların devrimci enerjisine güvenmek gerekir. Yi-
ğünleri bağlanarak heruz nispeten zayıf olu-
şu bir kavranarak sürdürülemezdir. Böyle bir
kavranarak bu yönde ideolojinin etkisini güç-
lenmesine ve devrimci sızıcılıkta niceliği kazın-
lığına hizmet eder.

"Hiç koşku çok ki, işçi sınıfını eğitimi ve
örgütlenmesi için henüz yapacak çok pek
çok şey var, ama şimdi en önemli olan bu
eğitim ve örgütlenmeye çalışmaktır esas si-
yasal eğilimi neye vermemiz gerektiğidir. Sen-
dikaların ve yasal örgütlerin rolü, yığınları bir ayak
lanmaya, devrimci bir ordu ve devrimci bir
hükümet yaratma çalışması mı? Her iki de,
işçi sınıfının eğitilmesi ve örgütlenmesi
söz konusudur. Her iki de, koşulsuz gerektir-
dir. Ama bugünkü devrimde sonuç yığınları un-
maktır işçi sınıfını eğitimi ve örgütlenmesi
yolda hergizine eğilim verilmelidir, birincisine
mi katılmaya mı?" (Lenin)

Elbette ki, işçi sınıfı ve emekçi yığınları
bağ kurmak, bu bağları geliştirmek, sızıcılaş-
tırmak her zaman gerektirir. Bunun için propa-
ganda, ajitasyon ve örgütlenmeye çalışma-
ya yapması her zaman gerektirir. Bu, yapılmı-
ş iş sınıfı, sızıcılar ve emekçi yığınları da gerektirir, ancak
eski yöntemler değildir. İş sınıfı koşullarında az-
kın yığınları işçi devrimci sızıcı için işçilerle
bir düğüme düşürür. Aynı gerçeğin bir yığın-
ma yön vermek, devrimci bir kırıp kazandı-
rmaktır. Bu aşamada amaçların, hedeflerini
doğru olarak sızıcılaşma eğilimci ve bu he-
dfeleleri etkilemiş yığınları bir şekilde yığınla-
rı kavranabilmelidir. Bunun bu hedefler, en
somut biçimle devrimci iletirdevimci bilimsel
savaş yöntemlerini, örgütlenmesi, genel bir si-
lahsız ayaklanmaya hazırlanması ve Geçici
Devrimci Hükümet sorunlarının kavranması-
dır.

Devrimci bir dönemde yığınları devrimci
bilimsel hangi araç ve yöntemlerle götürülür?
Bunun cevabı çok çetin olabilir, ama soru-
ğudur! Esas alınması gereken araç ve yöntem-
ler nedir? Lenin'in söylediği gibi soruyor:
"Bu eğitim ve örgütlenmeye çalışmaktır esas si-
yasal eğilimi neye vermemiz gerekir?"
Yasal örgüt ve mücadele biçimlerine mi yok-
sa yasa-dışı örgüt ve mücadele biçimlerine
mi? İşçi sınıfı ve emekçi yığınların sızıcı eğil-
mi için, onları örgütlenmesi, dernek-
lerde vb. yollarla mi örgütlenmeliyiz, yolsuz ko-

milerde, milislerde vb. yasa-dışı örgütlenmelerde mi örgütlenmeli? Ya da, yığın azim emline mitingler, basın toplantıları, irada, dilekçe toplama, işe sınırlanma vb. eylem biçimlerini mi, yoksa onları aşkandanmaya hazır, sarsık devrimci şiddet esas olan mücadele biçimlerini mi koymalıyız? Ya birine ya diğere kesin olarak karar verilmesi gerekir. Yoksa, "marşem genel olarak hiçbir mücadele biçimini peşinen reddetmez" şeklindeki oportünist çarpıtılmasının arkasına sığınarak ve içinde bulunduğumuz devrim sürecini itibayolarını korumak için her türlü mücadele biçimini peşinen kabul ederek, biricimin hiç de zıttı olmayan ve aynı amaca hizmet etmeyen yasal ve yasa-dışı mücadele araç ve yöntemlerini aynı kefeye koyarak yığımlara kafa karıştırdığından başka bir şey taşımaz olmazlar. Eğer içinde bulunduğumuz süreç için "devrimin koşulları vardı" diyorsak, bu durumda yığınlar devrimci bir ayaklanmaya hazırlanmaya gerekler. Bunun için, önerdiğimiz örgütlenme esasları ayaklanmaya uygun olacak özellikler taşımalıdır. Ve açık ki, bu özelliklere sahip yığın örgütlenmeleri sandıklar ve dernekler tipi örgütlenmeler değil, komiteler ve milisler tipi örgütlenmelerdir. Yine genel bir ayaklanma, safi bir eylem için hiç kuşkusuz devrimci şiddet çok ya uygulanmalıdır. O halde, yığımlara önerdiğimiz mücadele biçimlerini açıklanmış devrimci şiddet olacaktır. Çünkü, ancak üç savagı silahla mücadele etmiş içinden geçerek çalkılaşacak savaş grupları yarı devrimci ordunun balıklarını oluşturabilirler. Ve bu illegal işçi ve emekçi komiteleri ve milisleri bugünden örgütlenmezse, yığınların örgütlenmeye ve siyasi eğitimde esas aşkıllık barmıza veremezse, "devrimin koşulları vardı" gibi sözler rastgele söylenmiş ve sövünmenin göstergesi karalamaktan başka bir anlık ifade etmeyen sözler olacak olacaktır.

Bu soru geçmişten, günümüzde bazı siyasetler tarafından moda bir kavram gibi her yerde kullanılan mesruluk uyarısında demek geliyor. Kullanılmasına göre, bu kavram, devlet nezdinde değil, halk nezdinde mesruluğu da da ediyor. Biz onların söylediği gibi kabul edilm. Ne demektir, halk nezdinde mesru olmak? Bir eylem ya da örgüt biçimi önemsizden önce, ilk iş olarak, halk nezdinde mesru olup olmadığına bakılıyor ve ondan sonra karar veriliyor. Sanız bu, halk tarafından benimsenmek veya benimsenmemek şeklinde bir ayırımı ifade etmiyor. Halkın benimsediği şeyler, mesru, benimsenmedikleri ise gayri mesru... Belki ki burada, halkı etkileyip etkilememek meselesi kastediliyor. Halk bazı mücadele araç ve yöntemlerini sempatiyle yoldayıyor, bazılarından uzaklıyor. O halde, halkı etkilememek, ona sempati çekmemek, benimsenmediği mücadele araç ve yöntemlerini ona önermek gerekiyor. İşte bazı siyasetlerin karardığı bu şekilde karşımıza çıkıyor. Böyle bir manevra değişikliğine nereden başla-

yorajın insan geliyor. Bir yine de, fazla da tında durmadan bir-iki kereye değinip geçelim. Birincisi, "halkın" dediğimiz yığın homojen bir yığın mı, bunun için ya da geri unsurları yok mu? Yani, onerlen bir eylem biçimine halkın her kesini aynı tavırla gösteriyor? Bir söyleyelim. Hayır. Örneğin, polisler açlık kitlesel çatışmalara girerek halkın tüm kesimlerine göre olabilecek en mesru şeyleri, örneğin, yandan geniş yığınlar için hâlen ücretleri olabilecektir. (Ve muhtemelen, daha uzun süre ücretli olarak kalacaktır.) Bu durumda, halkı polise açık ve sert çatışmalara sokarak eylem biçimlerini halk nezdinde mesru mu, yoksa gayri mesru mu görmek lazım? Bize kalırsa, polise üretilen, halkın tüm kesimlerine dayanarak gerekir, ama "halk nezdinde mesruluk" kavramı bu durumda işe yaramıyor. Bu başka şey de gel. Yığınları, bir eylem ya da örgüt biçimini önermemiz için, öncelikle, yığınların bu tutarı benimsenmiş olacak gerekmesek, burada yapılan iş emelilik değil, yığınların kendiliğinden bilinceye itap etmelidir. Yığınların bir mücadele araç veya yöntemini benimsenmiş benimsenmeyeceği, ya da ona hazır olup olmadığı nasıl anlaşılır? Eğer yığınların siyasi bilinçlerini, savagı kapasitelerini geliştirecek ve onları bugün olduğundan çok daha ileriye taşıyacak, değerlendirilmeye gereken şey, yığınların hâlen nasıl yaptığı ile ilgili olacaktır, önemli olan, bu hareketin gelişme yönüdür. Yeni mesele, yığınların ne yapmak zorunda olduğudur. Yığınlar, mücadelelerini yükseltmek için neler yapacak zorundayla mücadeleleri kendisi onları buna hazırlar, mücadele yığınları bu şekilde eğilir. Yoksa, hiç bir halk doğuştan kalıncı ya da gözyük değildir. Daha bir kaç ay önce emekçiler için kanun savaşı denir alçaklıklar. Anıvutluk Halkın bugün, emelilik silah ayaklanmasında, emekçi olan zorunlulardır. Biri Halunun ya da Türkiye işçileri ve emekçilerinin korkak olduğunu kim söyleyebilir? Bugün eylem yığınları emelilik cesaret değil, bilinç akışıdır. Yeni gelecekte ayaklanmak olarak değil her türlü örgütünü gösteren yığınlar ne yapmaları ve asıl önemli nasıl yapmaları gerektiğini biliyorlar. Bu düzeni yıkıyor, ama nasıl? Yığınların sorunu ve öncülüğü de aydınlatması, hiçbir kafa karışıklığına yol açmayacak şekilde yığınları kavramaya gereken sorun budur. Bimeldir ki yığınlar devrimci eyleme geçmek için iktidarda bir durum duyuyorlar. Şiddet, tüm toplumu sarmıştır. Onun propagandası ve reklama rağmen elektrik duğmesine baskı işini sınırlamayı lüzumsuz bulan yığınlar, en küçük bir kavimci polise jandarmaya çatışmaya girişiyorlar. Faşist burjuva devlet "Toplumsal cinnet" dediği şey içinde bu şiddet tutkusunun yaygınlaşmasıdır. Ve burjuvazinin bu gelişmelerden korkması, panikle kapılması anlaşılır bir şeydir. Toplumdaki şiddet eğilimi geçektir ve doğaldır. İşçilerin doğasına uygundur bu. Buna devrimci

bir örnek kazandırmak, anlaşılabilir bir hedefler belirlemek devrimci öncülüğün görevidir. Burjuva devlet, tam bir suç örgütü olduğu halde kendisini en mesru olarak ilan ediyor, örneğin, polis biricim, hatta mafya toplumu nezdinde megalaplanmaya çalışıyor, ama bizim solcularımız kendi illegal örgütlenmelerini ya da milisleri, gerilla gruplarını, "halk nezdinde mesru" görüyorlar olarak ki, dernekler, meclisler vb. oluşturuyorlar. Böyle bir megalaplanma bir kompleks ifadesidir. Bu ne için ki gerektir. Bu, kendine güvenilmez, burjuvazinin "bir avuç terörist" propagandasının da etkisinde olarak, bir türlü kafesleşmemenin getirdiği devrimci rahatsızlığın sonucudur. Halkın çürümeye, sönmeye ve katlanırdında bir şey veremeye olan devlet kendi megalaplanma her yerde bangır bangır bağırırken, solcularımız megalaplanma arayışına giriyorlar... Bu gerçek bir trajedidir. Yığınların devrimci arayışına güvenli şiddet böyle yapılmaz. Önemli Önce "halk nezdinde mesru" bir eylem değil midir? Ya da intihar saldırıları, halkın, yoksa devrimci mi olacaktır? Bu ülkede silahlı mücadeleleri başlatılan olan Denizler ve Mahirler den daha mesru devrimci önderler olmuş mudur? Halk devrimci eyleme sadece sempati değil, aynı zamanda itak da duyuyor ve hâlen tüm kesimleri zaten uzun süredir devrimci eylemler sürecinin etkisinden yavaşça içinde çalkılaşiyor.

Devrim kilitlerini emelilik olarak, kuşkusuz, ama kilitler devrimci güle emelilik alınmaz. Devrim sürecine korkuları, kaygıları, işi lükse birlikte kilitler. Devrimci mücadele önemi için, korku ve kaygıların yanılmak, geri lükse alınmaz, sollar. Devrimci öncül yığınları emelilik bu sureti ile emelilik hedef alınmaz. Devrimin tek kilitmiş yolu olduğuna, ancak zorlu ve baskılar taşıyan bir eylem olduğuna yığınları kavramak gerekir. Yığınları, gözyük eylemlere geçmeye ve baskılar ödemeye özetlemek, onları her şeyden devrimci davaya uğruna ortaya koymaya hazırlamak gerekir. Bir devrim sürecinde yığınların siyasi eğitimini veremeye imkanımız bu. Ve yığınları böyle bir eğitim-kavim savagı sadece bilinç olarak ya da asil-terim olarak değil, ama aynı zamanda ruh hali olarak da hazırlayamazsak, devrimci bir bir şey öğretiliyoruz demektir.

DEVİRİM SOMUT BİR HEDEFTİR

İç savaş kavramı, siyasetler devrimci de somut bir hedef olarak gösteriyor, gösteremiyorlar. Yığınların önüne konacak somut hedefler denince akıllarına "Genel Çıvı'dan "Demokratik Anayasa"dan vb. başka bir şey geliyor. Yüces, halk yığınları bir "Demokratik Anayasa" talebinden ötürü, ama bir devrim hedefinin doğrudan doğruya ölenine konulmasından önceki işi mi düşünüyor? Oysa bu gün, açık, yoksulluk, işsizlik, faşist saldırılar, ulusal baskılar vs. yığınlar için ne denli

BURJUVA KÜLTÜRLE BURJUVAZİYE KARŞI SAVAŞ KAZANILAMAZ -III-

Proleter savaşı kişiliğin üzü kolektivistir. Yani kolektivist; temel yaşam biçimi olarak proleter savaşı kişiliğin tüm davranışlarında kendini açığa vurur. Buradan da anlaşılıyor ki, konu, kase bir yazıda doyurucu olarak ele alınamayacak denli kapsamlıdır. Dergimizin önceki sayısında "Savaşçı Kişilik" başlıklı yazıda, kolektivistin proleter savaşı kişilik için önemini, savaşçı yaşamla kolektivistin kendisini nasıl zorunlu kıldığını göstermeye çalışmışlık. Bundan sonra da, savaş kültürünü ele alacağız her adımda (disiplinde, moral değerlerde, yaşam anlayışında vb.) kolektivistin, farklı yönleriyle tekrar tekrar açıklanamak durumunda kalacağız. O halde, bu yazının görevi; simülük, bu konuyu olabildiğince kısa ve derli toplu olarak işlemekten ibaret olacaktır.

Kolektivistin, toplum ile toplumu oluşturan toplumsal grupların ve tek tek bireylerin uyumunu ifade eder. Toplum ile birey arasındaki ilişki sorunu çağlar boyunca filozofların ve çeşitli tarihsel süreçlerin ideolojilerinin ilgilile üzerinde durdukları bir konu olmuştur. Buna rağmen, bu ilişki, maddi üretim ilişkilerinden ayrı, bu ilişkileri temel almayan bir yaklaşıma ve yanlış bir "insan" tanımına dayanmaktadır için sorun Marx'a kadar doğru bir tarzda ortaya konamamıştır. İnsanın yaşam faaliyetini, toplumsal değil de doğal yönleriyle ele alan, onun tüm davranışlarını fiziksel bireysellik vb. doğal yapısına dayandıran düşünceler, buradan hareketle, bireyin toplumsal ilişkilerini somutun egemen sınıfların egemenliğini dolaylı yoldan üretir sonuç ile eden "mülk sahibi olma legüdü", "biriktirme legüdü", "bencillik", "saldırganlık" ve hatta "öldürme legüdü" vb. olgularla açıklanmaya çalışılmışlardır. Ve anlaşılacağı üzere, insan doğasına ilişkin böylece yaklaşımlar "oklar ve cisimler arasındaki zihinsel ve ahlaki eşitsizlik" üzerine demagoglere temel oluşturmaktadır. Bundan dolayıdır ki, günümüzde, emperyalizmin ideolojileri, sömürgecilik, yağmacı savaşları, ulusların boyunduruk altında tutulmasına, kadın cisminin ezilmesi vb. "hakkı" gösterilemek için bu antropolojik ve biyolojik gerekçeleri yaygın bir şekilde kullanılmaktadır.

Gerçekten, doğanın bir ürünü olduğu yönüyle, insanın "doğal" bir yanı vardır. Ve yine bu doğal yanın insan yaşamındaki etkileri de bilinen bir şeydir. Ancak, insanın ya-

şam faaliyetinin bir ürünü (ve esasını), onun bu doğal özünün dışavurumuna indirgemek kesinlikle yanlıştır. Çünkü insan, doğadan çıktığı biçimiyle kalmamış tüm diğer doğal varlıklardan farklı olarak süzülmiştir. Hayvan sürüleri ile insan toplumu arasındaki fark, bize, insanın özünün nerede aranması gerektiğini gösterir. Bu özü Marx şu şekilde ifade etmiştir: "İnsanın özü, tek tek her bireyde varolan bir soyutlama değildir. Gerçekten, insanın özü, toplumsal ilişkilerin bütünüdür."

BİREYLE TOPLUM ARASINDA UZLAŞMAZ ÇATIŞMA MI? YOKSA BİREYLE TOPLUMUN UYUMLU BÜTÜNLÜĞÜ MÜ?

İnsan toplumsal bir varlık olarak değil de, doğadan çıktığı biçimiyle ele alan düşüncüler, bireyle toplum arasındaki ilişkilere de tarihsel açıdan yaklaşmışlardır. Onlar (ve bugün de burjuva ideologları içinde yaşamakta oldukları toplama bakarak, bireyle toplum arasındaki çatışmayı görmüşler, ama verimli toplumsal ekonomik sistemi sonsuz kedar değişmez olarak kabul ettikleri için de, bireyle toplum arasındaki çatışmayı mutlaklaşmışlar, uzlaşmaz karşılık düzeyinde ele almışlardır.

Beki bir Latin atasözü şöyle der: "Homo homini lupus est - İnsan insanın kurdur." Bireyle toplum arasındaki ilişkinin uzlaşmaz karşılık düzeyinde ve mutlak bir ölçü olarak ele alınmasının çarpıcı bir ifadesidir bu. Ve bu anlayış, günümüz burjuva toplumları için de egemen olan anlayıştır. Bu anlayışta, birey, topluma karşı ele alınmıştır; bireysel çıkarlarla, toplumsal çıkarlar karşı karşıya konmuş, bireyin, kendi bireysel çıkarlarına toplumsal çıkarlardan üstün görmesi, kendini topluma dayatması ve çevresindekileri ezerek üstü, daima üstü çıkmaya çalışması doğallaştırılmış ve mutlaklaştırılmıştır. Oysa, gerçekten bireyle toplum arasındaki bu çatışma ne doğal ve ne de mutlaktır.

Gerçekten; insan, doğanın bir ürünü (ama artık doğal yönleriyle sınırlanamayacak bir türünü) olarak ortaya çıkışından itibaren, doğaya karşı bir savaşın içinde gelişmiştir. Bu savaşın, insanın doğaya egemen olması yönünde gelişen bir süreçtir. Ve bu savaşında birey, içinde yaşadığı toplulukla uyum içinde gelişmiştir. Bu uyum, bireysel çıkarların

topluluk çıkarlarıyla ortaklığı temelinde gerçekleşen bir uyumdur. Bireysel çıkarlarla, topluluk çıkarlarının örtaklığının koşulu nedir? İşte bu noktada karşımıza, toplumların tarihinin özel olgusu çıkarlar; Maddi malların üretimi ve yeniden üretimi süreci... Tarihin temel devindirici gücü olan maddi malların üretimi olgusundaki çıkar ortaklığı, bireyle toplum arasındaki uyumun da koşuludur. Ya da şöyle söyleyelim: Maddi malların üretim biçimi toplumun tüm bireylerinin ortak çıkarlarını ifade ettiği ölçüde toplumdaki uyumu oluşturan çalışma grupları ve tek tek bireyler arasında gerçek bir uyum olanaklı (ve hatta toplumsal emeğin gerçekleşmesi için zorunlu) hale gelir. Ve tersinden, maddi malların üretim biçimi toplumu oluşturan bireylerin ortak çıkarlarını ifade etmiyorsa, bu durumda, toplumla o toplumu oluşturan tek tek bireyler arasında bir uyumun koşulları yok demektir.

Peki, maddi malların üretim biçiminin toplum nüfusunun ortak çıkarlarını ifade etmesi için nasıl bir mülkiyet biçimi gerekir? Tarihsel materyalizm diyor ki; toplumsal hilling biçimlerini belirleyen etmen, toplumsal varlık biçimleridir. Üretim sürecindeki bireyler arasındaki ekonomik ilişkiler, tüm toplumsal ilişkilerin motor gücüdür. Ve üretim sürecindeki bireylerin karşılıklı ilişkilerini ifade eden üretim ilişkilerinin esasını, bu insanların üretim araçlarıyla birlikte ilişkilerini ifade eden mülkiyet ilişkileri oluşturur. Peki, toplumsal bir ölçü olarak kolektivistin ya da aynı anlamda gelmek üzere toplum ile birey arasındaki uyumun dayanacağı nasıl bir mülkiyet ilişkisi? Hiç konuşulmaz, bu, kolektivist mülkiyettir. Ancak üretim araçlarının ortak mülkiyetinin egemen olduğu bir toplumda kolektivist toplumsal bir ülke olarak uygulanabilir. Ancak tüm toplumsal yaşamın temel devindirici gücü olan maddi malların üretimini üretim araçlarının ortak mülkiyetine dayandığı koşullarda tüm toplum nüfusunun ortak çıkarlarından söz edilebilir. İşte bu ortak toplumsal çıkarlar, toplumu oluşturan tüm bireyler arasındaki uyumun koşulu olur.

Ve tersine, ne zaman ki, üretim araçlarının özel mülkiyeti ortaya çıkıp toplum nüfusu sınıflara bölünmüştür, bireysel çıkarlarla toplumsal çıkarlar arasındaki ortaklık bozulmuş, bireyle toplum arasındaki uyumun yerini çatışma, kolektivistin yerini bireycilik

almaztır. Oyleyse, üretim araçlarının özel mülkiyeti gibi bireycilik de tarihseldir.

Üretim araçlarının özel mülkiyetinin ortaya çıkışı ve bu temelde toplumun çıkarları birliğine karşı sınıflara bölünüşünün sonucu olarak ortaya çıkan bireycilik, bireysel çıkarların toplumsal çıkarlara karşı ele alınmasıdır. Bireycilikte birey topluma karşı savaş içindedir ve burjuva ideoloğlarınca "yaşam mücadelesi" olarak ifade edilirler; bu savaşta bireyin ödevi çevresindekileri ezererek hata çıkarmak, kendi bireysel çıkarlarını tüm topluma rağmen gerçekleştirmektir.

İnsan faaliyetini "mülk sahibi olma içgüdüsel", "biriktirme içgüdüsel", "bençillik", "valdirganlık", "öldürme içgüdüsel" gibi sıvayarla açıklamaya çalışan sömürücü sınıfların ideoloğlarına göre, bireycilik "değışmez insan tabiatının" özüdür. Bu metafizik ve bir o kadar da sapkın görüş sahiplerine göre insan tabiatı "değışmez"dir, ve bu "değışmez"liğin ösünde bireycilik vardır. Oysa insanlık, binlerce yıllık tarihini üretim ve tüketim mallarının özel mülkiyetinin elmadığı komünal toplumda, her türlü bireysel, basell uygulamın ususunda yaşamıştır. Yani, bireycilik, sömürücü sınıf ideoloğlarının iddia ettikleri gibi "değışmez insan tabiatının" ten anlamaz. İnsan tabiatı, insanın içinde yaşadığı toplumsal-ekonomik sistemin koşullandırmasıyla sürekli değışir. Ama ille de insanın özünde varolanı aramak gerekliyorsa, bunun, bireycilik değil, kolektivism olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Çünkü, özel mülkiyet ortaya çıkmadan yaşamın insanlık tarihini binlerce yıllık dönemimde kolektivism en doğal toplumsal ilke durumundadır. İnsan doğasında (tabiatında) varolan kolektivismdir. Bireycilik, insan doğasının özel mülkiyet temelde sakatlanmasıdır ve insanlık tarihi için geçel bir evredir.

İnsan doğasında neyin var olduğunu görmem çok basit ve eğlenel bir yoldu olarak bebeklerle gözlemlenmesini önerebiliriz. Hangi bebek doğuştan bireycidir? Ama ne zaman ki, çevresinde yaşarsanlara (ve de ailesinin telkinlerine) bakarak ayımsızın başkasıyla paylaşmayı vñ. öğrenir, o zaman bireysel özellikler edinmiş olur. Yani bireycilik, tek tek bebekler için olduğu gibi, genel olarak insanlık için de sınırdan edinilen bir özelliktir. Ve eğer, toplumsal mülkiyetin egeven olduğu, tüm toplum için ortak toplumsal amaçların geçerli olduğu bir toplumda yaşamayorsanız, bireycilik gibi bir özellik hiçbir zaman ortaya çıkmazaktır.

Gerçekten bireycilik; bireyseli kolektifin karşısına koyan, kişisel çıkarları toplumsal çıkarlara üstün tutan bir toplumsal bilinç biçimi olarak, özel mülkiyetin ve dolayısıyla si-

raların ortaya çıkışıyla doğmuştur. Ve yine aynı kesitlikle, özel mülkiyetin ve dolayısıyla sınıfların ortadan kaldırılmasıyla birlikte tarihe karışacaktır. Bundandır ki, bireycilik, insan tarihi için geçel bir olgudur; aslında, doğal ve kalıcı olan toplumsal bilinç biçimi ise kolektivismdir.

BİREY VE TOPLUM ARASINDAKİ İLİŞKİ SORUNUNUN ÇÖZÜMÜ

Bu soruna önerilen çözümler, sorunun nasıl kurulduğuna bağlıdır.

Bireyle toplum arasındaki ilişkiyi uzlaşmaz karşıtlık olarak ele alan burjuva ideoloğları, sorunun çözümünü de karşı taraftardan birini, değitirici aleyhine savınarak; karşıtından birini mülk haklarıken, değitiriciyi yok sayarak ele almışlardır. Ulaşılan bu iki "çözüm önerisi"nden biri, her türlü kişisel istemi mülkleştirenken, değitirici ise, her türlü kişisel istemi yok saymaktadır.

Bir burjuva görüşüne göre, bireyin toplumdan tamamen "özgür" olmasını isteyenler, bireysel haklar ve istemler sınırsız olarak kabul ediliyor öken, bir başka burjuva görüşüne göre de her türlü özgürlük ve hak istemine karşı çıkılmaktadır. İlk bakışta birbirinden ayrı ve bundan dolayı da taban tabana zıtmiş gibi görünen bu iki yaklaşıma, şu aynı noktada buluşurlar: *Bireyle toplum arasındaki uzlaşmaz karşıtlık*. Ayırdıkların nokta, bu uzlaşmaz karşıtlığın doğru çözümü olarak, birisinin, anarşizme kadar varan sınırsız bireysel özgürlük, değitirici ise, faşizme varan her türlü örgütlü toplum önüne, egevenlerin örgütlü gücü olan devlet olarak anlamak noktasına tasarımdan en aklı basık altına düşmesini istemektedir. Her iki gö-

rüş de, sonuçta, bireyle toplumun gerçek bir uyuma kavuşturulacakları bir geleceği düşünmüyor; toplumla, toplumu oluşturan toplumsal gruplar ve tek tek bireyler arasındaki gelişimden sorumsuz değim süresine öngörmüyor. Her iki görüş de "insan insanın kardeşidir" anlayışının gelecekte de egevenin ulaşacağı basitlikle "genişletilmiş kardeşlik"ten "her koyun kendi başından çıkar" vñ. vavazlar veriyor. Yani kısacası bu yaklaşımlar, işçi sınıfının, emekçi yığınların ve ezilen halkların aleyhine sertmeye kesimlerinin çıkarılmasını hizmet ediyor.

Oysa marksizm-leninizizm, birey ile toplum arasındaki ilişki sorunuyla tarihin materyalist yorumuyla yaklaşıyor ve bu sorunun çözümünü de devrimci tarafta koyuyor.

Birey ile toplum arasındaki gelişim insanlık tarihinde geçel bir olgu olduğunu ve bu gelişimin üretim araçlarının özel mülkiyeti temelde toplumun karşı sınıflara bölünmesinin sonucu olduğunu söylemişiz. Üretim araçlarının özel mülkiyetinin hakim sürdüğü bir toplum, ancak üretim araçlarının mülkiyetini elinde bulunduran azınlığın, bu mülkiyetten yoksun olan çoğunluğu basık altında tutmasıyla gelişmesini sürdürebilir. Toplumla birey arasındaki ilişkimiz ösünde, mülk sahiplerinin mülkleri basık ve hoyundurak altında tutması, sömürmezi vardır. Çözümleri birbirine karşı bu toplumsal sınıfların ortadan kalkmasıyla, birey ve toplum arasındaki ilişki sorunu da çözülebilir. Ve gerçekte tarihsel gelişim bu yöndedir; tarihin son mülksüz sınıf olan proletaryaya, tarihin son özel mülk sahibi sınıf olan burjuvaziyi mülksüzleştirerek ve üretim araçlarının toplumsal mülkiyeti temeline, tüm toplum aleyhine ortak çıkarlarına dayanarak toplumsal uyumun geçerli olduğu sosyalist toplumu kuracaktır.

KOLEKTİVİZM, SOSYALİST TOPLUMUN YAŞAM İLKESİDİR

Kapitalizmin yıkılıp, sosyalizmin kurulmasıyla kolektivism, tüm toplum için genel bir ilke haline geleceğiyle başlar. Sosyalist toplum örgütlenmesinde, üretimde, paylaşımında, sosyalizmi kurmada, kısacası sosyalist yaşamın her alanında ve komünizme doğru atılan her adımda kolektivismin güçlü izlerini görmek mümkündür. Bu ilke, toplumsal ekonomik temelini üretim araçlarının toplumsal mülkiyetinde ve sınıfların ortadan kaldırılmasında bulur. Üretim araçları, zaman özel mülkiyetinin ortadan kaldırılmasıyla birlikte, burjuva eşitliğini yerini sosyalist eşitlik alır. Toplumun her kesimine patron ve değitirici kesiminin ise ücretli köle ol-

KOLEKTİF BİR BÜTÜN OLARAK
SOSYALİST TOPLUMUN AMAÇI
İNSANI TÜM YÖNLERİYLE
GELİŞTİRMEK BUNUN İÇİN GEREKLİ
TÜM KOŞULLARI HAZIRLAMAK
VE SOSYALİST İNSANIN
TÜM İHTİYAÇLARININ
AZAMI ÖLÇÜDE KARMINI
ÖRGÜTLEMektir
İŞTİRAKİ ORTAK
TOPLUMSAL AMAÇLAR
SOSYALİST TOPLUMU OLUŞTURAN
TEK TEK TÜM BİREYLERİN
ÇIKARLARIYLA UYUM KURULMASI
BİREYLE TOPLUM ARASINDAKİ
ÇATIŞMA, İKİNLİ
UYUMSUZLUĞUN KAYMASI,
UYUMSULUĞUN GELİŞMEYE
BİNA KİMLİKTİR ARTIK

rak bilinmezlik durumuna son verilmiş, böylece üretimin artırılması ve üretimden pay alma noktasında burjuva anlayışında değil, ama sosyalist anlamında eşit koşullar yaratılmıştır. Bireylerin ya da toplumsal grupların hehmini somurmediği bu toplumda, artık, tüm toplum nüfusu için ortak toplumsal çıkarlar ve ortak toplumsal amaçlar olanaklı hale gelir. Kolektif bir bütün olarak sosyalist toplumun amacı: insanı tüm yönleriyle geliştirmek, özgürleştirmek, bunun için gerekli tüm koşulları hazırlamak ve sosyalist insanın tüm ihtiyaçlarının azami ölçülerde tatminiını sağlamak. İşte bu ortak toplumsal amaçlar, sosyalist toplumun oluştuğunu tek tek tüm bireylerin çıkarlarıyla uyum içinde dir. Bireyle toplum arasındaki çatlama, yerini, uyumlu yskınlaşmaya, uyumlu gelişmeye bırakmıştır artık.

Kolektivizm, bireyle kolektifin karşılıklı sorumluluğunu gerektirir. Sosyalist toplumun, nüfusunun her bireyi karşındaki sorumluluğuna yükünde iğret erdir. Bireylerin de sosyalist topluma karşı sorumlulukları vardır. Bu sorumlulukları kısaca şu şekilde sıralayabiliriz: Yoldaşça paylaşma, yoldaşça dayanışma, kişisel çıkarların kolektif çıkarlara bilinel ve gönüllü olarak bağmlaştırılması, daha doğrusu kişisel çıkarların toplumsal çıkarlar içinde eritilmesi, toplumsal görevlerin yerine getirilmesinde duyarlı ve uyumlu davranma, sosyalist topluma karşı sorumluluk bilinci, kolektif kararlara uyuma vb. Dikkat edilirse, burada ifade edilen yükümlülüklerin "Savaşçı Kişilik" konusunda, savaşın partisine karşı yükümlülükleriyle benzer olduğu görülecektir. Gerçekten de, sosyalist toplum nüfusu sosyalizmi salıplandırmadan, geniş işçi ve emekçi kitleler ortak toplumsal amaçlar uğruna zorlu bir savaş yürütmeden, sosyalizmin hedeflerini kendi bireysel hedefleri haline getirmeden sosyalizmin kurulması ve komünizme doğru geliştilmesi olanaklı olmayacaktır.

Toplum ve bireyin karşılıklı hak ve ödevlerine dayanan kolektivizme yaratılmak istenen, toplum ile birey arasında sağlıklı, uyumlu bir yakınlama, hatta daha tam bir ifadeyle birleşmedir. Oysa burjuva ideolojilerinin göre kolektivizm bireyin yok edilmesi, öldürülmesi olarak ifade edilir; çarpıtır. *Revizyonizm* 21/1 2-54/ 14.

KOLEKTİVİZM

BİREYİN YOK EDİLMESİ MİDİR?

Bireyin toplum karşısında "özgür", toplumdun "bağımsız" olması gerektiğini vaaz eden burjuva ideolojiler, kolektivizmin bireyi topluma içinde eriterek "kişisizleştirildiğini", "bireyi yok ettiğini" iddia ederek kolektivizme saldırılmaktadırlar. Şimdi bu bur-

KAPİTALİST TOPLUMUN
YIKILMASI İÇİN MÜCADELE EDEN
PROLETARYA PARTİSİ
KOLEKTİF YAŞAM VE MÜCADELE
BİÇİMİNİ GÜÇLÜ BİR ŞEKİLDE
PRATİKTE GEÇİRDİĞİNDE
YIKILMAZ OLUR.
İSTİKLAL AMACI, İLKELERİ VE
DAYANINDIĞI SÖNME İYERARİYLE
PARTİDE KOLEKTİF MÜCADELE
VE YAŞAMIN GÜÇLÜ ZEMİNİ VARDIR.
ÇÜNKÜ PROLETARYA PARTİSİNİN
AMACI BİRLİKTİR
HERHANGİ BİR AMAC BİRLİĞİ
DEĞİLDİR.
BURADA BİRLEŞİLEN
ORTAK AMAC
KOLEKTİVİZMİ TÜM İNSANLARA
EGEMEN KILMAKTIR.
PROLETARYA PARTİSİNİN AMACI
ÖZÜNDE, KOLEKTİVİZMİN ÖZÜNDEKİ
ENTEMEL ENGEL OLAN
ÜRETİM ARAÇLARININ
ÖZEL MÜLKİYETİNİ
KALDIRMAKTIR.

juva "özgür-tük" kavramını ele almanın zamanı. Ne demektir bireyin toplum karşısında "özgür" ya da ondan "bağımsız" olman? Herkes toplumsal bir varlıktır. Burjuva ideolojiler eğer birey derken usuz bir adada yaşayan Robinson masalları kahrataşını karaduyarlarsa (ki onun bile bir Cuma'ı vardı) birey nasıl toplumdun "bağımsız" olur? Açık tur ki, burada çok bayağı bir çarpıtma vardır. Burjuva ideolojilerinin amacı; emekçilerin aklarına yoluyla somurucu egemenlerince hizmet etmektir. Gerçek durum şudur. Kapitalist sistemin her yönüyle çürümüş, yavaştaştır. Burjuvaların çıkarlarını ifade eden bu ekonomik-toplumsal sistemin işçi sınıfı ve emekçi yığınlarına reva güdüğü yaşama, sefalet düzeyinde bir yaşamdır. Halyle, hiçbir emekçi böyle bir yaşamdan memnun olmayacak, yaşamını değiştirmek isteyecektir; sömürülmemek, baskılarla ezilmemek, algılanmamak bütün emekçilerin ortak dilemidir. Ama onlar, eğer bu ortak dilemlerine, yine ortak bir mücadeleyle kavuşmaya çalışırlarsa, o zaman burjuvaların sonu çok yakındır. Bunu çok iyi bilen sermaye kesimleri, işçi sınıfı ve emekçi yığınların toplumsal kurtuluşunu engelleyebilmek için "bireysel kurtuluş" demagogisini ortaya atarlar. İşte bu "bireysel kurtuluş" demagogisi bireysizliğin sloganıdır. Bu "geminin hortulan kaptan" anlayışına göre birey için kurtuluşun yolu, topluma çabışması, kendi çıkarlarını her şeyin önüne koyması ve çevresindeki-

leri peşmesleyerek, emek ve onların üzerine basarak yükselmesidir. Oysa, gerçekte, emekçilerin çıkarları bu düzenin yıkılmasında ortakları. İşçi sınıfı ve emekçi yığınların kurtuluşu ancak birlikte gerçekleştirebilir. Toplumsal kurtuluşun adresi sosyalizmdir. Ve buna ancak işçi sınıfı ve emekçi yığınların mücadele birliği yoluyla varılır.

Çürümüş ve bir bataklık haline gelmiş kapitalist toplum içinde "kurtuluşun" bir bireysel ada yaratmak fikrini burjuva ideolojisi ifade eden bir demagogi olduğunu görmüş olduk. Ancak, bilmiyoruz ki, bu burjuva giriş sadece burjuvalara faydalıdır. Küçük burjuvazi de, özel mülkiyetle olan bağından ayrılmıyordur ve bu bireysizlik küçük burjuva sosyal akınlarda kendini gösterir. Buna en tipik örnek anarşizmdir. Anarşizmde her şeyin önünde "ben" ögüsü vardır ve anarşi bu "ben"u topluma seçtiği seçer. Özgürleştirmek, bireyin davranışlarının hiçbir şekilde sınırlandırılmaması olarak ifade edilir. Her türlü sınırlama otorite olarak görülen otorite tanımama, otorite olarak görülen her şeyle çatışma bundandır. Bu seçmiş küçük burjuva insanın günümüzde sosyal yaşamındaki etkisizliği dolayısıyla çok fazla üzerinde durmaya gerek yok. Ama, yine günümüz sosyal-reformist anlayış içinde karşımıza çıkan "birey inisiyatif" anlayışı üzerinde durmak gerekiyor. Bunlar, "özgür", "bireysel inisiyatif" adına, otorite ve yönetim fikrlerine çarpmakla ve gerek özgürlüğünü, gerekse kendiliğindencilikini yaygınlaştırmamam istemektedirler. Bu küçük burjuva baskınlığı, gücü bireye verilen değeri gösteriyor. Vaktiyle Rusya'da "elektiröz özgür-tük" sloganına sarılanların yaptıkları gibi, burada da, bireyin özgürlüğünün önündeki engeller kaldırılıyor, birey yüceltiliyor. Oysa, gerçekte yapılan, parti bütünlüğünün bozulmasıdır. Bir parti düşünün ki, herkesin kendine nazır görüşleri mevcut, herkes, her şeyi, istediği biçimde söylüyor, istediği düşünceyi savunuyor, istemediğini, yine istediği yerde, istediği gibi değiştiriyor... Bir Parti düşünün ki, her isteyen, "bireysel inisiyatif" in geliştirilmesi adına istediği girişimlerde bulunuyor, istemediklerinde bulunmuyor... Bir kolektif düşünün ki, kolektif oluşturulan tek tek her birey bu kolektife karşı "özgür", ondan bağımsız... İşte "elektiröz özgür-tük" ya da "bireysel inisiyatif" fikrini yaratan kafaların gideceği yer. Açıkça görülmüyor ki, burada kolektivizmin bozulması, sakatlanması vardır. Bu, örgüt düşmanlığıdır, tasfiyeciliktir.

Gerçekte, örgütölüğün sınırsız davranma serbestisiyle, keyfiyetiyle, başına baskınlıkla hiçbir alakası yoktur. Özgürlük, zorunlu-

İnkılabın kavranması ve ona uygun hareket edilmesidir. İnsanın gelişimini engelleyen kapitalizmde özgürlük olmaz; çünkü biriktirici kapitalist özel mülkiyetin varlığı, zorunluluklara uygun hareket etmesinin özümlenmiş temel engeldir. Bir toplumda insanlar ağıltan kırılırken, buğdaylar despotizmde çürütülüyorsa, o toplum özgür değildir, çünkü zorunluluklara (insanın gelişimi, ihtiyaçlarına artmasını tarihsel zorunlulukları karşı bir işleyiş vardır. Böyle bir toplumda özgürlüğün kendisi değil, özgürlük mücadelesi söz konusu olur. Özgürlük mücadelesi, temelde kapitalist özel mülkiyeti ortadan kaldıracak olan mücadeledir. Bunun için tıstıyapıda burjuva devletin yıkılması, dağıtılması gerekir. Ne zaman ki, özgürlüğün özümlenmiş bu engeller temettü olur, ancak o zaman zorunluluklar dünyasından özgürlükler dünyasına, yani sosyalizme geçilmiş olur.

Özgürlük tastamam böyle anlaşılmalıdır. Yoksa, "bireysel özgürlük" gibi bir anlayış, tıpkı "bireysel hakartubuş" fikri gibi sağna bir burjuva aldatıcılığı olacaktır. Bireyin özgürleşmesinin olanaklı tek bir yolu vardır; o da toplumun özgürleşmesidir.

Kolektif çalışma biçimlerinin gelişmesi doğal olarak, bireysel çalışma biçimlerini artırır. Ama bu, bireyselliğin sınırlandırılması demek değildir. Kolektif çalışma biçimlerinin bireysel çalışma biçimlerinin aleyhine gelişmesi, bireyselliği sınırlamak bir yana, zenginleştirir. Örneğin kendi küçük tarlasını işleyen bir köylünün bireysel çalışma biçimleri ve zamanı, küçük bir modern sanayiye çalışan bir işçinin bireysel çalışma biçimlerine ve zamanına göre daha fazladır. ama bu hiç de söz konusu kıtlığın bireysel gelişmişlik ve zenginlik açısından bir içiden daha ileri olduğu anlamına gelmez.

Kolektifte sayılı birey bile güçlüdür. Kolektif içindeki bireylerin karşılıklı yardımlaşması ve dayanışmasını geliştirir. Ve bu, bireylerin güçlükler karşısında tek başlarına, yalnız ve saygı kalmalarını önler. Öte yandan, kolektivizmin bireyi geliştirip güçlendirmesi olgusu sadece burada açıklanamaz. Bireysel gelişim açısından bundan daha az önemli olmayan bir başka olgu da şudur: Kolektif çalışma, bireye, potansiyelini harekete geçirmede, güçlerini ve yeteneklerini açığa çıkarıp geliştirmede yardımcı olur. Bireysel yeteneklerin açığa çıkartılıp geliştirilmesinin en uygun ortamı, bireysel çalışma değil, kolektif çalışma ortamıdır. Yeteneklerinin gelişmesi belli amaçlara ulaşmak için gerekli imkânı gerektirir. Bunun için gerekli imkânı besleyen ve böylelikle bireyin gücünü ve yeteneklerini artıran şey, kolektif çalışma-

nın akışı içinde gelişen dayanışma ve kendini kolektif amaçlara adanmış ruhudur.

Anlaşılacağı üzere kolektivizm, burjuva ideoloğlarının iddia ettikleri gibi bireysel gelişimi sınırlandıran, özgürlüğü kısımlayan bir olgu değil, tam tersine, bireysel güçlerin ve yeteneklerin açığa çıkartılıp geliştirilmesinin en sağlıklı yoludur. Bu noktada, burjuva ideoloğlarının bir başka iddiası ya da daha doğru ifadeyle demagogist de, kolektivizmin egemen yaşam biçimi olduğu sosyalist toplumun "tek tip insan" yetiştirdiği şeklinde dir. Aynı iki yönlü demagoginin bir yansıması olarak da sosyalizm amacı için mücadele veren örgütlerin aslında yine "tek tip insan" yetiştirildiği yazan verilerdir. Güya sosyalist toplumda insanlar tornadan çıkmış gibi "tek tip" hale gelen, kapitalist toplumun bireyleri burjuva "özgürlük"lerin çözümlerinden korunulmuş faydalanmak suretiyle çok yönlü biçimde serpilip gelişmektedir! Bu demagoginin iki yüzü olduğu üzerinde uzun uzadıya durmaya daha gerek yok. Tek tip insan yaratmaya çalışan burjuvazidir; Sensesiz hizmet, biraksız çalışma, üretim alanının bir parçasına dönüştürülüş işçi, köleleşen bir ruh hali ve kendi dışındaki insanların sorunlarına duyarız, benel bir insan tipi yaratmaya çalışır. Sadece eğitim anlayışlarını ele aldığımızda dahi, sosyalist toplumun mu yoksa kapitalist toplumun mu "tek tip insan" yetiştirmeye çalıştığı kolayca anlaşılabilir. Sosyalist eğitime, pulleklik eğitim anlayış temelinde çok yönlü insan yaratmayı eğitimin başlıca hedefleri arasına koyarken, burjuva eğitim anlayışının, sermaye için gerekli gelişmiş makinanın bir parçası olabilecek işçileri, teknisyenleri ve mühendisleri tek bir ruhla, köleleşen ruhuyla sermayeye emir kulu olarak yetiştirmeye çalıştığı görülecektir. Sosyalist toplumda sıradan bir köylüyle, örneğin edebiyat üzerine derin ve zevkli sohbetlere girebiliriz, ama kapitalist toplumda, bir yazar, her gün yediği ekmeğin nasıl üretildiğine dair iki çift laf söyleyemeyecektir. Buraya kadar söylediklerimizi toparlayacak olursak; kolektivizmin, bireyin çok edilmesi olduğuna iddia edenlerin aksine, bireysel özellikler en sağlıklı biçimde kolektif içinde gelişir. Kolektivizm, üretim araçlarının özel mülkiyetinin olmadığı,

sınıfları ve sınıf egemenliğinin varlığına son verildiği ve insanın kişiliğal ve yeteneklerini tüm yönlü geliştirmek için gerekli koşulları sağlayan, amacı insanı geliştirmek, bireysel istemlerini sürekli artıran oranlarda tatmin etmek olan sosyalist toplumda genel yaşam ilkesi haline gelir.

Tüm bir toplum için kolektivizme ilkesini bu şekilde kavradıktan sonra, şimdi, kolektivizme dönüşen olan burjuva egemenliği koşulları altında kolektivizmi inceleyelim.

EN SAĞLAM KOLEKTİF PROLETARYA PARTİSİDİR

Kapitalizm koşullarında bütün bir toplum için kolektivizmden söz edilemez. Sınıflara bölünmüş hiçbir toplum kolektif bir bütün oluşturamaz. Kolektivizm, kapitalizm koşullarında ancak belli topluluklar, gruplar için söz konusu olabilir. Öncelikle şunu ifade etmek gerekiyor ki, gelişmiş bir araya gelen her insan topluluğu kolektif bir bütün oluşturamaz. Bir insan grubunu kolektif bir bütün yapan belli usgari koşullar vardır. Kolektivizmin temel kuralı, çıkar ve buradan kaynaklı amaç birliğidir.

Bunu nasıl anlamak gerekiyor? Kapitalizm koşullarında, birneçer bir futbol takımını oluşturan bireyler için belli bir çıkar birliğinden ve buradan kaynaklı amaç birliğinden söz edilebilir. Takımın başarılı olması, o takımın güçlülüklerinin ortak çıkarlarını ifade eder. Dolayısıyla, tek tek tüm futbolcular bu ortak çıkarlar doğrultusunda çalışır. Ama bu ortaklık bir yere kadardır. Öyle ki her futbolcu için kendi alacağı prim ya da transfer ücreti bu ortak çıkarlardan önce gelir. Bireysel çıkarlar, kolektif çıkarları önüne konur. Hal böyle olursa da kolektif bir futboldan söz edilemez. Oyuncular, birbirlerini takımdan kesmeye, birlikte oynamalarını pas vermemeye, golere kendi imzalarını atmaya çalışır. bireycilik kolektivizme üstün gelir. Para karşılığı oynanmayan amatör futbol için de sonuç aynıdır. Örneğin bir bakkal, baş vakitlerini amatör bir futbol takımında top koşturarak değerlendiriyor olsun. Burada belki maddi bir çıkar yoktur. Ancak, söz konusu kişi için o takım, yapılan iş, her şeyin üstünde değildir. İşin ucu gelip bakkal dükkanının işletilip işletilmesininne dayandığında, yani kişi amatör zevki yüzünden kendi işinden olma tehlikesini gördüğünde, bireysel yaşama, bireysel çıkarları ağır basacak ve o takım, o zevki terk edecektir. Yani bireysel olan, kolektif olanın üstüne konmuştur.

Daha başka örnekler vermeye gerek yok. Anlaşılıyor ki, kolektivizmin söz konusu ola-

bilmesi için bireysel çıkarlarını üstünde olma-
rı gerekir. Hiçbir bireysel madde manevi çar-
kar, birliğin burunluğun onun geçememeli-
dir. Hiçbir güç kolektif birliğin dağıtılması-
dır.

Bu nasıl olur? Üretim araçlarının özel
mülkiyetinin kaldırılması, sınıflara ve sınıf
egemenliğine son verilmesi ve buna uygun
kültürel şekillenmenin yaratılmasıdır. Ama
Peki kapitalist toplum koşullarında böyle
güçlü bir kolektif birliğin yaratılmak olanaklı
madır? Kapitalist toplumun yıkılması için
mücadele eden proletarya partisi, kolektif
yaşam ve mücadele biçimini güçlü bir şekil-
de pratiğe geçirdiğinde yıkılmaz olur. Üstün-
lük, amaç ilkesi ve dayandığı sınıf itihariy-
le partide kolektif mücadele ve yaşamın güç-
lü zemini vardır. Çünkü proletarya partisi-
nin amaç birliği herhangi bir amaç birliği de-
ğildir. Burada, birleşimin ortak amaç, kolekti-
vizmi tüm insanlığa egemen kılmaaktır. Pro-
letarya partisinin amacı, özünde, kolektiviz-
min önündeki en temel engel olan üretimi
araçlarının özel mülkiyetini kaldırmaaktır.
Bu, "benim" duygusunu ortadan kaldırıp
"bizim" duygusunu egemen kılma savaşıdır.
Ancak böyle bir amaçla sahip olduğu için-
dir ki, proletarya partisi kolektivizmi sını-
na kadar tutarlılıkla götürebilir. Ve yine an-
cak bu savaşı yürüten savaşçılar "benim"
duygusunu yeneltilirler. Çünkü, bilimsel,
hissel mülkiyetle hiçbir bağları yoktur; düzen-
li tüm bağlarını bilimsel ve gönüllü olarak
kesenlerdir. Ve ikincisi, her şeylerini daval-
arını adanmışlardır. Onun dışında hiçbir ya-
şantı, hiçbir beklentileri yoktur.

Proleter savaşçılar, kolektif özelliklerini
nasıl geliştirirler, sorununu dergininin önce-
ki sayısında "Savaşçı Kişilik" başlıklı yazı-
da ele aldığımız. Burada, kolektivizmi tüm
topluma egemen kılmak amacıyla savaş yürü-
tülen ve buna özenle edebilmeye yetenekli
tek güç olan proletarya partisinin bu özelliği-
ni, öncülük ettiği proleter sınıfın özellikleriyle
ilişkili üzerinde durulmuştur.

PROLETARYA KOLEKTİVİZMİ

İkinci komünal topluluğun özel mülkiyet
tarafından yıkılmasından sonra tarih sahne-
sinde ardarda sınıflı toplumlar boy göster-
miştir. Ve bu toplumlardan hiçbirinde ure-
tim araçlarının özel mülkiyetini kaldırmaya,
kolektivizmi tüm topluma egemen bir ilke
haline getirmeye yetenekli bir sınıf çıkma-
mıştır, ta ki proletaryaya kadar. Proletarya,
modern sanayinin ürünüdür. Modern sanayi-
nin özelliği tümüne toplumsal karakter kazan-
dırması; proleterleri aynı fabrikalarda geniş
gruplar halinde çalıştırmasıdır. İşçi, prole-
tarya kolektivizminin temeli budur. Komün-
al toplumun yıkılmasından bu yana ilk kez
özel mülkiyetin kaldırılıp toplumsal mülkiye-

tin egemen kalması olanaklı ve üretici güç-
lerin gelişmesi için zorunlu bir tek yol olarak
modern sanayinin öz geçeni olan proletarya-
nın karşısına çıkmıştır. Artık insanlığın bir
adım olan ilerleyebilmesi için kapitalist
özel mülkiyeti ve burjuva sınıfı, onun devlet
uygutuyla birlikte tarihin çöplüğüne gönder-
mek gerekmektedir. Proletaryanın tarihsel
devrimi nasyonu buradan ileri gelir. Dev-
rimci proletarya kendi yaşam biçimi olan ko-
lektif yaşamı, tüm toplumun en genel ilkesi
haline getirmeye yetenekli tek sınıftır.

Kapitalist toplumun diğer sınıf ve tabakal-
arına da bireycilik hakimdir. Örneğin her
burjuva sınıfı bireyci olmak zorundadır.
Kapitalist rekabet ve azami kâr yasalarının
işleyiş bu gerektirir. Rakiplerinin cesetle-
rine basarak yükselmeyen bir burjuva, hiç
kukusuz, rakiplerinin kendi cesetlerine bas-
arak yükselereklerinin bilincindedir. Burju-
va sınıfın ortak çıkarları yok mudur? Elbette
vardır ve en temel çıkar da kapitalist siste-
min hüküm sürmesidir. Ancak kapitalist
üretimin doğası gereği tek tek her burjuva
kapitalist sistemin çıkarlarını, kendi birey-
sel çıkarları doğrultusunda baltalamakta ku-
sar etmez. Örneğin, burjuvalar yarıdır Kır-
distan'da yatırım yapmanın gereğinden, bu-
nun Kürt Halkını düzene bağlamak için al-
ması zorunlu bir adım olduğundan vs. bahse-
der, tek tek her burjuva bu konu üzerinde
kararlı tutuklar alır. Ancak kapitalist siste-
min çıkarına olabilecek böyle bir girişim
hiç bir burjuvaya razı gelmez. Çünkü gu-
vanlık ve kârlılık sorunu vardır. Bu durum-
da her burjuva ister ki, diğer burjuvalar Kır-
distan'da yatırım yapmasın; bili ki, bu, siste-
min çıkarıdır, ama kendisi ondan uzak
durur. Bu basit örnek, burjuvazinin bireysel
çıkartarını burjuva sınıfı çıkarlarının üstün-
de tuttuğunu gösteriyor. Burjuvaların atığı
ıya da atmadığı her adım aynı bireyciliğin
kanıtı olarak ele alınabilir.

Küçük burjuvazi için de benzer durum ge-
çerlidir. Küçük özel mülkiyet olan bağlık-
ları ve burjuva olma hayalleri onların birey-
liğinin temelidir. Bireysel yaratım bireyciliği
kürükler. Komünal bakılla didiğimsen bir
bakıla ya da komün tarlayla suun kavgası ol-
mayan bir köylü nedir bulamaz. Küçük bur-
juva için kolektif yoktur. Her türlü kolekti-
vizim duygusuna yabancıdır ve örgütlülüğün
düşmanıdır.

Küçük burjuvazi için geçerli olanlar ay-
dın kesimi için de söz konusudur. Bu neden-
le, proletarya partisi safalarında yer alan kü-
çük burjuva ve aydın kökenli bireyler eski
özelliklerinden kurtulup proleter özellikleri
edinmek için proleter hareket için ciddi bir
tehdit oluşturmaktadır. Bunlar örgütsel faaliye-
ti, kolektivizmi, disiplin baltalayıcı, örgüt-
sel açıdan tasfiyeci bir rol oynarlar.

"Proleter, tek başına bir birey olarak hiç
bir şeydir. Tütün çeken, bütünü bendeniz, tüm
umut ve beklentileri örgütten, arkadaşlarıyla
birlikte istendi epimden türemiştir. Büyük
ve güçlü bir örgüte dahil olduğu zaman kendi-
sini büyük ve güçlü hisseder. Bu örgüt onun
için temel şeydir; bununla karşılaştığında
bireysellik az anlamlı vardır. Proleter, kişi-
sel ayrıcalığı ya da kişisel şan unvanından,
atadığı herhangi bir görevde tüm doğası ve
dünyasını kapsayan gönüllü bir disiplinle
görevini yaparak, diğer kitlelerin bir parçası
olarak en mükemmel bağlılığa sahiptir."

Aydınlar arasında ise tamıyla farklıdır. Ay-
dın, güç araçlarıyla değil, tartışmaya sa-
dır. Sözlüleri kişisel bilgi, kişisel yetisi, kişi-
sel inançlarıdır. Herhangi bir konuya ancak
kişisel nitelikleri yoluyla yaklaşabilir. Bu nedenle,
bireyselliği için en büyük hareket özgür-
lüğü adına bağırır bir hareket için birinci te-
mel koşul olarak görülür. Bir bütünü bağlı
bir parça olmağa güçle razı olur ve o za-
man da bunu hevesinden değil, yalnızca zo-
runluluktan yapar. Disiplinin gereğini yalnız-
ca kitleler için kabul eder, seçkin kafalar için
değil. Ve kuşkusuz kendisini de bu sınımlar
arasında sayar." (Aydın Kesimi Üzerine,
S.40-41)

Sadece aydınlarda değil, proletarya dışın-
daki tüm sınıf ve tabakalarda bireycilik ege-
mendir. Bu her şeyden önce üretim araçları-
nın mülkiyetiyle olan ilişkilerinden, üretim
de tutukları yordun, üretimi yapma biçimle-
rinden dolayı boyledir. Proletarya ise, sade-
ce birlikte üretmekle kalmaz, aynı zamanda
hakkını arayabilmeli, burjuvaziye karşı ken-
di sınıf çıkarlarını koruyabilmek için de bir-
likte mücadele etmek zorundadır. Evet,
"Proleter, tek başına bir birey olarak
hiç bir şeydir." O proleter olmayan doğası
gereği, dev bir birliktir, proleter sınıfın bir
parçasıdır. Ve bu "bütünü parçası ol-
ma" duygusu onun tüm yaşamına sirnaştır.
Öte yandan, birneğin küçük burjuva ise, tüm
dünyaya karşı tek başındır. Onun için, ken-
dini bir parçası olarak hissedebileceği her-
hangi bir birliktir. Üretimi ve bundan
kaynaklı olarak tüm yaşamı tek başındır.
bireyseldir. Doğallıkla, bireycilik onun var-
lık koşuludur, yaşamını sürdürülebilmesinin
temel ilkesidir.

KÜÇÜK BURJUVA BİREYÇİLİĞİ

Artık küçük burjuva bireyciliği basitinde
etmeli durabiliriz. Her ne söyleyelim, küçük
burjuva özellikler üzerinde durmamızdaki
amaç, proletarya partisi safalarında sürekli
bir tehlike olarak kendini gösteren küçük
burjuva sınıflara işaret etmektir. Her devri-
mci bir özelliği yanıştır ve her özelliğin sınıf-
esil kökleri vardır. Proletarya safalarında pro-
letaryanın devrim mücadelesine, savaşına ge-

**SAVAŞ KÜLTÜRÜNDE
KOLEKTİVİZM, PARTİ RÜHURU,
PARTİ SEVGİSİDİR.
HER SAVAŞÇININ KENDİSİNİ
PARTİ VE DEVRİM DAVASINA ADANMASI,
PARTİ VE DEVRİMİN ÇIKARLARINA
KİLİTLİMESİDİR.**

reaklerine uymayan davranış biçimlerini ortaya çıkıyorsa, bu davranış biçimlerinin alışkanlıkları kökeni küçük burjuva sınıfın karakteristik özelliklerinde aramamız gerekir. Şimdi bu özellikler üzerinde duralım.

Daha önceki bir yazımızda, küçük burjuvazinin tarihsel talihsizliğinin, hırsız savundukları kapitalist sistem tarafından mülksüzleştirilmeleri sebebiyle işret etmişliğit. Esasında bu trajik durum, küçük burjuvazinin tüm temel karakteristik özelliklerini gözünlememiz için ışık tutmaya yeterlidir. Ancak biz burada küçük burjuvazinin tüm karakteristik özelliklerine temel teşkil eden bireysellik üzerinde değil (bunları ileride ayrı gördükçe işret edeceğiz) tüm karakteristik özelliklerine temel teşkil eden bireyselliği üzerinde duracağız.

Küçük burjuva;

- Yaşam kavgasını tüm dünyaya karşı tek başına verir. O yalnız adamdır. Sık sık yalnızlık hissetir kapılır. Bunun doğal bir sonucu olarak öli beklentisi ortaya çıkar. İlgiye, sefakata, coşmaya açtır.

Kendi bireysel çıkarlarını tüm topluma karşı gerçekleştirme uğraşığındadır. Doğallikle, kendi çıkarlarını tüm topluma karşı koruma durumundadır. Sürekli savunma pozisyonundadır. Kalaylıkla, her türlü hareketi kendine yönelik bir saldırı olarak algılayabilir. Hiç alakası yoksa bile o, kurgu yapılmaya meyilli olduğundan, herhangi bir olayla kendi arasında bir bağlantı kurar ve detektif tizliğiyle saldırıyı tespit eder. Hep mağdur durumundadır; bu saldırıları hiç hak etmediğini düşünür.

- Kendi küçük dünyası dışında bir dünya bulunmadığından, dünya onun için vardır. Hiç kuşku duymaz ki, onun bir dünya anlamaz olacaktır. Hırsızın dolay, kendini dünyanın aksinine koymakta bir sakınca görmemez. Kendinden başkasını tutamaz; okululuğu da noksüllüğü de bundandır.

- Ve yine bu küçük dünyasından itüriüdür ki, dar görüşlüdür. Dünyayı vitrininden seyreden bir hakkah düğünle, doğaldır ki, dış dünyaya dair bilgisi sınırlıdır. Görüşlüklarıyla sınırlı olacaktır.

Kendine toplumda bir yer edinme ve bu yer olabildiğince yukarılara çekme gibi kronik bir sorunu vardır. Sırekli yerini sağlamlaştırılmaya çalışır; bu yetmez, kasıtlı

ve hırsız paralel saygınlığına sürekli artırmaya çalışır. Bu hırsızlık başka bir yerde kurşunlu kariyerizm olarak çıkar.

İlke, kural tanımaz, en doğru kendizdir. Kendi duygularıyla yaşadığından böyle sınıması doğaldır. Bundan dolayıdır ki, başarıya büyük yasa ve hesap vermektan hiç nihiç bağlanmaz. Yağantıma ilke ve kurallarla değil kişisel duygular, ihtilaslar, kin besleme vb. duygularla yönlendirir.

- Bir türlü eskilil vardır. Rekabet, doğal olarak kışkırtıcı doğrudur. Kışkırtıcı hırsız ve güç tutkusunu besler. Hırsız oluştunu ama zamanı yapar; rakiplerini ezerken gözü dünyayı görmez. Ve güç tutkusu onu görün kölesi yapar. Bir küçük burjuva hiçbir zaman arzu ettiği güç kavgaşmaz. Bu durumda güce tapar, güçlülere yaklaşılanarak, dalkavculuk ederek ayakta kalmaya çalışır.

- Arzularına ulaşamadığı durumlarda kolayca yığılılığına, bunalmışa sürüklenir. Bir gün sefer kazanma komutanı edasıyla çalmı ister; ertesi gün bir bakmışınız bunalmışa girmiş; bu dalgah ruh halii onun kaderidir.

Bu özelliklerin tamamını örgütlü yaşama değimandir. Örgütlü mücadele için her biri tehlikeli bir özelliktir. Proletarya partisi safında bu küçük burjuva sınıfları yasatılmaması için edilmelidir. Bunun yolu, proletar özellikleri savaşı gerektiririne göre zenginleştirilmek ve bu özellikleri parti safında egemen kılmalıdır.

Savaş kültüründe kolektivizm parti ruhudur; parti sevgisidir; her savaşıma kendisi ni parti ve devrim davasına adanma, parti ve devrimin çıkarlarına kilitlemesidir. Burada, bu konuya giriş mahiyetinde bir parantez açalım ve hırsızlık ve partizanlık arasında değil ilişki üzerinde duralım.

HİRSIZLIK;

KÜÇÜK BURJUVA,

PARTİZANLIK;

PROLETER BİR ÖZELLİKTİR

Hırs, sonuç gelmeyen istek, aşırı tutku anlamına gelir ve bireyselliği ifade eder. Hırsızlıkta bir amek, bir mücadele etme konusudur. Amek, buradaki amek kolektif değil bireysel amektir. Bireyin kendi bireysel arzularını tatmin etmek için mücadelesi söz konusudur. Küçük burjuva, bireysel hırslarıyla yaşam kavgasını sürdürmeye çalışır. Bu, yaşamın tümüne hakim olan ve sonuç gelmeyen bir kavga. İstekler tutku düzeyindedir, aşırıdır. Bireysel arzularını ulaşma çabası içindeki küçük burjuvazinin gözü dünyayı görmez.

Bu küçük burjuva özelliği kolektif yapı için bir zettir. Bir örgüte dahil olan bireyler, her tür kişisel hırsız bir yana bırakılmadır. Yoksa bu kışkırtıcı, kariyerizm gibi cildil özellikleri besler ve örgütsel yapıyı baltalar.

Başarı anlayışı üzerinde durmak gerekir. Küçük burjuva için hırs, başarı için temel koşuldur. Çünkü bu küçük burjuva için başarı, herkesin kendi bireysel çabasının ürünüdür. Başarıda olumsuzlaşmanın hesabı son derece basit yapılır; aynı bir bakışla kâr-zarar hesabında olduğu gibi... Bu yaklaşımda ilke-kural yoktur. Kasa vadude başarı getirir diye her türlü işler yapılmaktadır. Bu girişimleri gerçekleştirenler başarılıdır. Uzun vadeli düşünülmez, yani ilkel gözlenmez. Örneğin, diyelim birileri yalnız yalnız şeyler anlatarak ve yine örneğin, örgütünü gücünü abartarak bazı insanları duygulamış olsun. Bu girişim, soruna halkal hesabıyla yaklaşıldığında başarılı bir girişimdir; bu işi yapan kişi de başarılıdır. Oysa böylece bir yaklaşım, uzun vadede moral bozukluğu yaratır, yolduğlara güvenisizlik yaratır, ilişkileri bozar ve. Kıssaca, gücünü getiretiklerinden kat be kat fazla olur. İkili yaklaşımlardan asla taviz verilmemelidir.

Kolektif uygun başarı anlayışında gözlenmesi gereken ilkeler vardır. Ve kolektif için başarılı bir çalışmada kişisel ihtiraslara, hırsız yer yoktur. Kolektivizme uygun olan, bireyin öne çıkması değil, örgütün ilerlemesini, amacına yaklaşmasınıdır. Bunun besleyen doğru ise partizanlıktır.

Partizanlık, bireysel hırsın tersine, bireysel başarı için değil, kolektif başarı için bir istek duygudur. Partizan kişi, bireysel çıkarlarını örgütsel çıkarlarına bağlamıştır; bütün gücünü, bütün ilerlemesini örgütün gücünden, örgütün ilerlemesinden alır. Dolayısıyla partizan kişi parti davasına tutkuluyla bağlanır. Partizanlık, partiyi bütün tehlikelerden gözü gibi sakınmak, deyim yerindeyse üzerine ölmektir. Çünkü partizan için parti her şeydir.

Partizanlık proletar kolektivizme uygun bir özelliklerdir. Partizanlık, her türlü bireysel hırsın, ihtirasın uzagındadır. Bireyin değil partinin öne çıkması tutkusudur. Kariyerizm değil, partinin kitlelere öncülük etmesi tutkusudur. Ve bir partizan için *"Her Şey Parti İçin, Her Şey Devrimin Zafiri İçin"* dir.

Buraya kadar, kolektivizmin, öze, ortak amaçlar doğrultusunda ortak amek barınmak ve ortak bir şekilde yaşam yaratmak olduğunu görmüş olduk. Bunun için, kolektif oluşturma bireylerin uyumunu sağlamak gerekmektedir. Kolektifin uyumlu, ahenkli ve dolayısıyla da verimli işleyişini arsa disiplindir. O halde, savaş kültürünün bir bileşeni olarak, disiplin konusunu da almış görülmektedir.

**Derya ATEŞ
Doğan GÜNEŞ**

GERİLLA

Kapitalizmin daha yeni ortaya çıktığı dönemlerde, ulusal kurtuluş mücadelelerinin de bir çok sömürgece patlak verdiği görülür. Bağımsızlık ve özgürlük isteyen halklar ayaklanmalarında, sömürücü uluslar karşısında, kendilerinden askeri ve teknik donanım bakımından üstün olan ordular karşısında savaşa gücünü buldular. Bu güç sadece davalarında haklı olmalarından gelmiyordu. Üstün bir ordu karşısında, koşulların bu zorlayıcılığı karşısında halklar gerilla tarzı savaş taktiğiyle mücadele ederek üstün başarılar elde edilebileceğini gördüler. Daha sonraları bu gerilla tarzı mücadele sadece halkların ulusal kurtuluş mücadelelerinde değil, ezilen sınıfların ezen sınıflara karşı yürüttüğü savaşlarda da kullanılı gelmiştir. Bu yönüyle gerilla savaşı askeri ve politik bir yönü olan, ezilen sınıfların sınıf çıkarlarına ve hedeflerine ulaşmada politik bir araç yöntemi halini almıştır. Ve böylece sosyalizmin bilimsel bakış açısına göre şekillenerek yeni bir öze sahip olmuştur. Onun bu özü onu çetrecilikten ve eşkıyasılıktan ayıran temel ayarın noktasıdır.

Bu anlamıyla gerilla; sınıf mücadelesinin keskinleştiği ve kaçınılmaz olarak bir ölüm-kalım savaşa dönüştüğü koşullarda karşı-devrimci güçlere karşı savaşan halkın içinden çıkmış, askeri yeteneğe ve politik bilince sahip, toplumsal kurtuluş için mücadele eden silahlı savaşçılardır. Gerillayı bu tarafa ile ele aldığımızda, onun sadece üstün donanımlı bir orduya karşı savaşan küçük bir grup olduğu sonucuna varmak yanlıdır. Her şeyden önce unutulmamalıdır ki; bir gerilla, kendisini proletaryanın kurtuluş mücadelesine adanmış, bir savaşçı olmakla birlikte, o aynı zamanda ezilen ve sömürülen sınıf ve katmanların silahlı yol göstericisidir.

Örgütlü gücün, güç örgütüne dönüştürülebilmesi için silahlı bir güç olma, kapitalizme ve emperyalizme karşı silahlı savaşı yükseltmenin gereği üzerinde durulur. İşte işin bu noktasında, yani örgütlü gücün güç örgütüne dönüşmesi noktasında, önemli bir yeri bulunan gerilla hareketinin ve bu hareketin yürütücülerini olan gerillaların üzerlerine yüklenen tarihsel misyon da bir o kadar ağırdır. Çünkü sürdürülen savaşın ağır derecede emek, uğraş, dayanıklılık, bilinçli bir çaba isteyen ağır bir işidir. Bu ağır yükün altından kalkmak elbette ki teorik ve politik bilinçle, marksist-leninist bilincin aydınlatabileceği ve yol gösterilebileceği sayesinde olur. Ve bunun aksi, tek tek birey olarak gerillalar bazında ele aldığımız zaman kişiliklerde ve bunun yansıması olarak pratikte de bir yozlaşmanın, çürümenin başlaması demektir. Onun için diyorum ki, bir gerilla politik bilincini devamlı yükseltmelidir ve bu yükseltmenin sürekliliği ve kesintisizliği sağlanmalıdır. Zaten gerillayı gerilla yapan; uğrunda savaşın verdiği marksist-leninist amaçların ve hedeflerin bilimsel doğruluğudur. Bunlardan yoksunluk onun lamazen sınıf hareketinden kopuk, kitlelerin amaçlarından, hedeflerinden ve de istemlerinden bağımsız ve tamamen apolitik çete olması demektir. Krallığın veya padişahlığın hüküm sürdüğü, toplumsal sistemin feodal üretim tarzına göre şekillendiği ve yürütüldüğü koşullarda tarih, egemenlerin sömürmesine karşı bir çok başkaldırıya tanık olmuştur. Egemen sınıfların ağır vergilerine, soygunlarına, talanlarına, haksızlıklarına karşı halkın içinde öfke birikmiş ve bu sömürü sistemine başkaldırmak amacıyla, yine bu halkın içinden, bireysel karşı çıkışlar yaşanmıştır. Dağlara çıkıp, yol kesip haraç toplayanlar,

zalimliğiyle tanınan kişileri cezalandıranlar halk arasında da epey sempati ve sevgi topluyordu. Onlar adına halk arasında çakan ve kulaktan kulaga yayılan efsaneler, türküler, gizemli hikâyeler bunlara örnektir. Ama tarihin tanık olduğu bir başka şey daha vardır ki; o da bu halk kahramanlarının dahi nihai amaçlarına ulaşmadan yok edildikleridir. Çünkü uğrunda savaşıldıkları herhangi bir politik amaç yoktur. Sistemin yarattığı yan sorunlarla uğraşıp heba olurlardır ve yakıp dağıttıkları şeyin yerine neyi koyacakları konusunda da hiçbir fikre sahip değildirler. Ama artık eşkıyalık döneminde yaşamıyoruz. Tarih derledi, bilim teknik ilerledi. İnsanlık ilerledi ve en önemlisi üretici güçler artık kapitalist üretim tarzına göre şekillenir oldu ve üstelik son dönemlerini yaşıyor bu sistem. Şimdi her şeyden daha çok politik bilince ihtiyaç vardır. Çünkü toplumsal sorun en yoğun ve en hızlı aşamasına girmiş; nitel bir sıçramaya; bir devrime hazırlanmaktadır. Silahlı savaşın, gerilla mücadelesini, bu toplumsal hareketin temposuna ulaşmak ve bu hareketin yönüne etkin kalmak amacıyla gerillaların kendilerini yetiştirme ve her şeyden çok ihtiyacı vardır. Bir gerilla eline neden silah aldığı, mücadelenin ağır yaşam koşullarına neden katlanmak zorunda olduğunu, niçin savaşacağını ve mücadelesinin tarih ve insanlık açısından ne anlama geldiğini bilmek zorundadır. Bunları tam olarak bilmeyen veya bunların doğru cevaplarını tam olarak özünsemeyenler bir noktadan sonra harekete zarar veren ve önündü kırkayan unsurlar haline gelirler. Onun için bir gerillanın politik bilinci ne seviyede olursa olsun, hızlı bir tempoyla bu politik bilincini sürekli ve eskisinden daha da hızlı geliştirme eğiliminde olmalıdır. Üstün bir gerilla, askeri öncü olduğu kadar politik bir öncü de olmak zorundadır.

Gerilla için disiplin gerçek silahtır. Tankları, topaları, uçaksavarları, her türlü üstün teknoloji ürünü silahları olan bir ordu dü-

şünün ve bu orduya disiplin ek-sildiği olduğumu varsayın. Böyle bir ordu gerçek anlamıyla bir hiçtir. Hiç bir örgütlülük askeri örgütlülük kadar disiplini yaşamsal kılmaz. Gerillanın disiplini, zafere ulaşmak için, hayatta kalmak ve yaptıklarından, yapacaklarından daha fazlasını başarmak için tek yoldur. Çünkü verilen savaşın şaka kaldırıcı hiçbir yanı yoktur. En ufak bir hatanın, bir gevşekliğin, en ufak bir disiplinsizliğin bedeli yoğun zaman ölümdür. Bu hatayı yapan tek bir birey dahi olsa bedelini salt kendisi ödemekte kalmaz, bunu aynı ağırlıkta harekete ve yoldaşlarına da ödetir. Bir randevuya geç gitmek dahi randevu yerinde bekleyen askerî gibî komutanın karşısında topuk çarpıp hazırola geçip selam durmaz, ama bu onun disiplinsiz olduğunu göstermez. Gerillanın disiplini burjuva disiplin anlayışından da farklıdır. Bir gerilla belki burjuva ordusunun askeri gibî komutanının karşısında topuk çarpıp hazırola geçip selam durmaz, ama bu onun disiplinsiz olduğunu göstermez. Gerillanın disiplini biçimsel görüntüden çok içtedir; özümsemiş bir disiplindir. O yalnız kaldığında bile gizlenmede, kamufle olmada, eylemde vs. yani bireysel işleyişinin her anında disiplin silahını elinden bırakmaz. Ve böylece de davasına kopmaz bağlılığını, devrime ve partiye olan inancını, zafere kazanmadaki azmini ispatlamış olur. Çünkü onu partisine ve yoldaşlarına bağlayan sıkı bir bağ, üstün bir ideolojik güç vardır. İdeolojik güç ortaklığı bu disiplin anlayışının yazınlaşmasının ve kolektif bölünlüğün ortak amaç doğru yol almasının temelidir. Ortak amaç birliğini bünyesinde bulandırmayan örgütlülüklerde amaç dışına taşan çarpık ve sakat bir gelişim söz konusudur. Hele hele bu örgütlülük bir askeri örgütlülük ise tehlike en hat safhasında demektir. Bir askeri birliğin, bir silahlı birliğin yozlaşması ve amaç dışına taşması kadar tehlikeli bir şey yoktur. Bu tür sapmalara yol açılmaması için en sıkı ideolojik politik eğitim ve denetimi ha-

yata geçirmek zorundadır. Ve gerillalar en sıkı askeri disiplini uyguladıkları sürece verdikleri mücadele tarzının taktik ve stratejilerine bağlı kaldıkları sürece amaçlarına ulaşabilir, çok az bir kayıpla düşman saflarını bozguna uğratabilirler.

Teknoloji ve bilimin sürekli ilerlediği ve yenilediği bir çağda yaşıyoruz. Burjuvazi yürüttüğü sınıf savaşımında ezdiği ve sömürdüğü sınıfları baskı altında tutmak için bilimi ve teknolojiyi kendi çıkarları doğrultusunda en baştan beri kullandı ve kullanıyor da. Atomun çekirneğinin parçalanmasının gerçekleştirilmesi gibi bilimsel üstün başarıyı bile kendi erkin ve zalim emelleri doğrultusunda kullandı ve insanlık tarihini kana buladı. Ve bu, yüzlerce örnekten sadece birisidir. Oysa ki bilim insanlık içindir, insanlığın gelişmesi ve ilerlemesi içindir. Burjuvazi yolsuz ve emekçi kesimi her şeyden mahrum ettiği gibi, onu bilimin ve teknolojinin tüm olanaklarından da mahrum bırakmıştır. Ve halklar yürüttükleri savaşı kazanmışları zamanlar, gerçekleştirdikleri zaferin bir nedeni de egemen sınıfların ellerinde bulundurdıkları teknik ve bilimsel olanakları gasp etmiş olmasındır. Burjuvazi bilimi kendi içgüç amaçları doğrultusunda kullanırken, burjuvaziye karşı savaşı yürüten halklar ve onların silahlı ve politik öncülerini bu teknoloji ve bilimi neden kullanmasın? İşte bu nedendir ki, ister dağı ister şehir gerillaları, ister dağda olsun teknik olanaklardan yararlanmak gerekiyor. Gerilla saflarına teknik elementler katılabildiği ölçüde katılmak ve aynı zamanda saflarda bulunan gerillalar da kendilerini bilimsel ve teknik olarak geliştirmelidirler. Tiptan kimyaya kadar bilimin her dalı bu mücadelenin önüne sunulmuş bir olanaktır. Bu olanaklardan yararlanmamak, erken ve daha az bir kayıpla gerçekleşecek zaferi daha ileri tarihlere bırakmak ve daha çok kayıba yol açmak demektir. Ki gerilla mücadelesi bu gereği üstün donanımlı ve teknolojik olarak gelişmiş ordular karşısında,

halkın başlangıçta çıplak ellerle başladığı protestolarının ele silah alınarak devam ettirilmesi, silah teknik bir alettir. Teknikten bu şekilde faydalanışın devamı da getirilebilmelidir. Örneğin kimya konusunda bilgisi bulunan gerillalar reaksiyona giren ve patlamalara yol açan değişik türden maddelerin karışımıyla tahrip gücü yüksek bombalar elde edebilirler. Bir başka örnek; bilgisayarı iyi kullanan biri devlete ait gizli bilgilerin ağa çıkartılması konusunda değerli istihbarat bilgilerine ulaşabilir. Veya elektronik hakkında yetkin olan bir uzaktan kumandalı aletler yapabilir ve böylece hiçbir fiziksel güce gerek duymadan ve dolayısıyla da bu fiziksel gücü riske atmadan çok kolay ve basit yöntemlerle düşmanı çığına çevirip maddi ve psikolojik olarak zarar verebilir. Düşünüldüğünde, bu örnekleri sonsuz sayıda çoğaltmak mümkündür. Ama akıldan çıkartılmaması gereken bir şey daha vardır. Bilimle uğraşmak ateşle oynamaya benzer. Dikkatli davranıp kontrolün ve bilimin sınırları dahilinde tutulduğunda en yararlı olanak olan bilim ve teknik, dikkatsizlik ve bilgisizlik sonucu en zararlı unsur haline gelebilir. Örnekleri yasanmıştır: telsizlerin, telefonların, banka kartlarının dikkatsiz kullanımı bir çok gerillanın yemin tespitine ve dolayısıyla yok edilmesine yol açmıştır. Bu yüzden bilmeden bilimle ve teknikle uğraşılmaz. Ama bilimi ve teknolojiyi bilmek ve imkânlar dahilinde kullanmak zorunluluktur – ki böylece – gerillalar kendilerini bilimsel ve teknik olarak geliştirme zorunluluğunu hissedebilmeli ve kendilerini bu yönden de yetiştirmelidirler.

Gerillalar için "görünmez düşman"lardır denilir. Evet, onlar gerçekten kan sansarılarındaki geceleri ve gündüzleri kabusları haline gelen görünmez düşmanlardır. Ne zaman nereden çıktıkları, nasıl saldırdıkları ve sonra nasıl gözden kaybolduklarını anlayamazlar hiçbir zaman. Bu gerillaların anlamıdır. Yürüttüğü

şunu bunu gerektirmektedir. Bu gereği yerine getirmek için gözlem ve kamuflaj olma yöntemlerini kullanıyorlar. Bu iş ise yaratıcılığa bağlı olarak zenginleşen ve gelişen bir iştir. Mesela hüseyin evlerinde hainlerken hiçbir dikkat çekici hal ve davranış girmeden sıradan insanlarmış gibi bir görüntüye sahip oldukları ölçüde uzun vadeli ve kesintisiz bir illegal faaliyet yürütebilirler ancak. Ama şu unutulmamalıdır ki, en iyi illegallite halden kaçınan gerillanın halk ile olan bağlanışını incelemek gerekiyor. Gerillanın temel dayanağının halk olduğuna şüphe yok. Ve gerillalar bu temel dayanağa sahip oldukları ölçüde önderlerinde hiçbir güç uzun süre ayakta kalamaz. Söz konusu olan, halkın, sadece sevgisini ve sempatisini kazanmak değildir. Söz konusu olan, halkın desteğini kazanmaktır. Halkın pratikte maddi ve manevi desteği sağlanmadan tek başına sevgi ve sempati hiçbir işe yaramaz. Ve ancak halkın desteğiyle, halkın tüm olanaklarını, tüm imkânlarını korkusuzca gerillaların hizmetine sunar. Kimi zaman onları evinde saklar, kimi zaman bir kurye olarak iş görür veya kimi zaman da bir istihbaratçı gibi çalışır. Şunu biliyoruz ki, halkın desteğini kazanmayan hiçbir hareket zafere ulaşamamıştır. Halkın desteğini ve sempatisini kazanmak çok büyük fedakarlıklar ister. Bu fedakarlığı gösterenler ki, ancak halkın politik ve askeri öncüsü olma gücüne ulaşabilirler.

Zihinsel ve bedensel çeviklik, ataklık gerillaçlıkta alınan gereken bir başka özelliktir. Zihnen ve bedenen çevik askerler olmayı başardıkları ölçüde gerillalar, hızlı manevralar yapma, düşmanın zayıf bir anını yakalama ve onu o zayıf noktadan vurup tekrar güç toparlayıp yeni bir saldırıya geçmek için geri çekilmeyi başarabilirler. Amaç en az kayıpla düşmanı psikolojik ve fiziksel bozguna uğratmaktır. Taktikleri kasaca vur-kaç olarak nitelendirilir. Burada ani vuruşlar söz konusudur. Bu ani vuruş-

lar zihinsel ve bedensel çevikliği zorunlu kalar. Eylemlerin örgütlenişinde ve planlanışında bütün imkân ve olanakların kullanılması, bütün çıkabilecek aksilikleri tespit edip tedbirlerini almak, en uygun anı ve en uygun yeri seçip saldırı noktalarını, geri çekilme planlarını tamamlamak ve bütün bu planı hayata geçirmek, plan dışı gelişecek olaylarda anında zihinsel bir manevrayla yeni bir plan oluşturmak zihnen ve bedenen çeviklik sayesinde sağlanır. Ve gerillanın buna bağlı olarak sahip olması gereken bir özellik vardır ki, o da eylem sahasını, askeri faaliyet yürüttüğü alanı, bölgeyi avucunun içi gibi bilmesidir. Pusula kurulacak yerleri, silah saklama, geri çekilme yerlerini, gerillaya destek sunan halkın evlerini, alanları, bölgenin polis veya askeri tarafından bilinmeyen ara sokakları, patikaları veya gizli geçitleri önceden biliyor olmak düşman karşısında üstünlük kazanmak demektir.

Evet, gerillalar için "görünmez düşmanlardır" denilir. Düşman için "görünmez düşman" olan gerillalar halk için kahramanlardır. Fedakarlıklarıyla, ölmüşü hiçe sayışlarıyla, cesaretleleriyle, devrimci iradeleri ve kararlılıklarıyla sömürdülerin karşısında korkusuzca dikilmişlerdir. Onlar savunmanın değil saldırının adamlarıdır. Onlar ister sert ve silahlı savaşıma gütme almayanlar için "seçilenciler", "macracı" olarak nitelendirilsinler, ve ister düşmanın gözünde "bir avuç çapıku", "silahlı çete" olarak nitelendirilsinler, gösterdikleri kahramanlıklar sayesinde ezilenlerin baş savunucusu olarak insanlık tarihinin onur kaynakları olmuşlardır. Şimdi marksist-leninist ideolojinin ışığı altında aydınlanan ve ilerleyen gençler için, dünyanın her yerinde, her ulustan silahlı başkaldırı için atığa kalkın gençler için, geleceğin parlaklığı gözlerindeki ışıltıda taşıyan gençler için söylenen ve söylenecek olan tek öğüt vardır: Kurşunla Çirgin Ölmü, Denizler gibi Olun!

Tarek DAĞLI

SİVİL-FAŞİSTLERE KARŞI MÜCADELE

Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da yaşanan sürecin iç savaş şeklinde boyutlandığını yazıp çizmenin bu konuda derin polemiklere girmenin artık gereği yok. Emekçi halklarımız ayaklanmalar süreci yaşarsen, öncüye düşen görev pratik ön açıktır. Artık herye doğru atılacak her adım, bir düzine programdan daha önemlidir. Devrimcilerin temel sorunu olan iktidar perspektifine pratik politika açısından yaklaşmak marksist-leninist teoriyi eylem kılavuzu olarak kullanan pratiğimizi daha da yükseltmek, kitleleri devrimci iç savaş safalarında sevaştırmek zamanıdır.

TC'nin kurulduğundan bugüne değinli tarihine bakalım dursak, faşist TC'nin Osmanlı devlet yapısından miras aldığı gerici despotizmle, kapitalizmin bütün gerici baskı biçimlerini benimsenmiş ve kuruluşundan itibaren emekçi halklarımız üzerinde tam bir terör estirmiştir. 12 Mart'la tezgahlanan darbe ile tekelin iktidardaki hâkimiyetleri pekiştirilmiş, daha güçlü kök salmalarının yolları açılmış, devlet eliyle tekelci kapitalizmin yulandan aşağıya doğru bir gelişimi sağlanmıştır. Özellikle devletin militarist kurumlarında varolan anti-komünizm kolduğu oturtulmuş, devlet yapısı, faşistleştirilmiştir. Ardından, 12 Eylül darbisiyle, devlet kurumlarının içinde faşizmin kurumsallaşması süreci tamamlanmıştır. Devrimci hareketin susuturulması ve faşizmin kurumsallaştırılmasından sonra, 12 Eylül'ün ortadan kaldırdığı temsil burjuva kurumları (parlamento gibi) yeniden sivilce geçmiştir, teslim edilmiştir. Faşizmin bir devlet biçimi olması ve kurumsallaşmasından dolayı, hükümetlerin sık sık değişmesine karşılık, devletin temel aygıtları olan ordu, polis ve bürokrasinin yapısı aynı kalmıştır.

İşbirlikçi tekelci sermaye, ekonomik ve politik bunalıma, öte yandan kitlelerin artan devrimci bilinci sonucu, iktidarı biraz daha fazla ayakta tutabilmek amacıyla yaşamın her alanında egemen olma politikası güder. Bunu da gerek resmi araçlarına (ordu, polis vb.) başvurarak, gerekse anti-komünizm ve şovenizm temelindeki propagandasıyla yapar. Kendine, ideolojik, politik ve örgütsel anlamda, yine zor araç-

larıyla donattığı kitle tabanı yaratır ve bunların terörüne dayanarak yaşar. Bu taban, sivil-faşist tabandır.

Burada, faşizmin kitleleri nasıl etkilediği sorusu akla gelebilir. Kuşkusuz bunu, elinde bulundurduğu tüm devlet mekanizmasıyla: burjuva basın yoluyla; demagoji yaparak ve terör estirerek yapar. Faşizm, kitlelerin ön yargılarını alevlendirmekte kalmaz, onların duygularına, geleneklerine el atar. Ülkelerimizdeki bu sivil-faşist, gerici taban, devlet eliyle örgütü hale getirilmiştir. Her yerde Nizam-ı Alem, Ülkü Ocakları, MGV'ler vs. kurulmuş, bunlar açıktan desteklenmiş, her türlü olanak sağlanmıştır. Her gün ortaya çıkan bir dizi gelişmelerde, en geri bilince sahip insanlar bile faşist TC'nin iç yüzünü görüyor, görmek zorunda kalıyor.

70'lerde, demokrasi kendinden menkul bilen Demirel'in "Bana üçküçler adam öldürüyor dedirtemezsiniz" dediğini, MHP'li sivil-faşistlerin, devletin güvenlik güçlerinin yardımcı olduğunu, resmi makamları açıkladığını biliyoruz. MHP'li sivil-faşistlerin gücünün yetmediği yerde, polisle birlikte yaptığı saldırılar, katliamları yaşıyoruz. Devrimci hareketi susturmak amacıyla, karşı-devrimci bir güç olarak çıkan sivil-faşistlerin, kanlı yüzlerini görmekten, Çorum, Maraş, Malatya ve Sivas katliamları yeterli bir örnektirler. Ki o kadar uzaklara da gitmeye gerek yok. Şöyle bir çevremize baktığımızda, bunun örneklerini her gün fabrikalarda, okullarda, sokaklarda yaşıyoruz. Sivil-faşist teröre maruz kalan insanların sayısı ve bu terör gittikçe artıyor. Sivil-faşistler, beherinde silah, rahatça emekçi halkımıza üzerinde terör estirdikten, katliamlar yaptıktan sonra, bir de beykorsunuz, yeşil pasaportlarla, milletvekilleri ve polis şeflerinin arabasından çıkıyorlar.

Faşist TC devleti, emek-sermaye ilişkisinin, iç savaş şeklinde boyutlandığı böyle bir dönemde, burjuva iç savaş yaşanabilmek için, varını yığınına ortaya koyarak, topyekün bir saldırıya geçmiştir. Son çıkan İller Yasası ise, bunun en güzel ifadesidir. Toplumda sallaşma hızla netleşirken, burjuva iç savaş cephesiyle, devrimci

iç savaş cephesi arasındaki lavyaya savaşta, sivil-faşistler, daha açılan, burjuva iç savaşın yılmaz askerleri olarak, devrimci iç savaş cephesine karşı, sakınlarını artırmak sürdürmektedir. Bunları fabrikalardan tutun da, mahallelere, okullara kadar yaygınlaştıran her alanında karşımıza çıkıyorlar. Karşımıza çıkan, bu sivil-faşist güçlere karşı, zor araçlarıyla yürütülen bir mücadele vermeden ve bu mücadele, iktidarı yönetilmeden, bizim için zafer söz konusu olamaz.

12 Eylül öncesi, sol akımların temel hatalarından birisi de, anti-faşist mücadeleyi, MHP'ye karşı mücadele olarak sınırladıklarıydı. Bu sol akımlar, faşizmin gerçek kaynağı olan, tekelci sermayenin zor aygıtı olan devletin ve onun kurumlarının faşist niteliğini göremiyorlardı. Ve kendilerinin de yoksun olduğu iktidar bilincini emekçi halkımıza veremiyorlardı.

Faşist karaktere sahip devletse, yarattığı bu sağ-sol çatışmasının ortasında, adil ve eşit hakem(!) rolünde görünüyor, sınıflar üstü bir kurummuş gibi kendini akıyor. Bu süreçte, devrimci hareketin gücü, yığınları uyanmasından kaynaklıdır. Zayıflıysa, devrimci öncü güçlerin, iktidar bilinci yokluğundan İleri geliyordu. Oysa ki, yığınları kendiliginden kabarıyor ne kadar büyük olursa, devrimci öncü güçlerin, yığınları teorik, siyasal ve örgütsel alanda o derece ve hatta daha yüksek bir bilinç götürmesi gerekiyor.

Biz, devrimci mücadelemiz, anti-faşist mücadeleyle sınırlı tutmak, ya da bu mücadeleyi hafife almak gibi büyük bir hataya düşmeyeceğiz. 12 Eylül öncesiinden çıkardığımız ders, devrimci mücadelenin, anti-faşist mücadeleyle sınırlı tutulduğunda, hedefini (iktidarı) vuramayacağıdır. Sivil-faşistlere karşı mücadele sınırlarını aşmamak ve bu mücadeleyi, iktidar mücadelesiyle bütünlüklü ele almamak, bizi proletaryanın devrimci diktatörlüğüne değil, götürse götürse oportünizmin batağına götürür.

Kitlelerin devrimci gelişmelerinde, son derece önemli olan anti-faşist bilinci ve mücadeleyi yumuşatmak da, son derece tehlikeli ve yanlıştır. Doğrudan devlete yö-

İç savaşın bir özelliği de, karşı-devrim üstün geldiği takdirde, katliamların diğersiz artmasıdır. "Ya Devrim Ya Ölüm!" sloganı, tam anlamıyla gerçekleşecektir. Sürecin karakteri gereği zor araçları temelindeki mülksleri, gerilla birimlerini ve emekçi halkın illegal örgütünü de emekçi halkın yüzlerce ve yüzlerce savaşı örgütünü yaratmak şarttır. Devrimci mücadeleye bir şekilde katkıda bulunmak, silahlı halk ayaklanmasına katılmak isteyen kitleleri, hiç vakit kaybetmeden bu savaşı hırmanla almamızdır. Ve oluşturduğumuz bu savaş birimleriyle, tekeli sermaye, onun zor aygıtı olan darbe, stoll-faşistlere ve tüm karşı-devrimci güçlere, amansız saldırılarda bulunmalıyız.

nelen, Türkiye ve Kürdistan'da dolaysız kitleler mücadelesinin ta kendisi olan, anti-faşist mücadele işçileri, ekonomizmin ve reformizmin batağını aşmalarını da sağlamaktadır. Tekelci sermaye, faşist diktatörlüğünü işçi sınıfına ve emekçi halklara yönelmiştir. Biz de faşizm, kapitalizmin gelişimi sonucu oluşan tekelciliğin bir eğilimini yansıtır. Yani doğrudan tekelci sermayeye, kapitalizme hizmet eder. Burdan ötürü, faşizme karşı mücadele, kapitalizme de darbe vurur. Faşist TC, işbirlikçi tekelci sermayenin, doğrudan ve çöplük diktatörlüğü olduğundan, anti-faşist mücadele; bir sınıf mücadelesidir. Kapitalizme karşı verdiğimiz mücadelenin kopmaz bir parçasıdır.

SAVAŞIP ÖĞRENME, ÖĞRENİP SAVAŞMALIYIZ

Yaşadığımız iç savaş sürecini, devrimci iç savaş cephesinin kazanabilmesi için, kitlelerin pratik ve politik anlamda eğitimi son derece önemli ve şarttır. Şunu unutmamalıyız ki sınıf savaşları, savaşların en karmaşık, en kanlı ve en yıkıcı olanıdır. Bu savaşı kazanabilmek ya da kazanmak için gerekli hazırlardan yeterince yapmamak, bu hazırlarda eksik kalmak, zor araçları temelinde dayanarak, yüzlerce ve yüzlerce savaş örgütünü yaratmamak,

devrimci iç savaş cephesinin yenilmesi ve büyük bir yolum anlamına gelir. Bu yolum halinde ise emekçi kitleler, yığınlar halinde katledilecek insanların her alanında genellik politikası güden tekelci sermayenin egemenliği sürecektir. Bunu da komünistlerin, proletaryanın ve emekçi halklarımızın, kanı üzerine basarak yapacaktır. Zaten, iç savaşın bir özelliği de, karşı-devrim üstün geldiği takdirde, katliamların diğersiz artmasıdır. "Ya Devrim Ya Ölüm!" sloganı, tam anlamıyla gerçekleşecektir. Sürecin karakteri gereği zor araçları temelindeki mülksleri, gerilla birimlerini ve emekçi halkın illegal örgütünü de emekçi halkın yüzlerce ve yüzlerce savaşı örgütünü yaratmak şarttır. Devrimci mücadeleye bir şekilde katkıda bulunmak, silahlı halk ayaklanmasına katılmak isteyen kitleleri, hiç vakit kaybetmeden bu savaşı birimlere almamızdır. Ve oluşturduğumuz bu savaş birimleriyle, tekeli sermayeye, onun zor aygıtı olan darbe, sivil-faşistlere ve karşı-devrimci tüm güçlere, amansız saldırılarda bulunmalıyız.

Toplumsal, politik ve ekonomik koşulların dayattığı bilinçle, devrimci mücadele safalarında savaşmak isteyen kitleleri, devlete karşı mücadele içerisinde örgütlememek, düşmanı "buym beni ez" demektir. Kitleleri, nasıl ve hangi araçlarla eğitip, iç savaş safalarında savaşabiliriz? Bunun en etkili ve en basit araçlarından birisi de anti-faşist mücadeledir. Bu yolla kitlelerin, pratik, aynı zamanda da politik eğitimini kolayca sağlayabiliriz. Sivil-faşistlere yönelik düzenlenecek saldırılar, kitlelerin silahlı halk ayaklanmasına için yeterli düzeye ulaşmalarında etkili olacaktır. Aynı zamanda, iktidar bilincini edinmelerini sağlayacaktır. Sivil-faşistlere atacağımız her tokat, işbirlikçi tekelci sermayeyi de vuracaktır. Onun kitleler üzerindeki politik gücünü taracak, burjuva iç savaş safalarında bozguna sebep olacaktır.

"Kara yüzlere (sivil-faşistler) karşı savaş, devrimci ordunun askerlerini eğiten, ilk kez ateş altına girmelerini sağlayan ve bu devrimde büyük yararlı olan, mükemmel bir askeri eylemdir. Devrimci ordunun savaş birlikleri, kara yüzleri, nerede, kim tarafından ve nasıl örgütlenmişlerini vakit geçirmeksizin ortaya çıkarmalı, sadece alışverişle götürmemek, (ajitasyon yararlıdır, ama yeterli değil) silaha da teşvik edilmeli, kara yüzleri dövmeli, öldürmeli, kavgalıklarına havaya uçurmalıdır."

Burada Lenin, çok net bir ifade ile, sivil-faşistlere karşı yapılacak saldırıların kitlelerin eğitimindeki etkisini önemle vurgulamıştır. Bu araçlarla kitleler, savaş içinde öğrenecek, faşist devletin askeri gücüne karşı, askeri bir yönelime girecektir.

Fabrikalarda, okullarda, mahallelerde, kasacası yaşamıların her alanında, karşı-mıza çıkan bu karşı-devrimci güçleri ezme-til, varolan ya da oluşturulmaya çalışılan örgütlenmelerini parçalamalıyız. Sivil-faşistler döverek, bannıkları yerleri bombalayarak, yakıp-yıkarak, daha onların saldırılarına fırsat vermeden, biz saldırmalıyız. Bu bir sınıf savaşı ve şalaya gelmez. Yaşamak için, düşmanı yok etmek, öldürmek şarttır. O halde, düşmanımız olan sivil-faşistlerin de öldürmekte tereddüt etmemek gerekir.

Sivil-faşist örgütlenmelerin, içimizde bulunmasına olanak tanımak, bu örgütlenmeleri parçalamamak, düşmanın içimizde yitirilmesine olanak tanımadır. Bunun sonuçlarını ise, tahmin etmek hiç de zor değildir.

Sivil-faşistlere yapılacak saldırılar, daha karmaşık askeri eylemlere nazaran, daha basit olmasından dolayı, bireylerin pratik gelişimlerini hızlandırır, ilk kez silah altına girenlerin deneyim kazanmalarını sağlar. Herkes, bu pratiklere aktif olarak katılabilir. Bu saldırılardan kazanılacak küçük zaferlerle birlikte, aynı zamanda, kitlelerin devrimci ruhu, kendine güveni, zafere inancı pekişecektir. Bu noktaya geldikten sonra, zafer yanı yarıya kazanılmış olur. Üstelik, kitleler silahlı halk ayaklanmasına için, gerekli pratik ve politik eğitimi almış olur. Devrimci iç savaş safaları güçlenip sıldıkça, burjuva iç savaş safaları dağılıp bozguna uğrayacaktır.

Denize girmeden, nasıl yüzmeyi öğrenmezse, devrimci pratiğe girmeden, ateş içinde hazırlanmadan da devrimci iç savaş kazanmak mümkün değildir. Kitlelerin içindeki yaşamak için, yaşamı korumak için savunucu iç güdüyü değil, ama yaşamı korumak için, sakıncı iç güdüyü harekete geçirelim. Askeri literatürde olduğu gibi, "savaşın ölümlü, saldıran ise zaferdır." Sivil-faşist yivlerin darmadağın edilmeyi, yitireklerine korku salalım. Yokalım, yıkalım, öldürelim!

Attığımız her adımda, kavganın sürecinde, özgürlükte, hapiste, her zaman öğrenmeliyiz. "Öğrenip savaşmalı, savaşıp öğrenmeliyiz." (Dimitrov)

Bir Devrimci Emek Okuru

ÖRGÜT BİLİNCİ

ve

KOMSOMOL

Sınıf savaşımının yükseldiği bir evrede örgütlülüğün önemi daha da gün ışığına çıkar. Kapitalizmin çürümüşlüğü, kapitalist özel mülkiyetin daha fazla sömürü koşullarını araması emekçi halkın kendiliğinden bilincini yükseltmiştir. Artık emekçi halk sorununun nereden kaynaklı olduğunu görmeye başlamıştır, ekonomik istemlerle sokaka çıkan halka, devletin kolluk güçlerinin saldırılarını başlar bu evrede. Devletin bu saldırılarına karşı savunma ile başlayan hareketlilik artık saldırılara, kavgaya bırakır yerini; başkaldırıları, yerel ayaklanmalar sokak savaşları ve en sonu genel silahlı halk ayaklanması. Kitlelerin devrimci süreçte kendiliğinden bilinçleri çok hızlı gelişir, ama sömürü düzenine son vermek (yani devrim) kendiliğinden bilinçle olacak bir şey değildir, bilinçli bir müdahale şarttır. Doğru ideolojik, politik öncülük olmazsa, devrimi boşuna bekleriz.

Bilinen bir ata sözü vardır: "Bir elin nesi var, iki elin sesi var." Tek başına karşı koyuşlardan hiç bir şey elde edilemez. Sesimizi hiç kimseye duyuramayız. Ezilme, sömürü, işten atılma, işsizlik tek başına bireyin sorunu değildir. Kişisel zaferler -ki bunlar geçi-

cidir- bu sorunları ortadan kaldıramaz. Sorun toplumsal bir sorundur. Sorun sistemdir, kapitalist özel mülkiyet düzenidir. Kapitalist özel mülkiyet temellerinden parçalanmadan, sorunlara çözüm bulunamaz. Eğer ciddi anlamda bir şeyler yapmak istiyorsak, yapmamız gereken, doğru ideolojik politik öncülüğe sahip bir örgütlülük altında bir araya gelmektir. Bir araya gelmekle, örgütlülüğe girmekle her şey birmez, aksine her şey orada başlar. Kuruluş, zafere bir adım atmaş oluruz böylece. Çünkü, kavgaya, mücadeleye yön veren, şekil veren, kapitalist özel mülkiyete son vermeyi yerine toplumsal mülkiyeti geçirmeyi hedef alan bir örgütlülüğün militanları olmaşızdır. Elbette bu çaba isteyen bir şeydir. Daha yürünecek çok yolumuz vardır, kendimizi çevremizdekileri sürekli geliştirerek ilerleyeceğiz. Sorumluluğumuzun bilincinde olmamız gerekmektedir, toplumsal zafere şekil verecek olan bizleriz. Bu bilinçle hareket ederek, devrim yüzü görebiliriz ancak.

Devrim dağıtık güçlerle gerçekleşmez. Şöyle bir düşünün, her bölgede ayrı ayrı zamanlarda, birbirinden bağımsız olarak halk ayak-

lanıyor, bir yerde ateş yanarken diğeri sönüyor. Sizde bu ayaklanmalar zafere ulaşabili mi? Elbette ki hayır. Karşınızdaki güç, merkezi otoriteyle hareket halinde, gelişmiş teknolojiyi kullanarak, bölgesel küçük ayaklanmaları bastırabilir, bastırır. Ama merkezi bir ayaklanma, her yerde eş zamanlı olarak, devletin askeri üslerini basıp, onun (devletin) kolluk güçlerini birbirleri arasındaki bağı kopartıp, merkezi otoritesini işlevsiz hale getirebilirsek (sınır kapılarının kapatılması, hava alanlarının işlevsiz hale gelmesi, emperyalist askeri üslerin imhası gibi) emperyalizmin elini kolunu bağlayabiliriz. Ayaklanma başarıya ulaşabilir, özel mülkiyetin temellerini parçalayabilir, kapitalizmi tarihin çöplüğüne göndererek iktidarı ele geçirebiliriz.

Böyle bir hareketlilik, cüret, gözü peklilik ister, çünkü karşınızdaki gücün teknik silah donanımı, eğitimi yadsınmaz bir şekilde mevcuttur. Onların iktidarına son vermek isteğiyle harekete geçen halka acımasızca saldıracaktır; bu yüzden ölümü, sakat kalmayı, işkenceyi göze almak gereklidir. Bu hareketlilik anıgnlık, enerji ister, hızlı hareket etmeyi ister. Çünkü devrim dönemlerinde olaylar çok hızlı gelişir, en ufak bir olay ayaklanmaya, başkaldırıya dönüşebilir. Eğer bunlara zamanında müdahale edilmez, yön verilmezse, devrim hareketi başarısızlıkla sonuçlanır. Başarısızlıklar ise ayaklanan insanlarda yılmılığa, moralsizliğe dönüşür, bir sonraki olayda ise kararsızlığa düşebilirler. inanç ek-

stikliği yaşanır. Bu olumsuzlukların yaşanmaması için, moral gücü sürekli elde tutabilmek için zamanında olaylara yön vermek gereklidir.

Devrimin ihtiyacı olan, tüm bu özellikler ise fazlasıyla, toplumun çoğunluğunu oluşturan gençlikte mevcuttur. Bu özellikleri iyi değerlendirmek gerekmektedir. Gençliğin örgütlü bir şekilde hareket ettiği sağlamsa gençliğe doğru yön vermek mümkün olur. Gençliğin enerjisini boş yere farklı alanlarda yok etmesine izin verilemez. Yeni olan, gelişmekte olan duygularına zamanında müdahale edilmezse, kapitalizm onu yozlaştırır, çürütür.

Elbette ki, gençlik, yeterli deneyime sağlam bir biçimlenmeye, yönetime gücüne sahip değildir. Bu yüzden parti yapılması içerisinde yer alamazlar. Fakat gençlik çabuk öğrenir, gelişir, yetkinleşir, yetişir. Tüm bunlar değerlendirilerek, parti okulu olan KOMSOMOL yapılması oluşturulmuştur. Komsomol, gençlik örgütlenmesidir. Ancak böyle bir yapılanmanın içerisinde yer alırsa gelişim hızlanır, enerji devrima harcandır.

Komsomol belirttiğimiz gibi parti okuludur. Parti ise devrimci bir şeyler öğrenen, şekil veren bir yapılandır. Genç insanlar komsomolda yetkinleşir, gelişir, parti militanı olabilmek seviyeye gelebilir. Komsomol içerisinde teorik ve pratik eğitim alır, kendisini ve çevresindekilere geliştirir, devrima hizmet eder, devrimi gerçeklik haline getirir.

Berfin AZAD

İSTANBUL CAM-İŞ'TE DİRENİŞ

İstanbul Cam-İş Makina ve Kalıp Sanayii A.Ş.'de çalışan 200 işçi sendikal haklarının verilmesi ve işten çıkarılan 9 arkadaşlarının işe geri alınması için 24 Nisan 1997 günü iş bıraktı.

Konuyla ilgili bir basın açıklaması yapan işçiler, yasal hakları olan sendika örgütlen-

mesinin, işveren tarafından tanınmamasını eleştirerek, kendilerinin doğal hakkı olan sendika haklarını almak için direnişte olduklarını belirterek, işten çıkarılan arkadaşlarının geri alınmasını istediler.

Halen toplu sözleşme görüşmelerinin sürdüğü Birleşik Metal-İş Sendika-

sına bağlı 200 işçinin haklarının verilmemesi halinde direnişlerini sürdüreceklerini belirten Sendika Başkanı Mehmet Çabuk, "haklarımız kabul edilinceye kadar mücadeleyi sürdüreceğiz" dedi.

İşçilerin en ufak bir hak talebine bile her türlü yolla engel olan burjuvazi ve

onun yönetiminde olan TC, Türkiye ve Kürdistanlı işçilere karşı yıllardan beri sürdürdüğü faşist baskıyı daha da artırarak işçileri ykoma sürüklemek istiyor. Bugün burjuvazi ile her türlü uzlaşmaya giren sendikalar, işçileri daha fazla oyalayamayacaktır. Sendikaların kendilerini sattığını gören işçiler, bir süre sonra onları da saf dışı bırakarak kendi öz örgütlenmeleri olan Devrimci İşçi Komitelerinde örgütlenerek, kendi haklarını almayı sendikaların ellerine bırakmayacak, haklarını kendisi alacak, kurtuluşuna giden yolda ilerleyecektir.

**FABRİKALAR, TARLALAR,
SİYASİ İKTİDAR, HER ŞEY
EMEĞİN OLACAK!**

**YAŞASIN
İŞÇİLERİN
MÜCADELE BİRLİĞİ!**

GENÇ EKİN SANAT MERKEZİ 8. GELENEKSEL GEZİSİ YAPILDI

Kapitalist sisteme alternatif olarak sanat alanında yellerdir mücadele veren Genç Ekin Sanat Merkezi'nin 8. Geleneksel Gezisi her yıl olduğu gibi bu yıl da dostluk ve dayanışma için gerçekleştirildi.

Yaklaşık ikiyüz kişilik katılım ve sabahın erken saatlerinde başlayan motor gezisinde herkesin getirdiği yiyecek ve eşyaları kendi komitesine verilerek bir araya getirilip kamuda kullanıldı. Tanışma sohbetleri sırasındaki katılımlı hazırlanmış. Gezinin başlamasıyla birlikte Genç Ekin Sanat Merkezi emekçileri gezi ve Genç Ekin Sanat Merkezi'nin gelişmelerine ilişkin bir konuşma yaptı. Ardından geziye katılan Devrimci İşçi Komiteleri'nden bir işçi gündemle ilgili kısa bir konuşma yaparak, işçi sınıfının mücadelesine, 1 Mayıs'ın işçi sınıfı açısından önemine ve 1 Mayıs'ın nasıl ölümsüz gerektiğine değindi. İşçi sınıfının mücadelesi ve 1 Mayıs'ın hareketle Devrim Gezisi, Yusuf Aslan

ve Hüseyin İnan'ın mücadelelerinden bahsederek 6 Mayıs'a ilişkin konuştu. Geziye katılan işçiler, gençler ve kadınların da bu konuları tartışmalarıyla konuşma çoklu bir sohbet dönüştü. Konuşmanın sonunda tüm geziye katılanlar konuşarak, işçi sınıfının ve emekçilerin mücadelesi için mücadele edileceğini, mücadelesini sürdürdüklerini belirttiler. Daha sonra Genç Ekin Sanat Merkezi Tiyatro Topluluğu'nun Teyatru adlı oyunu sergilendi, şairler okundu. Bu sıralarda ve dostlukla herkes birbirine konuşarak sohbet etmeye başladı. Öğle saatlerinde kampanya yapıldı. Oturma bir yandan yiyecekleri hazırlayacak bir grup oluşturup hazırlıklar yapılmaya başlandı. Ardından da geziye gelenler bir araya toplanarak sohbetlere başladılar. Suz ve davul eşliğinde şarkılar ve marşlar söylendi, halaylar çöktü. Bu arada yiyecekleri hazırlamış olan arkadaşların yardımcı olmasını sofra kuruldu. Yemek sırasında süren sohbetler, şarkılar, espri ve prölyonlarla geziye katılanlar biraraya kaynaştı, dostluklar pekişti.

Daha sonra gençler ve öğrenciler bir araya, işçiler bir araya toplanarak kendi aralarında sohbetlere başladılar. Gündem hakkında konuşmalar ve tartışmalar yapıldı. Bu konuşmalar da en başta gelen konu da 1 Mayıs ve işçi sınıfının ve emekçi halkların mücadelesi oldu. 1 Mayıs'ın önemini, nasıl bir mücadele verileceği, 1 Mayıs'ın nerede olmasının gerektiği

özene konuşuldu. Bu sohbetlerin ardından devrim savaşçılarının anısına şiir yarışımında bulunuldu. Devrim savaşçılarının işçi ve emekçilerin mücadelesi ile ilgili sloganlar okundu. "Devrim Savaşçılarımız Ölümsüzdür!", "Zafır ölümsüz Emekçinin Olacak!", "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasal İktidar Her Şey Emeğin Olacak!"

Bir süre sonra tek kişilik bir oyun olan ve büyük ilgi gören "Savaş Ya Da Barış" adlı oyun sergilendi. Oyunun ardından yeni dönem için toplantıya başlandı. Bulduğumuz yeni temyiz bir şekilde hareket etmeye karar vererek, hep birlikte eşyalar ve yiyecekler toplanıp, tozundu. Yolda yine sohbetler sürdü, şairler okundu. Genç Ekin Sanat Merkezi Tiyatro Topluluğu bir oyun daha sergilendi. "Zulme ve Sömürüye Karşı Ayağı Kalk!" Oyunu çok beğenildi ve yine konuşma sloganlar okundu. "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasal İktidar Her Şey Emeğin Olacak!" "Yaşasın İşçi Sınıfının Mücadele Birliği!"

Sıcak bir dostluk, paylaşım ve dayanışma içinde geçen Genç Ekin Sanat Merkezi 8. Geleneksel Gezisi, akşam saatlerinde, paylaşımın güzellikleriyle yeni kurulan dostlukların sevincisiyle ve tekrar bir araya gelip dostluklarını pekiştirmenin dile getirilmesiyle sona erdi.

1 MAYISTA GELENEĞİMİZİ 1 MAYIS ALANINDA YAŞATTIK

Leninistler her yıl olduğu gibi bu 1 Mayıs'ta da 1 Mayıs Alanında, kavgada, mücadelede, yani Taksim'deydi. Taksim bu 1 Mayıs'ta da bir kez daha Leninistlerin sloganlarıyla inledi, zafer yine Leninistlerindi.

Yıllardır burjuvazinin temsilcileriyle proleteryanın amansız kavgalarına

tanıklık yapan 1 Mayıs alanının, sermaye ile emeğin kapıştığı en önemli alanlardan biri olduğunu tüm emekçiler, devrimci-demokratlar ve burjuvazi çok iyi kavramıştır. İşte bu yüzden ki 1 Mayıs geleneği, sermayenin tüm vahşetiyle yıkılmaya çalışılmış, Taksim meydanında onlarca devrimcinin, emekçinin kanı dökmüştür. 1977 katliamı henüz hepimizin

hafızalarında tüm canlılığı ile durmaktadır.

Devrimciler gelenek yaratmanın ve bu gelenekleri korumanın önemini, mücadeleye kattığı ivmeyi ne kadar iyi biliyorsa, burjuvazi de o kadar iyi bilmektedir. Bu yüzden ki adı 1 Mayısla birlikte anılan, onlarca proletelerin, devrimcinin kanları, canları pahasına kazanılmış olan Taksim Meydanı, burjuvazi tarafından unutturulmayı, bu gelenek yıkılmaya çalışılmaktadır. Devrimci geleneklerimiz biz Leninistlerin en büyük mirasıdır. İşte bu bilinçle yıllardır tüm sendikaların, sosyalist çevrelerin, kendisine devrimciyine diyenlerin yüz çevirdiği Kızıl Meydan, yalnız kalma pahasına, gözaltıla-

ra ve işkencelere rağmen biz Leninistler tarafından savunulmuş ve az sayıda da olsak 1 Mayıs geleneği Taksim'de yaşattırılmıştır. Doğru olan yalnız başına da kalırsa savunulmalıdır. 1 Mayıs geleneğini yaşattırma da yalnız başımıza da barakılsak dün olduğu gibi yarın da biz Leninistler tarafından bu

yi gerektirir. Kayıp analarının her Cumartesi Galatasaray'da yaptıkları oturma eylemini alın. Kayıp anaları bertürü haskıya, dayağa, işkenceye rağmen eylemlerini inatla aynı mekanda sürdürerek bir gelenek yaratmışlardır. Bu sayede seslerini tüm dünyaya duyurmuş, tüm kesimlerin desteğini

alabilmişlerdir. Hepimizin bildiği gibi Galatasaray'daki eylemlerin kalıcılaşmasından korkan devlet oluşturulmaya çalışılan bu geleneği yıkmak için elinden geleni ardına koymamıştır. Her zaman oturlan noktaya polis otobüslerini park etmiş, gelenleri toplu olarak gözaltına almış, hiç birisi tutmayınca oturanların etrafına tebeşirle bir sınır çizerek

tarıhi görev omuzlanacaktır, bu bizim onurumuzdur.

Gelenekleri yaratmak da, yaratılan gelenekleri korumak da bedel ödeme-

***Çok değil birkaç yıl önce
"1 Mayıs Alanı Taksim Meydanıdır,
aksini söyleyenler oportünisttir,
mücadele hakkındır" diye
dergilerinde yazan anlayışları
biran önce 1 Mayıs meydanını
sahiplenmeye, devrimci
gelenekleri korumaya çağırıyoruz.***

eylemin kendi kontrolünde olduğu psikolojisini kamuoyuna vermeye çalışmıştır. Fakat tüm bu çabalara rağmen inatla Galatasaray'da toplanan analar bu geleneği yaratmışlardır. İşte 1 Mayıs Meydanı da proletarya için benzer önemde olan bir alandır, geleneğdir. 1 Mayıs Meydanı denince herkesin aklına Taksim Meydanının gelmesi boğuna değildir. Bu alan faşizme karşı inadına verilen mücadelenin somutlaştığı alanlardan biridir. Onlarca emekçinin kanları bu alanda boğuna akmamıştır. 1977'de katledilen emekçiler olsun, 1980 sonrası katledilenler, sakat kalanlar, yaralananlar olsun hepsi de bu geleneğin takipçileriydi ve işçi sınıfının onurlu mücadelesinde bedel-

ler ödediler, bayraklaştılar.

'80'lı yıllarda bizim tüm ısrarlarımız, çabalarımıza rağmen maalesef 1 Mayıs Meydanı birtakım çıkarlar öne sürülerek terkedilmeye başlandı. '1 Mayısın yasallaşması gerektiğini ve bu yüzden devletten izin alınarak gösterilen alana gidilerek bir kazanım elde edileceğini' savunanlar, ushında büyük bir yanlış içindeydiler. Çünkü 1 Mayıs sınıfın gözünde zaten meşruydü ve 1 Mayıs kutlamaları için o güne kadar izin istenmemesine rağmen emekçiler Meydanlarda bedeller ödeyerek geleneği sürdürüyorlardı. Sınıfa güvenmeyen, kitleselliğe adeta tapan bu yasalci anlayışlar bu geri adımların ardından devletin gösterdiği izinli alanlara kitlelerini çağırıyorlardı. Hatta sadece Gaziosmanpaşa'da tescilli MİT Ajanı Doğu Perinçek'in düzenlediği mitinge izin verildiği yıl, Perinçek'in onculuğunu yaptığı 1 Mayıs kutlamalarına katılmayı dahi reddetmediler. Oluşturulan devrimci kazanımların adeta tabir edildiği bu yıllarda devlet kimi zaman Pendik'e kimi zaman da daha uzak, kitleden kopuk diğer alanlara izin vermeyi tercih etti. Gerçi izinli mitingler için yapılan tüm başvurular da istenilen ilk alan Taksim Meydanı olmasına rağmen hiçbir yıl bu alan 'miting alanı olmadığı' gerekçesiyle

emekçilere açılmadı. Oysa bu süre içinde Refah partililer Bosna'yı gerekçe göstererek, hatta Tansu Çiller benzer bir gerekçeyle Taksim alanında miting düzenleyebildiler. Kısacası bu alanın miting yapmaya müsait olmadığı yalanları devletin en üst makamları tarafından gözler önüne serilmiş ve 'Biz bu alanda 1 Mayıs yapttırmayız, emekçilere Taksim Meydanı'nı vermeyiz' demenin de ifadesi olmuştur.

İşte tüm bu oyunları en gerçek şekilde değerlendiren biz leninistler, 1 Mayıs alanını bu yıllarda da savunmaya devam ettik ve yalnız başımıza da kalsak, bir avuç da olsak 1 Mayıs 1 Mayısı yakışır şekilde 1 Mayıs Meyda-

nda kavgaya vererek kutlamaya devam ettik. Örnek alınması gereken tavrımız kimi zaman küçümsendi, kimi zamansa kitleden kopuk olduğu söylemiyle eleştirildi. Eleştirileri olgunlukla değerlendiriyoruz. Fakat çok değil birkaç yıl önce dergilerinde '1 Mayıs alanı Taksim meydanıdır, aksi mi söyleyenler oportünistler, mücadele kaçkındır' diyen anlayışları da biran önce 1 Mayıs Meydanını sahiplenmeye, devrimci gelenekleri korumaya çağırıyoruz. 1 Mayıslarda Çağlayan'da, Kadıköy'de ve çeşitli alanlarda bedeller ödeyenlerin anıları önünde saygıyla eğiliyor ve mücadelelerini yusatacığımızı da ekliyoruz.

Gelin 1998 1 Mayısında bu bedelleri 1 Mayıs Meydanında birlikte göğüsleyelim. Taksim Meydanını 'Yaşasın 1 Mayıs, Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği, Ya Devrim Ya Ölüm' sloganlarıyla inleten Leninistlerin mücadelelerine omuz verelim, sınıf kavgamızı 1 Mayıslarda Kızıl Meydanlarda birlikte yükseltelim.

YAŞASIN 1 MAYIS

YAŞASIN
İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ

YA DEVRİM, YA ÖLÜM

K U T L A M A

İşçi ve emekçi sınıfın mücadelesinde Taksim'de ölümsüzleşen devrim savaşçılarının onur bayrağı LENİNİSTLERİN ellerinde yükseliyor.

Fasist TC'nin 1977 Taksim katliamının katillerini akladığı, tüm siyasal aktivistlerin ve işçi sendikalarının işçi sınıfı ideolojisine, yani bitimsel sosyalizme sırtını döndüğü bir süreçte:

"Taksim Gelenektir, Onurdur, Mücadeledir, Kavgadır!" diyen LENİNİSTLER sosyalizmin bayrağını 1 Mayıs Alanı'na, Taksim Meydanı'na diktiler.

Tüm işçi ve emekçilerin, tüm ezilen ve sömürülen halkların, tüm gençliğin ve emekçi kadınların kapitalizme karşı savaş ve dünyayı değiştirme gününü kutlarız.

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR,
HER ŞEY EMEGİN OLACAK!

Tüm Cezaevlerindeki
TKEP/LENİNİST Davası Tutsakları Adına
CUMA ŞAT

iktidarının yıkılması gerekiyordu. Hareketin lideri Deniz Gezmiş'in dengelemiş olduğu son sözleri de, THKO'nun önderliğinin hedeflerini açıklar: "Yaşasın marksizm-leninizmin yüce ideolojisi!"

Tekelci sermayenin, devlet iktidarını tamamen ele geçirme girişimleri, ABD emperyalizmi ve Avrupa emperyalizminin Türkiye'de artan faaliyetleri, dünya çapında sürdürülen anti-komünizm ve soğuk savaş programı çerçevesinde, Türkiye işçi ve devrimci hareketine karşı saldırıya geçmesi ve benzer gelişmeler, emekçi kitleleri daha fazla zor yöntemlerine başvurmaya itiyordu. 6. Filo'ya karşı düzenlenen açık gösteriler, yoksul köylülerin toprak işgalleri, öğretmenlerin boykot ve sokak gösterileri, ardından 15-16 Haziran işçi ayaklanması ve THKO ile THKPÇ tarafından başlatılan devrimci saldırılar, tekelci güçler ve emperyalizm ile işçi sınıfı ve devrimci güçlerin mücadeleleri, birbirlerine ancak zor yöntemlerle kabul ettirebileceğini gösteriyordu. Deniz Gezmiş ve yoldaşları THKO'nu kurarken, Kürt ve Türk Halkının pratikte yürüttükleri şiddetin daha örgütlü ve savaşı temelinde yürütülmesini amaçladılar. Çıktı kasa süren yaşamına rağmen, THKO'nun halk kitleleri tarafından bu kadar benimsenmesinin, Deniz Gezmiş ve yoldaşlarının bu kadar benimsenmesinin ana nedeni, onların halkların ana politik eğilimine uygun devrimcileridir.

THKO kendisinden önce başlayan devrimci mücadelenin ve şiddetin gündeme gelmesinin ve halkların devrimci zor yöntemlerine yönelişinin ürünü olarak doğdu. Yani THKO'nu yaratan tarihi şartlardır, devrimci şartlardır. Fakat THKO, öncü devrimci bir örgüt olarak, halkların bu şiddetini örgütlü, bilinçli ve bir devrimci halk savaşı temelinde devam ettirmek istiyordu. THKO'nun çok kısa süren mücadele dönemi, silahlı mücadelenin ve devrimci şiddetin bir savaş örgütüne dayanarak yürütülmesi gerektiğini ortaya koyan bir dönem oldu.

1971'ten sonra devrimci hareket tekrar bulunduğu yerden doğruldu ve büyük bir adım ilüne girdi. 70'li yıllarda on binleri kapsayan devrimci hareket, 1971 yılındaki silahlı mücadelenin çocuğu olarak doğdu. Böylece on binler, Deniz Gezmiş ve yoldaşlarının, Mahir Çayan ve yoldaşlarının ve diğer devrimci militanların başlattıkları devrimci savaşı sonucuna götürmek için mücadele hattına atıldı. THKO, tarihi bakımdan ileri devrimci bir yöneliştir. Emekçi halkların tarihi olarak ileriye yönelik devrimci anlamını ve önderliğini Deniz Gezmiş ve yoldaşlarında buldu.

THKO ve THKPÇ önderlerine karşı yürütülen, taşıs devlet terörü ve devrimci önderlerin devlet tarafından katledilmesi, burjuva şiddetin en yoğun biçimde uygulanması, sermaye ve devlete karşı yürütülen devrimci şiddetin kaçınılmaz olduğunun çok açık bir kanıtı oldu. Denizlerin idam edilmesi, Mahir'lerin katledilmesi, Şinan'ların katledilmesi ve Kaypaklıoğlu'nun işkence ile öldürülmesi, egemen güçlere ve devlete karşı yalnızca devrimci şiddetle, yalnızca silahlı mücadele edilmesinin zorunlu olduğunu en geniş kitleye gösterdi. Devrimci önderleri, katledildikten önce, bunu anlatıyor ve söylüyorlardı: Burjuvazi ve burjuva devlet yalnızca emekçi kitlelerin devrimci zorundan alır. Faşizm, yalnızca silahlı mücadeleden alır. Bunun dışında bir yol önerenler, işçi sınıfının ve halkın davasına karşı en büyük suç işlemiş olurlar.

Kızıldere'nin, 6 Mayıs'ın, Nurhak'ların tarihsel ve politik anlamı nedir? Bu önemli olayların genel anlamı: ezen ve ezilen sınıflar arasındaki mücadelenin bir çahışa ve savaş boyutu kazanmasıdır. Burjuvazi, devrimci güçleri yok etmek için bütün ordu ve polis gücünü, yığı ve yasama gücünü harekete geçirdi. Ev ev aramalar, geniş ve sürekli operasyonlar ve devrimcilere yinelik surek avı, tekelci güçler ve emperyalizmin açık saldırısıydı. Kızıldere'nin, 6 Mayıs'ın ve Nurhak'ların genel tarihi ve politik önemi böyle anlamak gerekiyor. Özel olarak da, devlet tarafından yapılan katliam, devrimci şiddetin ve silahlı mücadelenin devlet iktidarını devirmek için ne ka-

dar zorunlu bir araç olduğunu kanıtladı. Devrimci önderlerin teslim olmaları ve bu yüzden yok edilişlerinin devrimci anlamı da sudur: ezilen ve sömürülen kitleler, yalnızca silahlı mücadele ve devrimci zor kullanarak kurtulabilirler. Kürt halkının tarihinde de gösterdiği gibi, halk kitleleri yalnızca en yaşamsal sorunlarını çözmek için değil, yaşamak için de silaha sığınmak zorundadır. Silahlı mücadele ve devrimci savaş, işçi sınıfı ve halklar için yaşamaktır, yeni bir yaşama yöneliştir, yeni bir toplumu kurmaya karar vermedir.

Türkiye ve Kürdistan'da sınırlı mücadelesinin uzun bir iş savaştan geçeceğini göremeyenler, uzun bir savaşı göze alamayacak ve bu nedenle burjuvazinin yasal güvencesine sığınacaklar, kendilerine güvenli barınak arayanlar kendi dönemliklerini "halklı-göstermek için; Deniz'lerin mücadelesinin gerçek özünü ve amacını saptırmayacaklarıdır. İleri sürdükleri gerekçenin birincisi; bütün sosyalizm kaynaklarını gösterdikleri gerekçenin aynıdır. Koşullar değişti, koşulların değişimi, devrimin ve devrimci yöntemlerin eskimesini değil, tersine, koşullar devrim için ve devrimci yöntemlerin başarıya ulaşması için çok daha uygun hale geldiğini gösteriyor. Türkiye ve Kürdistan'da son yıllarda gerçekleşen olaylar, süren savaş, hiç bir biçimde burjuva yasalarına sığınan devrim dönemlerini "halklı" çıkarmıyor. Son yıllarda yaşanan şiddetli çatışmalar, Deniz'lerin başlattıkları devrimci savaş yöntemlerinin ne kadar doğru yöntemler olduğunu ve kazanmak için devrimci savaşı sonuna kadar götürmek gerektiğini apaçık olarak ortaya seriyor.

İllegal devrimci örgüt ve devrimci savaş yöntemlerinden vazgeçenler, emekçi kitlelerin ileriye yönelik tarihi yönelişine ters düşüyorlar. Yıkılıp gitmekte olan eski toplumsal düzen ile maddi ön koşulların oluşmuş olan, gelecek toplumu inşa etmeye kalkacaklar, tarihsel olduğu gibi politik olarak da geri kalmaktan kurtulamazlar. Halkların tarihi eğilimi, ilerlikle-devrimcidir. On yıllardır, bu tarihi eğilimin gelişimine tank oluyoruz. Deniz'leri yaratan ve son otuz yıldır birlerce devrimci kadriyye, yığı savaşıları yaratan; halkların bu ileri-devrimci tarihi eğilimidir. Ancak bu ileri-devrimci tarihi eğilime uygun davrananlar, ileriye gidebilir ve halklar tarafından sahiplenirler. İster yazın, edebiyat alanında olsun, ister politik, toplumsal zılda olsun, ileriye gitmenin tek koşulu; eski dünyaya son verecek olan, halkların bu tarihi ileri yönelişine-eğilimine dayanmaktır.

THKO ve TKEP/LENİNİST, tarihi bakımdan aynı yönü göden, yürünü geleceği, halkların kurtuluş davasına gelinen, tarihin ileri-devrimci eğilime dayanan örgütlerdir. Bunun için TKEP/LENİNİST'i olmak Deniz Gezmiş ve yoldaşlarının, o büyük devrimci davasının savunmak ve zalimce katar savaş anlayışıyla devam ettirmektir. Başka bir ifadeyle söyleyelim, Deniz Gezmiş ve yoldaşlarının mücadelesini, sağlam devrimci anlayış temelindeki TKEP/LENİNİST sürdürüyor. THKO başlattı, TKEP/LENİNİST sonuca götürecektir.

Sermayenin çok yönlü saldırılarıyla karşı karşıya kalan ve kapitalist saldırıları karşılamak için direngim bir mücadele veren işçiler, kazanmak için, mutlaka Deniz Gezmiş ve yoldaşlarının mücadele azmi, kararlılığı ve boyun eğmez anlayışıyla savaşımalıdır. Deniz Gezmiş ve yoldaşlarının açtıkları çığır; iktidarı ele geçirmek için önümüze bir savaş verme çığırındır. Bir avuç devrimcinin, dünyayı değiştirmek azmi ve yiğitliği, her devrimci işçiye örnek olmalıdır. İşçi sınıfı ezilen ve sömürülen bir sınıf olarak kendini kurtarmak için, mutlaka bütün ezilenleri de kurtarmak durumundadır. Bu ise, tekelci sermayeye ve faşist devlet iktidarına karşı, geniş kapsamlı bir devrimci savaş ile gerçekleşebilir. THKO, bunun nasıl olacağını gösterdi. Her devrimci işçi, Deniz'in önderlik ettiği, THKO'nun başlattığı devrimci savaşı, onların devrimci yöntemleriyle hareket ederek sürdürmelidir. Başarının anahtarı, devrimci örgütün uyguladığı ve gösterdiği, devrimci zor ve silahlı mücadeleden geçmektedir.

DENİZ YUSUF İNAN, SAVAŞA DEVAM!
YA DEVRİM YA ÖLÜM!

DENİZ GEZMİŞ, YUSUF ASLAN, HÜSEYİN İNAN

HALKLARIN DEVRİMCİ SAVAŞÇILARI

İsten edilmelerinin üzerinden yirmi beş yıl geçti; uğruna ölümlüğe aldıkları halkların kurtuluş davası şiddetli, çok geniş işçi ve emekçinin ortak davası oldu. Deniz, Yusuf ve Hüseyin adı, ezilen kitleler için sonsuz bir sevgi, devrimci bir başkaldırı ve savaştan devrimciler ya da devrimci savaşçılar anlamına gelir. Onlar uzlaşmaz, ısrarcı ve devrimci idiler. Şimdi bu mücadele tarzı on binlerce emekçi kitlelerin politik tarzı oldu. Halkları zafere götürecekti olan: Deniz, Yusuf ve Hüseyin'in başlattıkları ve gösterdikleri mücadele yollarıdır.

Deniz ve yoldaşları, bir halkın baskı ve sınırdan kurtuluşu için ilk yanıt için savaşı ve devrimci bir örgütün yaratılması olduğu bilinciyle THKO'nu oluşturdular. THKO, bir devrimci savaş örgütü olarak kuruldu ve kurtuluş süreci ile devrimci savaş süreci iç içe gelişti. Böylece THKO, savaş içinde doğdu ve halkların kurtuluş savaşını geliştirmek için yola çıktı. Bugün, mücadeleden geri dönen ve burjuva yasal limanlara sığınanların küfürleriyle söyledikleri "onlar dağa çıkan bir grup inatçı devrimci gençti" sözleri THKO'nun gerçek durumunu yansıtmaktan

uzaktır. Denizlerin sınırların önderlik ettiği halkların devrimci savaşıydı, bir toplumsal kurtuluş savaşıydı. THKO, ciddi bir örgütü verdiği savaş da ciddi bir savaşı. THKO, egemen sınıfla ve devlete karşı uzun sürecek bir savaşı başlattı. Devlet güçleri de, halkların devrimci savaşıyla ezilmek ve

yek etmek için bütün gücüyle harekete geçti. Yapılan savaşlar sonucu, THKO'nun liderleri ve savaşçuları yakalandı, öldürüldü, idam edildi. Tarihün kendilerine daha fazla zaman tanıması sonucu, başlattıkları savaş uzun süremedi; fakat uzun sürecek olan devrimci savaşın ilk temel taşlarını döşediler, en önemlisi başarmış anahtarını verdiler halklara.

THKO öncesi dönem (68 öncesi), sosyalist mücadelede uzun bir geçmişe rağmen, etkisiz bir mücadele olarak kalmıştır. Sosyalizm yalduzıyla boyanmış "sol", kemalizm görüşleri etrafında dümür duran eski resmî komünist-sosyalist hareket, yasal mücadele, parlamenter mücadele ve barışçı mücadele yolu seçtikleri için toplum yaşamında etkin olamadı ve hiç bir iz bırakmadı. Kemalizmin açtığı nokta, oportünizmin ve reformizmin bağladığı nokta oldu. Böylece THKO öncesi dönem, halkların kurtuluşunun nasıl olamayacağını bir örnek oldu.

Oportünist ve reformist hareketler olmayacak yöntemlerle uğraşırken, sınıfların silahlı mücadele hiç gelmedi. Buna rağmen, ancak emekçi halkların devrimci şiddetle ortadan kalkabileceği kitlelere hiç gelmiyordu. Kendileri dışında devrimci kitleler, silahlı mücadele yoluna, devrimci şiddet yoluna yöneldiğinde, önderine ilk çıkardılar, bu oportünist ve reformistlerden başkaları değildi. Silahlı mücadele temelindeki devrimci şiddete dayalı bir mücadelenin gelişmesinin ilk koşulu, oportünist ve reformist hareketten ayrışmak oldu. Bu anlamda THKO, bir taraftan eski uzlaşmacı, yasal, barışçı mücadele dönemine son verilmesi ve diğer taraftan halkları zafere götürecekti devrimci şiddete dayalı bir mücadele döneminin açılması temsil eder.

THKO'nun Türkiye ve Kürdistan sınırlar mücadelesi tarihine yaptığı en büyük katkı devrimci savaştan kurtuluş mücadelesindeki tavrın edici rolünü göstermesi oldu. O güne kadar işçilerin, köylülerin ve gençliğin giriştiği bütün eylemler devlet güçlerinin saldırısına uğruyor, ama yasal sosyalist hareket, bu saldırılar karşısında eli

kollu baka olarak dayanıyordu. Kendileri karşı saldırıya geçemedikleri gibi, devlet ve sivil-sağır güçleri devrimci zihniyetinde cevap veren devrimci güçlere yönelik işe karalama kampanyaları yürütüyorlardı. Mücadelenin belirli bir yerinde devlet ve sivil dinci faşist saldırılara devrimci zor yöntemle cevap vermek gerekiyordu.

DEVRİMCİ ÖNDERLER ONURUMUZDUR

DENİZ GEZMİŞ

YUSUF ASLAN

HÜSEYİN İNAN

Dev-Genç bu yöntemle başarmakla birlikte, silahlı mücadeleye yaklaşımı, politik olarak doğru hedeflere yönelmesinin önünde engel olduğundan, daha ileri gitmek ve artık silaha sarılmak gerekiyordu. Ve daha sonra kurulan THKO, politik mücadele ve silahlı eylemlerde daha ileri gitmenin en iyi yolu ve aracı olarak oluştu. THKO'nun örgütsel yapısı da devrimci şiddetli ve silahlı mücadeleyi yürütmeye uygun oluşturulmuştu.

Devletin halklara yönelik saldırılarına, silaha cevap vermek THKO'nun görevlerinden yalnızca biriydi; hiç bir biçimde THKO'nun kurulmasının esas gerekçesi bu değildi. THKO, kurtarıcı başlatmayı planladığı halk savaşı stratejisi ile egemen güçleri, devlet iktidarını devirmeyi ve emperyalizme bağımlılığa son vermeyi amaçlamıştır. THKO'nun kesin amacı; silahlı devrim yoluyla iktidarı ele geçirmek ve halk egemenliğini gerçekleştirmekti. Sosyalizm ise THKO'nun temel amacıydı. Ama, bunun için öncelikle, halk savaşıyla faşist devlet

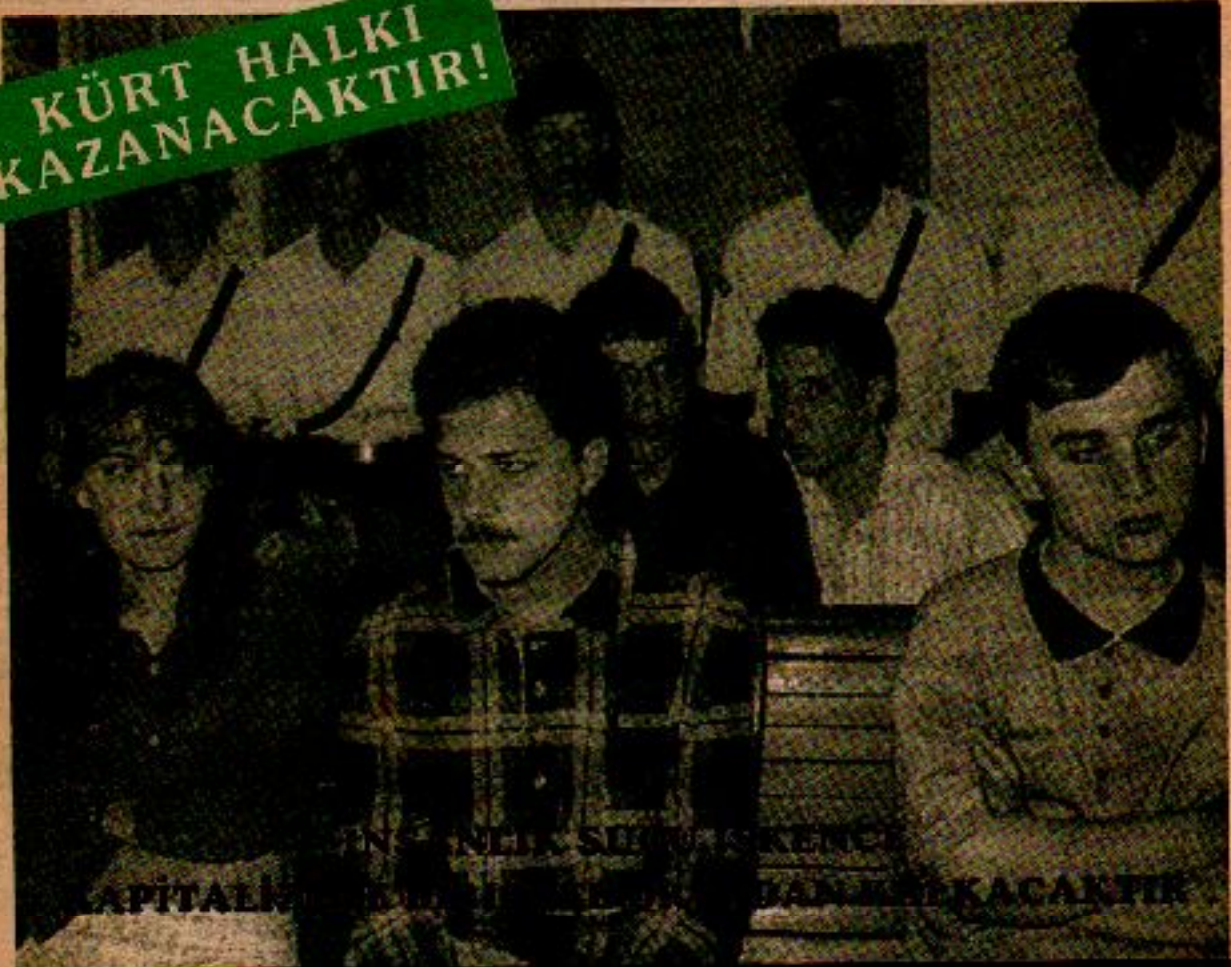

DEVİRİM İÇİN

DEVİRİMCİ EMEK

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEGİN OLACAK!..

**KÜRT HALKI
KAZANACAKTIR!**

Kİ BA YÜZYÜZÜMEZİN KOMÜNÜ

Milyonlarca Kübalı, 40 yıl önce devrimci önderleri Fidel ve Che'nin önderliğinde kendi tarihlerini kendileri yapmak için savaşa giriştiler. Kübalılar çok kısa süre içinde devrimci savaşların kaderle tanışmışlardır.

Sayı: 3

REFORMİST OPORTÜNİST 1 MAYIS VE DEVİRİMCİ 1 MAYIS

1 Mayıs, bizlere, halayla-
rın yok olup, Türklerin
söyleneceği bir bayram
günü değildi henüz. Tür-
kiye ve Kürdistan prolet-
aryası, bayram yapma-
nın devrimde değildi. Bay-
ramlar, sermaye egemen-
liğinin devriminin ar-
dından yapılabildi.

DEVİRİMCİ İÇ SAVAŞIN GELİŞİMİ

Buğaya iç savaş emek-
çi yığınları karşı en sinsi-
ce planlarla ve en geniş
mucabuklarla başlatıldı.
Te savaşı bazı hayati te-
mel etken, egemen sınıf
tekeli burjuvazinin içle-
de bulunduğu ekonomide
ve siyasal baskıların de-
rinliğidir.

Sayı: 3

Devrim İçin Devrimci Emek
Onbeş Günlük Sosyalist Dergi
Yıl: 7 / Sayı: 2 / 6 Mayıs 1997

Sahibi: Emek Yayıncılık Adına
Temel Gürsoy

Genel Yayın Yönetmeni
K.Önder İl

Yazı İşleri Müdürü
Aysun Bozdoğan

Abone Koşulları

Yurtdışı
6 Aylık ..... 1.000.000 TL.
1 Yıllık ..... 2.000.000 TL.

Yurtdışı
6 Aylık ..... 120 DM
1 Yıllık ..... 240 DM

Hesap No:
Temel Gürsoy
İş Bankası/İSTANBUL
Sirkeli Şubesi 1047 90900 662274

Adres
Helyar Mah.
Cemal Nadir Sk.
E.Façoğlu İşhanı D 53
Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel-Fax: (0212) 511 09 10

Avrupa Temsilciliği:
Selahattin Karataş
Post. Lager 3000 Bern 1 Ann
İSVİÇRE

İsviçre Temsilciliği:
H.Kepebek
Rue Du Lac 15/A
1020 RENENS / LOSANNE
İSVİÇRE

Almanya Temsilciliği:
H.Arslan
Stangerhoff Str. 3
44225 Dortmund / Almanya

Banka
Gürtas Offset

Genel Dağıtım
BİR-YAY

Suna,

Yeni sayımızda Merhaba diyebilmenin sevinci, coşkusu, içindeyiz. İçten, samimi, devrimci duygularla tüm okurlarımıza yeniden Merhaba!

Çok yoğun bir şekilde yaşadığımız Mart ayını geride bırakırken 1 Mayıs'a merhaba diyebilmenin onurunu yaşıyoruz. 1 Mayıs Alanı Taksim, "Onurdur, Gelenektir, Kavga"dır" şiarıyla 1 Mayıs'ı karşılayan Leninistler, söz ve eylemin tutarlılığı, devrimci irade ve sorumluluk bir kez daha sınanmış ve Leninistler bu sınavdan çelikleşerek çıktı. Dosta güven ve yol gösterici, dağılma korku ve panik yaşatılmadı. Bu yıl iki 1 Mayıs vardı. Biri, hepisi bir yerde, diğeri olması gereken yerde Kızıl Meydan'da.

İşbirliği, tekelci faşist devlet bir kez daha Kürt Halkına kıyama girişiyor. Güney Kürdistan'a Cumhuriyet tarihinin en büyük saldırısı gerçekleştiriyor. Elli binin çok üzerinde güçle özgürlük mücadelesini bastırma istiyor. En ağır silahlarını kullanıyor, çözümsüz kalıyor. Çözümü "sol sosyalist" hareketi çözmekte görüyor. Sendikalar, DKÖ'ler ve sol, sosyalist hareketleri insanlık tarihinin utanmazlık abidesi oluyorlar. Ezen ulus devrimcileri, işbirliği ham Kürt hareketler, tarihin kara sayfalarında yerlerini alıyorlar. Bir kez daha uyarıyoruz, İnsanlık tarihi herkese hak ettiğini verecektir, zira tarih affetmez.

İşbirliği tekelci burjuvazi ekonomik, politik krize çözüm arıyor, çözümsüz kalıyor. Ne yapacağını şaşırtıyor. Devrimin yakıcı ateşini söndürmeye çalışıyor ve elini sendikalara, DKÖ'lere, tüm reformist, oportünist aktörlere uzatıyor. "Barış" diyor, "hemen gündü barış" diyor. Biliyor ki, yarı çok geç olacak. Ve eli boş kalıyor. Burjuva sendikalar ve "sol" anlayışlar, burjuvazinin eline sarılıyorlar ama, bilmiyorlar burjuvaziye elini veren kolunu alırlar. Bir kez daha burjuvaziye güven, emekçi halklara ihanet anlamına geliyor. Oysa henüz uluslararası burjuvazinin Peru'han Tıpacı Amaru gerillalarına gerçek yazınını nasıl gösterdiğini unutmuyor. Fujimori'nin söylediği söz anlamıdır: "Silahlar ensemeze dayanmışken pazarlık yapamazsınız ki." başka söz gerek kalıyor.

Devrimci duruş ve iç savaş safları ayrıştırıyor, netleştiriyor. Burjuva sendikalar ve burjuva sol, iç savaşta burjuvazinin yanında yer alıyor. Leninistler, uzun, hard, kağıtlı iç savaşta daha bir bilenmiş, donanmış bir şekilde yükseliyor ve son sözü en başta söylüyor: "YA DEVRİM YA ÖLÜM!"

Bu şiarla yola çıkan Leninistler, barışın yolunun sacaşmaktan geçtiğini ısrarla, inatla söylüyor. Söylemeye devam edecek. Devrimci iç savaş cesaret, fedakarlık ve yaratıcılık istiyor. Leninistler buna uygun davranıyor, bedeller ödüyor. İşbirliği faşist devlet, işkenceye, katliama kaybetmeye dönmüyor. Biliyor ki, başka türlü varılmaz. İşte bu nedenle çocuklarımıza, kardeşlerimize, yoldaşlarımıza insanlık dışı işkenceler uygulanıyor. 23 devrimci genç yoldaş: "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek!" sloganıyla haykırıyor. "Ya Devrim Ya Ölüm!"

Gelecek sayımızda buluşmak dileğiyle...

KÜBA:

YÜZYILIMIZIN KOMÜNÜ

Özellikle 1959'da zafere ulaşan Küba Devrimi'nin 38. yıldönümü. Küba Devrimi üzerinden bu kadar zaman geçmesine rağmen, tarihsel önemi, esinleyici özelliklerini halen koruyor. Devrimin önemini korumasının sebebi; proleter devrimler çağını sürmesidir. Burjuva egemenliğini devirmek isteyen her halk, diğer halkların kendisinden önce yapmış olduğu devrimlerden yararlanır. Zafere ulaşmış her devrim, daha sonraki devrimler için kazanılmış birer mevzidir. Birleşik devrimi başarmak için yıllardır savaşan Kork Halkı, Türk Halkı ve Türkiye'nin bütün ezilen halkları, daha önce başarılmış olan Küba Devrim deneylerini özümleyecek, bu devrimin evrensel niteliklerini kendi savaşına aktaracaktır. Küba Devrimi 38 yıl sonra da zaferiyle olduğu kadar, gerçeklesme biçimiyle, deneyleriyle, en önemlisi devrimdeki evrensel nitelikleriyle bütün önemini korumaya devam ediyor.

Devrim üzerine bir şeyler söylemenin en iyi yolu yine bir devrimi incelemektir. İncelenmesi gereken toplumsal ve ulusal devrimler değil, en yüzyılın ortalarından bu yana çıkıp ortaya çıkmıştır. Her devrim zafere ulaşan ya da yenilgiye uğrayan olsun, milyonlarca insanın düşüncelerini, öfkelere, duygularını, tezelerini ve hedeflerini ortaya koyar. Bir devrimi incelemek demek; milyonlarca insanın birlikte yarattığı ortak eseri incelemektir. Çünkü her devrim milyonlarca insanın ortak eseri olabilir yalnızca. Milyonlarca Kübalı, 40 yıl önce devrimci önderleri Fidel ve Che'nin önderliğinde, kendi tarihlerini kendileri yapmak için savaş giriştiler. Kübalılar, çok kısa süre içinde devrimci savaşlarını zafere taşıdılar ve Küba, yine kısa süre sonra Sosyalist Küba oldu. Sosyalist Küba, tam 38 yıldır yaşıyor. Küba Halkı, 38 yıl sonra bile incelenen, örnek alınan bir devrim hediyesi etti dünya halklarına.

Devrimci ve Sosyalist Küba, Latin Amerika'da, Paris Komün'ünün geçen

yüzyıldan Avrupa'da oynadığı tarihsel rolü oynamıştır. 1871'de Paris'te yenilen uluslararası proleterya, 1917 Ekim'inde Rusya'da ve 1959'da Küba'da zafere elde etmiştir. Komünçüler, yüzyıl önce Avrupa burjuvazisine baskaldırdı. Küba halkı da ABD emperyalizmine, işbirliği Latin Ameri-

ka Diktatörlüklerine baskaldırdı. Fransız ve Avrupa burjuvazisi, Komünçülerini kuşatarak, Komün'ün düşmesini sağladı; ABD emperyalizmi ve yenilmiş Küba karşı-devrimcileri de Sosyalist Küba'yı devirmek için, askeri, ekonomik ve politik kuşatmaya başladılar. Komünçüler gerici Avrupa'nın orta yerinde uzun süre ayakta kalamadılar. Ama sosyalist Küba, emperyalist-kapitalist dünyanın kuşatması altında, uluslararası devrimci proleterya hareketinin fiş desteğiyle tam 38 yıldır ayakta. Bu anlamda, Küba Devrimi ve Sosyalist Küba varlığıyla bile dünya halkları için devrimci bir rol oynuyor.

Tarihi Komün 1871'de yenildi, ancak yüzyılımız içinde onlara komün ortaya çıktı. Kapitalizm bir üst aşamaya olan emperyalizmi aşmasına ulaştıktan sonra, emperyalizm, bağımlılık ilişkileri temelinde kurulan yeni sömürgecilik sistemi ile kapitalizmi bütün dünyaya doğru geliştirdi. Emperyalizmin başka özelliği; sermaye ihracıdır. Emperyalist ülkeler, bütün dünyayı mali merkez etkipleri altına aldılar. Egemenliklerini korudular. Böylece emperyalizm, gittiği her yere temel niteliği olan kapitalist ilişkileri de götürdü. Süreç içinde kapitalizm dünyanın birçok ülkesinde egemen duruma geldi. Bu da iki uzlaşmaz sınıf olan proleterya ile burjuvazinin arasındaki sınıf savaşlarının bütün ülkelerde görülmesine yol açtı. Emperyalist ülkeler, yeni sömürgecilik sistemi sonucu, elde ettikleri soygun sayesinde, kendi işçilerini satın aldılar, sınıf yollarından kendi ülkelerindeki toplumsal devrimleri geciktirdiler ancak, kapitalizmin temel ilişkilerini gittikleri her yere götüren emperyalizm, böylece bütün dünyayı devrim alanlarına çevirdi. Emperyalist ülkeler belki kendi Komünlerini içeride engellediler, ancak bu komünleri bütün dünyada yaygınlaştırdılar. Emperyalist kapitalist sistemi yıkaacak devrimci ogeler, bütün dünyada kendini göstermiştir.

Her ülke farklı zamanlarda ve farklı biçimlerde Sosyalizme geçecektir, ama mutlaka geçecektir.

KÜBA DEVRİMİNİN GERÇEK YOLU: DEVRİMCI SAVAŞ YOLU

Küba Devrimi, kendinden önceki bütün devrimlerin yollarına uygun gelişti. Eski toplumun bağrında doğmakta olan yeni toplumu, dış müdahale yani zor yoluyla kurdu. Zor yöntemlerinde, Küba'ya özgü yanlar olmakla birlikte, evrensel yasalara uygun uygulanan devrimci zor Küba Devrimi'nin kaldıracı oldu. Küba'da faaliyette bulunan ve kendilerine "sosyalist", "ihlalcı" vb. adlar veren birçok politik hareketten farklı olarak bütün devrimlerin ortak yansı olan, siyasal zor yöntemlerine dayanan Fidel Castro ve Che Guevara önderliğindeki silahlı devrimci hareket, kısa süre içinde öne çıktı ve devrimin yaratıcıları konumuna geldi. Küba Devrimi'nin gerilla mücadelesi temelinde başlaması, devam etmesi ve zafere ulaşması ile birlikte, Latin Amerika'nın diğer halkları da bu yolu izlemeye karar verdiler. Gerilla savaşı, Latin Amerika devrimlerinin ilacı gücü, gerilla mücadelesi temelindeki devrimci mücadele yolu, bu kıtada tam yarı yüzyıl boyunca halklar için devrimin gerçek yolu oldu.

BİR SOSYALİST MEVZİ BİR DEVRİM MÜFREZESİ

Devrimci ve Sosyalist Küba, Amerika kıtası için her zaman bir esin kaynağı, bir dayanak, örnek ve emperyalizme karşı savaş müfrezesi oldu. Devrimci önderler, Küba'nın bu konumunu hiç bir zaman gözlemediler. Küba, bütün Latin Amerika halkları için devrimci odak olmuştur. Diğer ülkeler, esas olarak kendi devrimci güçlerine dayarmakla birlikte, Küba onlara her zaman cesaret vermiştir. Küba'nın kıtadaki halklar için oynadığı rolü emperyalizm sürekli olarak ileri sürmüş olmakla birlikte, halklar bu devrimci desteği her zaman hissettiler. Çok seçktir. Küba'nın komünist önderleri, hiç bir zaman başka ülkelere devrim ihraç etmeyi düşünmediler. Onlar, bir devrimin ihraç edilmeyeceğini, ancak yapılacağını çok iyi biliyorlardı. Bu konudaki görüşlerini sürekli söylediler. Onlar, başka ülkelere devrim ihraç etmediler ama devrimi yapacak güçlerin sürekli yanında oldular. Emperyalizmin, devrimleri ezmek için açık tavır karşısında, Küba'nın aldığı açık tavır, tek doğru devrimci tavrıdır. Bütün

2 Ocak 1959 Fidel Castro Santiago de Cuba'ya giriyor.

Latin Amerika halklarına ayağa kaldırdığı için, devrim mücadelesinde onlara destek verdiği için, sosyalist varlığıyla büyük bir moral kaynağı olduğu için ABD emperyalizmi, Sosyalist Küba'ya karşı devamlı saldırı içinde oldu. Ama Küba önce saldırı, kuşatma, baskılara rağmen devrimci bir mevzi ve sosyalizmin sağlam kalesi olarak görevini tam 38 yıldır sürdürüyor.

SOSYALİZMİ SAVUNMAK

Devrimi yapanlar, boş yere savaşmak istemiyorlarsa, devrimi savunmasını da bilmelidirler. Fidel, Che ve öteki devrimci önderler bu gerçeği devrimin daha ilk gününde kavradılar. ABD emperyalizmi, Devrimi başarısız duruma düşürmek için bemen batrekte geçti. Örgütlediği Küba karşı-devrimcilerini, devrimci yönetime karşı saldırıya soktu. Ve sonra herkesin bildiği Domuzlar Körfezi Çıkarması, "Ekim Bunalımı" denilen olay vb. olaylar birbirini izledi. ABD, Küba'yı işgal etme kararı verdiği zaman, Küba Halkı, Fidel liderliğinde, Devrimi savunma kararı verdi. Bunun için bütün Kubalılar silahlandırıldı. Varlığı bugün de süren, Devrimi Savunma Komiteleri o zaman kuruldu. Böylece Devrim, kendisini savunmak için zorunlu olan önlemlerin tümünü aldı. Bu önlemlerin başında halkın silahlanması geldi. Küba Devrimi'nin üzerinden 38 yıl geçti. ABD emperyalizmi baskılarını, ekonomik ablukasını ve gücünü kullanarak halen özgür ve sosyalist Küba'yı ortadan kaldırmak istiyor. Ama Küba halkı da 38 yıldır Devrimi'ni ve Sosyalizmi savunuyor.

DEVRİMCİ EYLEM TEMELİNDE PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ ANLAYIŞINA SAHİP OLMAK

Proletarya enternasyonalizmi anlayışı, ilk olarak geçen yüzyılda uluslararası proletaryanın dayanışması biçiminde, kapitalizme karşı savaş temelinde doğdu. Marx ve Engels bunun teorik temellerini ve ilkelerini açıkladılar. Dünyayı, devrim yoluyla değiştirme biçimindeki proletarya enternasyonalizmi anlayışı, özüne uygun olarak, devrimci savaş temelinde hareket etti. Bu nedenle kısa sürede bir ilke olarak bütün uluslararası proletarya tarafından benimsendi. Ama daha sonra II. Enternasyonal döneminde, bu ilke den ve ilkenin özünden hızla uzaklaştırıldı. Ta ki, Lenin ve Leninistler tarafından III. Enternasyonal kuruluna kadar. III. Enternasyonal, yok edilmeye çalışılan uluslararası proletaryanın dayanışma ve mücadele ruhunu yeniden canlandırdı, sağlam örgütsel temellere oturttu. III. Enternasyonal dönemi ve yarattığı ruh hali, 1950 yıllarından sonra, yerini, resmi sosyalizm ilişkilerine bıraktı. Resmi sosyalizm dilinde, proletarya enternasyonalizmi, sosyalist ya da komünist partilerin birbirlerine övgüye dönüştü ve bütün devrimci ve komünist özünü yitirdi. Ama proletarya enternasyonalizmi, gerçek niteliğini Küba Devrimi'nde yeniden gösterdi.

Fidel ve Che anlayışında, proletarya enternasyonalizmi, çeşitli ülkelerde devrim yapmaktır. Çünkü uluslararası proletarya ordusunun evrensel görevi olan: dünyayı devrim yoluyla de-

ğiştirme; yani sınıfları ortadan kaldırma ancak bu şekilde olanaklıdır. Devrimci önderler, Küba Devrimi'ni zafere ulaştırmakla, proletaryanın bu evrensel görevine büyük bir katkı yaptılar. Ama bununla hiçbir zaman yetinmediler, yetinmek istemediler. Proletarya enternasyonalizmini devrimci-eylemci temelde savunan ve bunun en iyi militanı olan Che, kendi enternasyonalizm anlayışına uygun olarak Bolivya'ya gitti. Aynı yıllarda yükselen Vietnam Devrimi ile uluslararası dayanışma için söylediği "İki, üç daha fazla Vietnam!" şiarı; Che'nin proletarya enternasyonalizminden ne anladığını gösteriyordu. Che için, uluslararası proletarya ve dünyanın ezilen halklarının kurtuluşunu hedeflemesi gereken proletarya enternasyonalizmi; eylemsiz, devrimci savaşı hiç bir şey ifade edemezdi. Che anlayışına uygun olarak, Bolivya'daydı, Küba ikinci Vietnam'dı, üçüncüsü de Bolivya olabilirdi. Ve sonra da diğerleri bunu izlemeliydi. Che'nin kısa yaşamı, söylediklerini yaratına olmağı tanımadı, ancak proletarya enternasyonalizminin ne olması gerektiğini somutlamıştır. Küba'nın, dünyanın pek çok kıtasında ve ülkesinde esen dayanışma rüzgarları, devrimin liderlerinin savundukları proletarya enternasyonalizmi ilkesinin pratikteki yansımalarıdır.

Fidel ve Che, proletarya enternasyonalizmi anlayışlarını her vesileyle savundular. Yer aldıkları bütün uluslararası platformları, emperyalizme, kapitalizme karşı mücadele platformuna çevirdiler. Onların konuştukları kürsü, dünyanın bütün proleterlerinin, dünyanın bütün ezilenlerinin sesi oldu. Onlar, dünyada ileri, dürüst, devrimci, komünist ne varsa, tümünün militan savunucuları oldular. Uluslararası toplantılara katılın, katılmayın her halk, her devrim ve her devrimci isyan, Che ve Fidel tarafından temsil edildi. Küba Devrimi ve devrimci liderler, dünyanın bütün proleterlerinin, bütün halklarının sesiydiler.

Dünya proletarya ordusunun ve ezilenler halklar ordusunun savunucusu, sesi ve militan olmak bedeli olan, düşünce ve davranış biçimidir. Sırf bu nedenle, Küba Halkı, emperyalizmin uluslararası baskısına uğradı. Sırf bu nedenle; Küba'ya yönelik emperyalist-kapitalist sistemin yaptırımları katılaştırıldı. Ve bu yüzden, Küba Halkı her yönden tecrit edilip, zayıf düşürülmeye çalışıldı. Ama Küba halkı ve komünist lideri, emperyalist baskılara hiç boyun eğmediler, hiç teslim ol-

madılar. Eylemcilik temelindeki proletarya enternasyonalizmi anlayışı, Fidel ve Küba'nın, devrim ve komünizm anlayışının özyüdü, bu özü her koşulda savundular. İlkelerinden bir defa olsun taviz vermediler. O sırada, sosyalist ülkelerin bir kısmı kendi ülke çıkarlarını her şeyin üstünde tutup, çıkarıcı anlayışa dayanırken, Fidel ve Küba, devrimci ve komünist ilkeler için kendi çıkarlarından özeride bulunuyor, bu yüzden sıkıntıdan sıkıntıya düşüyorlardı. Ama olsun, komünist ilkeler, bedeli ne olursa olsun, savunulmaya devam edilecekti. Oyle de oldu.

Bir ülkenin dış politikası ne ise, iç politikası da odur. Proletarya enternasyonalizmi de, proletaryanın dünya politikasıdır. Bir sosyalist ülkenin dünya politikası, o sosyalist ülkenin iç politikasını ve iç durumunu yansıtır. Sosyalist Küba, ilkel, tutarlı, devrimci bir dünya politikasına sahip oldu. İçte ise sosyalizmin temel ilkelerini uyguladı. Böylece dünya politikasının bir parçası olarak iç politikası, bütünlüklü ve tutarlı olmuştur. Nasıl ki; önce emperyalist baskıya şüküğe, tecrite rağmen dünya politikalarından hiç ödün vermedilerse aynı biçimde içte de sosyalizmin temel ilkelerinden hiç ödün vermediler. Ülkede ve dünyada sosyalizmin temel ilkelerine uygun davrandılar.

MARKSİZM-LENİNİZMİ DOĞRU KAVRAMA

Devrime ve sosyalist kuruculuğa önderlik edenler, eylemlerinde marksizm-leninizmi anlayışlarını somutluyorlardı. Küba Devrimi'ne önderlik edenler, süreç içinde, savaştan geçerek marksizm-leninizme buluştular. Devrimci komünizmi bir kere kavradıktan sonra, sonuna kadar tutarlı olarak savundular. Che olsun, Fidel olsun marksizm-leninizmi devrimci temelde kavradılar. Onlar, sosyalist ülkelerde yaygın olan, resmi sosyalizm anlayışını, hiç bir zaman kabul etmediler. Che ve Fidel resmi sosyalizm okulları olan marksizm-leninizm enstitülerinden değil; devrim okulundan mezun oldular. Marx'ın, Lenin'in devrimci teorisini, en doğru biçimde kavrayanlar, resmi sosyalizm okullarından mezun olanlar değil, devrim okulunda okuyanlardı. Resmi sosyalizm okulundan geçenler, sosyalizmi yıkmak için savaş verirken; devrim okulundan geçenler, yaşamlarını sosyalizmin yayıl-

ması için verdiler. Sonuçta, resmi sosyalizm tarih sahnesinden çekilirken, devrimci temellerdeki sosyalizme ise ayakta ve etkindir.

Bu yıl 38. yıldönümünü kutladığımız Küba Devrimi'nde derin izler bırakan Che, yalnızca bir militan olarak, devrim savaşçısı olarak bilinir. Che'nin düşünürlük yönü yeterince bilinmez. Halbuki Che, aynı zamanda bir düşünürdüydü. Filozofça düşünce biçimine sahipti. Che'nin marksizmi kavrayışı gerçekten, filozofçadır. O, sosyalizme resmi sosyalizm anlayışı dışında yaklaştı. Marksizmi kendi anlayışına göre anladı. Kendi anlayış ise son derece devrimciydi. Bir marksist olarak mücadeleye başlamadı ama, marksizme devrim içinde buluştu ve onu bir daha hiç bırakmadı. Yine Che'nin sosyalist kuruculuğu kavraması biçimi kendine özgüydü ve marksist-leninist sosyalizm anlayışına uygundu. Esasında; marksizm-leninizmi anlamada büyük bir katkı yapmıştır. Bu aynı zamanda, Küba Devrimi'nin, marksizm-leninizme ve sosyalizme katkısıdır. Che'nin devrimci düşüncelerini öğrenmek bugün de günceldir, önemlidir.

Fidel ve Che anlayışını göre, sosyalizmde maddi özendiriciliğin yanında, hüncin ve soylu düşüncelerin de büyük önemi vardır. Onlara göre maddi zenginlik ve bu temeldeki refah çok önemlidir, ancak bunun yanında komünist bilinc de çok önemlidir. Devrimci liderler, çoğu kez komünist bilince, maddi özendiriciliğin önünde bir önem verdiler. Maddi zenginliğe dayalı bir hilaçlanmayı kabul etmediler. Komünist bilince dayalı bir maddi zenginliği oner aldılar. Bunun için de sosyalizm ilkelerini, komünist anlayışlarını, Küba'nın ekonomik çıkarlarından daha önemli gördüler. Belki de ekonomik bakımdan zayıf düştüler, sıkıntı çektiler ama sosyalizm ilkelerinden ödün vermediler. Bu, Che ve Fidel'in marksizme-leninizme katkılarıdır. Düşmanlarımız bunu hiç anlayamadılar. Nasıl olur da, ekonomik sıkıntılara katlanmak pahasına, sosyalizmin temel ilkeleri içte ve dünyada bu kadar savunulabilir diyorlar. Düşmanlarımız bizleri, komünistleri hiçbir zaman anlayamazlar. Komünistler kendileri için değil, dünyanın bütün ezilen ve baskı gören, sömürülen halkları için mücadele ederler. Sosyalist Küba, bunun en iyi örneğidir.

KÜBA HALKI DÜŞMANLARININ GİRİŞİMLERİNE İZİN VERMEYECEKTİR

Sosyalizm düşmanı karşı-devrimci-ler Sovyetler Birliği'nde ve Doğu Avrupa'da iktidara gelince, Küba'daki sosyalizm düşmanları da, aynı yolu denemek için kolları sıvadılar. ABD emperyalizmi liderliğindeki emperyalist-kapitalist sistem, yeni dünya koşullarından yararlandı, Küba üzerindeki baskılarını artırdı. Küba Halkı, devrimden bu yana ki en zor dönemi ne gördü. Bu en zor koşullara rağmen, ne emperyalizmin saldırıları, ne de içeride sosyalizm düşmanlarının girişimleri sonuç verdi. Ancak dünya çapında maddi temelleri varolduğu sürece, kapitalistler Küba'da kapitalizmi geri getirme girişimlerinden vazgeçmezler. Küba Halkı yaşantılardan ders çıkarmasa, diğer sosyalist ülkelerde olanlar kendi başına da gelebilir. Bunun için devrimci ayaklılığı elden bırakmamalıdır. Proletarya diktatörlüğü ve komünizmin temel ilkelerinden ödün vermeden yoluna devam etmelidir. Sosyalizm Küba'ya çok şey verdi; Küba da sosyalizmi savunmak için çok şey vermeyi göze almıştır.

Fidel liderliğindeki sosyalist Küba Halkı, sosyalizmi ve Devrim'in kazanımlarını savunmaya kararlı olduğunu bir kere daha kanıtladılar. Fidel, defalarca mücadeleye devam edeceklerini açıkladı. Küba, yalnız bırakılmak, emperyalist kısıtama, baskı ve ahuka ile sosyalizm yolundan vazgeçirmek istendi, ancak Küba Halkı çok onurlu ve yigit bir halk olduğuna, emperyalist-kapitalist dünyaya meydan okuyarak gösterdi. Küba bir mücadele, bir direniş, bir sosyalist kahramanlık örneği olarak bütün dünya halklarına moral verdi, cesaret verdi. Direnen Küba her zaman uluslararası devrimci proletaryanın ve ezilen halkların ileri bir mevzisi olarak kalacaktır.

YAŞASIN DEVRİM!

YAŞASIN SOSYALİST KÜBA! YAŞASIN

PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ!

Uğur GÜNDÜZ

REFORMİST-OPORTÜNİST 1 MAYIS ve DEVRİMCİ 1 MAYIS

1 MAYIS BAYRAM DEĞİL
KAVGA GÜNÜDÜR!

1 Mayıs, uluslararası proletaryanın kapitalizme karşı savaş ve devrimci dayanışma günüdür. 1 Mayıs'ın enternasyonalist özünü bütün ülkelerin proleterlerinin emperyalist-kapitalist sisteme karşı mücadeleye dayalı devrimci dayanışmasını ifade etmesidir. Proletarya enternasyonalizminin temel yasalarından birisi, her ülke proletaryasının, bulunduğu her alanda devrimci öncülük etmesi, dünya devrim sürecine yeni bir devrimci ve sosyalist mevzii kazandırmasıdır. Oysa oportünistler, kendi bulunduğu ülkelerde devrim mücadelesi yürütmedikleri, burjuva zalmından kurtulmak için silaha sarılmadıkları halde proletaryanın uluslararası dayanışmasının öneminden dem vururlar. Bütün ülkeler proletaryasının kati ve can pahasına yaradılan ne kadar devrimci, komünist değer varsa, hepsi, oportünistlerin görüş açısından gerçek anlamını yitirir.

1 Mayıs'ın devrimci özü, günümüzde her türlü sınıfsal ve burjuva tek temel olan kapitalizme karşı etkin ve zora dayalı bir mücadeledir. Bizde de, TC'nin kuruluşu sürecinden beri, 1 Mayıs bu anlamda ele alınıp kapitalizme karşı devrimci savaşı yükseltildiği bir kavga günü olarak kullandı. Sermaye sınıfı ise, kendi iktidarını kurduğundan bu yana 1 Mayıs'ın için boşaltılmaya, onu bir kavga günü olduğuna unutturmaya çalıştı. Sermayenin bu yaklaşımı 1 Mayıs'a özgü değildir. Sermaye sınıfı, bütünüyle yok edemeyeceğini, emekçi sınıfları kafasından silmeyeceğini düşündüğü olaylara karşı savaştıkça, bu fel yelül taktiği sık sık kullanır; savaştığı şeyin devrimci özünü boşaltarak onu kendi iktidarı için bir tehlike olmaktan çıkarmaya çalışır. Bir süredir, Kurt Halkının özgürlük izyanını ifade eden Newroz'a yapılmak istenen de bu burjuva oyundur. Ya da emekçi halkların bilincinden ve yüreğinden silemedikleri Denizleri "göçsüz gençler" olarak göstermeye çalışmak suretiyle onların devrimci niteliğini unutturmaya çalışırken de aynı burjuva oyuna başvuruyorlar. 1 Mayıs'ın devrimci özünü unutturarak onu kendisi için kabul edilebilir bir güne dönüştürmeye çalışırken de aynı oyuna oynuyor. Sermaye sınıfı, bu amaçla, 1 Mayıs'ı kâh haber bayramı ilan etti, kâh resmî tatil kabul etti, kâh yasakladı, kâh provokasyonlarla katliamları yöneltti.

Sosyal-reformizm ve oportünizme, TC'nin onyıllardır adım adım sahnelenmeye çalıştığı 1 Mayıs'ın devrimci özünü boşaltma oyununa geliyorlar. Burada hatırlatalım: 1 Mayıs, birde, tebdilyarı çekilip, Türklerin söylemeyeceği bir bayram günü değildir. Türkiye ve Kürdistan proletaryası, hayram yapacak durumda değildir. Bayramlar, sermaye egemenliğinin devrilmesinin ardından yapılacaktır. Gelecek 1 Mayıs'ları gerçek bir proletarya bayramı olarak kutlayabilmek için gündeki 1 Mayıs'ları kapitalizme karşı devrimci savaşın yükseltildiği kavga günleri olarak ele almalıyız.

1 MAYIS ALANI
TAKSİM ALANIDIR

Türkiye'de 1 Mayıs'ın adı Taksim ile özdeşleşmiştir. Taksim Alanı, 1 Mayıs Alanı'dır, bizim Kızıl Meydan'ımızdır. Faşist devlet bunu ne kadar yasaklarla engellemeye çalışsa da, başkaları bu yasaklara boyun eğip başka alanlara gitseler de 1 Mayıs Alanı'nın Taksim Alanı olduğu tüm işçi ve emekçilerin belleğine silinmezcesine kazınmıştır.

Faşist devlet, 1 Mayıs'ta Taksim'i devrimci proletaryaya yasakladıkça ve başka yerler gösterirken ve bizim dışımızda herkes devletin bu yasaklamalarına boyun eğerken, biz neden 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na' diyerek ısrar ettik? Bunun nedeni, Taksim Alanı'nın 1 Mayıs'ta burjuvaziye proletaryanın irade çarpışmasının simgesi haline gelmiş olmasıdır. Taksim Alanı, iki düşman sınıf arasındaki savaşında bir inatlaşma, bir prestij meselesidir. Taksim'in iki düşman sınıfın irade çarpışmasının simgesi haline gelmesi süreci 1 Mayıs 1877'de başlar. Sermaye sınıfının o gün yaptığı katliamla birlikte Taksim Alanı, 1 Mayıs Alanı olarak simgeleşmiştir. 75'de devrimci proletarya bu kez daha büyük bir kararlılık ve sınıf kinıyla Taksim'i zafer etmiştir. Taksim kâbusünden kurtulmak isteyen tekeleci sermaye, o tarihten itibaren Taksim'i 1 Mayıs Alanı olarak yasaklamış, 12 Eylül cuntasıyla birlikte ise, Taksim Alanı, her türlü miting ve gösteriye kapatılmıştır. Yalnız bu yasaklar hile, burjuvazi için 1 Mayıs Alanı'nın ne büyük bir kâbus olduğuna açık lamaya yeter. Burjuvazi, 1 Mayıs Alanı'nı zapteden devrimci proletaryanın kararlılık ve öfkesinde kendi yok oluşuna gömmüştür.

'1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na' politikası, onlara insanımızın canına malolan 1 Mayıs 1877'yi unutturarak, emekçi sınıftan bu unutulmaz evlatlarının devrimci anasını yaşatmak anlamına gelir. TKEP/LENİNİST, işçi sınıfı ve emekçi halkın devrimci evlatlarını yalnızca sule değil, eylemiyle de anneyi kendi devrimci anlayışına uygun biçimde yetiştiriyor. 75 Katliamının üzerinden yirmi yıl geçmez ve bu yirmi yıl, 1 Mayıs Alanı konusunda burjuvaziye proletarya arasında bir inatlaşmaya, seri katliamlara sahne olmuştur. '1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na' çıkmak, artık sadece 77'de katledilen emekçilerin devrimci analarının yaşatılması anlamına gelecek geleneksel bir tavır değil, aynı zamanda, burjuvaziye devrimci proletarya arasındaki prestij meselesinde galip çıkmaktır. Ve biliniz ki, özerk devrimciğin misyonu, burjuvaziye proletarya arasındaki çelişkileri önceden gelme ya da yansıtmak değil, kitle hareketine cadelik, çarışmayı derinleştirmek, kenkinleştirmek ve devrimci savaşı yükseltmektir. Özellikle de sınıf savaşımının çok daha keskin ve sert bir biçim kazandığı savaş sürecinde, devrimci öncü propaganda ajitasyon faaliyetiyle olduğu gibi eylem sürecinde de emekçi halkın bilincine burjuvaziye ulaştırmayı kesmezdir. İşçi sınıfı ve emekçi yığınlar hem birleş, hem ruh hali ve hem de eylem yeteneği bakımından hep daha sert ve kesin çatışmalara hazır olmalıdır. Kurtuluşun yolu bu tarz bir mücadeleyle açılacaktır. Devrimci gelenekleri sürdürmek -ki devrimci gelenekler kan ve can bedeliyle yaratılmışlardır- burjuvaziye karşı proletaryanın moral üstünlük sağlamak, onu daha sert ve kesin savaşlara hazırlamak, düşmanla uzlaşmazlık bilincini geliştirmek, devrimci savaşı yükseltmek açısından vazgeçilmez değerlerdir. Burjuvazi, devrimci proletarya devrimci geleneklerini, devrimci mirasını unutturmuş ya da onun devrimci özünü boşaltma çabası içindedir. Buna karşılık, devrimci geleneklerine, devrimci mirasına sahip çıkamayan; devrimci değerlerini yaşatamayan bir işçi sınıfı sermaye sınıfına karşı savaşımında zafer yetin göstermez. Sınıf savaşımı maddi olduğu kadar manevi silahlarla da yürütülür; devrimci değerler, devrimci gelenekler devrimci proletaryanın manevi silahlarıdır. Burjuvazi bu mane-

vi silahlardan emekten almaya ya da onları etkisizleştirmeye çalışıyor; bunu kargalık, bu manevi silahlarımızla daha sıkı, daha katırlı sınımlıyoruz. 1 Mayıs'ta tüm bu saydıklarımıza uygun davranmak 1 Mayıs Alanı'nda olmayı gerektirir.

1 MAYIS ALANI GELENEĞİ, MÜCADELESİ, ONURU LENİNİSTLER TARAFINDAN SURDURULUYOR

1980 sonrasında devrimci hareketler ve proletarya bu bilinç ve kararlılıkla 1 Mayıs Alanı'na yöneltiler. İlk olarak 1989'da Taksim'e gikildi. Ardından 1989'da yine Taksim'di hedef. Bu kez 1 Mayıs Alanı'nda sert çatışmalar yaşandı, emekle sermaye güçleri arasında. Bu çatışmalarda, M. Akif Dalat, 77'nin kutsal geleneğini koruyula daha da kızlaştırıldı. '90 1 Mayıs'ında yine aynı devrimci anlayışla 1 Mayıs Alanı'na yürüdü devrimci güçler. Yine sert çatışmalar yaşandı yaralanmalar oldu. Burada aldığı yarayla Gülay Becezen sakat kaldı. Bu yıldan sonra burjuvazi yeni bir taktik izledi; 1 Mayıs'ın devrimci özünü boşaltma politikasını sürdürülebilmek için, yeni koşullarda yeni bir oyun tezgahı yordu. Bu iş için işçi sınıfı içindeki ajanları durumundaki olan burjuva sendikacıların kullandı. O yıla kadar 1 Mayıs Alanı'na çıkma konusunda devrimci proletaryayı yalnız bırakıp, hatta her türlü yöntemle onu engel olmaya çalışan burjuva sendikacılar, 31 yıldı 1 Mayıs için devletin yasal miting izni istediler. Yer olarak "Taksim, emussu Abule-i Hüseyin" isteniyordu. Bu burjuva oyunun amacı devrimci güçleri beklentiye sokmak ve bölmektir. Burjuva sendikacılar sen güne kadar izin alınacağı vaadiyle işçileri ovalamaya çalışıyor. Reformist-opportunisler de aynı beklentiye girtiler ve bütün hesaplarını yasal miting iznine göre yaptılar. Bu durumu gören devlet, son ana kadar beklenti havasını sürdürüldükten sonra, herhangi bir izin verme zorunluluğu dahi görmedi. Burjuva sendikacılar verdikleri gazete ilanlarıyla 1 Mayıs'ı geçişirirken, reformist-opportunisler beklentileri yasal miting izni gelmeyince izinsiz söyleme streşkilendiler ve bir kısmı işçi kitleleriyle birlikte Ünköpsin'te yürüyüşe geçtiler. Burada polis tarafından dağıtıldılar, yoğun gözaltılar yaşandı. 1992'de bu oyun daha da geliştirildi ve bu kez yasal miting "izin" verildi, hem de Ajan Perinçek'e... Ama sol hareket 1 Mayıs konusunda bir kez geri adım atmıştı ve yanlış görüp düzeltmeye geçeceği yerde yanlış yolunu daha da derinleştirdi; o güne değin sövüp saydıkları, ajanlığı herkesçe tescilli Perinçek'in peşinden girdi. Sermaye sınıfı böyle bir manevradan ne amaçlıydu? Amacı kostirmek hiç de zor değil, 1 Mayıs'larda yükseltilen dev-

rimci savaşı etagellemek, bunun için devrimci güçleri kontrol altına almak. Ajan Perinçek'e verilen yasal miting "izin" ise, devrimci güçleri kontrol altına almanın, hizaya getirmenin aracı olarak düşünülmüştür. Gerçekten de, Leninistlerin dışındaki tüm devrimci güçler bu oyuna girdiler, Ajan Perinçek'e verilen yasal "izin" zokasını gördü görmeyi yutular. Bu burjuva oyunu açığa çıkaran koyan Leninistleri ise daymazdan, görmeyen gel-diler. Yasal 1 Mayıs "izin" ve onun getireceğini umdukları dev kitlelerin hayali beklentisi, başını döndürmüştü. Oysa, o zamana değin 1 Mayıs için yasal "izin" verilmeye yanaşmayan burjuvazi, ne olmuştuda şimdi böyle bir "izin" veriyordu? Nedeni açıklar: Devrimci güçler eğer o zamana değin Taksim'i zaftarmeye çalışmasaydılar, bu konuda kararlılıkla mücadele vermeseydiler sermaye sınıfı altında başka bir alana "izin" vermezdi. Yani bu, zoraki bir "izin"di; devrimcilerin Taksim'i zorlaması sonucu verilmiş zorunda kullanan bir "izin"di. Çünkü burjuvazinin Taksim'i kaybetmeye, yeniden eski köbüsünü görmeye tahammülü yoktu. Ama Leninistlerin dışındaki devrimci güçler sermayenin bu oyununa girdiler ve bu tarihten itibaren onun gösterdiği yere gittiler. Tam da sermayenin geri adım atacağı noktada onu 1 Mayıs Alanı konusunda hayvan eğlirmak üzere curretle ileri atacakları, daha büyük bir devrimci kararlılıkla Taksim'e yürüyecekleri yerde, bunu gözle alamadılar ve kendileri boyun eğdiler. Artık, burjuvazi için 88-89 ve 90'da yaşanan korku ve moral bozukluğa yeni moral üstünlüğüne hitakmış, oyun haharış olmuştuda. 1992'de bu oyun daha da geliştirildi ve miting "izin" yalnızca Ajan Perinçek'e verildi. Ama, sol hareket bir kez geri adım atmıştı ve yanlış görüp düzeltmeye çalışacağı yerde, yanlış yolunu daha da derinleştirdi; o güne değin sövüp saydıkları, ajanlığı herkesçe tescilli Perinçek'in peşinden girdi. Ve bundan sonra bu burjuva oyun Türk-İş'e, DİSK'e verilen yasal miting izniyle şiddetlendi. Ama düğün durduğu yerde durmuş, amacına doğru zürekli ilerlemeye istiyordu. Amacını biliyoruz: 1 Mayıs'ın devrimci özünü boşaltıp onu kendisi için kabul edilebilir bir "büyüme" getirmeye çarınmak, ve bu politikamız önünde engel olan devrimci güçleri hizaya getirmek. Türk burjuvazisi gerçekten sağlam bir sınıf bakış açısına sahiptir. 1 Mayıs politikasında da gerçekten planlı, hesaplı davranmaya çalışmış, amacına giden yolu adım adım örmeye girişmiştir. Şöyle ki; 92'den itibaren vermek zorunda kaldığı "izin"lerle devrimci güçleri önce Taksim hedefinden uzaklaştırmış ve burjuva sendikacıların, sosyal-reformistlerin peşine takmış hemen ardından devrimci güçleri peşlerinden takıldıkları kitleden koparabil-

mek için yeni taktikler geliştirmeye girişmiştir. Son yıllarda "izin"li alanlarda yaşanan 1 Mayıs kutlamalarında devletin en büyük gsyret devrimci güçleri ya kitleden koparmak ya da hizaya getirmek konusunda olmuştur. Sermayenin bu politikasında kendi açısından başarı kazandığını görmek gerekir, 89'da ve 90'da Taksim için sert çatışmalara girip bedeller ödeyenler, "Taksim'i terk etmek ihbarettir" diyenler dahil hepsi 92'den itibaren devletin gösterdiği yere gitmeye başladılar. Bunun mazeretini "Kitlelerden kopmamak gerekir" diye açıklamaya çalışıyorlardı. Bu gerekçeyle, once devrimci değetti, geleneği terk edip burjuva sendikacıların ve sosyal-reformistlerin kayruğuna takıldılar. Ama iş bu kadarla bitmiyor, sermaye hep daha ileri gitmeye çalışıyor. Burjuva sendikacıların peşine takılıp devletin gösterdiği yere gidenler bu kez o kitleden de koparılmaya çalışıldılar. Devlet sana şunu dayıyor: "Ya istiklal marşını söyleyendiği, Türk bayraklarının dalgalandığı alanda uslu uslu oturup burjuva sendikacılarının bukturcu masaslarını dinleyerek, kuralları neyse onlara itaatkısın, ya da seni provokator ilan edip alan sokmayacağın." Sınıf savaşını o kadar acımanız ki, "insan be kardeşim, bizler çoktikle Taksim'de ne kavgalar vermiştik, siz istediniz diye ondan vazgeçtik, kulkük burcalara haddar geldik, ama sizin isteklerinizi, dayatmalarınızı da sonu gelmek bilmiyor" deserin de dinlemeyiz, kendi bildiği yolda adım adım ilerlemeye çalışır. Geri adım atıp sermayenin gösterdiği yere gitmişsiniz bir kez, o bannın ne anlamı geldiğini iyi bilir ve bunun getirdiği moral istunlukla davranır. Sizin karar vermeniz gerekiyor; devletin gösterdiği yere gittikten sonra, onun koyduğu kurallara uyacak mısınız, uymayacak mısınız? Eğer uymasınız tam anlamıyla hizaya geldiniz demektir, yok uymayacaksanız, bu kez de sizi provokator ilan edip teşhir ederek, yani için ucunda kitleden koparılmak tehlikesi var. İyi de, sizler 1 Mayıs Alanı'ndan zaten yine bu "kitleden kopmak" kaygısı yüzünden vazgeçmemiş miydiniz? İple, aynı deri bir kez daha karpınca çkıyor. Bir kez "kitleden kopma" kaygısına kapılmaya girilsen, bu kaygı bir daha asla peşinizi bırakmayor.

Bu kaygı ve hesaplarla dolu dolu geçen yıllardan sonra 1 Mayıs 97'de gelinen duruma baktığımızda girüyoruz ki, sermaye, sol hareketler karşısında tezgahladığı oyunun ürtülerini almaya başlıyor. Leninistler dışındaki 1 Mayıs Alanı'ndan üsbüştün vazgeçmiş görünüyorlar. Vaktiyle Taksim için çalışanlar, şimdi hiç tereddütsüz gösterilen yere gidiyorlar. Gidenlerden bazıları tamamen hizaya gelmiş, sermayeyle uzlaşma konusunda olgunlaşmışlar. Bu sosyal reformistler artık hiç utanıp sıklmadan gösterilen alanda yer-

lerini alıp bütün kurallara titizlikle riayet ediyorlar. Oportunistler ise, gösterilen yere gitmekle birlikte kurallara uymuyor ve "zorun çıkarmaya" devam ediyorlar. Ama düşünün, onları da hisseye getirmekte kararlı görünüyor, bu yöndendir ki, kurallara uymayanları bu yıl alana almadılar. Sermaye sınıfı, kitleleri tavlama uğruna Taksim'den vazgeçip oralara kadar gelenlerin, yine aynı kahredici kaygıyla boyun eğerek daha başka gori adınlar da atacağını hesaplıyor olmalı.

Ama 1 Mayıs'larda yaşananlar bunlarla sınırlı değildir. Sermaye sınıfının, 1 Mayıs'ın devrimci özünü boşaltma çabalarını karşısına iki engel çıkmıştır. Bunlardan bir tanesi, koşulların devrimci olması ve öcü alınmayacak çatışmaların yasal mitinglerde de yer yer ortaya çıkmasıdır. Devlet, yürüttüğü burjuva karşı-devrimci iç savaş gereği emekçi sınıflar üzerinde terör estirmekten bir an olsun geri duramıyor. Bunun örnekleri 1 Mayıs'larda da çeşitli biçimlerde karşımıza çıkıyor. Zaten devrimci eylem için içten içe bir istek duyan ve ateşlemeyi bekleyen patlayıcı kütlesini andıran kitlelere karşı estirilen faşist terör, başka yerlerde olduğu gibi 1 Mayıs'larda da karşılığını buluyor ve böylece "Tarihî" 1 Mayıs'ın burjuvalığı üzerine "gölge" düşmüş oluyor. Sermaye sınıfının, 1 Mayıs'ın devrimci özünü boşaltma politikasının ölümlüğü diğer bir engel ise Leninist politikadır. Leninistler, sol hareket tarafından yalnız bırakılmalarına rağmen 1 Mayıs Alanı'na hiç terk etmediler. Oportünizm cumbur cemaat 1 Mayıs Alanı'ndan yan çizip devletin gösterdiği yere yönelirken Leninistler, herşeye rağmen devrimci kararlılıkla, inatla ve devrimci geleneklere bağlılıkla 1 Mayıs Alanı'nda ısrar ettiler.

Bu, Denizlerden devrildiğimiz devrimci savaş tarzıdır. Nicelik, kitlesellik uğruna her türlü devrimci niteliği feda edenlerin hiçbir şekilde anlayamayacakları bir mücadele tarzıdır bu. Elli yıllık uzlaşmacı geleneğin yaşadığı yasal parti ve sendikaların şimdiki ne oranda çok güçlü ve etkin olduğu bir ortamda, kendileri de çok popüler kitle önderleri olan Denizler, Sınanlar, peşleri sıra yürüttükleri kitlelerin kalabalıklığı karşısında baş dönmeye kapılmaksızın ve sermayeden olduğu gibi yüzünü sermayeden yana dönen sosyal-reformistlerden de kesin ve tam

bir kopuş konusunda hiç tereddüt göstermeksizin müthiş bir devrimci cüret örneği yaratarak Türkiye ve Kürdistan'da silahlı devrimin yolunu açmışlardır. Onlar bir süre için kitlelerden kopmayı, yalnız kalmayı, zorluklarla boğuşmayı göze alamazlardı asla böyle bir devrimci çıkış yapamazlardı. Öncü devrimci savaş tarzıdır bu. Ve bunun sonuçlarını hepimiz biliyoruz; o dönemin çok kitlesel, çok güçlü yasal partileri merhum oldu. Denizlerin açtığı silahlı devrim yoluna ise yüz binler milyonlar aktı. Başta Kürt Halkı olmak üzere Türkiye ve Kürdistan proletaryasının yürüttüğü devrimci iç savaş Denizlerin açtığı yoldan ilerledi ve bu yoldan zafere gidilecek.

Nicelik-nitelik ilişkisinin doğru devrimci tarzda konuluşunun çok kesin ve parlak bir örneği olduğu için Denizlerin devrimci savaş tarzına değindik. Ve iddia ediyoruz: Denizlerin mücadele tarzına uygun olan 1 Mayıs politikası, yalnız "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na" politikasıdır. "Kitleler nereye giderse biz de oraya gideriz" diyen kitle kayrakçuları, "Hele biraz daha kitleselleşelim, o zaman 1 Mayıs Alanı'na çıkarız" diyen oportünistler, "Taksim'i yasalılaştırmaya çalışalım" diyen kafası yasalılıkla sakatlanmış olanlar Denizlerin mücadele tarzından hiçbir şey anlamadıkları gibi, Leninist politikaları da kavrayamıyorlar. Ama dileyen dilediği yere gitmekte özgürdür; Leninistler tek başlarına da olsalar doğru devrimci politikalarda bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da ısrarcı olsacaklardır. Denizlerin devrimci savaş tarzı 1 Mayıs'larda Leninistler tarafından 1 Mayıs Alanı'nda dalgalandırılıyor. 1 Mayıs Alanı geleneği, mücadelesi, onuru Leninistler tarafından sürdürülüyor.

KİTLE FETİŞİZMİ

Oportünizmin 1 Mayıs'larda 1 Mayıs Alanı'ndan yan çizmesinin mazereti aşağı yukarı şöyle ifade ediliyor: "Kitleler neredeyse biz de arada almıyoruz." Ve şunu rahatlıkla söyleyebiliriz ki, "kitlelerden bir süre için olsun kopmayı göze alamamak", "kitlelerin peşinden gitmek", dolayısıyla "kitlelerin düzeyine inmek" yaklaşımını oportünizmin yalnız 1 Mayıs politikalarında değil, hemen her konudaki, her alandaki yaklaşımlarında görmek mümkün. Bu oportünist yaklaşım, devrimci mücadele için çok ciddi bir tehlikedir. Emekçi kitlelere öncelik etmek, onları devrimci taşıma iddiasıyla ortaya çıkan siyasal hareketler açısından ölümcül bir hastalıktır bu. Bu hastalığın adı kitle fetişizmidir.

Ehette herkes bilir ki, devrim, emekçi kitlelerin eseri olacaktır. Ama yine kabul etmek gerekir ki, kitlelerin kendiliğinden mücadelesine devrimci değiliz. Çünkü, birincisi, kitlelerin bilinci kendiliğinden bir şekil-

de sosyalist bilince yükselmez. Kitleler ne kadar bu düzenden nefret de etseler, isyan da etseler, kendiliğinden bilinçleri burjuva ideolojisi sınırları dışına çıkamaz. Ve ikinci: devrimin zafere için devrimin tüm gücü gücünü aynı merkezi siyasal ve askeri otorite altında birleştirmek gerekir. Burjuva karşı-devrimin örgütlü güçleri ancak devrim gücünün de örgütlenmesiyle, örgütlü devrimci savaşla yenilgiye uğratabilir. Bu iki temel nedenden de anlaşılacağı gibi, devrimin zafere için devrimci bir öncülüğün varlığı şarttır. Devrimci öncü, sınıklı kitlelere siyasal bilinç taşıyıcı, onları siyasal yönden eğilendirir. Bundan amaç, kitleleri burjuva ideolojisinin etkisinden kurtarmak, marksist-leninist dünya görüşünü, burjuvaziyle uzlaşmama bilincini onlara kavratmaktır. Ve unutulmaz birlikte devrimci öncü, geliştirdiği mücadele tarzıyla emekçi yığınların devrimci mücadelesini yükseltmeye çalışır. Sürekli geliştirilen mücadele araç ve biçimleri, örgütlenme biçimleriyle devrim mücadelesinin önünde ki karşı-devrim engelleri tanımlanarak yok almaya çalışır. Bunlar, marksist-leninist öncülük anlayışının en temel yönleridir ama, oportünizm bunları görmeyen geliyor. İşçi sınıfı ve emekçi yığınları siyasal yönden eğitmek, onlara marksist-leninist ideolojiyi taşıyıcı görevi değerlen düşürülüyor; bunun yerine, yığınların kendiliğinden bilincine (sonuçta burjuva ideolojisine) denk düşecek düzeyde, onların gelenekleriyle, değer yargılarıyla gelişmeyecek tarzda, ve yine onların korku ve kaygılarıyla yani en geri duygularına hitap edecek şekilde bir propaganda-ajitasyon faaliyeti sürdürülüyor. Bu oportünist propaganda-ajitasyon anlayışında işçi sınıfı ve emekçi yığınların siyasal bilincini yükseltmek, onlara marksist-leninist dünya görüşünü, burjuvaziyle uzlaşmama bilincini kavratmak amacı, yerini kitleleri tavlama çabalarına bırakmıştır. Aynı mantığın sonucu olarak, yığınların önüne konan mücadele araç ve yöntemleri, örgütlenme biçimleri de yine "kitleleri terk etmeyecek", onlar tarafından "meçru" götülecek, "en geniş" yığınları bir çırpıda etrafında toplayacak tarzda ele alınıyor. "Herşey Devrimin Zafere İçin" anlayışı, yerini "Herşey Kitleleri Tavlama İçin" anlayışına bırakıyor ve bu uğurda devrimci nitelikler değerden düşürüldüğünden devrimin zafere giden yoldan sapılıyor.

Hep söyledik; proletarya partisi bir kitle örgütü değildir, proletaryanın öncü müfrezesidir. Parti kitleselleşmez, kitlelere öncülük eder. Bunun için yığınların ileri kesimlerine hitap eden, doğrudan doğruya sınıf bilinçli, devrimci duygulara sahip işçi ve emekçileri kavrayacak bir propaganda-ajitasyon faaliyeti sürdürür. Mücadele tarzı, yığın hareketini derinliğine etkilemeye yöneliktir. Yani esas

olan kitle hareketine en ağır olmak, devrimci savaşı ileri götürebilecek maddesile tarzını geliştirmek için, ancak, tüm bunlara uygun Leninist politikaları uygulamak, sözcüğü etmek kadar kolay değildir. Mitting tarzı bir yoldur bu. İş aşığı, daha şimdiden çok çetin ve sert bir hal almıştır ki, daha ne kadar süreceğini de kimse önceden hesaplayamaz; kesin olan bir şey varsa, bunun, uzun süreli bir savaş olduğudur. Bu o kadar uzun bir süre, bu kadar zor bir savaşı sürdürmek, bütün bu süreç boyunca politikalarımızın geniş kitleleri doğrudan doğruya harekete geçiremediğini görmek, geniş kitlelerden bu kadar uzun bir süre kapık kalmak, üstüne üstlük, sermayeyle uzlaşma yoluna sezen eski "devrimci" yeni sosyal-reformistler tarafından da terk edilerek tüm savaşın yükünü gerektiğinde tek başına da olsa omuzlarında taşımak, vb. gerekten kolay iş değildir. Yıllardır süren devrimci bir savaş yürütüleceğini, varacak olan, varılacak olan, tam biraz güç kazanmış, daha büyük eylemlere girişmeye hazırlanmış, yani operasyonlar, darbeler yapılacak, bir taraftan boy atmaya çağırılan, diğer taraftan sürekli budanacak olan, bir taraftan yeni yeni savaşları kazanılan, diğer taraftan, savaşın yükünü kaldıramayan bir kitle peş sıra safını terk edecek. Ve işte can alınacak, uğruna tüm bu zorluklara gülmeye başladığımız emekçi kitlelerin geniş kesimleri, korkuları, kaygıları, değer yitirileri, dönele bağları vb. nedenlerle etkisiyle ısrarla sizden uzak durmayı sürdürecektir. Bir yığın çaba ve överiyle, birçok tehlikeyi göze alıp, zorluklarda boğularak, örneğin kampanya düzenlemeye çalışacakmış, ama ancak yüzlerce ya da binlerce kişi edilebilecek sayıda yığın hareketi gerçekleştirecekler. Ve dediğimiz gibi, bu duruma aylarca hatta yıllarca çok büyük bir açrıya atılmakla böyle sürüp gidecek. Gerçekten de, sağlam bir materyalist tarih bilincine sahip olmayı uzun süre kullanabileceği bir durum değildir bu. Sağlam bir materyalist tarih bilincine, doğru devrimci politikaların önünde sonunda güçleneceği ve en nihayet sonucu belirleyeceği kesin bilgi ve inanana sahip olmayı, nitece bakımdan zavallı olmaya uzun süre tahammül edemezler. Uğruna her türlü zorluğu onca göğüs gerilmiş halkımızla taz elden ve en sıkı biçimde kucaklaşmak için karşı konulmaz bir işrek duyulur.

Acelelik, bir an önce bütün alana istegyle doğru bavyris ısrarı olmasına dipki küçük burjuva özelliklerdir. Proleter komünist özellik ise, ne pahasına olursa olsun doğru bildiğinde ısrardır. Küçük burjuva acelelikle davranışlar, daha uzun süre geniş kitlelerden kopuk olmağa tahammül edemiyor, bir an önce ve en sıkı biçimde en geniş kitlelerle kucaklaşabilmek adına doğru bilikle-

rinde ısrardan vazgeçiyorlar; devrimci savaş çizgisinin yerini "kitle çizgisi" alıyor. Kitle fetişizmi olarak adlandırdığımız bu hastalık, işte bu devrimci çizgide ısrardan vazgeçme, en geniş kitlelerle taz elden kucaklaşma noktasında kendini gösteriyor.

Kitle fetişizmi zaman ortaya çıkmasına zemin hazırlayan bir başka küçük burjuva karakteristiği özelliği de güç tapınmasıdır. Sürekli burjuvalarına hayaliyle yaşayan ama buna karşılık genellikle mülksözlük diyarına itilen sermayenin gücü karşısında inim inim inleyen küçük burjuvazi, doğal olarak güç tapar. Her ne kadar tapındığı o güç tarafından mahya sürükleniyor da olsa, en güzel hayallerini süsleyen şey yine bizzat o güçtür. Küçük burjuvazinin dünyasında ilkel ya da bilimsel doğrular değil, güçlük tek geçer akçedir. Ve o güç ulaşabilmek adına her türlü ilkesizliği yapmak, hiçbir delip çarpmak mecbur, hatta meziyetir.

Fetişizm, bir şeyin değerini olduğundan fazla görmek, abartmaktır. Bu anlamda, kitle fetişizminin görünür kitle burjuvazidir. Onlar en geniş kitlelerin kendi hayrakları altında yürüdüğüne hayaliyle yapıp kalkarlar, neye yürütüldüyse eski önemini yitirmezler artık. Yeter ki, kitleler bizimle olsun, yeter ki, sayıları daha çok, daha çok olsun; onları tavlamak için ne söylemek gerekiyorsa söyler, ne yapmak gerekiyorsa onları yapar, onlar nelerden korkuyorlarsa, neleri hoş görüyorlarsa onlardan da vazgeçeriz. Örneğin, böyle bir anlayışla devrimci değerleri, devrimci gelenekleri sürdürmek, geliştirmek olanaksızlaşır; sadece bu da değil, geniş kitlelerle ne kadar geri eğilim varsa, hepsi, doğrudan doğruya safımda, birikmiş devrimci değerlerin üzerine akınmaya başlar. Bu anlamda şekillenen kafalar, giderek bir hesap makinesi gibi çalışmaya, nihetini yorunl sayılar almaya başlar. Örneğin, bir yerde bir eylem olduğu haberi alınmaz, ushuda, ilk anda merak edilerek sorulacak bir yığın soru vardır; eylemin amacı nedir, hangi sloganlar atılmıştır, çatışma yaşanmış mıdır, ne tür araçlar kullanılmıştır gibi sorulardır bunlar. Ama hayır, eğer kitle fetişizmi hastalığına yakalanmışsanız sorulacak ilk soru şudur: "Kaç kişi?..." İşte bu "Kaç kişi?" sorusu öne çıktıkça diğer sorular gölgede kalır, de-ğerden diğer ve kitle fetişizmi hastalığı beyin esir almaya başlamışsa, artık "Kaç kişi?" sorusuna karşılık alınan cevaplar ada tatmin olmamaya başlanır, çünkü sayıları sonuçtur.

1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'ndan yan çizerken de yine bu aynı hastalık etkisini göstermiştir. Opportünistler, 1 Mayıs politikalarını belirlerken gaye çok dorna tabiller yapıtıkları, nesnel koşullar, sınıf savaşımının gelişme dinamiklerini, ihtiyaçlarını vs. me-

den önceye hesapladıkları izlenimiz veremeye çalışıyorlar. Bu iddialar insanüstü değildir. Gerçekte, yapılan hesap çok daha basittir; ortalam bir emeğin eline hesap makinesi alıp yapacağı türden bir gelir-gider hesabı kadar basittir. Aşağı yukarı şöyle bir hesaptır bu: "1 Mayıs Alanı'na hedefini belirlemek kaç kişi gelir, 'izimli' alanı hedeflerken kaç kişi gelir?..." Gerçekte, yapılan hesap bundan çok farklı değildir. Bu hesabın sonucu, eğer kitle fetişizmi beyinimiz esir almışsa, "izim"li alana yönelmek olacaktır. Çünkü, "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na" gitmek daha risklidir; oraya giderek kitlelerin daha çok izim göze alması gerekir, böyle olunca da, "izim"li alana gütürebileceğiniz türdeki 1 Mayıs Alanı'na gütüremezsiniz, yani sayı düşer. Ama bir kez gözümlü kitle burjuvazise, böyle bir sayı düşmesi tahammül edilemez bir durumdur. Gerçi "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na" çıkmamanın devrimci bir anlamı vardır, ama artık sayılar ağır basmaktadır.

"Kitlesele olmak" iyi bir şeydir kuşkusuz; ama "kitlesele olmak" kaygısının her şeyin üstüne konulması yanlışdır. Kitlesele eylemleri, mitingleri istediğiniz her zaman yapabilirsiniz, bunun önünde bir engel yok. Ama 1 Mayıs herhang bir gün değildir; 1 Mayıs'ta tahvil devrimci bir anlamı vardır. Ve Türkiye'de bu anlam 1 Mayıs Alanı'nda olma ile ifadesini bulur. Oysa oportünistlerde, "kitlesele olmak" kaygısı 1 Mayıs'ta tarihsel devrimci anlamından, niteliğinden ağır bastır.

1 Mayıs Alanı'na çıkmaktan korkan kimi kitleleri "izim"li alana gütürebilirsiniz, ama bu, tam da, kitlelerin en geri duygularına, korkularına, kaygılarına hitap etmek anlamına gelir. Ve bu oportünizmin karakteridir. Oysa Leninist politika, her zaman kitlelerin devrimci eğilimlerine hitap etmeyi esas alır.

Ve "daha çok sayı" anlayışıyla kitlelerin geri duygularına hitap etme anlayışına delaysız sonucu olarak, kitlelerin içindeki devrimci eğilimlerin gerisinde politika belirlenmiş, kendi kitlelerini devrimci enerjisini bastırması olmuştur. Sayıyı biraz daha artırmak uğruna kendi kitlelerini esas eğilimini oluşturmuş 1 Mayıs Alanı'na çıkma isteğinin gerisine düşmek, kitle fetişizmi hastalığının bir başka futarıdır.

KURTULUŞ GAZETESİ VE KİTLE FETİŞİZMİNİN BAZI SONUÇLARI

Özellikle belirtelim, kitle fetişizmi zaman sadece Kurtuluş Gazetesi'nde görüyor değiliz, Leninistler dışındaki tüm siyasi çevrelerde aynı hastalıkla karşılaşmak mümkün. Kurtuluş çevresine baksanız, emekçi olmaya; en geniş kitleleri tavlamak uğruna hiçbir kılığa girme konusunda Kurtuluş çevre-

sini aratmayacak başkaları da yok değil. Bu yüzden, kitle fetişizmi ve yol açtığı sonuçlar konusu aslında geniş bir araştırma konusudur. Çünkü sol hareketler içinde bu hastalığın olumsuz sonuçları çok ciddi boyutlardadır ve hastalık derin köklere sahiptir. Materyalist tarih anlayışının ve Leninist öncülük tarzının doğru kavranamaması, kitle fetişizminin doğru gelişmesine elverişli bir ortam yaratıyor. Bugüne değin, sol hareketler içindeki pek çok geri düşüşlerde, devrimci çizginin muğlaklaştırılması ve giderek terk edilmesinde, tüzmesi süğütlenmelerde hep aynı "kitlelerden bir süre için olsun kopuk kalınmak", "en geniş kitlelerle tez elden kucaklanmak" zaafını görmek mümkündür.

Kurtuluş Gazetesi'nde kitle fetişizmi bir süredir belirgin biçimde ortaya çıkmış bulunuyor. Ve daha kötüsü, bu zaaf giderek derinleşme eğilimi taşıyor. Asıl ele aldığımız sorunun, 1 Mayıs olduğu için, burada, şimdilik, bu zaafın belirli görüntülerine ve sonuçlarına değinmekle yetineceğiz. Ama, dediğimiz gibi, kitle fetişizmi ve sonuçları sadece Kurtuluş çevresi açısından değil, tüm sol hareket açısından kapsamlı bir değerlendirme konusu olmaya adaydır.

"En geniş kitlelerle tez elden kucaklanmak" kaygısı Kurtuluş'ta bir süredir devrimci mücadelenin başlıca sorunu düzeyinde ele alınıyor. "Halka nit hiçbir şey bize yabancı değildir" denilerek yola çıkılıyor ve halkta mevcut bulunan en geri düşüncelere hitap edilerek en geniş kitlelerle bir an önce, bünbir yolla kucaklanmak için etafa kalkılıyor. Bizat sermaye tarafından örgütlenen işçi sendikası üyelerine katılmaktan tutun da şehitler için mevlit okutup helva dağıtmaya, oradan, Moğollar, Bulutsuzluk Özlemi gibi ipe sapsa gelmez müzik topluluklarıyla ortak "müzik şövalöleri" düzenlenmeye, oradan, 1 Mayıs'ta sosyal-reformist yasal partilerle bir-

likte özel blok oluşturup 1 Mayıs Alanı'nı terk etmeye kadar pek çok politika ve yaklaşımda, hep bu "en geniş kitlelerle tez elden kucaklanma" sèvresini kendini gösteriyor. Yakın geçmişe kadar gerilla ve millîs örgütlenmelerini vesilâhıyla-

ma esas alanlar, bir süre için neden millîs örgütlenmelerini ve bunların yürüttüğü "öle-düğüçelik" faaliyetlerini herçeyin üstünde tutuyorlar? Kurtuluş'un "kitle çizgisi" diye adlandırdığı bu çizgi ideolojik köklere sahiptir. Ama şimdilik için bu yönü üzerinde durmuyacak, sadece 1 Mayıs 97'ye ilişkin bazı sonuçlara işaret etmekte yetinireceğiz.

Kitle fetişizmi Kurtuluş çevresini devrimci 1 Mayıs'tan, yani "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na" politikasından nasıl uzaklaştırmış ve ipliği pazara çıkmış uzlaşmacılarla, kendisinin de her gün süvüp saydığı sosyal-reformistlerle birlikte özel blok oluşturmaya kadar itmiştir? Şimdi, okurumuzun sabrına sığınarak bazı uzun alıntılar yapacağız. Kurtuluş çevresinin 1 Mayıs Alanı'ndan nasıl yun çizildiğini süreç halinde görebilmek için Kurtuluş Gazetesi'nin değişik sayılarından aradığımız alıntılar yapmamız gerekiyor:

Önce, 12 Nisan '97 tarihli Kurtuluş Gazetesi'ne bakıyoruz ve 6. sayfa'da "Bütün Güçler Taksim'e" başlıklı bir yazıyla karşılaşırız. Yazı şöyle başlıyor:

"Taksim, 1 Mayıs mücadelesinin ytreğidir. Başta alanlara gidebiliriz, başka alanlar da katlanabiliriz, ama bu değişmez.

Yükseklerle 500 bin emekçiyi arda haykır-dık gürlemiz!

34 şehidi Taksim'de verdik.

80'lerin sonlarından itibaren Taksim'in eteklerinde meydan savaşına girdik..."

Yazı böyle başlıyor ve 89 ve 90'da "Taksim'in eteklerinde verilen meydan savaşı" anlatılıyor. Ödenen bedellerden, "reformist, re-vizyonist sendikal anlayışın" "utançlarıyla başbaşa bırakılmasından söz ediliyor. Ardından 90 dan sonra 1 Mayıs Alanı'ndan nasıl yun çizdiklerini es geçiyorlar ve son bölümde şöyle sesleniyorlar "bütün güçler"e:

"6 1 Mayıs'ın Kadıköy'de yapılacağına netleşmesiyle birlikte, çeşitli güçlere Kadı-

köy'deki mitingin ardından topla olarak 1 Mayıs Alanı'na gitmeyi önerdik. Kabul edilmedi. Eğer gelişmeler bir başka alanda yönelmesini gündeme getirirse, aynı öneri bu yıl için de geçerlidir.

Belki oradaki tüm kitlelilik Taksim'e toplanamayacaktır, ancak devrimci, sol güçlerin Taksim üzeri. Taksim'in meşruluğu bir kez daha devrimsiz olmaktadır.

Ve bunun ötesinde, Susurluk'taki devletlin kitleliliği 34 şehidimizi, "Susurluk'taki devletten hesap sorma 1 Mayıs'ı" olarak görüyoruz bu yıl. "77 1 Mayıs'ın 20 yıldönümünde, katledilmişleri yerde anmak, onlara hınların açından "Yağasin 1 Mayıs!" sloganlarını diletmek, değerlerini ve geleneklerini açısından çok güzel bir anlam; süreç açısından da çok özel bir önem sahiptir.

"Tüm güçler, 97'de Taksim'i zaptedelim Taksim'i 1 Mayıs'la buluşturalım."

Burada anlatılanlara bütünlüklü olarak bakıldığında, tek başına da kalıncak olsa 1 Mayıs Alanı'nda karalı olunacağı izlenimi edinmek mümkün değil. Kararsız bir çağın. Biz başka yerlere de gitsek doğrusu Taksim'dir deniyor. Doğru yere gitmek için "bütün güçler"i yanlarında görmek istiyorlar. "Bütün güçler" yalıtıp yaparlarsa onlar da aynı yanlış yapılmak bir sakınca görmeyecekler, 1 Mayıs Alanı olarak kabul ettikleri Taksim'den yun çıkacaklar. Yine, ilginçtir, devletin gösterdiği yere gidip, oradan 1 Mayıs Alanı'na yönelmek gibi bir iddia atıyorlar ortaya. Geçen yıl da böyle olmuş istemiyorlar, ama her ne hikmetse olmamaş, galiba "bütün güçler" yurayamamış, onlar da tek başlarına girememişler. İddia ilginç ve inandırıcılıktan uzak: Kadıköy'den Taksim'e; Aya'dan Avrupa'ya... 1 Mayıs öylemi değil mübarek, aynı Avrupa Maratonu yapacaklar. Neyse, kendi kendini aldatma yöntemleridir bunlar; doğru devrimci politikayı terk edenler işi komediye vardırıncak ruhlarını hafifletmeye çalışıyorlar. Niye böyle oluyor, devrimci politikadan neden vazgeçiyor? Aslında bu sorunun cevabını Kurtuluş'taki başlıkta bile bulmak mümkün: Taksim çağrısı bütün güçler'e yapıyor. Oysa "bütün güçler" Taksim'e gelmezler. Taksim kavga alanıdır, burjuvaziyle uzlaşmama alanıdır. Uzlaşmacılar, kavga kaçkındları Taksim'e gelmez. Bunu Kurtuluş da biliyor ama bilmeliktan geliyor. Çünkü, "biz bütün güçlere Taksim'i zaptedelim çağrısı yaptık, ama gelmediler, biz de böyle kitlelerin yanına girdik" diye kendi kendine mazaset sunma ihtiyacı var. Çünkü, kitleli devrimci eğilim taşıyor: Taksim'i 1 Mayıs Alanı'na istiyor. Onlara, açıklan açığı "Taksim'i istemektan vazgeçin" demek olmaz. Böyle açık davranırlarsa, Dimyat'a pırınca giderken aldıkları bulgurdan da olabilecek bililer.

Esas, 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'nda olmak, sizin de ifade ettiğiniz gibi, "değerlerimiz ve geleneklerimiz açısından özel bir anlamı; süreç açısından da çok özel bir öneme sahiptir." Daha doğrusu "anlatı" demek gerekir. Ama kitle fetişizmi buna engel oldu. En geniş kitlelerle tez edilen küçaklaşmanın dayanılmaz çekişliği, devrimci değerlere, geleneklere, "çok özel anlam ve önem"lere ağır bastı. "Tüm güçler, 87'de Taksim'i zaptetelim" diye seslendiniz ve ardından, siz konusuz "Tüm güçler"le birlikte, yıllardır yaptığınız gibi Taksim'den yarı çıldınız.

Geliyoruz, 18 Nisan '87 tarihli Kurtuluş Gazetesi'ne ve bu kez 4. sayfa da şöyle bir başlık görüyoruz: "Taksim Meydanı 1 Mayıs Alanı'dır" Kurtuluş çevresi, daha önceki yıllarda da 1 Mayıs'tan önce Taksim'in sözcüğü edip son anda "izin"li alanda karar kalıyordu. Bu yıl, "ocaba" dedik, 1 Mayıs'a az bir zaman kala Kurtuluş hulen daha Taksim'in sözcüğü ediyordu, "ocaba bu kez kararır devrimci mi?" dedik. Çünkü Kurtuluş taki yazı guyet iddialı görünüyordu. Şöyle başlıyor bu iddialı yazı:

"Taksim ve 1 Mayıs adı özdeşleşmiştir bu ülkede."

Taksim'in adı '1 Mayıs Alanı' olmayacaktır. Taksim, 1 Mayıs'ın meşru alanıdır.

Bu meşruluğu yaratan bu meydana verdiğimiz şehitlerdir.

Bu meşruluğu yaratan bu meydana verdiğimiz şehitlerdir.

Artık zamanı gelmiştir. 1 Mayıs'ı yıllar süren dişe diş bir mücadeleyle, bedeller ödeyerek kazanmış. Artık 1 Mayıs Alanı'nda kazanmanın zamanıdır."

Buyle başlıyor ve ardından, "MGK sendikacıları'nın 1 Mayıs Alanı'na girmesinden çıkarak, yani 1 Mayıs tarihini, yani şehitlerimizi unutturarak" 1 Mayıs'a "saldırı"ları'nı, Abide-i Hürriyet'in "devletin istediği" olduğunu vs. anlatıyorlar. Bu yorumun sonu şöyle:

"Tüm devrimci, demokratik, işçiler çevreleri, siyasi partiler, legal illegal siyasi hareketler, demokratik kitle örgütleri, öğrenciler harici, MGK sendikacılarına karşı Taksim'in meşruluğunu savunulmuştur. Gerçekleri, faşistlerin kirlenmesine izin verilen meydan, halba kapandı. Yüzbinlerin Taksim'e akınmasını hayranlıkla kimse duramaz (oportünizm dışında kimse, demek gerekir, b.v.). 1 Mayıs Alanı'nı kazanmak mümkündür. Gerektirir."

Taksim işçi sınıfının meydanıdır. Taksim halkınadır. (...) Adalet mücadelesini, özgürlük mücadelesini, bağımsızlık, demokratik bir ülke mücadelesini, taleplerimizi ve öfkelerimizi Taksim'de birleştirelim. 1 Ma-

yas'ı 1 Mayıs Alanı'na taşıyacağız."

Yine "tüm" güçlere yapılmış bir Taksim çağrısı... Bu yaklaşım, daha sonra ortaya çıkacak zaafın bir marzeti oluyor. Burada dik-katimizi çeken bir eksen kavrayış vardır. 1 Mayıs Alanı, sadece gelenek olduğu yönüyle ele alınıyor. Oysa, mesele sadece 77 ve 89'da katledilenlerin devrimci ansısına duyulan bağlılık meselesi değildir, asıl mesele, bu katliamların bir sonucu olarak, Taksim Alanı'nın iki düşman sınıf arasında bir kapışma, bir prestij meselesi haline gelmiş olmasıdır. Yani, sadece devrimci geleneklerimizi yaşatmak için değil, aynı zamanda, devrimci esvayı yükseltmek, işçi sınıfı ve emekçi yığınlarda burjuvaziyle uzlaşmama bilincini geliştirmek, onları daha sert ve kesin savaşlara hazırlamak, ve düşman karşısında moral dayanıklılık sağlamak için 1 Mayıs Alanı'nda olmak gerekir. İşin bu yönü gözlerden saklanmaz. Taksim'i terk etmeye maruzdular halmak daha kolay oluyor.

Bu yazıda dikkestimizi çeken bir başka nokta, 1 Mayıs Alanı'nın Taksim Alanı olduğu ve bunu unutturmaya çalışanların, başka alanları önemsen ve isteyenlerin burjuvazi ve burjuva sendikacılar olduğunu ifade ediyor olmalarıdır. Daha sonra bunu hatırlatacağız.

Tüm bu açıklamalar bizi, Kurtuluş'un kesin alınmasıyla birlikte güçlü bir 1 Mayıs Alanı ağırlığı taşıdığına, ama henüz netleşemediğini, muhtemelen başlangıcıyla ve de kendilerinde bu konuda bir tartışma yaşadıklarını düşündürüyordu. 1 Mayıs'a bir kaç gün kala, 26 Nisan 87 tarihli Kurtuluş'ta, bu muhtemel tartışmaların kesin ve net sonucunu gördük. Bir önceki sayıda, kapakta tek başına ve kucaklarda başlarıyla M. Akif Dalı'ya resmetmişlerdi; bu sayıda ise, kapakta kitleler vardı. 18 Nisan sayısında, elinde taşıdığı M. Akif Dalı; 26 Nisan sayısında balay çeken kitleler... Kurtuluş, 1 Mayıs politikasında kararını vermişti.

26 Nisan tarihli Kurtuluş Gazetesi'nde sayfalarda yazı var 1 Mayıs'a ilgili. Ama her ne hikmetse "Taksim" sözcüğü hiçbir yerde rastlayamadık. Taksim, yok, Taksim unutulmuş. Taksim gözlerden saklanmış, başlıklarından silinmek istenmiş. En azından, "doğrusu Taksim'e gitmekti, ama bizler, sosyal-faşistleri ve burjuva sendikacıları bu konuda ilna edemedik; mecburen kitlelerin olduğu yere gideceğiz" türünden bir marzet bildireydiniz. Hiçbir şey yok. Sanki marzetle Taksim diye bir yer yok, sanki 77 katliamı yaşamamış, sanki 89 ve 90'da stakilerinde meydan savaşı verilmişmiş... ve sanki daha bir hafta önce herkesi Taksim'i zaptetmeye çağırın, bunun için "mümkün" ve "gerekli"

diyen kendisi değil... Hafız dumura uğramış.

Daha bir hafta önemsen kadar 1 Mayıs Alanı Taksim'dir, diyenler, bir hafta içinde başka "1 Mayıs Alanı"ndan bahsedebiliyorlar. Açık açık "1 Mayıs Alanı" ifadesini kullanıyorlar, neresi için: "devletin istediği"ni söyledikleri yer için.

Bir kez kitle fetişizmi beyinleri esir almaya görsün, "değerlerimiz ve geleneklerimiz açısından çok özel bir anlam; süreç açısından da çok özel bir öneme sahip" olduğu iddia edilen 1 Mayıs Alanı'ndan vazgeçiyor. Nicelik uğruna devrimci niteliklerin feda edilmesi dediğimiz şey budur. En geniş kitleleri tez eden küçaklaşma sevdasıyla hareket edip devrimci değerleri, devrimci gelenekleri, devrimci yöntemleri terk edenler, kitleleri "devletin istediği" yere götürüyorlar, işçi sınıfı ve emekçi kalkan sınıf çıkarılmaya burjuva sınıf çıkarılmaya peşine takılmışlardır.

'87 1 MAYIS'INDAN ÇIKARTILMAYAN DERSLER

Sadece Kurtuluş çevresi değil, 1 Mayıs Alanı'nın Taksim Alanı olduğunu kabul eden burjuvaziyle uzlaşmazlık iddiası taşıyan bütün oportünistler Taksim'den vazgeçip devletin gösterdiği yere gittiler. Ve güncel ağırlığı birliği etmişlerine bu sorunun üzerinden titişlikle alıyorlar. Bunun yerine, "Yizin"li alanda kim ne yapmış, kim daha "devrimci" olduğunu, kim "en devrimci komün"lanmış ve en önemlisi de, kim daha "kütlesel"miş onu tartışıyorlar. Ama ne tartışma... Bundan, yani Taksim'den bakıldığında, farklı kanıya olan kitlelerin aynı tartışmaları unutturuyor. Ortaya konan iddialar da, kullanılan üslup da ve asıl önemlisi ufuk "genişliği" de, tıpkı sınıf tartışması yasağına köylüklerin düzeyinde.

Bu oportünistlerden hangisi daha "devrimci komün"lanmış olduğu, hangisinin "daha militan" tavır sergilediği ya da hangisinin en fazla kitleyi kucakladığı gibi tartışmalara girmek bizim işimiz değil, bunu kendi aralarında halletsindir. Biz, 1 Mayıs'ı daha farklı değerlendiriyoruz, onların tartışmadıkları, tartışılmayan saçıncıkları yüzünde duracağız. Oportünistler, gerçekte '87 1 Mayıs'ından da hiç bir ders çıkarmadılar. Onlar, bu kez de hiç bir şey öğrenmediler. Biz ısrarla anlatmaya devam edeceğiz.

1) 1 MAYIS '87

KÜTLE FETİŞİZMİNİN İFLASIDIR

'87 1 Mayıs'ında yüzbinleri kucaklamaya hayal eden oportünizm, gerçek bir sükut u hayale uğramıştır. Hepsini bu amaçla kitlele-

rin kuyruğuna takılmay, ama 'refuz' kitleler onları alanın dışında katederleriyle başbaşa bırakmayı. Üstelik, söz konusu kitleler hiç de hayal etdikleri gibi yüzbünder değildir. Kendi görüşükleri kitleler içinse, durum daha işler acıdır. Hepsi, geçen yılları oranla belirli bir kitle kaybından söz ediyor, ama bu sorunu da, soğu birbirlerine yıkmaya çalışarak ya da "kitle hareketinin bazen düşebileceği" ne dair açıklamalar yaparak geçiştirmeye çalışıyorlar. Opportünizm 'hobbehat'ını mazur göstermeye çalışıyor; 'işki' bir çoğunluğu ödünle kabul eden ama "o kadar minicikliği" diye saf bakılır" gibi...

Hepsi, muazzam bir kitleyle kucaklaşmak hayaliyle 1 Mayıs'ı beklemişti. Hazırkları bu yöndeydi. Madem "Susuzluk sorunu sığır"ı, muazzam bir kitle "çetelerin devletinden hesap soracağı için alanlara çıkacak"tı. Bunun için az mı hazırlık yapılmıştı; devrimci mücadele yöntemlerinden hanguna ne vazgeçilmişti? Sermayenin başlatığı ve yönlendirdiği işk söndürme eylemlerine hanguna mi katılmıştı? Merin vb. çalışmalar hanguna mı bor için ödüne geçirilmişti? Ve son olarak 1 Mayıs Alanı'ndan hanguna ne vazgeçilmişti?

Bütün bu "taariz"lerde, devrimci niteliklerin bütün bu "Yolda" eylemlerinde kitle fetişizmi hastalığına, muazzam kitlelerle kucaklaşmanın dayanamaz hafifliğini görüyoruz. Ama kitle fetişizmi ilas etti; hem ortada muazzam kitleler yoktu, hem de olanlarıyla bile kucaklaşmak mümkün olmadı. Şimdi, yine hep bir ağzdan kitleleri kuşumsuyorlar; kendi kitlelerini çok görebilmek için, diğerlerinin az olduğunu iddia ediyorlar. Örneğin Kurtuluş Gazetesi şöyle diyor:

"Görünüşte ki, sendikalar kitleye sahip değildir. Varolan kitle de sendikaların kontrolünde değildir. Yine başka bir yerde burjuva sendikalarına tehdit ediyor ve 'yu en önünüz altında bulunan bir köç yör işçisi de bulunmayacak, kaybedeceksiniz' diyorlar."

Tüm oportünistler, alanın dışındakilerin, içtendekilerden daha kitlesel olduğu konusunda hemfikir görünüyor. Biz de işle kabul edelim. Ama bu kez de şöyle sormak gerekiyor: Madem kitlelerin çoğu sizin kontrolünüzdeydi, madem ki, kamu koca burjuva sendikaların bile kontrolünde topu topu "bir köç yör işçisi" ancak vardı, ne diye "kitleler ne derece acıda olmak gerekir" mazuresiyle Taksim'i terk ettiniz? Öyle ya, kitlelerin çoğunluk oportünistlerdeymiş, o halde sosyal-reformistler ve burjuva sendikacılar gelmeseler bile kendileri 1 Mayıs Alanı'nda ısrar etseymişler. Hem böylece, sosyal-reformistlerle burjuva sendikacıları gerçekten yalnız

bırakmış, sermayenin oyununu geçtikten bezmiş olurduydunuz. Ama azınlık durumunda olan alanın içtendekiler, büyük çoğunluk olduğunu söyleyenleri, oportünistleri peşlerine taktılar. Neden böyle oldu; neden siz onları sürükleyemediniz, yoksa kitleleriniz Taksim'i istemiyor muydu? Hayır, biz kitlelerinizin devrimci eğilimlerinden kaçınıp dayınmıyorduz.

2) SOSYAL-REFORMİZMLE BİRLİĞİN İFLASI:

Diğerlerinden farklı olarak, Kurtuluş çevresi 1 Mayıs için sosyal-reformizmle özel blok oluşturma yoluna gitti. Aslında tüm oportünistlerin ortak noktasıdır; sosyal-reformizmden tam ve kesin bir kopuş eylemi, kararlılığın gösterilememek. Sosyal-reformistlerle birlik sevdisından vazgeçememek oportünizmin ortak davranış zallığı durumundadır. Kurtuluş çevresinin "B7 1 Mayıs"ında yaptığı, bu oportünist sevdayı gerçekliğe dönüştürmek olmuştur.

Sosyal-reformizm ve burjuva sendikacılığın tarihsel rollerini görmüyorlar. Devletten 1 Mayıs için "izin" istemek ve "izin"li alan gitmek bu röle aygındır. Zaten onlara, devletle çatışma pahasına 1 Mayıs Alanı'na yürümelerini beklemiyoruz. Onlara yakıgan, tam da "Abide-i İnanet Alanı"dır. Sosyal reformizm, işi sınırlı ve emekçi yoğunluğun devrim davasına ihanet etmiştir; sosyal-reformizm partilerden her biri bir "İnanet Abidesi"dir. Sermayenin gösterdiği yarı gitmek, Türk bayrakları altında istiklal Marşı söylemek, her zamanki baktırın masallarını 1 Mayıs'ta bir kez daha yinelemek sosyal-reformizma ve burjuva sendikacılığının müzadele tarzı aşısından çelişki teşkil etmez. Ancak, silahlı devrim perspektifine hareket eden, illegal örgütü temel alan ve sermaye düzeniyle uzlaşmazlık iddiası taşıyanlarla birlikte yürümesi ya da onların aynı alana yönelmesi çelişkilidir.

Yıllardır söylüyorlar; sosyal-reformistlerle birlikte yürümek, onlarla birlikte geri eylemlerde yer almak (ki onlar zaten devrimci eylemlerde olmaktan üzenle kaçartlar), devrimcilere değil, sosyal-reformistlere güç kazandıracak. Biz böyle söyledikçe, onlarla yürümekte ısrar edenler tersini iddia ediyorlar: "Siz kendi gücünüzü güvenmişsiniz, biz onların kitlelerini de bu şekilde peşimizden sürükleyeceğiz" dediler. İlgincidir; kendi gücüne güvenen "Ranati" olarak sosyal-reformistlerin peşinden bir yürü aynlanıyorlar. Muazzam kitleleri kucaklamak, hatta bu arada sosyal-reformistlerin kitlelerini de devşirmek hayalleriyle onlarla birlikte yürüyorlar.

Tüm hesaplar kitleselleşme inarına yapışırken sosyal-reformistlerin kitlesi aramıştı. (Bütün oportünist gazeteler bu gerçeği açık açık ileral ediyor). İşk söndürme gibi işlerin kime yaradığı ortaya çıktı. İddialarını yineleyorsanız; sosyal-reformistlerle birlikte yürümek devrimcilere kaybettirir, sosyal-reformistlere kazandırır. İlle de sosyal-reformistleri sürüklemek istaniyorsanız, bunun yolu onlarla birlikte yürümek değildir. Ölüm Orucu sürecine bakın dostlar; devrimci, gözpek bir eylem ortamında devrimci güçler arasında yapılan bir eylem birliğinin, toplumdaki çok çeşitli kesimlerini olduğu gibi sosyal-reformistleri de nasıl peşi sıra sürüklediğinin çok parlak bir örneğini orada bulabilecektiniz.

3) 'BARIŞÇILIK KAYGILARININ İFLASI:

Yine, sosyal-reformistlerle özel blok oluşturan Kurtuluş çevresi 1 Mayıs için "barışçıl" kutlama çağrısı yaptı, bu çağrıları gazete ilanlarıyla kamuciyuna duyurdu. Kitle fetişizminin devrimci bir hareketi hangi noktalara kadar sürükleyebileceğini çarpıcı bir örneklerdir bu yaklaşım. Kuvayı günü olan, tarihi mücadeleyle, kaale yapılan 1 Mayıs'ı "Barışçıl" kutlama çağrısı nereden ileri geliyor?

Kitlelerin en geri eğilimlerine hitap etmek oportünizmin en tipik özelliklerinden biridir. Kurtuluş çevresi 1 Mayıs'ta bunu yapmıştır. 1 Mayıs Alanı'ndan vazgeçmek kitlelerin korkularına hitap etmektedir. Taksim'e çıkıncaya korkan kesimleri de kucaklama adına böyle yapılmıştır. Sosyal-reformizmle özel blok oluşturma, yine, kitlelere kavgasız, davasız bir 1 Mayıs kutlaması yapılabacağı mesajı vermektedir. Çünkü, herkes bilir ki, kavgasın, mücadelenin olacağı yerde sosyal-reformizm olmaz. Ve son olarak "barışçıl" kutlama çağrısı yapmak, kitlelerin korkuları önünde diz çökmek, onlara "kimse birimizin hayatını korumayacağını"na dair garanti vermek, yeminler etmektir. Kitlelerin sını gelmediği gibi, kitlelerin korku ve kaygılarından da sını gelmez. Ve bir kez önce devrimci sınıyından vazgeçilip kitle fetişizmine yokedildiğinde, daha fazla, hep daha fazla kitleyi kucaklamak uğruna atılacak geri adımların da sını olmaz.

Barışçılık, 1 Mayıs'ta devrimci öznun, savaşı ruhuna terstir. Yarı olan barışçılık değildir; en yıllarda sosyal-reformistlerin sürdürdü geldiği bir terzdır bu. Onlar hep "sığıncıyla" davranmış ve kavga meydanlarında "kimse birimizin hayatını korumayacağını" ile övüne gelmişlerdir. Bu, onların "sorunlu" anlayışıdır; ulaşılmaz bir sorumluluktur bu. Kurtuluş Gazetesi böyle bir "sorun-

İşçiler'in bahsetmemelidir. Devrimcilerin sorumluluğu, devrimci savaşı yükseltmek- tir. "Kimsenin bir zamanlar karamanlık olması" ile değil, ditne kadar olduğu gibi M. Akif Dal- cılarla övmek, onların devrimci savaş tar- zına sürülme, geliştirmek gerekir.

İşçi sınıfı ve emekçi yığınlara siyasal bi- linç sadece propaganda ve ajitasyonla geti- rilmez, eylem tarzı da bir bilinç taşıyıcıdır; ya da şöyle söyleyelim; söyleyenlerle ya- pılanlar aynı içinde olmalıdır. Devletin gös- terdiği yere ve sosyal-reformistlerin yanına gidip, orada, devlete uzlaşmaya ajitasyonu yapmak, ya da "kimsenin bir zamanlar karamanlık" türünden "burjuvalık edebiyatı" yapar- ken, aynı zamanda silahlı devrim iddiasını sürdürmek işçi sınıfı ve emekçi yığınları, en hafif düzeyinde, kafa karışıklığı taşımaktadır.

4) LENİNİST POLİTİKANIN DOĞRULUĞU VE ETKİSİ:

Leninistler, her zaman olduğu gibi bu yıl da "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'nı" politikasıyla hareket ettiler ve yine öyledir olduğu gibi bu devrimci politikada yalnız biralâhâde. Leni- nist Parti, tek başına da kalsa, doğru devrimci politikada kararlılıkla ve cüretle davran- masını bildiği gibi "99 1 Mayıs'ında bir kez da- ha karardı".

Nicel azlığına, doğru devrimci politikala- rı yığınları taşıma noktasında mazetimsiz olma- da, her türlü olanağına ve yokluğa rağmen 1 Mayıs'ın devrimci sloganına, devrimci gelenegine ve değerlere uygun müra- dele tarzını yaşattık. Bu devrimci nitelikli bir işçi sınıfı ve emekçi yığınların devrimci vatanı oldukları.

"1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na" Leninist poli- tikasını, sadece işçi sınıfı ve emekçi yığınla- rın ileri unsurlarının değil, aynı zamanda devrimci mücadele içindeki yığınların da ge- nel devrimci eğilimini yansıtmaktadır. Leni- nist politika, bu devrimci halkı yakalanmış- tır.

Leninistler, 1 Mayıs'ta Kızıll Meydan'ı zapt ederek gerçek kararlılık ve cüretleriyle, gerek devrimci geleneklere bağlılıklarıyla, gerek uzlaşmaz tavırları ve gerekse "Ya Devrim Ya Ölüm!" şiarlarıyla işçi sınıfı ve emekçi yığınların bilincinde ve yüreğinde yer ettiler. Kitleleri derinlemesine etkilemenin bir aracıdır bu. Ve bu devrimci etkinin sonuçları mutlaka kendini gösterecektir. Leninist- ler, bundan sonra da gerçekleştirecekleri et- vellî eylemlerle yığınların bilincinde ve yüre- ğinde edindikleri devrimci konularına sağ- lanlaştırabilecekler.

OPORTÜNİSTLERDE ORTAK NOKTALAR

1 Mayıs '87 sonrası birbirlerine yönelttik- leni onta ağır sözler ve sanki bambaşka poli- tik tavırlar içindeymişler gibi bir görünüme yaratma çabalarına rağmen, oportünistler, 1 Mayıs '87'de belli ortak noktalarda buluştu- lar:

1- Genel Bir Moral Bozukluğu :

Her ne kadar süslü ve yuvarek ifadelerle durumu geçiştirmeye de çalışsalar, her ne kadar her biri değerlerinin yanlışlarını ve güçsüzlüklerini göstermek suretiyle kendisi- ne prim yapmaya da çalışsalar ve her ne kadar polis aramasına karşı alınan tavır, durulan yer, Perinçek'çilere müdahale, diğerlerinden daha kılıfesi olma, vb. noktalardan ha- rekette kendi kitlelerine moral vermeye ça- lırsa da, aslında hepsi, genel bir moral bo- zukluğu yaşamışlardır. Hiçbiri umduğunu bulamadığı, hayali kurulan "yığınlar" ile ku- caklaşamamıştır. Şimdi, gerçek bir derz çı- kartacakları yerde, "ama diğerlerini duru- mu daha kötüydü" diyerek durumu küse- rmeye çalışıyorlar. Oysa, bir bütün olarak "i- zinli 1 Mayıs başarısız" olmuştur.

2- 1 Mayıs Alanı'nı Unutmak, Unutturmaya Çalışmak :

Bir bütün olarak başarısız olmuşlardır ama, başarısızlıklarının ana kaynağı olan 1 Mayıs Alanı'nı terk etmiş olmalarının üzerinde, ağır birliği etmişliğine konuşmamakta- dır. 1 Mayıs'ın önce 1 Mayıs Alanı'nın Taksim Alanı olduğunu itiraf ederlerken hiçi- ri şimdi Taksim'den söz etmiyor. Birbirleri- ne karşı hakaret dervesini sertleşen laflar söylüyorlar, ama hiçbirini 1 Mayıs Ala- nı'nı terk etmiş olmakla ölçülemeye yanaş- mıyor. Çünkü, bu, ortak günahlarıdır.

Şimdi, kendi aralarındaki polemiklerde "Aynı alanda iki ayrı 1 Mayıs vardı" gibi şey- ler söylüyorlar. "Aynı alanda iki ayrı 1 Ma- yıs", yani olsa olsa bir reformist, bir de oportünist 1 Mayıs... Oysa, gerçekte, reformizmin ve oportünizmin aynı alanda bulunmuştu. Ka- caklaşmanın gerçekleşmemesi, kendileri- nin de arzu ettikleri bir gelişme değildir; on- lar oraya kısıklanmak için gitmişlerdi. Sos- yal-reformizmin ve burjuva sendikacılarla ay- nı yere yönelecektiniz, ama alana sokulmadı- nız diye politikamız devrimci nitelik kazan- cak! Yok dyle yığınlar. Gerçekte, *iki ayrı alanda iki ayrı 1 Mayıs* vardı; biri sizin gittiğiniz alanda, diğeri ise sizin terk ettiğin- iz ve bizim yalnız başımıza sahiplendiğimiz alanda iki ayrı 1 Mayıs vardı; birincisi, *reformist-oportünist 1 Mayıs'ta*, ikincisi ise

devrimci 1 Mayıs

3- Leninistleri Görmekten Çalmak:

1 Mayıs gelip çatığında 1 Mayıs Alanı sö- zünü ağzlarına almaktan bile çekinmeyen, 1 Mayıs'ta Leninistler 1 Mayıs Alanı'nı zapt et- dine, bu mekânlıklarında (yine hassaslaştu- lar. Gerçekten de, üzerinde durulması gere- ken bir noktadır bu.

Birbirlerine karşı demediklerini bırakma- yorduk, ama soran Leninistler ve 1 Mayıs Ala- nı oldu muydu, ağır birliği etmişliğine ses- uyorduk. Soran 1 Mayıs'ta Taksim'i zapt eden Leninistler oldu muydu, oportünistler arazi çatışmanın yerini "Leninist Politikayı Sanki Penadeyle Bogma Cephesi" ahyo.

Kurtuluş Gazetesi'nin 1 Mayıs tarihli sayı- sına bakıyoruz: "Kurtuluş 20. Yılında 77 1 Mayıs Şehitleri Tokem'de Anıldı" başlığıyla bir habere yer verilmiş. Aynı tarihli Anlam Gazetesi'nde, yine "Taksim'de katliamlara göstermeli laner" başlığı altında bir haber yazmış var. Bu haberlerde Kazancı Yoku- şu'na giden burjuva sendikacılar, sos- yal-reformistlerden ve bir takım DKO tem- silcilerinden söz edilmiş, Taksim'e giden Rıdvan Budak'ları, Bayram Merat'leri görü- yorduk ama, Leninistleri görmüyorlardı. Ne- den? Sorunak görüyor, "Kurtuluş 20. Yılında 77 1 Mayıs Şehitleri" burjuva sendikacıla- rının ve sosyal-reformist parti temsilcileri- nin Kazancı Yokuşu'na dekittikleri timsah gıyışlığıyla mı 'Anıldı'? Oportünistlerden hiçbir 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'nı zapt eden Leninistleri görmemiş, işçiler tarafından taş- lanan Bayram Merat'leri, Rıdvan Budak'ları öne çıkarmak pahasına da olsa Leninistleri görmelikten gelebilirler. Bu tavır altın- da "ama Leninistlerin adı dağınmasın" kay- gısı yok. Varsa da, temel olan bu kaygı değil. Çünkü 1 Mayıs Alanında yapılan gösteriyi burjuva TV kanalları vermek zorunda kal- mış. Leninistlerin adı zaten duyularaın ka- dar duyulmuştu. Oportünistlerin buradaki temel kaygısı, kendi okurlarının devrimci eğilim ve duygularına uygun bir devrimci ey- lemün gizlenmesidir. Teşahları buradan ileri geliyor. Oportünistlerin, birbirleriyle kusur-

suz bir ayın içinde 'Leninist 1 Mayıs' suskunluk fesadıyla boğma eylemi' oluşturmaması nereden bu kaygıdır?

Hepimiz, 1 Mayıs Alanı'nın Taksim alanı olduğunu iliraf ediyoruz. Ve yalnız Leninistler, tek başlarına da kalmış olsalar 1 Mayıs Alanı'na çıkıyorlar; herşeyi göze alan bu insanlar her türlü engel aşır 1 Mayıs Alanı'nda devrimci sloganları haykırıyor, pankartlarını açıyor ve göçallara alınıyorlar. Sizler 'Yazın'ı alana yönelmişken, Leninistler devrimci 1 Mayıs'ı kutluyorlar. Ve buraklım devrimci değerleri, dostluğu, dayanışmayı, siz bu eylemde haber değeri bile bulamıyorsunuz! 77'de katledilenlerin devrimci anısına Kılıcı Budaklar, Bayram Meraller mi yuştu; herhalde öyle düşüncüler olarakınız ki, onları öbe çıkartma pahasına Leninistleri görmekten geliyorsunuz. Ve sanıyorsunuz ki, siz böyle yaptınız diye okurlarınız da devrimci 1 Mayıs'ı bilmeyecek. Sanıyorsunuz ki, sizler göçlerinizi kapatmış diye hüttin dünyaya karışık olacak.

Bakan Akıncı Gazetesinde neler yazıyor: 'Yazın'ı alana almanmaları üzerine oportünistlerin güç birliği "... Okmeydanı'na yürütme kararı aldı. Akıncı, Toksin'i zorlamalı görüşüne bildirmekte birlikte genel eğilim üzerine ısrar etmedi." Gerçi bizim bildiğimiz Akıncı'ı ısrarlıdır. Ya da birşeyi yapmayı kafasına koymuşsa "genel eğilim" onu pek bağlamaz. Ama burada öyle olmasın. Akıncı'nı hırdan hırs bu denli "açıştı" yapar nedir? Gerçekte, Akıncı'nın sözleri gitmek, gitmek, ruhunu hafifletme çabalarından başka bir anlam taşımıyor. "Aslında öze kalın Toksin'e gitmek gerekirdi, ama birliği bozulan sorumluluğuyla duramaz", diyorsunuz. İnandırıncılıktan uzak. Birincisi: sizin birlikle karşı boyfesine sorumlulukla yaklaşmak gibi bir geleneginiz yok. İkinçisi: maddem doğru olan Taksim'i zorlamaktı, ne işiniz vardı başka yerde? 1 Mayıs Alanı'nın Taksim'de olduğunu "harırlayabiliyoruz" için 'Yazın'ı alana almanmanız mı gerekiyordu? Ve üçüncüsü: maddem doğrusu "Taksim'i zorlamak"tı, burakın "zorlama"yı, Taksim'e çıkmayı başaranları, Leninistleri neden görmekten geliyorsunuz? Aslında sorulacak soru çok, ama karşılığı derin bir suskunluk olacak soruları ardarda sorulmanın da pek bir anlamı yok.

İlginc bir açıklama da Atılım Gazetesi'nden: adeta 'yok açıklama'... şöyle demisler: '1 Mayıs'ta Devrimci Güç Birliği niteliğinin değil niteliğinin peşindeydi'. Duy da inatına; akl destleri nitelikli, niteliğe ise pek o kadar önem vermelerinin. Öyle sanıyoruz ki, gayet Napolyon hayatta olsaydı ve bu sözleri

duysaydı, "Ben aslında paraya pek önem vermezdim, parayla değil dostluğum peşindeydim" gibi şeyler söyleyebilme cesaretini kendinde bulurdu... "Devrimci Güç Birliği niteliğinin değil niteliğinin peşinde" imiş. Demek ki, böyle şeyleri hatırlayabilmek için, özellikle 'Yazın'ı 1 Mayıs'a gidip bayramın ülüsünü almaları gerekiyordu. Yine de sormak gerekiyor; oportünistlerin güç birliği içinde 1 Mayıs Alanı'nın Taksim Alanı olmadığını iddia eden var mı? Bildiğimiz kadarıyla yok. Peki, 1 Mayıs'ın devrimci niteliğine uygun olmak anlamında Taksim'e, 1 Mayıs Alanı'na yönelmekten daha "nitelik"li bir politika olabilir mi? Biz söyleyelim; olmas. Ve siz hem "nitelik"ten dem vuruyor ve hem de 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlayanları görmekten geliyorsunuz. İddianız inandırıcılıktan olduğu gibi zımniyetten de uzak.

Yalnız Özgür Gelecek Gazetesi, "1 Mayıs Günü Taksim Alanı'nda da Gösteriler Oldu" başlığıyla ve Kazancı Yokçu'na dökülen timsah gözyaşları haberinden sonra Leninistlerden söz etmiş. "Fotocu anma girişimi" demişler. Ne diyelim, insan neresinden başlayacağını şaşırıyor. Biz tersten başlayalım. Birincisi: olup biten şey bir "girişim" değildi, iş "girişim" aşamasında kalmadı, ne yapılması gerekiyorsa o yapıldı. İkincisi: yapılan şey bir "anma"dan ibaret değildi; 77 ve 89'da orada katledilenler için bir "anma" cesareti taşımakla birlikte, yapılan eylem asıl olarak, sizin kabullenmekten kaçındığınız Devrimci 1 Mayıs kutlamasıydı. Ve üçüncüsü: "Yokçuluk" ... İlgincdir, başkası değil, bu topoklarda çeyrek asırdır her köpüde gerilla savaşını temel mabecle biçimi olarak ilen enteler bize fıkoca diyor; yaşamak elde değil. Bu tür karalama ve kötülemelerde devrimci 1 Mayıs karşısında kendinizi zor durumlara düşürüyorsunuz.

Konuyla ilgili dikkatimizi çeken bir başka haber ise yine Kurtuluş Gazetesi'nde. 10 Mayıs tarihli sayısında burjuva TV'lerin bir tavır üzerinde durulmuş. Olay şu: Kazancı Yokçu'na karandı bırakmaya gidenlerin arasında burjuva sendikacılar ve sosyal-reformistlerin yanı sıra HOP temsilcisi Oya Gökhayrak da var mı? Oysa burjuva TV'ler "nitelik"le Oya Gökhayrak'ın görüntülerini ekrana yansımaktan kaçınmışlar. Doğrudur ve bilse burda şaşkınlık yaratacak çelişkili bir durum yoktur. Faşist burjuva basın-yayın karakteri gereği böyle davranır; devrimcileri yok sayar, hatırlanmaya girişir. Burjuva basın-yayın tavrında çelişki yok. Peki sizin Leninistleri görmekten gelmeniz ne demeli?

Oportünistlerin telagını kaygısını andırıyoruz. Eğer Leninistler onların cüret edemediklerini gerçekleştirmiş olmasalardı, eğer Leninistlerin 1 Mayıs Alanı'nı zaptetmesi kendi okularının devrimci eğilimlerine denk düşmüş olmasaydı, böyle bir 'Leninist 1 Mayıs'ı suskunluk fesadıyla boğma eylemi' oluşturmazlardı.

Sonuç Olarak : Şunu kesinlikle söyleyebiliriz ki, 1 Mayıs 97'ye Leninistler damgasını vurduklar. 1 Mayıs 97'de bir tarafta, 'Yazın'ı alana yapılan reformist-opertünist 1 Mayıs ve diğer tarafta, 1 Mayıs Alanı'nda kutlanan Devrimci 1 Mayıs vardı. 'Yazın'ı alana gidenler, eksikliklerini küle azaltmada arınmasınlar. Şayet daha kitlesel olabilseylerdi, bu kez, yanlış siyasal bilinci yığınlara daha güçlü olarak taşımış olurlardı, hepisi bu... Şunun kesin olarak anlaşılması gerekiyor: Sayılar gelip geçici şeylerdir; asıl olan, kalıcı olan devrimci politikalarıdır. Türkiye ve Kürdistan proletaryası, devasa kalabalıkları yürütmekle ötürantleri, DY'leri, TKP'leri ve daha başkalarını vaktiyle çok gördü, ama onlar şimdi tarih oldular.

90'dan sonra yalnız kalmamıza rağmen 1 Mayıs Alanı konusunda ısrarı olduk. Doğru devrimci tavırda ısrarı olduğumuz için, var olan bir süre için yalnız kalalım, kalabalık yığınları hareket ettiremeyelim. Bu bizim zorunluluğumuz, savaşın azımsızı zayıflatmaz. Biliyoruz ki, her türlü nitelik kaygısını ellerinin tersiyle itip doğru bildikleri yolda yürüten Denizler, hemen kitlesel kucaklaşmışlardır, ama onlar devrimci bir yol seçtiler, daha sonra o yoldan yüzünü, milyonları aktı. PKK'nin çıkışı da buna benzer uzun yıllar nice zorluklarla südürülen gerilla mücadelelerinde ısrarı onların sonucu olarak, ilk çıkışlarından yıllar sonra kalabalık kitleleri peşlerinden sürükleyebilmislerdir. Türkiye ve Kürdistan'da işçi sınıfı ve emekçi yığınların eğilimi devrimci yönde gelişiyor. Bu yığınlara önderlik edebilmek, doğru devrimci tavırda ısrarı olmayı gerektiriyor. Leninistlerin devrimci iç savaş tarzı, bu eğilimin gelişme yönüne uygundur. Bundan dolayı, kesin bir inançla söyleyebiliriz ki, bu savaş tarzı işçi sınıfı ve emekçi halklar arasında devrimci dönüşürücü etkisini gösterecektir. 1 Mayıs Alanı'nda yükseltilen 'Ya Devrim Ya Ölüm!' şairi, Türkiye ve Kürdistan topraklarında yankısını bulacak, başkaldırıdan, uzlaşmazlıktan ve devrimciliğinden şairi olarak somatelleşecektir.

Doğan GÜNEŞ

Devrimci İç Savaşın Gelişimi

Bir önceki çalışmamızda burjuva iç savaşın gelişimini izlemeye

başlamış ve '91 yılından itibaren ve aynı yıl yapılan seçim kadar olan olayları incelemiştik. Bu dönem hiç kuşkusuz önemlidir. Burjuva iç savaş emekçi yığınları karşı en sinsiye planlarla ve en geniş mutabakatla başlatıldı. İç savaş hazırlayan temel etken, egemen sınıf tekelci burjuvazinin içinde bulunduğu ekonomik ve siyasal bunalımın derinliğidir. Tekelci sermayenin bunalımını atlama için yığınların tamamen suskunluğa mimesi ve sömürünün en katmerlisine razı olacak bir duruma getirilmesi gerekiyor. Oysa ki, hasta işçi sınıfı olmak üzere emekçi kesimler ve Kürt Halkı artık eskisi gibi yaşamak istemediğini açıkça ortaya koyuyordu. Sermaye için en otoriter araçları gündeme getirmek, kendi varlık koşullarının bir sonucuydu. Sinsiye planlar ve aldatmacalar büyük bir savaşın ve büyük katliamlara uygulanması için devreye sokuldu. İşte bu planlardan biri de '91 Ekim seçimleri olmuştu. Ne yazık ki, emekçilerin siyasal öncüleri bu sinsi tezgâhı göremediler. İnsan, aradan buca yıl geçmesine ve iç savaş çok daha keskin biçimleriyle yaşanmasına rağmen, hala aynı körüğü sürdürenleri görünce, yığınların sol devrimci siyasatlerin büyük bir çoğunluğu açısından gerçek bir trajedi olduğunu düşünüyor. Biz, kalkığımız yere geri dönelim.

'91 seçim sonuçlarının sunduğu tablo şudur: Tarih gördüğü en büyük propaganda bombardımanı ve reklamlarıyla birlikte, bir çok sol devrimci örgütün de azımsanmaz yardımıyla, oy kullanıcıların oranı % 80'e çıktı. Yine de en çok oy alan parti kadar seçimde sandık başına gitmeyen insan vardı. Devrimcilerin sermayenin oyunlarına ne denli yardımcı olduklarının en çarpıcı kanıtı, Kürdistan'dan gelen seçim sonuçlarıyla ortaya çıktı. Diyarbakır'da 7, Adıyaman'da 4, Şirnak'ta 3, Muş ve Sirt'te 3'er, Mardin'de 5 olmak üzere, HEP kökenli toplam 22 milletvekili parlamentoya seçildi. Sayılan bu bölgelerde diğer partilere sadece ama sadece bir milletvekili çıktı. Bu so-

nuçlar '91 yazında Kürt Halk Hareketinin ulaştığı kitle düzeyini göstermesi açısından önemlidir, fakat aynı zamanda bu gücün sermayeye iç savaşta zaman kazanma operasyonunda heba edilmişinin de çok acı bir tablosudur. Sıcak '91 yazı, sokaklarda geçen yaz, sonbaharda halkın umutlarını ve gözlerini bir kez daha parlamentoya çevrilmesiyle sonuçlanıyor. Fakat çok kısa bir süre için. Türk tekelci sermayesini iç savaşa sürükleyen derin ekonomik ve siyasal kriz, yığınları tekrar kızgın sokaklara dökecektir.

Öte yandan, % 50'ye varan oyu temsil ederek tarihin en geniş tabanlı hükümeti olsa da koalisyon, seçimlerde öylesine çok vaadde bulunmuştu ki, hiç birini ama hiç birini kendisi istese de yerine getiremezdi. Koalisyonun büyük umutlarla kurulmasının üzerinden henüz bir ay bile geçmeden, sermaye terörist saldırılarına başlayacaktır.

Ama bu bir ay, sermaye açısından hiç boş geçmedi. Meclisteki milletvekili yemin töreninde Leyla Zana ve Hatip Dicle'nin Kürtçe konuşmaları karşısında faşist partiler ve basın adeta çıldırdı. İstisna krizine tutulmuş bir hasta gibi, ya da yaralı bir kurt gibi sağa sola saldırıya, küfürler yağdırmaya, küskünmayı en üst düzeye çıkarmaya başladı. Kayseri'de yapılan iki erin cenaze töreni, sivil faşistlerin sahneye çıkmasıyla şoven bir mitinge dönüştürüldü. Sermaye bu dönemi, geniş çaplı olarak başlayacağı katliamlara, toplumun geniş kesimlerinde bir meşriyet sağlamaya ayırdı. Bu zemin sivil faşist çetelerin ve mafya türü örgütlenmelerin silahlandırılmasıyla hızlandırıldı. Batman merkezli bir coğrafya da birden bire pıtrak gibi bitiren Hizbullah adlı örgüt, devrimci ve yurtsever Kürt Halkına karşı silahlı saldırı saldırılarına başlayordu. Bu Hizbullah'ın Özel Harp Dairesi'nce yönlendirildiği, eski itiraflarını ve korucularını bu operasyonlarda kullandığı daha ilk günlerden ortaya çıkıyor ve işin pis kokusu ortaha yayılmaya başlıyordu.

Meclis toplandı, toplanmaz, "teröre

karşı", yani devrimcilere ve onların etkisi altındaki halka karşı milli bir mutabakat kurulması peşine düşüldü. Aralarında kavgalara varan ayrıklarla birbirlerine düşman kardeşler gibi görünenler, parlamento çatısı altında

milli uzlaşmada bir araya geldiler. Ecevit, Türkeş'le, Demirel, Özal'la kucaklaştı. Bu mutlu sermaye tablosunda bir tek sarı sendikacılar eksikti. Onlar da gecikmediler. Türk-İş, tarihi boyunca hep ortak olarak gördüğü TİSK ile işbirliğini ilk defa açığa vuracak ve teröre karşı ortak açıklamalarda bulunacaklardı. Türk-İş böylece teröre karşı mutabakat cephesi denilen karşı-devrimci iç savaş cephesinde yerini almış oldu. Bu işçi sınıfı adına yapılmış büyük bir ihanettir. Bu büyük ihanetin altına inme atarların hala yaşıyor ve ihanetlerini büyütüyor oluşu, işçi sınıfı adına bir yüzkarasıdır.

Şovenizm böyle doruklara çıkarıldı. Şovenizm eken sermaye, katliam biçecek. Devletin iç savaş organizasyonu daha fazla sabırlı davranmadı ve Lice'de meydana gelen olaylar, koalisyonun katliamcı yüzünü açıkça ortaya serdi. Bu yüzden Hitler faşizminin uygulamalarına rahmet okutacak bir kan içicilik çıktı. Bunun bir abartı olmadığını en iyi Kürt Halkı bilir. Lice ve Zeyrek olaylarında, 13 kişinin öldüğü, 200 kişinin yaralandığı bu katliamlar küçük bir hamle. Hitler'le yaptığımız karşılaştırmanın hiç de boş olmadığını gösterecek.

23 Aralık günü Muş'ta gerilla cenazelerini almaya giden büyük bir kalabalık, Kulp'a 2 km. kala Zeyrek köprüsü üzerinde, tepeden tırnağa silahlı binlerce kişilik devlet güçleri tarafından durduruluyorlar. Burada, yüzleri maskeli timlerce etrafları sarılıyor. Ve bu yüzleri maskeli timler, aynı anda binlerce köylüyü tarımaya başlıyorlar. Halk Zeyrek'teki ev aralarına kaçıyor. Ölüm kovalamacası bu arada panzerlerle sürdürülüyor. Devlet bu biçimde sürek avına çevirdiği bu korkunç katliamdan, 13 kişinin ölümü ve 200 kişinin yaralanmasıyla kana doymuş olarak çıkıyor. Ancak, bu daha hiç bir şeydir, sermayenin istediği, devletin düzenlediği katliamların sayısı Hitler'in rüyalarına bile sığmaz.

Yeniden hazırlığı yapılarak tımandırılan iç savaş Kürdistan'da böyle işlerken,

Türkiye'de aynı dönem neler oluyor, ona bakalım.

Şovenizmde şahlardanılan sivil faşistler hızla örgütleniyorlar. MG'ler, Ülkücü denek denilen faşist yuvaları ardi ardına açılıyor. Çek-senet işleriyle, eroin ve kadın ticareti gibi iğrençliklerle yaşayıp giden yüzlerce eski faşist komando, telrar Türkiye'nin kanatları altında toplanıyorlar. Şovenizm bir ulustadır, teş kargaların iş-re böyle toplanır başına.

Bir başka açıdan iç savaş, işçileri sendikalarından yoksun burakmaya, daha ileride doğrudan işsiz burakarak, maddi güç olmaktan çıkarmaya çabalyor. İşten çıkarmalar ÖYP-SHP koalisyonu döneminde büyük bir hız kazanıyor. Hemen her yerde işten atmalara karşı trilli ufaklı direnişler örgütleniyor. Öteden beri büyük krizi yaşamış sanayi, işçi çıkarmalarda sendikali işçiler öncelik tanıyor. Bu tercih bile, işten çıkarmaların ekonomik bir gerekliliğe değil, sınıfsal bir saldırıya dayandığını en büyük göstergesidir. Tekelci sermaye bir yandan sanı sendikalar ve onların burjuva yöneticileri aracıyla, diğer yandan öne çıkan sendikali işçileri işsiz burakarak, iç savaşını işçi sınıfına düşen payını yerine getiriyor. İç savaş yükelenin imnesiyle, en korkulu günlere 92 Newroz'una dolu dılgın giriyor. Newroz 92, TC'nin Kürdistan'a yaptığı büyük askeri yağmadaki, sadece Türkiye'nin değil, tüm dünyayı gündemine girdi. Adeta tüm dünya nefesini tutmuş bu günleri izliyordu. Ulusal kurtuluş hareketi, PKK Newroz'da büyük bir silahlı ayaklanma hazırlığı başlamış, fakat sonra vazgeçmişti. Doğrusu çok büyük bir taktik hata olan bu durum, Kürt Halkının önemli bir kesiminin devlete karşı silahlı direnişinin önünü kesemedi. Mart'ın 15'inden itibaren Cizre, Nusaybin ve Şirnak'ta çatışmalar başladı. Büyük oranda silahlanmış olan halk, gece olunca sokak aralarına hiç bir polisi ve askeri sokmaya başlamış. Gece inince bu şehirlerde silahlı halkın direniş hakim oluyordu.

Faşist basının büyük provokasyonu sonucu devlet güçleri 20-21 Mart'ta sokağa çıkan herkese kuduz köpelderi gibi saldırıyor. Silahsız gösteri için sokağa çıkan Kürt Halkının üzerine kurşun yağdırılan özel timler ve komando birlikleri, 80 kişinin ölümüne 300 kişinin yaralanmasına neden oluyorlar. Kürdistan'ın bu iç sa-

vas görüntüleri, tüm dünyaya gösteriliyor. Adnan Kahveci, "ilan edilmiş bir iç savaş" terimini ilk kullanıyor ve büyük bir katliaman üzeri şovenizm ile örtülüyor.

92 Newroz'unun Kürt Halkı açısından bir dönüm noktası olduğu kabul edilmelidir. Her ne kadar PKK, dağda bulunan gerilla birliklerinden tekini bile kentlere inemediğini kabul etse de, Nusaybin, Cizre, ve Şirnak'ta TC ordusuyla Kürt Halkı arasında silahlı çatışmalar yaşanmıştır. Ve ilk kez gerillalar için doğru olan şey, yani silahlı mücadele'nin pratik halk için de geçerli olmuştur. Fakat PKK silahlı ayaklanma çağrısından vazgeçerek, halkın bu hareketinin dirençlendiğini büyük oranda etkiledi. Silahlı Halk Ayaklanması kısa bir sürede çözüldü ve yerini devletin açık katliamı aldı. Bu ayaklanmanın eksikliklerine yer gelmişken değinmeliyiz.

PKK önderliği Newroz için silahlı halk ayaklanmasının hazırlıklarına başlamıştı. Kirdarda denetimini ele geçiren kentlerde ise henüz örgütlülüğünü ve silahlı üslerini yayamayan PKK, 91 Newroz'unda ayaklanmayı bir sanat olarak ele almamanın büyük eksikliğini yaşadı. Her şeyden önce ayaklanma halk güçlerine dayanmıyordu. Çünkü ayaklanmanın kendini gösterdiği yerler, daha çok PKK'nin güçlü bir varlığı olan kasabalar idi. Bu kasabalardaki eylemler diğer büyük kentler tarafından desteklenmedi. Daha büyük köylü kitleleri, ve silahsız olarak, bu dirençten ama kısa yaşamı destekledi. Ayaklanmanın merkezi Cizre, Nusaybin, kısaca Botan bölgesiyle sınırlı kaldı. Oysa ki, PKK ayaklanmayı kendi güçlerine değil, halkın güçlerine dayandırmıştı, özellikle büyük kentlerdeki örgütleniş ve geniş halk yığınlarındaki bilinç yoğunluğuna, silahlı bir ayaklanmayı henüz kaldıramadığını hesapladı. PKK, Newroz'un hemen öncesinden ayaklanmadan vazgeçerek, dağdaki gerillayı kentlere indirmemesinde, bu gerçekliğin payı büyüktür. Diyarbakır, Antep, Batman gibi en önemli ekonomik ve siyasal merkezlerle sınırlanmayan silahlı ayaklanma çok çabuk yendi, yenilmekten başka yolu yoktu. Oysa ki Diyarbakır gibi büyük bir kent merkezinde başlayan bir ayaklanma, devletin saldırılarına karşı uzun bir süre direnebilirdi. Ve bu uzun süre içertirilerle Kürdis-

tan'ın geri kalan illerinde ayaklanmayı geliştirecek zaman mutlaka kazanırdı. Bu uzun direniş, geriden gelenleri ileriye fırlatacak zaman kazandırırken, aynı zamanda dirençliliğiyle kararsız unsurları kendi yanına çekebilecek yegine güçü yaratırdı. Bir ayaklanmada büyük ekonomik ve siyasal merkezlerin önemi işte buradadır. Cizre ve Şirnak halkı, bu ayaklanmada ne kadar kararlı olurlarsa olurlar, diğer bölgeleri ayaklandıracak denli direnç gösterebilmelerine imkan yoktu.

İHD koalisyonunun kuruluşundan sonra geçen 48 günün bilançosunu açıklıyor. 407 kişi devlet tarafından katledilmiş, 14 kişi gözaltında kayıp ya da işkenceyle öldürülmüş ve tam 5641 kişi gözaltına alınmış. Burjuvazi karşı-devrimci iç savaşına hız bağlıyor, bu bilanço gelecek günlerin habercisidir.

92 yılının ilk yarısı, Kürdistan'da Hizbullah gibi devletin gizli örgütleri, büyük bir askeri yağmadı. Kobani, Skokskok gibi son model savaş helikopterleri ve bolca BCT zırhlı araçlarının altındaki son derece cömertlikle kendini gösteren iç savaş yağmadıyla geçti. Kürdistan yanında, Türkiye'de ise iç savaşın biçimleri bu derece kuskun ve derin olmasa da, ev infazları, toplu katliam düzeyine varan sokak infazları, gözaltılar, işkence ve kaybetmeler ve işten çıkarmalar vb uygulamalarla kendini hissettirdi. Sonuç olarak, iç savaşın en tipik özelliği olan, en basit gösterilerin bile, bütün bir çatışmaya dönüşmesi 92 yılının ritiminde gözlenebilecek bir olgu haline aldı. Örneğin 92 Haziran'da, Ankara'da 7 bin belediye işçisi, sendikacıların ilhametine karşı yaptıkları gösteri birtan bire polisle çatışmaya dönüşüyor, ve sokaklar boyunca saatlerce taş sopalı bir kavgaya tutuşuyorlar. Onlarca işçi ve polis yaralanıyorlar. Hareşli bir gösteri daha, böylece kane bulanmış oluyordu. Haziran 92 sonrasında işçi sınıfının mücadelesi, hızla, bu iç savaş biçimlerine büründü, burjuva iç savaş sürecini derinleştirdi. İstanbul'da belediye işçilerinin grevi, faşist basın ile işçiler arasında bir kavgaya dönüşürü adeta. İşçiler bu büyük kentin en merkezi yerlerini miting ve gösterileriyle kilitlerken, zaman zaman polislerle karşı kavgaya gelerek çatışıyorlar. Fakat asıl büyük çatışma Kartal işçileriyle devlet güçleri arasında oldu. Kartal belediyesinden işçiler,

yürütme izni veremeyen polise karşı is-kinelerle barikat kurdular. Polis işle-ri üzerine ateş açtı, yaralananlar öldü. Buna rağmen direniş kırılmadı. Barikat kurat işçilerin yardımıyla çevre mahalle-lerden emekçi halk koştu. Bu yağlına karşısında polis geri adım attı. Böylece uzun bir süredir ilk defa işçi ve emekçi-ler, faşist devletin barikatlarını kendi zor yöntemleriyle aşmayı başardılar.

İşte böyle, bu biçimde, iç savaş; zaman zaman çok büyük toplumsal olayla-rın yanında, küçük küçük çarpışmaların sızmalı gelişimine sahne oldu. 92 yıla-rın toplumu en derinden sarsan, etkile-yen olayları, devletin Şırnak'ta gerçekleştirdiği toplu katliam sırasında yaşandı. Bu olaylar zincirinin, bir genel planı parçaları olduğunu Doğan Gürüş kendi ağzıyla açıklayacaktır, ama, burjuvazinin iç savaşta nasıl gizli ve organizeledir yürütü-ğüne örnek olarak not edilmesi gereken bir durum var. Şırnak olaylarından he-men önce iki gelişme yaşanıyor. Birincisi darbe söylentilerinin ortalığa yayılmasıdır.

Her biri büyük bir sermayeyi elinde bulunduran tekelci faşist basın, gazete manşetlerinden darbe söylentilerini yaya-rak, burjuvazinin yoğunlaşmış iç sava-şının dışında olmaya adaylara adeta göz dağı veriyordu. Günümüze dek yaşanan bütün büyük olaylar dizisinde bu önem-li olgu mutlaka ortaya çıkacaktır. Devle-tin çok geniş çaplı bir saldırısından he-men önce, darbe söylentileri ayyuka çı-kartılır. Böylece devletin içinde bütün unsurlara, bir kez daha iplerin kimin elinde olduğu hatırlatılır. Kararsızlar, aya-ğı sürtenler, ortaya konan politikalarda kişisel çıkar zedelenenler, sermaye ve genel kurum karşısında hemen hıza-yı getirilir.

Şırnak olaylarından hemen önce ger-çekleşen ikinci olay, devletin en büyük en önemli ve bu nedenlerden ötürü de en dirençli işçi grevlerini erteklemesi ve yasaklamasıdır. Söz konusu bu durum da, tıpkı darbe söylentileri gibi, büyük bir saldırının arifesinde olduğumuzun şaşmaz bir işareti durumuna gelmiştir. Bütün grevler ertelenmez, en kalabalık, en merkezi ve bütün irili ufaklı grev ve direniş kendi çevresinde toplanan, hare-keti merkezileştiren, küçükleri direnci-nin moraliyle destekleyen, dayanışma ey-

lemleri yaratan grevler ertelenir. Bütün irili ufaklı grevleri ertelenmesi, direnişle-rin derler eliyle merkezileşmesi demek olacağından küçük grevlere dokunul-maz. İşte, Temmuz ayı sonunda belediye işçilerinin grevleriyle yeni başlayan Ta-ran işçilerinin grevi, binlerce işçiyi hare-ket halinde tutan bu grevler erteleniyor ve yasaklanıyor. Şırnak olaylarına, yani büyük bir katliama girişildiğinde, devlet, işçinin eylemlerde ve sokakta olmasını istemiyor. Çünkü Şırnak katliamı gibi çaplı bir operasyonun yaratacağı sonuçları, ve etkisinin sınırlarını bilemiyor. Egemen bakaşa bir biçimi ile bağlanan büyük işçi kitlelerinin, sokaktaki eylemlerle bu baka-şa bir çarpıda yitmesinden büyük bir korku duyuyor.

Kapsamlı bir saldırı için Ağustos ayı uygundur. Devlet, 15 Ağustos'a doğru yaklaşırken gerilla eylemlerinin artacağı-na biliyor. Buradan hareketle devlet bir çok köy baskını gerçekleştiriyor ve gerilla-ların üzerine yılmaktan çekinmiyor. Ne de olsa, Özel Harp Dairesi, iç savaşın stratejisini yıllar önce aydın şu biçimde çiz-miş bulunuyordu:

Mukavemetin en verimli tohumu-nun zulüm olduğu bilinmelidir. Ba-zen gayri nizami kuvvetlerin, bu ger-çeği bile bile sahte operasyonlarla halkın mukavemet cephesine ittifakına çalışılır. Halk mukavemetten ayrı-lmak için sandı ayaklanması kuvvetleri tarafından yapılmış gibi, mücadele kuvvetlerince zulme kadar varan haksız muamele örnekleri ile sahte operasyonlara baş vurulması tavsiye edilir.

(Özel Harp Dairesi Eski Başkanı
Tümgeneral Cihat Akyol,
Sil.Kuv.Der.1971)

TC ordusunun ÖHD kurucularından C. Akyol'un tavsiyelerini çok sık yerine getirdiğini kabul etmek gerek. Kürdis-tan'da bir çok köy, gerilla baskını sısı verilerle taranıyor, onlarca insan bu yolla katlediliyordu. ÖHD, bu türden faali-yetlerin teorisini 25 yıl önceden yapmış bulunuyor. Köylülerin anlatımları da bu-nu doğruluyor. Bu gerçekleri yalanlayan-lar ise sadece bir ayuç ağza salıyalar ligist basın ve polis seferidir, ordu seferidir.

Ağustos ayı Kürt halkı için çok acı ge-çektir. Ağustos başında Korca Köyü üz-

ründe uçan helikopterler, köyün fotoğ-raflarına çekiyor. Kısa bir süre sonra uçaklar ayın köye bomba yağdırıyor. 15 Ağustos'ta köylülerin silahsız gösterileri kana bulanıyor. Anna artık alışık bu kan deryasını anlamaya. 16 silahsız köylü ölüyor bu gösterilerde. Bu sadece bir ör-nektir, TC'nin kan dökmekten başka hiç bir şey yapmadığını küçük bir örneği. Adana'da 30 bin Kürt emekçisinin 15 Ağustos'ta yaptıkları gösteri sonrasında TC, daha çok kan dökmekten başka bir yolu olmadığını artık iyice görüyor. Ve 20 Ağustos, Şırnak.

PKK gerillalarının Şırnak'a girdiği yala-nyla devlet, uzun süredir yağdığı silihi gittikçe Şırnak halkına kusmaya başlıyor. Evler, tank ateşleriyle yerle bir ediliyor. Ve ilginçtir. Hürriyet gazetecisinin muhabirle-rinden başka bir gazeteci kente sokulmu-yur. DYP il idare meclisi üyesi, TC'nin Şır-nak'ta giriştiği vahşeti bütün çıplaklığıyla anlatıyor. "Şırnak'ta sağlam tek bir ev kalmadı" Çevre köyler de yakılıyor, yakılı-yur, boşaltılıyor. Eğer ölü sayısı bu vahşet-e rağmen az olduysa, bunun tek nedeni Kürt halkının böyle bir saldırıyı bekliyor olmasındır. Bir çok evin altında sığınak ü-rü müzeler, insanları top ateşinden kurtarıyor. Tıpkı Vietnam Halkının ABD ve işbirlikçi orduya karşı direnişleri gibi. Böylece TC, Vietnam Halkını kaybeden ABD gibi, Kürt halkıyla son bağını da ke-parmıştır. Halk Şırnak'ı boşaltıyor, şehir tamamıyla kan içicilere kalıyor. Diyarba-kır'da toplanan MGK sonrası Demirel, "Her şey planlandığı gibi yürüyor" diyor. Şırnak vahşetini soran gazetecilere MGK'nin resmi açıklaması bu. Aynı gün Doğan Gürüş, bu yazının başında aktardı-ğımız konuşmasında, 'topyekün mücade-le' adını taktıkları iç savaşta nasıl tezgâhla-dıklarını gazetecilere anlatıyor. Böylece olaylar tam gaz, üstelik tırmanarak sürü-yür. Şırnak'ın akıbetini, Göle ve Kulp kentleri de izledi.

Birliğin Cevizdağı köyüne gerillanın geldiğini haber alan devlet güçleri pau-zer ve havan atışlarıyla köyü yerle bir edi-yorlar. Sonuç; aralarında kadın ve bebek-lerin de bulunduğu tam yirmi üç ölü. Ca-hat Akyol'un yıllar önce yazdıklarını dev-let harfi harfine yerine getiriyor. Güçlü-konak, Bama'de yaşanan vahşet, tıpkıdır. Özel tim, askerler ve korucular, evleri ta-ban ediyor, yakıyorlar, kadınlara şişe ile

rak bölünmüşlük durumuna son verilmiş, böylece, üretime katılma ve üretime pay alma noktasında burjuva anlamında değil, ama sosyalist anlamında eşit koşullar yaratılmıştır. Bireylerin ya da toplumsal grupların birbirini sömürmediği bu toplumda, artık, tüm toplum nüfusu için ortak toplumsal çıkarlar ve ortak toplumsal amaçlar olanaklı hale gelir. Kolektif bir bütün olarak sosyalist toplumun amacı, insanın tüm yönleriyle geliştirmek, özgürleştirmek, bunun için gerekli tüm koşulları hazırlamak ve sosyalist insanın tüm ihtiyaçlarını özünü dışlarında tatminini sağladır. İşte bu ortak toplumsal amaçlar, sosyalist toplumun oluşturduğu tek tek tüm bireylerin çıkarlarıyla uyum içindedir. Bireyle toplum arasındaki çatışma, yani, uyumlu yakınlığa, uyumlu gelişmeye barındırılmıştır artık.

Kolektivizm, bireyle kolektifin karşılıklı sorumluluğuna gerektirir. Sosyalist toplumun, nüfusunun her bireyi karşısındaki sorumluluğuna yukarıda işaret ettik. Bireylerin de sosyalist topluma karşı sorumlulukları vardır. Bu sorumlulukları kısaca şu şekilde sıralayabiliriz: Yoldaşça paylaşıma, yoldaşça dayanışma, kişisel çıkarlarını kolektif çıkarlara binişli ve gövülli olarak bağlanmalarına, daha doğrusu, kişisel çıkarların toplumsal çıkarlar içinde aritilmesi, toplumsal görevlerin yerine getirilmelerinde duyarlı ve uyumlu davranma, sosyalist topluma karşı sorumluluk bilinci, kolektif kararlara uyuma vb. Dikkat edilirse, burada ifade edilen yükümlülüklerin "*Savages Kışık*" kavramında, şu aşamada partisine karşı yükümlülükleriyle beraber uluğu görülmektedir. Gerçekten de, sosyalist toplum nüfusu sosyalizmi sahiplenmeden, geniş işçi ve emekçi kitleler ortak toplumsal amaçlar uğruna zorlu bir savaş yürütmeden, sosyalizmin hedeflerini kendi bireysel hedefleri haline getirmeden sosyalizmin kuruluşu ve komünizme doğru gelişmesini olanaklı olmaya taktır.

Toplum ve bireyin karşılıklı hak ve ödevlerine dayanarak kolektivizmle yaratılmak istenen, toplum ile birey arasında sağlıklı, uyumlu bir yakınlığa, hatta daha tam bir ifadeyle bütünleşmedir. Oysa burjuva ideolojilerin göre kolektivizm bireyin yok edilme, dışlanması olarak ifade edilir, çarpıtılır. *Birey ve Toplum*, 2. Sayı, 47.

KOLEKTİVİZM BİREYİN YOK EDİLMESİ MİDİR?

Bireyin toplum karşısında "*özgür*", toplumdun "*bağımsız*" olması gerektiğini vaaz eden burjuva ideologlar, kolektivizmin bireyi toplumdaki etkiler "*kişisizleştirildiği*", "*bireyi yok ettiğidir*" iddialar ederek kolektivizme saldırılmaktadırlar. Şimdi bu bur-

KAPİTALİST TOPLUMUN
YIKILMASI İÇİN MÜCADELE EDEN
PROLETARYA PARTİSİNİN
KOLEKTİF YAŞAM VE MÜCADELE
BİREYİNİ GÜÇLÜ BİR ŞEKİLDE
PRATİK GEÇİRDİĞİNDE
YIKILMAZ OLUR.
ÜSTELİE, AMAÇ, İLKELERİ VE
DAYANDIĞI SINIF İTİBARIYLA
PARTİDE KOLEKTİF MÜCADELE
VE YAŞAMIN GÜÇLÜ YEMİNİ VARDIR.
ÇÜNKÜ PROLETARYA PARTİSİNİN
AMAÇ BİRLİĞİ
HERHANGİ BİR AMAÇ BİRLİĞİ
DEĞİLDİR.
BURADA BİRLİKLE AN
ORTAK AMAÇ
KOLEKTİVİZMİN TÜM İNSANLARA
EGEMEN KILMADIR.
PROLETARYA PARTİSİNİN AMAÇI
ÖZÜNDE, KOLEKTİVİZMİN İNANÇINDA
EN YEMEL ENGEL OLAN
İRETİM ARAÇLARININ
ÖZEL MÜLKİYETİNİ
KALDIRMADIR.

juva "*özgürlük*" kavramını ele almadan zamanca. Ne demektir bireyin toplum karşısında "*özgür*" ya da ondan "*bağımsız*" olma? Herkes toplumsal bir varlıktır. Burjuva ideologlar eğer birey derken işsiz bir uluda yaşayan Robinson masasının kahramanını kastetmişlerse (ki onun bile bir *Coma*'sı vardı) birey nasıl toplumsal "*bağımsız*" olur? Açık ki, burada çok hayati bir soru ortaya çıkar. Burjuva ideolojilerinin amacı, emekçileri aldatma yoluyla sömürücü egemenlerine hizmet etmektir. Gerçek durumu yitiren Kapitalist sistem her yönüyle çürümüş, yosunlaşmıştır. Burjuvaların çıkarlarını ifade eden bu sömürücü-toplumsal sistemin işçi sınıfı ve emekçi yığınlarına reva gördüğü yaşam, sefalet dükünde bir yaşamdır. Halyle, hiçbir emekçi böyle bir yaşamdan memnun olmasayacak, yaşamını değiştirmek isteyecektir; sömürülmemek, baskılarla ezilmemek, algıtilmemek bütün emekçilerin ortak özleimidir. Ama onlar, eğer bu ortak özlemlerine, yine ortak bir mücadeleyle kavuşmaya çalışarlarsa, o zaman burjuvaların sonu çok yakındır. Bunu çok iyi bilen sermaye kesimleri, işçi sınıfı ve emekçi yığınların toplumsal kurtuluşunu engelleyebilmek için "*bireysel kurtuluş*" demagogjisini ortaya atarlar. İşte bu "*bireysel kurtuluş*" demagogjisi bireyliğine şağırır. Bu "*gemisini kurtaran kaptan*" anlayışına göre birey için kurtuluşun yolu, toplumla çatışması, kendi çıkarlarını her şeyin önüne koyması ve çevresindeki-

leri çalmalarıyla, zarar ve onları üzerine basarak yükselmesidir. Oysa, gerçekte, emekçilerin çıkarları bu düzende yıkılmasında ortaklarıdır. İşçi sınıfı ve emekçi yığınların kurtuluşu ancak birlikte gerçekleştirilebilir. Toplumsal kurtuluşun adresi sosyalizmdir. Ve buna ancak işçi sınıfı ve emekçi yığınların müessesle birliği yoluyla varılır.

Çürümüş ve her bakımdan haline getirmiş kapitalist toplum içinde "*kurtuluş*" bir bireysel ada yaratılmak fikrinin burjuva çıkarlarını ifade eden bir demagogji olduğunu görmüş olduk. Ancak, bilmiyoruz ki, bu burjuva görüş sadece burjuvaların savunulması. Küçük burjuvazi ile, özel mülkiyetle olan bağından ayrılmazdır ve bu bireysellik küçük burjuva siyasal çıkarlarını kendini gösterir. Buna en tipik örnek anarşizmdir. Anarşizmde her şeyin dışında "*ben*" algısı vardır ve anarşi, bu "*ben*"in topluma açtığı savaştır. Özgürlük, bireyin davranışlarının hiçbir şekilde sınırlandırılmaması olarak ifade edilir. Her türlü sınırlama otorite olarak görülür; otorite tanımama, otorite olarak görülen her şeyle çatışma bundandır. Bu sığınma küçük burjuva insanın günümüzde siyasal yaşamındaki edisizliği doğrusuyla çok fazla önemde durmaya gerek yok. Ama, yine günümüz sosyal-reformist anlayışı içinde karşımıza çıkan "*birey inisiyatif*" anlayışın merinde durmak gerekiyor. Bunlar, "*özgür*", "*bireysel inisiyatif*" adına, otorite ve yönetim fikirlerine çamur atmaya ve gerek örgütlenmesini, gerekse kendiliğindenciliklerin uygulanmasını istemektelerdir. Bu küçük burjuva baskınlığı, güç bireye verilen değeri gösteriyor. Vaktiyle Rusya'da "*teğstiri özgürlüğü*" sloganına sarılanların yaptığı gibi, burada da, bireyin özgürleşmesinin önündeki engeller kaldırılıyor, birey yüceltiliyor. Oysa, gerçekte yapılan, parti bütünlüğünün bozulmasıdır. Bir parti düşünün ki, herkesin kendine özgü görüşleri mevcut, herkes, her şeyi, istediği biçimde söylüyor, istediği düşünceleri savunuyor, istemediğini, yine istediği yerde, istediği gibi eleştiriyor... Bir Parti düşünün ki, her isteyen, "*bireysel inisiyatif*"in geliştirilmesi adına istediği girişimlerde bulunuyor, istemediklerinde bulunmuyor... Bir kolektif düşünün ki, kolektif oluşturulan tek tek her birey bu kolektife karşı "*özgür*", ondan bağımsız... İşte "*teğstiri özgürlüğü*" ya da "*bireysel inisiyatif*" fikrine yakın kafaların göreceği yer. Açıkça görülüyor ki, burada kolektivizmin bozulması, sakatlanması vardır. Bu, örgüt düşmanlığıdır, tasfiyeciliktir.

Gerçekte, özgürlüğün sınırsız doğurması serbestisiyle, keyfiyetiyle, başına buyruklikle hiçbir alakası yoktur. Özgürlük, zorunlu-

vensiz ortamını belirtmesi açısından altı çizilmelidir. Sivas olayları, bir grubun Cuma namazı sonrası başlattığı bir hareket olarak doğuyor. Fakat, olayları başlatanların iradesi dışında, başta sermayenin ve devletin planlı çabaları sonucunda, bir öste binen sınıf savaşımının bileceği kin sonucu, 37 insanın diri diri yakılmasıyla olaylar patlak veriyor.

Sivas sonrasında iç savaşın tarafsız ortada kalan önemli bir emekçi kesimi olan Aleviler, kendi içinde hızla ayrışıyor. Bu durum, tarafsızlık tutumunu yok ediyor. Alevi dedeleri ve üleri gelinleri, iç savaşın kendi toplumsal ayrıcalıklarını sarsacağına güvencük, bir vakıf kuruyorlar ve Alevi cemaatini, burjuvazinin kuyruğuna takmaya girişiyorlar. O güne dek dedelere müthiş bir sosyal ve siyasal bağlılık taşıyan Alevi tabanı ise, burjuva usaklığına yavaş yavaş tepkilerini dile getiriyorlar. Yüzbinlerce insan, cenaze töreninde, "Katiller Meclisi!" sloganlarıyla kitlelerini devlete yöneltiyorlar. Dinsel dogmaların uyutulan zinciri bu büyük toplumsal olay sayesinde kırılmıştır ve yerini yavaş yavaş sınıf dinamikleri almaktadır. Sivas olaylarıyla devlet alevi tabanını kaybetmiştir. Ve yaklaşık iki yıl sonra, bu kez Gazi mahallesi olaylarında devlet, aynı cemaat karşısında bulacaktır.

'94 Yılı da iç savaş açısından oldukça çetin geçecektir. Bu yılın bir özelliği işçi sınıfının hareketliliğinin öne çıkmasıdır. Denilebilir ki, '95 ve '96 yıllarında iyice kendini gösteren devrimci iç savaş, burjuvazinin dinamiklerini bu yıl içinde belirginleştirmiştir. Özellikle memurlar ve kamu işçileri toplumu en hareketli kesimini oluşturduklar. Yiğün eylemi bu tarihte, sürekliliğin ve sıklığın yanı sıra, yüzbinleri bulan bir kitleleşme de ulaştı. Bir çok defa işçiler ve memurlar milyonu bulan toplaıma sokaklara indi, eylem yaptılar ve iş bıraktılar. Sınıf savaşımında egemen biçim grevler ve iş bırakılardı. Çoğu iş yeri grev yapana yasasına rağmen fiilen iş bırakıldı ve eylem alanlarına taşındılar. Fakat iki tane eylem özellikle öne çıktılar. Birincisi Gebze Belediye işçilerinin direnişleridir. Bu direnişe Gebze halkı da büyük oranda katılmıştır. Mahallelerde grevle dayanışma için komiteler kuruldu. Gebze sokaklarında polis ve jandarmayla çatışmalar yaşandı. Ve direniş-

çi işçiler, kendilerini engellemek isteyen polise saldırdılar. Uzun bir süredir savunmada olan emekçi sınıf, bu mütevazı örnekle, ilk kez polise kendisi saldırmış oldu. Bir çok polis yaralandı. Çatışmayı kesin olarak emekçiler kazandı. Fakat buna rağmen işçiler kendilerine öylesine çok güveniyorlardı ki, sanki polise saldıran, sanki bütün burjuva yasaları bir anda ayaklar altına alan kendileri değilmiş gibi, eylemlerine devam etiler, polisler yaralarını sarınak için hastanelere koşarken, emekçiler bir gösteriyle zaferlerini kutluyorlardı. Eğer reformizmi devletin imdadına yetmişmiş olsaydı, Gebze işçilerinin yavaş yavaş gündeme getirdikleri zor yöntemleri çok daha başarılı örnekler yaratabileceklerdi. Gebze halkı bulduğu silahlarla kendini savunmaya başlamış, hatta bir işçi Gebze Belediyesi yetkililerinden birini kendi evinde ay rüfetiyle kurşun yağmuruna tutmuştu. Reformizm alelacele direnişi satarak, büyüyen bu eğilimin önüne geçmiş oldu. Gebze, sadece siyasal bir örnek olmaktan yoksun kalmadı, reformizmin gerici yüzünü de açığa çıkarmış oldu.

Aras Kargo işçilerinin eylemi '94 yılının öne çıkan ikinci eylemi oldu. Bir işyerini işgal ederek, iş makineleri ile harikat kurran işçiler, kendilerini teslim almak isteyen devlet güçlerine karşı malitof kokteyli kullanarak, yaşamlarında köklü bir değişimi yaşadıklarını ve bunun için ölümlü göze aldıklarını gösterdiler. Böylece işçi sınıfı içinde mayalanmış bulunan zor yöntemleri, işte böyle kendiliğinden tarzda ortaya döktülmüştü. Gebze ve Aras Kargo direnişi işçi sınıfının ekonomik-siyasal mücadelelerini silahlı savaşıma düzeyine çıkarılabilecek birer somutlaştırma.

'94 yılı Kürt Halkı için de büyük belediler ödenen bir yıl oldu. Köy yakmalar, grevler zorlamalar, devlet güçleri tarafından alın hakimiyeti amacıyla sokça ve olsabildiğince uygulandı. Bununla da kalmamada, '91 yılındaki seçimlerde, İbnü'nün başında bulunduğu bir operasyonla düzene bağlanmak istenen HEP ve daha sonra DEP, yükseltilen şovenizmden nasıpları aldılar. İç savaşın doğrudan hedefi halk hareketi düzeyine varan Ulusal Devrimci Hareketi ezmekti. Gerilla ile tavın edici bir savaşı giremeyen ser-

maye, halk hareketinin diğer unsurlarını hedef tahtasına oturttu. DEP "barış" için bilyelik bir kampanya düzenlediği bir sırada, devletin savaşıma ve saldırısına maruz kaldı. "Barış" afişleri yapıtıran DEP binaları devlet güçlerince bombalandı, milletvekili M. Sincar alıkaşı kurşunlandı ve katledildi. Böylece devlet, DEP'in barış kampanyasını kendi anladığı dile cevaplandırdı: Savaş! Kürt milletvekilleri meclis önünde yaka paça gözaltına alınıyor, meclis koridorlarında vekil ara başlatılıyordu. '94 yılı iç savaşın girmedeği tek bir mekân bile bırakmadı. Ve DEP, Tuzla tren istasyonunda PKK'nın bir saldırısıyla ölen 5 astsubay için bir katana yitirilmediği gerekçesiyle kapatıldı. Bombalanan, milletvekilleri saldırılarda kurban veren, il başkanlarını ve yöneticilerini gözaltına kaybeden, her bir üyesi işkenceden geçen bu parti, şovenist koro ya katılmayı reddettiği için kapatıldı. Gemi iyice azya alan burjuva iç savaş Özgür Ülke'yi bombalayarak sürdürmeye çalıştı, ama halk hareketi düzeyine gelmiş ulusal direnişi kıramadı. '94 yılında bu pervasız saldırıları, saldırılar karşısında yılmayan, hareket, yeni bir sürecin inşaatını getirdi. Bu süreç, '95 yılında Gazi olayları sonrasında daha belirgin hale gelecek olan devrimci iç savaş sürecidir. Devrimci iç savaş, burjuva karşı-devrimci iç savaşı emekçileri verdiği revaptır.

Buraya dek burjuva iç savaşının gelişim seyrini izledik, böylece bir burjuva iç savaşı hangi karakterlerin öne çıktığını bizzat olayların ışığında açıklamaya çalıştık. Dikkat edilmesi gereken bir noktadır: burjuvaziyi iç savaşı sürükleyen ekonomik ve siyasal gerçekliktir. Bu iç savaşıta değişen taktik süreçler izliyor. Bu değişimin ana nedeni, burjuva iç savaş emekçilerin verdiği çeşitli düzeylerdeki cevaplardır. İç savaşın başlangıcından bu yana halk direnişçi bir çizimde olmuştur. '95 yılından bu yana gelişen süreçte halkın direnişçi çizimi devrimci bir rotaya oturmuştur. Burjuva iç savaşın bizzat kendisi devrimci ve komünist öncü ile devrimci işçi hareketini buluşturacak siyasal koşulları yaratmaktadır. Öyleyse, hoş gelir sefa gelir savaş, yavaş devrimci iç savaş.

Setenay HERDAN

MATERYALİZMİN ÖNEMİ ÜZERİNE BİR KEZ DAHA!!!

"Cehaletin kümsüye yaran yektür." Tarih boyunca bütün egemen sınıfların en önemli silahlarından biri, hatta zaman zaman en önemli silahı, sömürülen ve ezilen yığınların içinde bağıtıldıkları cehaletti. Ve yüzyıllar boyu egemenler kendikinden sonra gelen sömürücü sınıfa sadece kırdarı değil aynı zamanda yığınları baskı altında tutmayı kolaylaştıran birlece önyargı ve dargörüğü de devretmişler. Bütün kırdarı — ekonomik ve siyasal ilişkileri — ele geçiren her sömürücü sınıf, kendi dünya görüşünü egemen hale getirir. Bu dünya görüşüdür ki, varolan egemen üretim ilişkilerini somutlaştırır eder, bu ilişkileri dokümanlaştırır, kutlar. Her egemen sınıfın "kütsemme" değerler yığınına ihtiyacı vardır ki, bu sayede ezilen ve sömürülen yığınların kendi durumlarını kabulde görürnek bir yığın önyargı oluşturulabilir.

Burjuvazi, kapitalist üretim ilişkilerinin egemen kütsemek için bildiği her savaş verdiği feodalizmin kendisine ait önyargıları yitirmek zorunda idi. Bu önyargıları ki, feodalizmin soyutluğunu ve bu soyutluğun mülkiyet halininin dokümanlaştırıldığıdır. Dün kurulan, bu kutsallığı feodalizme sağladı. Böylece toprak sahibi feodal, tarım tarafından kütsemilen bir hükümdarın ya da kütsemilen hükümdarın edine egemenliği yitirmeye başladı ve soyutluğu kazanmış kişi ya da zira olarak, yüzyıllar boyu sömürsünü sürdürdü. Böylece bir egemenliğe karşı savaşmak için dinsel ideolojiyle yarı bir emek gerekiyordu. Burjuvazinin aydınları ve ajantları, büyük bir coşkuyla dinsel ideolojiye karşı saldırıya geçtiler. Gelince kapitalist üretim ilişkileri burjuva ideolojinin yaygınlaşarak kökleşmesini sağlayacak uygun ortamı yaratıyordu. Çağdaş buluşlarla bilimin dev adımları, dinsel ideolojiyi altını ilçe oydu. Egemenliğini korumak isteyen feodaliler, hiç bir dönem eskimaya-

cek bir silaha, halkı cahil bırakma silahını kullandıysa da, kapitalist üretimin nesnel maddesi, güdüğü her yere kendi dünya görüşünü de taşıdı. Cehalet her zaman egemen sınıfın işine yaramıştır. Bu egemenliğin karşı savaşın her sömürücü sınıfında, bu etkili silahı egemenlerin ellerinden almaya çalıştılar.

Külsüz dinsel ideolojiye soldan burjuva aydınları, materyalist buluşları kullanarak ve kutlamak zorunda idi. Materyalizm, feodalizmi dinsel kütsemişliğini ve dokümanlaştırılmışlığını yitiren en büyük silah konumuna geldi. İktidarı dincilerden sonra onu feodalizme karşı korumak zorunda kalan burjuvazi için materyalist silah olmaya davam etti. Ne zaman ki, materyalizmle eğitilmiş mülkiyet sahipleri, kendi mezarını kazınmaya başladığı gündü a, yeniden dinsel dincilerle ve kütsemilen değerleri parladı. Burjuvazi kendi egemenliğini somutlaştıran eden önyargılarla yanına, geçmişin bütün uygulamaları kütsemilendi.

Türkiye ve Küsey Kürdistan'da burjuvazinin egemenliğine tesnimesi yukarıdaki devrimci politizlemedi. Süreç içerisinde feodalizmle mücadele, feodal egemenlikleri yavaş yavaş kapitalist üretim ilişkileri içtisine çekerek, burjuva egemenliğini sağladılar. Türk burjuvazi feodal egemenliğe karşı ne kadar kütsemilmiş değer verseye, hep en mütas olarak adı: "Namus, şeref, bağıllık, şehadet, vb." feodal egemenlikler geniş köylü yığınlarını baskı altında tutarken ellerindeki kütsemilen üzerinde yazan kutsal değerlerdi. Burjuvazi, bu kutsal değerlerin yanına, kutsal adaleti, dokümanlaştırmak ve sahne eşliği koydu. Fakat bu eşitlik toplumun üretici güçlerinin emek zekânı elinden alınmış olarak tutulması, yani sefaletle eşitlik ikeni, sarmayeye de bu sefil yığın sömürme halindeki eşitlik sağlıyordu. Feodal önyargılarla buluşan burjuva önyar-

gıları ve dargörüğü, korumak sömürücü düzenini götüren kütsemilen yarıları başka bir şey olmadılar, halkın değeri olmadılar. Ama burjuvazi kendi toplumunu bu kütsemilmiş önyargıyla donatmayacağı için elindeki bütün imkânları sonuna dek kullandı, kullandı.

Hulak ve sefalet kavramlarının soyutluğunda, sarmayenin birbirini türetmiş, entrika ve borsayla oynatmış devlete ve yasalara egemen olmasını gördü. Öyle ki, adaleti mülkiyet semali yaparak, sömürücü en adaleti iş haline getirmek bu soyutlukla mümkün oldu. Namus kavramıyla, kütsemilen yüzyıllarda sarmayenin kapitalist üretim ilişkileri sömürücü alanda kütsemileşmelerinin örneği ayyıyordu. Şehadet, kutsal, düğünce (hanımın) ya da gerçekle feodalizm egemenliğine kan bağyan, kan akıtan bir kütsemilen kalmı pensesydi. Bu ve benzeri yüzyıllarda kütsemilmiş değerler kütsemilen emekçiler, gökyüzünün tahtı ve mülk rüyalarıyla, yersinin kütsemilen aramızda külsüz olarak sömürüldü.

Kaynağını modern üretimin en leri tesnimesi bir parçası olan proletaryanın üretici ve yaratıcı fertlerinden olan komünistlerin materyalisttir. Burjuva ideolojinin soyut ve kütsemilen karakterinin tesnimesi, proletar ideoloji maddi gerçekliğe dayanır. Komünistler proletaryanın kütsemilen yolu olarak toplumun kütsemilen yolu olarak görürler. Bu, kütsemilen bir fikir değildi. Tam tersine maddi gerçekliği dincilerle, bu dincilerle en geniş yasalardan sonra bir sonucudur. Komünistler bu zorunluluğu yerine getirmek için sarmayeye karşı savaş açarlar. Sarmayeyi bir daha geri getirmek üzere mezara götürenek bir savaş, burjuva ideolojisiye karşı köklü ve topyekân bir savaş mülkiyettir. Sorun sadece burjuvazinin ekonomik ve siyasal erkini elinden almak değildir. Sarmayeye egemenliğin delaysız bir sonuna ve başı basma maddi bir güç haline gelen burjuva ideolojiye yerle bir edilecek, milyonlarca emekçinin içinde bağıtıldıkları cehaletli oradan kaldırarak bir proletar ideoloji egemen kütsemilen, komünistten davası kazınılmaz. Çünkü işçilerin, proletaryanın dikatörliğine uygulamaları için yönetmeyi öğrenmek zorundadır, öğrenecektir. İşçilerin kendilerini komünist te-

orile donatmazlar, kendini eğitmez ve milyonlar yönetemez. Söylülük, proletaryanın kendi ideolojisiyi, burjuva ideolojiden mütas kütsemilen önyargılarla ve dargörüğüyle zayıflatmaz.

Soyutluk uğrunda, gerçeklik keşifidir. Proletar ideolojinin burjuva ideolojisi karşındaki esas gücü, soyut değeri somut maddi gerçeklik almaktadır. Burjuva ideolojinin günümüzdeki yığına ilişkinliği, önyargılar ve eşitlikler biçiminde olduğu yaygın olduğudur. Burjuvazi her ulkuda, bu en yarıları yeniden ve yeniden üretir. Kapitalist toplumlarda burjuva ideolojisi egemen ideoloji olarak varlığını sürdürür. Ve bu egemenlikten küçük burjuvaziler kadar proletaryaya da nasıplan alır. Toplumsal bir sınıf oluşmuş görünmezdir, eşitsizlik, köylülük ve küçük burjuvalardan oluşan halk tabakalarından da burjuva önyargılar, en çok değer verilen aşırı değerler olarak varlığını korur. Halk tarafından genel kabul görüyor denilecek, kütsemilen değerler proletar ideolojinin sarmayeye tesnimesi, komünist hareketi güdümler, aksine zayıflar. Çünkü bu sayede burjuva ideolojinin uygulamaları ve etkilerini etkili proletaryaya sarmayeye tesnimesi olur.

Proletar ideolojisi ve komünist teorisi aynı olanların kendi siyasal cehaletlerini kütsemilen değerlerle doldürmaları yeni bir şey değildi. 1905 Devrimi sonrasında Rusya'da bu yeniliğin maddi bağıtıldığını, proletar ideolojiye panamak ilçileriyle bağıtıldıkları, zayıflıkların mülki ideolojiyle kopama cehaleti gümüşler ve orlaya anırtı-krizisim çıkmış. Çok daha cehaletlerinde şiddetli çaba kütsemilen oldu. Proletar ideolojinin sağlam maddi dincilerle aynı tecrübeyle bağıtıldıkları, yaşamaktaki önyargıları iş savaşını aşmaya, ancak kütsemilen değerlerin desteğiyle dayanabildiler. "Şehadet, namus, adaleti, vb." bu tür değer ve kavramlardır. Proletaryaya bu gelişime müdahale etmelidir. Akademiğinde, devrimci sultana sokulan bir tür burjuva önyargılar anlattıkları, etor yığınları beşik oluşturur, onu besler. Materyalizm, bu müdahaleleri en etkili silahtır.

Proletaryaya, halka öğrenecektir.

Satınay BERDAN

BURJUVA KÜLTÜRLE

BURJUVAZİYE KARŞI SAVAŞ KAZANILAMAZ - IV -

DEVRİMCİ AMAÇLARA
ULAŞMANIN
VAZGEÇİLMEZ ARACI

CELİK DİSİPLİN

Herkes kabul eder ki, örgütlülük iradeti etkin iclar. Örgütlü on kişnin iradesi örgütlü onlara, hatta yüzlerce kişinin iradesine bedeldir. Peki bunun sınırı nerededir? Hiç kuşku yok ki, bunun sınırı, bir araya gelerek örgütlü uluşuran kişilerin (program olarak ifade edilen) amaç birliğinde ve bu amaçlara ulaşmak için mücadele veren örgütün (tüzük olarak ifade edilen) işleyiş birliğindedir, uyumunda aranmalıdır. Eğer bir örgütün programı net değilse, yahut program konusunda üyeler arasında ciddi görüş ayrılıkları varsa örgütün tutarlı bir politika yürütmesi ve sonuçta başarılı olması mümkün değildir. Bununla birlikte, net bir programa sahip olmak ve tüm üyelerin bu programı üzerinde anlaşmaya uzanması da başarı için gerekli olmakla birlikte yeterli değildir. Başarılı bir örgütsel faaliyet yürütmek için belirli bir program gerçekleştirilmeye çalışan örgütün uyumlu çalışabilmesi esastır. İşte, örgütün kolektif topluluğuna uyumlu çalışabilmesi için zorunlu kurallar butünü disiplindir. Oyleyse, kolektif bir çalışmadan on üst düzeyde verim sağlanmasını vazeçilmez koşuludur disiplin. Ve disiplinsiz bir topluluk sadece verimsizliğe değil, başarısızlığa değil, disiplinsizliğin sürmesi durumunda -ne kadar amaç birliği olursa olsun- giderek dağılmaya mahkumdur.

Hedef, amaçlara ulaşmanın aracı örgütse, örgütsel işleyiş için vazgeçilmez koşul da disiplindir. Ve her örgütün, her kolektifin kendine göre bir disiplini vardır, olmak zorundadır. Disiplinin biçimi, kolektif butünün amaçlarına, bu amaçlardan hareketle yürütülen faaliyetin alanına, koşullarına, araç ve yöntemlerine bağlıdır. Örneğin amaç, klasik müzik yapmaktır, bunun aracı bir orkestra oluşturmaktır. Kolektif bir bütün olarak her orkestra için uyulması zorunlu belirli kurallar vardır ve bu kurallar butünün orkestranın disiplinesini oluşturur. Orkestra konser verebilmek için yeterince prova yapılmalıdır, nispeten yeni elemanlar daha sıkı bir çalışmadan geçmeli ve see uyumunu bezmeyecek şekilde daha usla müziyenlerin düzeyine yükselmeye çalışmalıdır. Konser boyunca her müziyen belirli bir yer oturmalı, belirli bir kıyafet giymeli ve tüm orkestra üyeleri orkestra sefini hareketlerle verdiği komutlara harfiyen uymalıdır vb.

vb. İşte bu ve benzeri kurallar, aşkın yoktan, tüm orkestralarda geçerlidir. Bu kurallar butünü orkestra disiplinesini oluşturur ve ilhamı edilece ortaya bir orkestra değil, çalka çıkarsa, Bremen Müzikacıları çıkar.

Genel olarak disiplini bu şekilde anlamak gerekir. Ama unutulmamalıdır ki, disiplinin de sınıflar birliği vardır, yani her sınıfın kendisine özgü bir disiplin anlayışı vardır. Örneğin, kapitalist toplumun egemen sınıfı olan burjuvazi, kendisinden önceki egemen sınıflardan sınıflara oranla çok gelişmiş bir disipline sahiptir. Elbette, bu burjuva disiplini burjuvazinin kendisine değil, toplumuna yönelik bir disiplindir. Kurallar yahut kuralnamalar burjuvazinin kendisi için değil, egemenlik altında tuttuğu ezilen halklar içindir. Burjuva disiplinin amacı, burjuva sınıf çıkarlarını korumak, pekiştirmek, ona en uygun koşullarda sınırları ve sığınma koşullarını sağlamak, bu amaçla hizmet eden burjuva disiplini çok çeşitli ve efsane göre karmaşık kuramlar, aygıtlar eliyle uygulanır. Bu kuramları esasını burjuva devlet aygıtı oluşturur. Ordusu, polisi, mahkemeleri, cezaevleri gibi kurumların ve yasalar, yönetmelikler gibi kuralların yanı sıra, basın-yayın kuruluşları, üniversiteler, dini kurumlar, kültür-sanat kurumları, hatta spor kurumlarına varıncaya değin tüm kurum ve kuruluşları burjuva sınıf disiplinesine tabiidir, ona hizmet eder. Burjuvazi, kendi egemenliğini sürdürülebilmek için tüm bu kurum ve kuruluşları, yıllarca verdiği yönetime tecrübesiyle büyük bir ahenkle, disiplinle yönetir ve yönetir. Burjuvazi, kendi sınıf çıkarları doğrultusunda ezilen yığınları disipline edenden, bu durum ezilen yığınların çıkarlarını ifade etmez. Bundan dolayı, burjuva disiplin, bilinç ve gönüllülük üzerinde kurulamaz, ancak aldatma ve zorla itiraz ettirmeye temelinde uygulanması mümkündür. Burjuvazi de, topluma dayattığı disiplini işte bu temelde uygular; Gerçek gelecekle, ölümlü, öf ve adaleci, burjuva basın-yayın, üniversiteleri vb. kulamlı, yalın ve demagogiyle ezilen yığınları aldatarak hissiye getirmeye, hoyunduruk altında tutmaya çalışır, bunun işe yaradığı noktada, devreye ordu, polis, mahkemeler, cezaevleri vb. yani burjuva zor gücü. Burjuvazi, elindeki tüm yol ve yöntemleri uyum içinde kullanarak ezilen yığınları burjuva disiplini, yani hoyunduruk altında tutmaya çalışır.

Küçük burjuvazi ise genel olarak disiplin-sizdir. Tarih boyunca egemen sınıf olmaması ve gelecekte de egemen sınıf olarak örgütlenmeyecek olan küçük burjuva sınıf, örgütlülükten, dolayısıyla da disiplinden uzaktır. Bir kere, küçük burjuvaziden ancak genel olarak söz edilebilir, özelde ise küçük burju-

va sınıf oluşturulan, birbirine yakın olmakla birlikte farklı farklı koşullarda yaşayan küçük burjuva tabakaları, hatta tek tek bireyler söz konusudur. Küçük burjuvazi, işçi sınıfı gibi aynı koşullarda ve bir arada yaşayan bir bütün oluşturamaz, tam tersine, dağılmak ve hırak pürçük bir yığındır. Bundan dolayı da örgütlülüğe ve merkezileştirmeye gelmekle zorlanırlar. Bir küçük burjuva, yaşam mücadelesini çarşesind sivililerle birlikte değil, çarşesindekilere karşı yürütür. Üzerinde koşullarla bir araya gelip dayanışmaktan değil, canlarla karşı karşıya gelip rekabet etmektedir. Örneğin bakkallar büyük marketlere karşı, ya da küçük köylüler büyük toprak sahiplerine karşı bir araya gelip dayanışarak mücadele etmekte öce birbirleriyle rekabet eder, didişir, iflos ettirmeye çalışırlar. Küçük burjuvazinin doğasında varolan bu özellikler devrimci mücadele işleyişine uygun değildir. İşçimize, kendini öne çıkarmaya, kariyerizm, kıskançlık, kompleksite vb. küçük burjuva zaafları olarak çıkarlar. Küçük burjuvazi, tekellerin, büyük toprak sahiplerinin karşısındaki konumu gereği, yaşam boyunca hırak mücadele, ezilme, sindirilmeye zorlanmıştır. Disiplin denince, yalnız bu burjuva disiplini ve bunun sonuçlarına, yani iş, hırak, ipotek yasalarını, jandarması dıppığı, polis ecpunı, mahkeme koridorlarını belli ve doğal olarak disiplinesini nefret eder. Disiplin denince say hep kendisine karşı yöneltilmiş ve bu disiplin sayesinde sindirilmiş sarundırulmaktadır. Disiplini sadece bu biçimlerle karşı burjuva disiplini olarak anladığından, disiplini sevmemekte haklı ile yok değildir, ama öce yandan, sınır almaktan nefret eden küçük burjuva kişilik, emir vermeye sevmezdir. Yıllar yılı ezilmiş, hırak altında tutulmuş kişiliğini, egemenin tutulmuş etiminde olanakları bir kez eline geçmeye gürsun, bir an için yetki sahibi olmaya gürsun, o vakit, müthiş bir disiplin odunu oluverir; yerkerlerine gürsun-gürsun her yer her kase emeller yağdırır, başlar. Tıpkı askerde oğabışığı getirilince bir çobanı kendisini urdu komutanı marezallerden daha önemli, daha yükseklerde görmesi gibi... Hayat boyunca hep ezilme ve aşğılanımdan sonra gürsün, nihayet gerçek değerinin farkına varılmıştır; nihayet tüm hünerlerini, ködretlerini konuşturabileceği bir pozisyondadır; artık kendi benliğini herkesin gözleri önünde konuşturmasını; insanlara, gelecekte kim olduğunu göstermesini ve bu arada egemenin tutulmuş etiminde zamanı gelmiş geçmiştir... işte böyle duygularla (ve mesalesef bilinçle değil de çoğu zaman duygularla) hareket eder küçük burjuva kişilik.

Proleter sınıf disiplini ise, tarihsel açıdan en gelişmiş disiplini ifade eder. Söyle ki, her

gelişme, beraberinde bir karmaşayı da getirir. Bu karmaşanın önüne geçmenin yolu ise, disiplini de geliştirmek işleri daha örgütlü, sistemli, kurallı hale getirmektir. Burjuva disiplini, kendisinden önceki tüm egemen sınıfların disipliniinden daha güçlü, daha gelişmiş, daha üst düzeyde idi, ve daha gelişmiş bir toplumu, yani komünizmi yaratacak olan proletaryanın disiplini ile burjuva disipliniinden daha güçlü, daha gelişmiş ve daha üst düzeyde olmak zorundadır.

Proleter, tek başına bir birey olarak hiçbir şeydir. Bütün güç, bütün ilerleme, tüm umut ve beklentileri örgütlen, ortaklarıyla birlikte sistemli eylemlerle taahhüt eder. Büyük ve güçlü bir örgüte dahil olduğu zaman kendini büyük ve güçlü hisseder. Bu örgüt onun için temel şeydir, bunda hayal gücünün bir yansıması pek az anlamı vardır. Proleter, kişisel çırpınmak ya da kişisel gen ummakla, atandığı herhangi bir görevde tüp dişyi ve diğerlerini kapsayan güçlü bir disiplinle görevini yapar, misis kitlelerin bir parçası olarak en yüksek başarılarla savaşır. (Lenin, Aydın Kesimi Üstüne)

Bu proletaryanın kültürüdür. Komünist Parti, işte bu kültürü içselleştirebildiği ölçüde gerçek bir proletarya partisi haline gelir. Parti disiplini, işçi sınıfının disipliniinden kaynaklanır. Çünkü işçi sınıfı kolektif çalışmayı doğus gereği içselleştirmiştir. Proletarya disiplini olmak zorundadır. Proleter disiplin, proleter kültürün en temel yönlerinden biridir. Proletarya, kendi disiplini parti içerisinde en üst düzeyde yaşama geçirebileceği ölçüde insanlığı kurtuluşu amacıyla ulaşabilir. Parti, disiplini proletaryadan aldığı sürece muhteşem bir uyum ve birlik içinde çalışmalarını sürdürebilir, tek bir vücut gibi hareket edebilir.

Bu noktada şu soru sorulabilir: Proletaryanın en ileri unsurlarını başarıyla toplayan ve diğer proletaryanın temsil olma bilimsel başarıları bir parti için proletaryanın disiplini içselleştirmemesi ve yaşama geçirememesi tehlikesi var mıdır? Bu soruya 'evet' şeklinde yanıt vermek gerekiyor. Çünkü aydın kesimden belli unsurlar da sınıf savaşımında proletaryanın saflarında yer alırlar ve çoğu kez de küçük burjuva aydın karakterlerini peşleri sıra partiyeye taşırlar. Dünya devrim tarihlerinden, devrim partilerinin deneyimlerinden çıkardığımız dersler de gösteriyor ki, proletarya partileri sürekli olarak kendi işlerinde küçük burjuva aydın hastalığına karşı amansız bir mücadele içinde olmuştur.

Aydın kesimi bizzat, çabalarının büyük ölçüde başarısızlığından dolayıya gerektirmeyen, örgütlenmiş kolektif eylem yoluyla doğrudan doğruya eğitilmeyen kendi yaşam ve çalışma koşulları yüzünden, proletaryadan her zaman daha bireyseldir. Bu nedenle ki, kendilerini parti yaşamının dışına çıkarmak için öğelere sarırlar ve aralarından bu disipline değil bir biçimde elverişli olmayanlar gerekli örgütsel sorunlara karşı işyeri hayranlığı çıkarlar ve iş gücünün amansız

ni bir savaşım ilkesi dazıya çıkararak buna yanlış bir biçimde 'özgürlük' isteği, 'kavgara' talebi vb. adlar verirler. (Lenin, Aydın Kesimi Üstüne)

Bu özelliklere sahip unsurların parti içine sızmaları ve parti bünyesinde küçük burjuva aydın hastalığına yayılmaları söz konusu olabilir. Çünkü, partinin gelişimi açısından aydınlar tarafından yararlanmalıdır. Ancak, parti saflarına katılacak aydın unsurların tüm küçük burjuva yönlerinden sıyrılmaları gerekir. Kaldı ki, proleterler de, tek tek bireyler olarak kimi küçük burjuva özellikleri ve çalkıllığı taşımaktadır. Tüm toplum kesimleri gibi proleterlerin de, her ne kadar yaşam biçimleri kolektif de olsa, bu burjuva propaganda bombardıman ve bireysel eğitimin etkisinden tamamen uzak kalmaları beklenmemelidir. Burjuva eğitimin ve propagandanın olumsuz etkileri vardır, ben olumsuz vardır. Böyle bir propagandanın etki- si altında kalan kişi, 'kolektif çıkarlar'ı korumakla zorlanır, her şeyi kişiselleştirme eğilimi taşır. Kendi ben'ini topluluğun içinde arıtmaz ve topluluğun kolektif çıkarları için için gerekli kuralları, yani disiplin onları için gerekli gelir. Disiplin öğrenir burjuvazi ve tam da böyle düşünür küçük burjuva aydın. Böyle düşünür ve ilk fırsatta kendi kişiliğini 'kurtarma' sevdasıyla kolektif disipline karşı isyan bayrakları açar. Kendi ben'ini kolektif içinde arıtmayen küçük burjuva, partinin doğrularına yerine kendi doğrularına, partizanlığın yerine bireysel hür, bireysel başarıya, kariyerizme koyar ve bu özellikleriyle proletarya partisinin birliğini, bütünlüğünü bozar. Bir benzetme yapmak gerekirse; insanların futbol kolektif bir spordur. Fakat tek tek her futbolcu takımın başarısına eğilim yerine kendi başarısını geçirirse ve her biri kendi adına gol almaya çalışırsa, takımın verimi düşer; takım olarak başarısızlığı uğramır. İşte küçük burjuvazinin keşifindeki ideal futbol takımı böyle bir takımdır; sıra nefeslerinden, adını kulvarlarından oluşan disiplinli bir takım değil, tabiri caizse bir yolduzlar karışımıdır.

Küçük burjuva aydınların kendi 'ilke'leri vardır. Yaşamında parti ilkelerine yer yoktur. İlkesizliği ilke edinmiştir. Genel ilkelere olmasın, disiplin kuralları olsun, kuşkusuz bilinçsiz yığınlar için geçerli ve gereklidir, hatla zorunludur. Ancak aynı ilkelere, yani disiplin kuralları 'seçkin' kafa için kasıtlıdır ve güçsüzdür her küçük burjuva aydınımız 'seçkin' bir kafadır. Kolektif çalışmaya için zorunlu ilkelere ihtiyacı yoktur. Zira o, her yeni durumda yeni bir değerlendirme yapabilir ve 'en doğru' perspektifte en kusursuz

hareket' tarzını ortaya koyabilir. İlke ve kurallara karşı işte böyle bir amansızlık içinde olan küçük burjuva aydınların genel davranış çirkinliği 'kafasına göre davranış'lar, 'kafasına göre' davranır ve günlük, dikkat çekilmeyen, moral bozucu davranışlarıyla kolektif bütünlüğü verimliliği düşürür.

Her kolektif bir bütünün, her örgütün disiplin anlayışı, disiplin kuralları, disiplin esasları farklı farklıdır. Toplum, sınıflar ve sınıf egemenliğinin olmadığı bir dünyaya ulaştırma hedefini önüne koyan Leninist Partinin de kendine göre bir disiplin anlayışı vardır. Ve Lenin'in tabiriyle bu, çelik bir disiplindir. Çelik bir disiplin, sınıf savaşımını yürüten leninist partinin en temel silahlarından biridir. Bu silahı iyi kullanamayan, disiplini gevşek olan bir parti leninist parti adına layık olamayacağı gibi, sınıf düşmanı karşısında bocalamaktan ve dağılmaktan da korkulmaz. O hâlde, leninist partinin çelik disiplin anlayışından taviz vermek, burjuvazinin çıkarlarına hizmet etmek demektir. Sınıf savaşımına başarıyla yönetmek, milyonlarca farklı iradeyi benlik birleştirmekten geçer. Her şeyden önce devrim, kolektif bir iradenin ürünüdür. Buradaki kolektif, sayıları milyonlar ifade edilen proletaryadır, emekçi halktır. Leninist parti, işte bu milyonları ve milyonları aynı iradeyi manzara bir şekilde bir araya getirebildiğinde devrim olma hakkı hâle gelecektir. Leninist parti savaş partidir, devrim partidir... Milyonlarca işçinin emekçinin iradesini manzara bir uyumla birleştirip sınıfların ve sınıf egemenliğinin olmadığı bir dünyaya taşıyacak partidir. Ve bundan dolayıdır ki, en azıcık, en kasas ve en sıkı disiplin, yani çelik disiplin, leninist partinin disiplini olmak zorundadır.

Çelik disiplin, kendisini, leninist partinin işleyiş ilkesi olan demokratik merkezyetçilik ilkesinin uygulanmasında gösterir. Her üye, belirli bir olay hakkındaki görüşünü (belirli bir işleyiş uygun olduğu) ortaya koyar. Görüşler ortaya çıkıp netleştikten sonra çoğunun görüşü karar haline gelir ve artık tüm üyeler bu karara harfiyen uyurlar. Leninist partinin belirli bir hiyerarşik yapısı vardır ve tabandan tavara doğru belirli bir işleyiş uygun olarak tartışılan görüşler üst organlarda karar haline gelir. Ve üst organlarca alınan kararlar, alt organlara titizlikle yerine getirilir.

Herhangi bir üye, eğer alınan karar kendi görüşleri doğrultusunda ise, buna uymakta zorlanmayacaktır. Asıl mesele, görüşlerimizde uyumsuz, bize ters gelen, ilke olmadığını kararların uymaktır. İşte disiplin, kendini tam da bu noktada gösterir. Her üye, kendisi karşı çıkması olsa bile, alınan kararın tereddütsüz, gönüllüce ve harfiyen yerine getirmekle yükümlüdür. Bize ters gelen, ilke olmadığını kararları uyma, bunları yerine getirme işi zoraki değil, gönüllü, ilkesiz değil, tereddütsüz ve yarım yamalak değil, harfiyen yerine getirilmelidir. Bunun yolu, kolektif iradeyi kendi irademizin üzer-

ne koyabilmekten geçer. Bunun yanı sıra bir şekilde dediği gibi: "Bu iki gözün varsa senin / binaların gökleri var partinin..." şeklinde tartışılmaktan, bunu içselleştirmekten geçer. Parti, ancak her üyesinin aynı görüşte olmasa bile aynı şeyleri savunduğundan ve alınan kararlara hiç eleştirme uysağından etkin olduğu sürece sağlıklı çalışma yürütabilir. Parti içerisinde birlik ve beraberlik ancak bu şekilde sağlanabilir.

Partide program birliği vardır. Aynı bu hiçbir konuda farklı görüşler olmayacağı anlamına gelmez. Farklı görüşler olacaktır. Dolayısıyla, tartışmalar da olacaktır, anlaşılacaktır. Elbette bu tartışmaların da belirli bir disiplini vardır. Bu tartışmalar ancak belirli bir disiplinle yürütüldüğünde parti için yararlı olur. Aksi takdirde, herkesin görüşünü uluorta ortaya koyup tartışmaya kalktığı bir yapıda işler yürümez. Tartışılmalı, görüş alış-verişleri bel aygınlara halledilerek tarafa ve dikey ilişki yönü parçasında yürütülür. Yatay ilişki geliştirmek tartışma disiplini bulundurur. Yatay ilişki geliştirmek disiplinsizdir, parti özgüncülüğüne yol açar.

Partide eylem birliği zorunludur. Yularında orkestra örneğine varmıştık. Parti, müzisyenlerce enstrümanları kumanda eden dev bir orkestraya benzetilebilir.

Eğer (partinin) üyeleri tek bir kişiyi değil de herkesi ederse, eğer mutlak olarak aynı şekilde olurlarsa parti güçlü olacaktır. Eğer bir komünist parti disiplinsiz ve uyumsuz bir örgüt ise, o parti hiçbir işi yapamaz. Eğer her komünist başkanı için verseydi, bir parti yerine manzara kabulüne alardı. Eğer her komünist başkanı için parti kararlarına itiraz etme ve aynı görüşte olmadıklarına gazdara idare, bir parti yaratmak tamamıyla olanak dışı olur." (Soren, Lenin'in Parti Öğretisi)

Gerçek bir proletarya partisi ve özellikle de bir savaş partisi olabilmesi için tüm üyelerinin parti kararlarına tebeddülünüz uyunsular sorulmalıdır. Çünkü bu, parti kural ve kararlarına "körüne körüne itaat" edilmelidir anlamına gelmez. Birim disiplin anlayışımız "körüne körüne itaat" anlayışıyla bağdaşmaz. Böyle bir anlayış burjuva disiplini için söz konusudur. Proletaryanın devrim savaşçıları ise, karar ve kuralları içselleştirmeye çalışmalıdır. Bunun için de, karar ve kurallara itaaten, bir yanda ota onların mantığını kavramak gerekir. Parti çalışmasında uyulması gereken kuralların mantığı, "İçinde yaşadığımız koşullarda bu kolektif hüritin en iyi nasıl işler?" sorusuna verilecek cevaptır anlamına gelir. Yani örgütün yaşamın kurallarıyla kayışığı, bizim örgütümüzün mücadeleleri itibarıyla. Tek tek tüm kurallar, parti çalışmasını daha uyumlu, daha verimli hale getirebilmek içindir. Kuralları içselleştirmekten bu temel üzerinde düşünmek gerekir. Ve mutlaklamak gerekir ki, bu kurallara birileri tarafından belirlenmiş ortaya atılmış şeyler değildir, bu kurallar belirli bir mücadele birliğinin ürünü olarak ortaya çıkmış tecrü-

be edilmiş, kanatlanmış deneyimlerdir. Dolayısıyla, "kuralların mantığını kavramaya çalışmak, bu kuralları içselleştirmeyi" demek, bu kuralları kendi durumunu göre yürütmeye kalkışabileceğimiz şekilde bir sonuç çıkarılamamaktır. Parti kural ve kararlarının kanunları bir biçimde yerine getirirken, aynı zamanda kararımıza da çalışmalıyız diyecek yönde bu kuralları herkesin kendine göre yorumlamasını, durumuna göre değiştirmesini asla söylemiyoruz.

Artık, disiplinin bir başka fonksiyonunun da devrimin arası geldi. Disiplinin tek fonksiyonu örgütün uyumlu işleyişini sağlamak değildir. Disiplin kuralları ise çok önemli bir başka fonksiyonu daha vardır, o da kadroların eğitimidir.

İnsan yaşadığı ortama göre şekillenir, ya da insanın bilincini belirleyen yaşadığı ortamdır. İnsan disiplini bir ortamda bulunmuş kendisinin ve partisinin mazeretini, disiplinin anlamına ve önemine çok daha hızlı ve sağlıklı bir biçimde kavrar. Bu anlamıyla disiplinli bir ortamda yetişen bir militanın gelişimi de o ölçüde sağlıklı olacaktır.

Bir savaşın disiplini, onun partisi ve devrimine olan sadakatidir. Devrimin ve partinin çıkarılması her şeyin üstünde tutulmalıdır.

Ya da, daha doğru bir deyişle, bireyin parti ve devrim dışında başka hiçbir şeyden çıkarılmamasıdır. Parti disiplini, kişisel özelliklerin, alışkanlıkların yaşam tarzının, partinin yaşam tarzının, ahlakının ve ilkelere ilişkin içinde erimesi ve bireyin dış dünyada ve yaşamda partinin disiplini ve yaşam tarzıyla mayalanıp şekillenmesidir. En mükemmel disiplin anlayışı, parti, devrim ve sosyalizm bilincini en yüksek düzeye çıkarmaktır. Çünkü bu bilincin en yüksek düzeye çıkarılması vazgeçilmez aşılardan biridir disiplin. Disiplin bulunmadığı burjuva alışkanlıkların ve yaşam tarzının bulunduğu bir ortamda bireyin parti ve devrim bilincini fedakârlığı en yüksek düzeye çıkarmasını kolaylaştırarak yok demektir. Bunun olabilmesi için en başta disiplinin sağlam olması zorunludur. Çünkü, yukarıda da belirttiğimiz gibi disiplin, örgütlülüğü en yüksek şekilde yürütme için sağlanan kuralları bütünüdür. Bu kuralları kaldırdığımızda geriye ne amaç birliği, ne çıkar birliği ve ne de gelişim kalır. Kaldırsanız bireysellik, bireysel yaşam tarzı kalır. Çünkü, bireyin gelişimi, bilincinin ile doğrudan gelişimi ayrıklaftır havada, maddi yaşamdan bağımsız olarak sağlanamaz. Böyle bir şey ancak kulaktan dolma, maddi temelleri olmayan boş bir şey olur ki, karışıklığın ilk oluşmasında da kendini ele verir.

Parti disiplininin en önemli bir özelliği, bunun özdisiplin haline getirilebilmesidir. Özdisiplin, kolektif disiplini içselleştirilmesidir. Yani, kolektif hedefe uyuma ve onu içselleştirme sonucu denedemeye ihtiyaç duymaksızın om yaşamı geçirmektir. Özdisiplini kavrayamayan ya da içselleştiremeyen ki-

şi, kolektif yaşamda uyulması gereken kural-ları yaratır, ancak kendi yaşamını, duygularını, düşüncelerini kolektifin gelişmesine katkıda bulunacak şekilde içselleştirmez. Devrimci bir kişi kendini geliştirmek, ideolojik-parti bakımdan yetkilileştirmekle yetkünüdür. Bunun için yazılmış, çizilmiş, alınmış, anlatılan belli bir kural olmayabilir. Ancak, kişi, kolektif yaşamı benimsemiş ve kendini burjuva bir parçası olarak geliştirecek, kendi gelişimi için tüm gücünü ve enerjisini denetleyici bir güçle ihtiyaç duymadan kolektif daha verimli kalması için harçlayacaktır. İşte, disiplinin böyle sağlanmalıdır. Yoksa, disiplin, kişinin kendi kendisine koyduğu, kendi doğrularını ifade eden kuralları ve değildir. Bu, bireyseldir. Özdisiplin, kolektif disiplini çıkışın bir tarza değil de çağın bir tarzı ile alınması, küçük burjuva aydınların kolektif yaşamı uyumsuzluğunun gereksesi haline gelir.

Özdisiplinin oluşturulması için bireyin özellikle konulan disiplin kurallarına uyması ve daha sonra bu kuralları içselleştirip, mantığını kavrayıp daha da üst boyuta çıkarması gerekmektedir. Özellikle, disiplin kuralları keyfiyete bağlı değildir. İstediğine ayarını istemediğine uymam diye bir şey söz konusu değildir. Herkes, alınan kararlara, konulan kurallara, ister işine gelirse, ister gelmesin hayfıyla uymak zorundadır. Bunun aksilikle bilinen çıkarılması gerektirir. Eğer disiplin kuralları gönüllülikle temsilinde uyuluyorsa burada mesele yoktur. Şayet birey o disiplin kurallarını istemeyerek ya da ikna edilmeden uyuysa, işte disiplin eğitilmediği burada devreye girer. Disiplin kuralları öyle gelişigüzel belirlenmesinden, ilk başta konulan kurallara itaat olmasından sonra kişi, süreç içinde o kuralları mantığını kavrayacak, yaşamı geçirecek, bilince çıkaracak ve hatta daha da geliştirecektir.

Disiplinin eğitici rolü bilinen çok sayıda yollarla bulunabildiğinden, parti savaşın taşınan küçük burjuva özelliklere karşı mücadelede çok etkili bir silah olarak kullanılabilir. Küçük burjuva özellikler parti aslarına buluşturulmalıdır. Bunun yanı sıra, proletaryanın çelik disiplininin hiç bir koşulda gevşetilmemesi ve en kati biçimde uygulanmasıdır. Lenin, proletarya partisinin çelik disipliniyle en üst biçimde hazırlanmasını, gerçekte proletaryaya karşı burjuvaziye hizmet etmekte olduğunu söylemiştir. Disiplini zayıflatmak, içten içe tahribata uğratmak demek, kolektif. En çalışma bilimini bozmak, verimi düşürmek demektir. Bu da düşmanımızın hizmet etmektedir. Özellikle iç savaş dönemlerinde de partinin merkezizyeti yitimi doğalarak daha ağır basacaktır. Parti, demokratik yönetim aşarına indirmek zorunda kalacaktır. Bu dönem, partinin askerileştirilmesi dönemini anlamaktadır. Lenin'in sözleriyle bu dönem, "örgüt merkezizyetidir, en kati disiplin ve emirlerle eylem" dönemidir. Bu yaşama geçirilmeden savaşçı bir parti bulunamaz ya da

başka bir deyişle, iç savaş döneminin savaş partisi böyle davranmak zorundadır. Özellikle iç savaş koşullarında disiplinli yapılmaması, disiplini normalden on kat daha zorlu olacaktır.

Küçük burjuva özellikler taşıyan üyeler, parti saflarında disiplinsizliği ve moral bozukluğunu açıktan açığa yayamazlar. Zaten bunu yapmasa koşulları da yoktur. Ancak her zaman disiplinsizliği yayabilmek için bir kâhif bulurlar. Parti işleyişine ügüli olarak söylenen bir söz vardır: "Asker mantığı..." Küçük burjuva unsurlar asker mantığının kötü bir şey olduğunu, bunun dogmatiklik olduğunu ve aynı kişilerin sağışlanmasına, kilece itaat eden robot bir kişiliğin ortaya çıkmasına yol açtığını... ve aslında kendilerinin disiplini karşı olmadıklarını... ancak asker mantığının parti işleyişine zarar verdiğini vb. vb. savunurlar. Bu, üstü kapalı bir şekilde disiplinle saldırarak, disiplinsizliği yapmaktır. Özellikle belirtmek gerekir ki, parti, ordu gibi salt askeri bir kurum değildir. Parti, işçi sınıfının siyasal savaşını sürdürür ve her türlü politik niteliğini korur. Askeri eylem, örneğin bir savaş kombinasyonu döneminde dahi parti için sadece bir araçtır, işçi sınıfının bütünsel siyasal eylemi için partinin her dönem esas niteliğini oluşturur. Dolayısıyla, parti militanları, hiç bir dönem için salt asker değil, esas olarak politik birer kişilik olarak kendilerini geliştirirler. Bununla birlikte, özellikle de iç savaş döneminde parti saflarında asker mantığına hakim kalınması kendini dayatır. Askeri bakış açısı, askeri disiplin geliştirilmeli ve çok iyi uygulanmalıdır. Asker, savaşta en açık biçimde yaşayan kişidir ve bundan dolayı da son derece katı bir disipline sahiptir. Yaşamla ilgili arasındaki o çok ince çizgiye yaşamını sürdürebilmektedir ve en ufak bir disiplinsizliği kendisinin ve yanındakilerin yaşamını tehlikeye atar. Örneğin, askeri bir eylem sırasında komutanın emirlerini tartışmaya kalkışmak sadece eylemin başarısızlığına yol açmakla kalmaz; birliğe, bölüğe vb. tümünden imzaları da tehlikeye atabilir. Ki bu asla affedilmez bir şeydir. Asker disiplini asla gevşetilemez ve esnetilemez. Sınıf savaşımının en otoriter araçlarla sürdürülmesine, "Yu Devrim Yu Ölüm" şiarının en çaptak gerçeği ifade ettiği iç savaş koşullarında proletaryanın savaş partisinin disiplini askeri bir disiplindir; asker mantığı tüm savaşçıları özümsemelidir. Küçük burjuva unsurlar asker mantığına katılarak, aslında demagogiye başvururlar. Burjuva ordusunun askerleriyle proletaryanın savaşçıları aynı kefeye koymaya; burjuva ordunun disipliniyle proletaryanın savaş partisinin eylem şerhleri gibi göstermeye çalışarak asker mantığını göden dışlamak isterler. Oysa, burjuva ordunun disipliniyle proletaryanın savaş partisinin disiplini arasındaki benzerlik biçimseldir ve sonuç olarak ortaya çıkan bir durumdur (ki zaten bu biçimsel benzerlik de deşildir; olmak zorundadır; ne de olsa, savaşın her iki

güç de aynı savaş gerçeğiyle karşı karşıyadır.) Örneğin, bir burjuva disiplini bir burjuva ordusunun disipliniyle farklıdır. Bu fark, her şeyden önce güçlerle ve güçlülükte kendini gösterir. Şöyle ki, burjuva ordunun kurmayları, yaşantılarıyla ve toplumsal konumlarıyla birer burjuva gibi yaşarlar, oysa aynı burjuva ordunun erleri emekli sınıfın üyesidir. Dolayısıyla, savaşın amaçları konusunda burjuva ordunun kurmaylarıyla erleri, yöneticileriyle yönetilenleri arasında çakar birliği yoktur; tam tersine ulaşılmaz bir çakar çukuru vardır. Öte yandan proletaryanın saflarında ise komutanlarla askerler arasında tam bir amaç birliği, çakarlarda tam bir uyum vardır. Burjuva orduda erler savaşa zorlanırlar, askerlik zorlamasıdır. Asker kaçakları bir çok yonden tehdit altındadır. Proleter saflarda savaşa gönüllük temelinde gerçekleşir. Devrimci savaşın orta risk ve zorluğuna karşı burjuvazimin yıkılması gerektiğinin inanan ve bunu isteyenler, insanlığı kurtuluşa davasının gerçekleşmesi için gönüllü olarak proletaryanın saflarına girerler. Tüm bunların yanı sıra, proletaryanın ordusunda, burjuva ordusunda olmayan bir demokrasi de vardır. Burjuva orduda erler, düşüncelerini hiçbir şekilde dile getiremezler ve ayrıca yükselmeye, subay olma hakları da yoktur. Proletaryanın ordusunda ise herkesin görüşlerini, önerilerini açıklayabileceği platformlar vardır ve yine herkes ortaya koyduğu savaş kararlılığına, partiye ve devrime bağlılığına ve de yeteneklerine göre yönetici, komutan düzeyine gelebilir. İşte bu çok temel farklılıklara rağmen burjuva ordunun disipliniyle proletaryanın ordunun, proletaryanın partisinin disiplini aynı kefeye koymaya çalışarak, burjuva ordunun kölesine boyun eğmeye alıştırılan, sağışlanıp ve ulandan askerleriyle, proletaryanın gönüllü, onurlu ve kendi sınıf çıkarları için savaşan savaşa neferleri ile özdeşleşmeye kalkışmak tam bir demagogidir. Biz bir savaş partisi isak ve iç savaşta kimsesizlik, her birimiz birer savaşa neferi, birer asker olmalıyız. Her leninist, savaşçı, savaşçı bir asker gibi, askeri bir bakış açısıyla değerlendirilmeli ve en katı askeri disiplinle içselleştirilmelidir. İç savaş gerçeği bize bunu dayatıyor ve bu savaşta ancak böyle kazanılır. Bizim disiplinimiz burjuva ordunun disipliniyle kıyaslanamayacak kadar güçlü temellere dayanır. Burjuva disiplini zorla boyun eğmeye dayanırken, bizim disiplinimiz kuzuları kavratmayı, teşkil ettirip özdisiplin haline getirmeyi ve bu yolla, bir yandan uyumlu işleyiş sağlarken, öte yandan da savaşçıları eğitip geliştirmeyi esas alır. Bu bizim temel görevimizdir. Bu anlamda burjuva ordunun daha disiplinli bir ordu gibi davranarak somutlanmalıyız. İç savaş koşullarında proletaryanın partisinin çelik disiplini on kat askeri disiplindir. Bu disiplini ve askeri bakış açısını kolektif savaş gücünün verimini en üst düzeye çıkarmak üzere geliştirmeliyiz.

Bu konuda yaşanan bir kavram karmaşası vardır; bazen disiplinle düzen birbirine karıştırılmaktadır. Düzen, belirli belirli aralıklarla, plânsızca uygun şekilde aksettirilmiş yapıdır. İşlerin yürütmesi, düzenlilikle, bir sistemin işleyişine bağlıdır. Ancak disiplin bu değildir. Belirli düzenler de, belirli koşullar altında örgütlenmiş yaşamda düzenlilik hüküm sürer. Ancak bu düzenlilik de kolektif verimini artırmak içindir. Düzenlilik kolektif verimini düşürmeye bağlıdır; andan itibaren derhal bir kenara alınmalıdır. Özellikle iç savaş dönemi korkunç bir düzensizlik dönemidir. Düzenli bir iç, düzenli bir çalışmaya yürütmenin koşulu, yok demektir kadar azdır. Elbette, yine belirli planlar, programlar uygulanacaktır. Ancak, sürekli engeller çıkacak, plânsızca amaca ulaşabilmek için sık sık yeni değerlendirmeler yapmak, yeni önlemler almak gerekecektir. Düzenlilik kolektif hizmet ettiği sürece yararlıdır. Yoksa, düzenlilik tek başına ele alındığında bir kaosdur. Kolektivizm yoktur. Çünkü belli koşullarda, döneme uygun mücadele ve buna uygun olarak kuralları değiştirebilir, katılaşarak sertleştirilebilir. Belirli bir düzene alışkan ya da başka bir söylemlerle statüko bir insan bu değişime uyum sağlamakta zorlanır. Kendini, özellikle de iç savaş koşullarında düzensizliğe alıştırmalı ve buna göre veritirse orada çelik bir disiplinle çalışmaya hazırlanmalıdır.

Sınıf savaşımdan kaçınılmazdır ki, disiplinsizliğin, gevşekliğin ne alt ne de üst sınırı vardır. Gevşeklik gevşektir. Ve bir kez parti saflarında boy göstermeye başladığında ve de dâim alımsızlığında yaygınlaşır ve bütün yapıyı virus gibi sarar. Öyle ki, bir alanda boy veren gevşeklik başka alanlara da yayılmaya başlar. Disiplini bir nebeze olsun çiğnemesi hoşgörümeye girer. Bu, hemen yayılmasına ve hayattan kaçırma olur. O halde, disiplin çiğnemesinin, gevşekliğin, kuralsızlığın hiç bir biçimi de, hiç bir boyutu da tahammülümüz yoktur, olmamalıdır. Bazı durumlarda disiplinsiz davranışlar sonucu kimsesizlik, görsel "başarılar" elde edilebilir. Bu, kimsesizliğin sonucudur. Disiplinsiz yaklaşımlar sonucu ortaya çıkabilecek geçici "başarıları" onaylamak, püre için yorgan yakmaktır. İkinci yaklaşım, sonuç ne olursa olsun her türlü disiplinsizliğin hiç tereddütsüz mahkum edilmesidir.

Proletaryanın partisi saflarında küçük burjuva özelliklerle, zaafarla savaşmak sonu getirecek ve asla ihmal edilmemesi gereken bir görevdir. Bu zaafıların en önemlilerinden biri olan disiplinsizliğe, kuralsızlığa karşı, savaşım özellikle de bir savaş partisi için varlığını yitirmeye başlamıştır. Her leninist savaşçı bu gerçeği kavramalı ve komünist sorumluluğu edöyetiyle kendini disipline etmeye çalışmalı, her türlü kuralsızlığa, gevşekliğe karşı bilimsel sürekli çanak tutmalıdır.

Derya ATES
Doğan GÜNEŞ

Denizler'ce Güneşe Bakmak

"(...) Croix-Rouge'da barikatta göğsünden yaralanan Bavari, Stock'a 'sil gözyaşlarını detikantı, ben henüz yaşıyorum. Ölsen de arkamdan ziyanına, yerime geç. Hepimiz ölümlüüz ama iş burada değil. Mesele insanın niçin öldüğünde, Ben kendi yirmibeş yılını bir tok fabrikatör domuzunun altına yitirmemeydim. Hem düşekte ölmenin ne si daha iyi barikattaki ölümden demlett."

Ognyana Serebryakova
(ATEŞİ ÇALMAK-1)

Fırtınalı günlerin çocuklarıydı onlar: gözlemlerindeki umut ateşi hiç sönmeyen, içlerindeki devrim tutkusu hiç dinmeyen birer fidanlardı. Özgürlük renginde çiçeğe kesmişler, güneş kavamında meyveye durmuşlardı; burjuvazinin korku nöbetlerinde dara çekildiler; filizleri rüzgarla savruldu, lüam edilişlerinin üzerinden, tarihin akrep ve yellovanının hızlı koşurmacas içinde 25 yıl geçti. Rüzgarla savrulan filizleri en zorlu engelleri aşarak coğrafyanın her tarafına dağıldılar; toprakların toprağa değdiği her yerde sıkı sıkıya tutundular, kök saldılar. Öyle ki, ekilen topraklar içinde en verimli olan, halınun yurgeninde ve bilincinde on yıllardır gözlemler, boyattılar. Bugün artık en hayrat ellerin bile onları kaparmaya gücü yetmiyor.

Deniz, Hüseyin ve Yusuf Yolcuları yüreklerinin belleğinde bunca yıl yaşatan şeyleri burada tek tek sayılamaya imkan yok. Onların devrimci anılarına yüzbinlerce insan biliyor zaten. Ancak onların bizlere bıraktığı büyük geleneğin üzerine referansın kayı renk gölgesinin düşürülmeyle çözüldüğü böyle bir dönemde, yoldaşlarımızın devrim ateşiyle tutuşan yüreklerini ve bilinçlerini günyüzüne çıkarmak bizler için bir zorunluluktur. Onların adları, evet yalnızca adları, etrafında referansın sahnelediği sahiplenme mizansenlerini, bu yapılsamalı havayı dağıtmak için üzerimize düşenleri yapmayıp suskun kaldığımızda, devrime doğru devinen tarihsel sürecin omuzlanıma yüklediği sorumlulukla hareket etmemiş olacağımızı bildiğimiz için bu artık ertelenemeyecek bir görev olmuştur.

Hemen hemen herkesin söylediği, ama bundan gerekli sonuçları çıkarıp günlük yaşamın diline çevirmediği bir şey var: 71 silahlı mücadelesi, üzerinde yaşadığımız coğrafyada bir kopuşu ifade ediyor. "Sol'un ne-neleryse tümünün "parlamentar ahmaklık"la malul olduğu bir dönemde, cesaretili, cüretli

devrimci bir çıkış olarak kabul ediliyor. İşçi sınıfı ve emekçi sınıfların ufuklarının düzen içi örgütlülük ve bir takım iyileştirmelerle varılacak bir "sosyalizm" anlayışıyla darlaştırıldığı yıllarda, bir avuç karardı insanın sürece yaptıkları bu irade müdahalenin, içlerden süzülüp geldiğimiz damazın dinamizmini, devingenliğini gösterdiği sık sık yineleniyor. Devrimin ezilen ve sömürülen yığınların maritesini ezen ve sömüren azınlığa zorda kabul ettirmesinden başka bir şey olmadığı gerçeğinden hareketle, yoldaşların o dönemde kullandıkları mücadele araç ve yöntemlerini kabul etmeyen neredeyse yok gibidir. Siyasi yapıların tümü onların bu radikal özünü, hiç-biri diğerine bırakmadan sahipleniyorlar. Kuşkusuz bu eleştiri konusu yapılacak bir şey değildir; buraya kadar herkes hemfikir. Feki ya sonra? Sonrasında, köşesinden bucağından eleştiriler başlıyor. Büyük devrimcilerdi ama "küçük burjuva devrimcileri"ydiler. Gelmiş sınıf dayanıklarını göremiyorlardı; birer kahramandırlar ama mücadeleyi daha ileriye taşıyacak solukları yoktu... vb. vb. Bu ruh halinin nedenleri arasında 71 silahlı çıkışın "yenilgi"yle sonuçlanması gösterilebilir; ama daha önemlisinin sınıflararası ilişki ve güç dengelerinin günümüzde geldiği durum ve bunun tek tek kişilere ve siyasi yapılara yüklediği görevlerin ağırlığını kaldıramama olduğu görülmelidir.

İçinden geçmekte olduğumuz dönemin ayırtıcı özellikleri olarak neleri gördüğümüz sorulabilir. Her ne kadar anlata anlata bazılarını siktiryak da yeniden ve yeniden tekrarlamak pahasına da olsa, görülebilmizi bir kez daha söylemek bizler için önem taşıyor. Söylediklerimizin doğruluğunun günden güne daha belirginleşmesine rağmen politikalarımızı yeterince yaygınlaştırılmıyor oluşumumuz ve savunduklarımızı şu ya da bu şekilde bilenlerin çoğu zaman, bir "suskunluk kompleksi" içinde olmaları gözümü-

zu yıldırıyor. Bizler biliyoruz ki, ez ya da geç tarih irmağı, döneme ilişkin doğru siyalektik öngörelere sahip olanların macerasına akacaktır.

Bizler bir süredir, Türkiye ve Kurdistan'da Lenin'in en öznl çekilde "ekonomik ve siyasi ölü" olarak adlandırıldığı bir devrimci durumun yaşandığını söylüyoruz. Leninist anlamda bir devrimci durumun belirtillerinin neler olduğunu yinelenmeden, onun öyle sürdüğü şartlarda ilgili olarak yaptığı vurguya buraya alıyoruz: "Yabancı tek tek grupların ve partilerin değil, aynı sınıfların iradelerinden de beklenir olarak bu nesnel (objektif) değişimler ölmektedir, genel kabul olarak bir devrim olanmaktadır. Bu nesnel değişikliklerin tespiti lüden devrimci durum demektedir." (Proleter Devrim ve Dünek Kautsky) Aslında Lenin'in bu vurgusu hiç bir ek açıklamayı gerektirmeyecek kadar açıktır; ama bir konunun üzerinde durmak gerekiyor. Gördüğümüz kadarıyla bir çok siyasi yapı devrimci durum saptaması yapıldığında artık yönetimler adına her geyin bittiği, kitlelerin ayaklandığı bir devrim anının ifadedendirildiğini düşünuyor ve bize "henüz uşonmadık değiliz" deniliyor. "Burjuvazi hale geyin da bu tür manipülasyonlarla yönetebiliyor. Üstelik yığınların öyle ilerinde kendi bayraklarını altına çanış değildir." İste bu kafalarda donuklaştırılmış bir devrim gemasının, ki en çok Ekim Devrimi ömek alınıyor, Türkiye ve Kurdistan'a uydurulma çabasından kaynaklanıyor. Oysa devrimci durumlarda söz konusu olan burjuvazinin yönetememesi değil, eski tarzda yönetememesidir; yığınların bilinç ve örgütlülük düzeyi değil, onların her geçen gün artan ekonomik sefaletin bir sonucu olarak, sistemde açılan çatlaklara dolmaları ve onu daha da büyütmeleli olgusudur. Nesnel durumun kendisi, belki de çoğu sınıf bilincine sahip olmayan emekçi yığınların tarihsel eylemlerine doğru itmektedir. Bir devrimci durumla devrim an'ını ayıracak en önemli şey nesnel durumu, deyim yerindeyse, mayalayacak bir öznel faktörün, yani örgüt ya da partilerin, yığınların öncülük etmesidir. Ancak bu tarihsel eylemin sonunda egemenler artık hiç yönetemeyeceklerdir.

Devrimci durumun, Lenin'in deyişleyle "buzun kırıldığı yalın açıldığı" bir dönemde en önemli özelliğinin yığınların hareketine önderlik edebilecek örgüt ya da partilerin akti-

İNSANLIK SUÇU İŞKENCE KAPİTALİZMLE BİRLİKTE ORTADAN KALKACAKTIR!

'HUKUKUN ÜSTÜNLÜĞÜ' YALANI ÜZERİNE

Söylevlerde, ekranlarda, marşlarda burjuvazi kendi sistemlerini tanımlarken, "Hukukun üstünlüğü, yargının bağımsızlığı" diye başlayıp, "Demokratik Cumhuriyet" diye bitirirler. Öyle söylerim ki, bu söyledikleriyle tüm toplumu da buna inandırdıklarına inanıyorlar.

Bağımsız yargı organlarına sahip, hukukun üstünlüğüne inanan "Demokratik Cumhuriyet"le idare edilen bir ülkede doğaldır ki, en vâgeçilmez hak "İnsan Hakları"dır. Gelin görün ki, bizim "Demokratik Cumhuriyetimiz TC'de" söylemi uygulamaya aranda küçük bir farklılık var 1800' lük kadar...

Yüzlerce köle örneğini yaşadığımız hukuk inşaatlarına bir de 26 Mayıs '97 mahkemesini ekleyebiliriz... Bu öyle bir trajedi ki, zaman zaman komediye, zaman zaman drama dönüşerek uzun bir süreç devam edeceği berraktır.

1980'li yıllardan bu yana hukukla hukuksuzluğun en vahşesine, bağımsız hakimliğin en kölesine, istatların gölgesinde, adına yargı denen kuyulara tıkkık ettik. Dünyanın hiçbir ülkesinde yaşanan hakikat, 16-17 yıl gibi kısa bir sürede bu kadar büyük deneyimler yaşamaya ve kazanımlara ulaşığı eklede edememiştir. İyimeser bir bakışta bu kazanımı bile kör sayabiliriz. Zira bu ülkenin devrimciler, sosyalistler, komünistler en yakışık yüzünü anlatılmadıkça rağmen başının bu katliama yüzünü kitlelere gösterememiştir... Öyle bugün başının kendisi uygulamalarıyla en umutlu kitlelerinin beynine bile kazandı gerçek yüzünü. O kadar ki, kendi kalemlerinden, onlarca yazı yazıyor ve sarıyaçı bir tondan koruyucu değer taşıyan methiyeleri dükere timsah gözleriyle okutuyor. Sıra dışı bir niteliktedir, daha 12-13 yaşında okul okulu öğrencisine kadar, normal yaşamında belki de onların başyaparı başyaparı somasaca karabölgelerde saklıda, evlerde kilitli... Yetememiş gibi katliamları insanlık için sokaklara dökülen insanları (Gazi ve 1 Mayıs mahallesi gibi) topluca imha ya yöneltilmiş. Özel imha timlerinden, özel ordulara ve hatta, toplumsal suçluların idam için insan düşmanlarından oluşturulan uzman katiller, bizzat devlet tarafından yönetildi. Bunu gideme ihtiyacı bile duymadan ülkenin başbakan yardımcısı ölen uzman katiller için halkın gözünü içine baka baka "Önler katılmamıştı" dedi.

Bu ülkenin bağımsız yargıçları, hukukun üstünlüğü zehinden güç alarak "ye bakalım ey çiler (Ağar, Kaçar, Bucak ya da diğerleri) onlarca insanı katlettiği kanlılarımıza, gülecece meçhul ölümün fiilen kanlı değil katliamıdır, bu ölümün suçlarını bize açıklıyor" diyorlar. (Eh böyle bir beklenişimiz de yok) Diyorlardı da... Çitlikte onlar da yöneticileri gibi düşünüyordu...

Bu ülkede dünyanın sözcüklerine yüklediği anlamı tam tersi geçerlidir. Eğer "zaferan" diyeceklerse, bütün ki malatla ekonomik darboğaz girer miydi. Ya da bütün darıp durulan "Demokrasi"

"Hakarı" keşifler, ya da kendilerini demokratinin garantörü ilan diyorsa, bilin ki anti-demokratik bir sistemin zemini oluşturuluyordur. Birileri vatanperver ilan edilmişse, mutbaki halk düşmandır... Eğer biri bir makama getirilmişse, örneğin Emniyet Genel Müdürlüğüne, bilin ki en katil odur. İşte böyle bir ülke ve bu ülkede HUKUK... Azadlığında bulunmayan, azadlığında başında salınan Demokles'in kütü...

...VE İNSANLIK SUÇU İŞKENCE...

Geçmişte kitle katliamının, seniklerin bir göçü bugün parlamenterde, göçü de önemli devlet görevlerinde... Bundan sonra bu gelişme daha da hızlanacak. Zira ülkedeki gelişme tenine dönünce bir keire bilmiş bulanıldılar, algılama güçlüğü, biker korkuk peş peşe gelir. Yarılan kaos ortamında fajsın en kısa sürede en büyük tabanı yapmanın peşine düşer... Kendi talanlarına engel olmak isteyen batak bilançlı, inandı ve kararlaştır, yani gerçekten devrim düşünen, eski sistemi tüm kurumlarıyla yok etmeyi hedefleyenleri imha ya yönelir.

İşkençelerin, infazların, katliamların en belası da böyleydi dönemlerdedir. Gözü dönmüş, eli kanlı katiller, işkençiler, zaman infaz timleri hareket eden her şeyi saldırlar. Hatta ana rahminde kopyedayan

26 Mayıs gelinceye kadar yaklaşık 650 gün geçti insanın. Bu süreçte başın ağrının nedenlerini öğrendiler, onlar parraklıklar arkaında, analar, babalar dışında... Açık grevlerine tank oldular, onlar zindanda, analar babalar onların eriyen bedenlerine bakarak... Haptı bu ülkede yargı bağımsız ve de tenine üstük insan hakları var ya işte tasmam bunun için yargıya başvurular... İşkençiler yargıların, Ören Bebe'nin katillerinden hesap sorulmuş diye... Öyle mi!

Muhakimlerdeki, Kuldere'deki, Tarş'lerdeki, Mamak'taki, Maraş'taki, Sivas'taki katillerden hesap sorulmuş mudu?

Ya da gazetecilerin-yazarların-gözetin ve hatta Mensur'ün çocukları hesap sorulmuş mudu? Elbette ki hayır... Okan'ların, Zülfihan'ların, Sevgi'lerin, Sıralı'ların, Özgür'lerin, Devrim'lerin... de yargıda hesaplarının sorulmayacağı ve hatta "Ören Bebe'nin küçükçük bir zeminde de hesabını okumuş" denileceği önceden biliyordu... Ancak bunları bilmeyen işçiler, emekçiler, köylüler, öğrenciler, analar, babalar var.

Aslıyan başının katliama, işkençeci yüzünü onlara göstermek... Aslıyan Bebe şirinde olduğu gibi "Tanı bunları, tanı da büyü" diyebilirdik...

Öyle de oldu...

Mahkemesalonundaydıkçılar, hakimler, katiller, askerler yerlerinde. Senikler alkışlarla içeri alınan davacı gençlerden korktukları için "bu buradayız" diyorlardı. Cıya onlar da oradaydı... Kâh yabıran gözlerle hakimin kadekinde gezinirler, kâh kecomak bakaşlarla gençleri ve vâkımları sindirmeye çalışıyorlar...

Gençler anlatı... Sevcran suratı asıldı... Gençler anlatı, hakim gözleri bulurlandı... Gençler anlatı, kâhibe bayan hungu, hungu ağladı ve hem onu döğüşürdü... Devrim anlatı, hepı anlatı, Okan bile dayanmadı, zaten çocuklar hipertansiyon vardı be-

yıldı... Okan'ın anısı hayırlı ve büyük... Salon kanytu... Fleşler başlar, kameralar kameralarla yanglı... Salondaki sankiler birer diğer sıvışmanın yolunu aradılar, ilisi yakalandı... Gençler onları teşhis etmişti... Yargı bağımsız ya, işte onun için sava da beklem de somadı, yakalanırlara "Siz işkençeci misiniz?"

Özümeyin ülkenin çiçeleri, ağılamayın geleceğin sembolleri, Devrim geliyor Devrim... Artık ne analar ne yavırlar ağılayacak. İnsanlık kuzu işkençe kapitalizmle birlikte ortadan kalkacak. İşkençilerden katillerden işte o gün, o büyük gün gerçek hesap sorulacak!

Analar salonda bir avuçlar ama korkusuz ve başları dımdık haykarak gençleri yolculadılar... Stajırlarına alkışlar...

"İnsanlık Onuru İşkençeci Yenecek!"

Elbette yenecek, hem de çok yakın zamanda!

YA DEVRİM YA ÖLÜM!

YASASIN SOSYALİZM!

bebeğe bile... Marşta olduğu gibi, Sivas'ta olduğu gibi, Devrim'de olduğu gibi...

İşte 26 Mayıs duruşması Devrim ve arkadaşlarının duruşmasıydı. Her biri bir gelcecek, purl purl gençler bir gece evlerinden toplanmış Vatan Caddesi işkençehanelerine doldurmuştu. Henüz yaşamlarının baharındayken... Henüz 15-16-17-18, 24 yaşlarındaydılar... Daha ana kucagının sıcaklığını bile unutmamışken, kepkarlık, soğuk Şubat gecelerini zindanın ta dibinde, soğuk süren, fâşizmin, askıların, elektrik soklarının ve de biribe hakaretle birliğe tekmeleğin altında geçirmişlerdi. Ökeller, sevinçleri, kırıkları, umutlarını kaybetmiş... Artık onlar için çocukça düşer, pembe hayaller yoktu... Yaşamın somasaca geçirdiğiyle tanışmışlar ve onlarla büyümeye başlamışlardı... Dördüncü işkençe arttı... İşkençe artık da karabölgeler büyüdü... Daha o yaşta, kiminde brangit, kiminde hipertansiyon, kiminde tükürme çıktı... Kolay mı gözü bağlayan saldıya keş koyamak... Kâmi ciğerlerini, kimi midelerini sakat etti... Devrim ise bebeğinin kida etti... "Ören Bebe" koydu adını yaşamaya da...

Röportaj... Röportaj... Röportaj... Röportaj... Röportaj... Röportaj...

Emekçi halkın, devrimci güçlerin mücadelesi sonucu özgü çıkarılan işkenceci, katiller sürüsü bizzat burjuva mahkemeleri tarafından aklanıyor. 1 Mayıs 1977'nin dosyası katiller bulunamadığı gerekçesi ile kapatıldı. Marşal gençlerin işkenceci hakkında açıklığı davayı kapatmanın ve işkenceciyi iklamının tekayyül hareket etmeleridir. Ekim 92'de Adana'da bir devrimci eylem sırasında tabak duşan Şaban Budak ve Ramiz Basalak adında iki devrimciyi katleden işkenceci katiller, herkesin gözü önünde işledikleri bu suçtan dahi burjuva mahkemelerde beraat ettiler. Ve bu tür örnekler, sayılmayı gerektirmeyecek kadar çok ve bilinen şeylerdir. Bu örneklerden bir tanesi de geçtiğimiz yıl Şubat ayında İstanbul çeşitli semtlerinden, TKP/LENİNİST üyesi olduktan gerekçesi ile aynı gece gözaltına alınan, çoğunluğu İskoğrencisi olan 23 gençin başına gelenlerdi. 1996 yılında gözaltına alınan 23 genç günlerce çeşitli işkence yöntemine maruz bırakılmış, bunun sonucu Adli Tıp Kurumu'ndan 15 ile 3 gün arası değişen raporlar almışlar. Bir kısmı 15 yaşından küçük gençlerin açıklanmış işkence davası 26 Mayıs 1997 günü İstanbul Sultanahmet Adliyesi'nde görülmeye başladı. Bir davanın da önceki gibi işkenceci katillerin aklanmasıyla sonuçlanacağından kuşkuymuz yok. Biz, Devrim için DEVRİMCI EMEK Dergisi olarak, halen Bayrampaşa Cezaevi'nde tutuldu bulunan gençlerden **Zülcihan Şahin**, **Devrim Öktem**, **O. K.**, **S.K.**, **Ü.B.** ve Berginaz Çelışan olan **Özgür Öktem** ile bu konular üzerinde görüştük.

Devrimci Emek : — Ne zaman, nerede ve nasıl gözaltına alındınız?

Z. Şahin : — 8 Şubat 1996 gecesi İktisadi'deki evimden alındım, on, on beş kadar sivil polis ellerinde silahlarla eve girerek beni sorgulamak için emriyle götüröceklerini söylediler.

D.Öktem : — 5 Şubat 1996 günü Esenkerem'de eşime birlikte bir arkadaşımın evindeydik. Saat 23.00'da kapımız çalındı. Ellerinde silahlarla 15-20 kişi içeri daldılar. Bizi evin girişinde tartakladılar, evi darmadağın ettiler ve bizi gözaltına aldılar. Nereye götürüldüğümüzü, niçin alındığımızı açıklamadılar.

O. K. : — 8 Şubat 1996 gecesi saat 01.00 civarında, silahlı 10-15 sivil polis tarafından Beğçiler'deki evimden gözaltına alındım.

S. K. : — 8 Şubat 1996 gecesi saat 01.30'da Niğbir gerekçe gösterilmeden sivil polislerce Beğçiler'deki evimden gözaltına alındım.

Ü. B. : — 8 Şubat 1996 gecesi Beğçiler'deki evimden hiçbir sebep gösterilmeden sivil polislerce gözaltına alındım.

Ö. Öktem : — 8 Şubat 1996 tarihinde Üs-

küde'deki evimden sivil polislerce gözaltına alındım.

D. E. : — Ülkelerimiz Türkiye ve Kuzey Kurdistan'da devrimci demokrat olan herkesin işkence gördüğü çok sık bir gerçekliktir. Sizin de yoğun işkencelerden geçtiğiniziz, işkence raporları aldığınız basından ve mahkemelerimizden biliyoruz. Bu işkence sürecinde neler yaşadığınız anlatır mısınız?

Zülcihan Şahin : — Gözaltında kaldığım 12 gün boyunca ters ve düz askı, elektrik, soğuksuda bekletmek, cinsel taciz, ölüm tehdidi ile karşı karşıyaydım. TMS'ye götürülür götürülmez kapıda gönderim bağlandı. Daha sonra geniş olduğumu sandığım bir odaya götürüldüm. Bu odada benden başka bir çok insanın bulunduğunu anladım. Polisler orada üzümlü bulunan takları ve ayakbağı bağlarını işlediler, var mıyınca döverek zorla aldılar. 4 gün boyunca aykuzuz ayakta bekletildim. Yorgunluktan yere düştüğüm zamanlarda döverek ve saçlarımızın sürüklenerek ayığa kaidin yordular. Bu erada sürekli sorgulandı, bildiğim eylemler ve eylemek isteyen kişiler hakkında konuşmamı istiyorlardı.

Eykelere katılmadığımı söyleyince yine vahşetleşiyor, silahlarla arıyorlardı. Daha sonra beni hücrelerin bulunduğu saza götürdüler. Kısa bir süre sonra sorgulama ve ifade almak için beni tekrar ilk sorgulandığım yere götürdüler. Bu defa beni aynı bir odaya aldılar. Ayrıca adımı dahi ilk defa duyduğum insanların isimlerini sayıyor, onların da örgütte faaliyetleri hakkında bulduklarını kabul edip, hakkında ifade vermemi istiyorlardı. Buna her bir şekilde karşı çıktığım zamanlar "tes adam olamazsın" diye, beni zorla soydular ve bir kaza sokularını bağlayıp kalası da yalınkeçe bir yere asıyor. Orada ne kadar kaldığımı hatırlamıyorum. Asıda kaldığım süre boyunca katilima ve yuzleme yumruk atılar. Beklenmeden tutup ağız ya dağına çakarak kafama yüklenirdiler. Ve ben buradan ayrılan bir insanlık adına öğreniyorum. Daha sonra tecavüz tehdidinde bulunup cinsel tacize başlardılar. Sonuç alamayınca beni askiden indirtiler. Üzerimde bir şey olmadığı halde tuvalete götürüldüm ve orada üzerime tazyikli su sıkıldı. İsk bir vaziyette beni camın önünde beklettiler. Dişimle kar yağıyor ve soğuk ilkleme kadar ışıyordu, nefes alıp vermem mümkün olmuyordu başlama. Üstüde askının etkisiyle ellerim uyuşmuştu, orada da dayak, hakaret ve cinsel tacize devam ettiler. Bu işkence sorgu süreci tam 12 gün boyunca devam etti.

Devrim Öktem : — TMS'ye gelir gelmez bir odaya tek tek askularak indirilirdi takı, ayakbağı ve morli bağlarını vb. şeyleri atıyorlar. Göderimle bağlayıp başka bir odaya götü-

düler ve soğuk betonun üstünde oturtulur. Bu süreçte ters ve düz askı, falaka, kaba dayak, cinsel taciz, elektrik verme, soğuk suyla ıslatma, ıslak halde vantilatör ve açık pencere önünde bekletme gibi fiziki işkenceler yaşadım. Ama en ille baskı psikolojik işkenceydi. İşkenceciyi insanların seslerini dinletme, küfür, hakaret, ölüm tehdidi, bebeğimi duşurme tehdidi (ki en yoğunu buydu), eşime işkence yaparken kiteme ve sesini dinletme, tecavüz tehdidi, aykuzuz bakıma, moraliyi bozmak için dostlarını hakkında yalanlar söyleme gibi yöntemler uyguladılar. Tüm bunların sonucunda da bir buçuk aylık bebeğimi düşürdüm.

O. K. : — TMS'de 12 gün saklandım. Bu süre içerisinde küfür, hakaret, kaba dayak, ters ve düz askı, soğuk suyla ıslatma, gözerim bağlı bir şekilde ayakta bekletme gibi işkencelere maruz kaldım. Son olarak suyu söylemek istiyorum; yukarıda belirttiğim bana yapılan işkenceler. Bence asıl önemli olan dünyadan haberi olmayan bir kişinin bilmediği bir yere götürülmesi ve ona işkence yapılmasıdır.

S.K. : — TMS'de tutulduğum süre içerisinde kaba dayak, ters ve düz askı, falaka (ayaklarına ve ellerime), elbiseyle üstü örtülme halde soğuk su ile ıslatılarak uzun süre ayakta ve soğukta bekletme, haya burnu, aileme işkence yapma tehdidi, kız kardeşime gönderim açarak karşında işkence yapmak ve onun göderimi açarak bana işkence yapma, küfür, cinsel taciz, göderim baskı, yoğun bir şekilde fiziki ve psikolojik işkence altında tutuldum.

Ü. B. : — TMS'de tutulduğum süre boyunca, fiziki ve psikolojik olarak bir çok işkenceye maruz kaldım. Yoğun olarak kaba dayak, ters askı, gözerim bağlı bir şekilde aynı pozisyonunda uzun süre bekletildim, yakacak suyla arabesk müzik dinletme, sıkı bakıma ve ölüm tehdidi, cinsel taciz ve benzeri işkencelere maruz kaldım.

Özgür Öktem : — İşkenceler esnasında yaşadıklarımı anlatmak çok zor bir olay. Çünkü insanlık tarihinin yüz karası olan işkence olayı elimde güldürme kırım ve nefretim bir kez daha artıyor. Bana yaptıkları da diğer arkadaşlarım yaptıklarından farklı değildi. Bana da ters ve düz askı, kaba dayak, falaka, cinsel taciz, tazyikli su, aileme ve kendime yönelik hakaret ve ölüm tehditleri yapıldı.

D. E. : — İşkencenin, insanlığa yönelik fiziksel saldırıların yanı sıra psikolojik bir saldırı olduğu bilinir. Bu saldırılara karşı koyuş sırasında gücümüzü ne kadar alıyordunuz?

Zülcihan Şahin : — İşkence gerçek bir savaş alanı gibidir. Bir tarafta bütün öğrenicilerimizle sığın ve seldirgen kurt sürüsü, diğer tarafta ise fiziken asılmıyorsa, tek suçları insanlığı onuruna sahip çıkmak olan insanlar. Saldırıları-

Röportaj... Röportaj... Röportaj... Röportaj... Röportaj... Röportaj...

nın amacı belli: bir insan klan bütün değerleri yerle bir etmek ve insanlığın maruz kaldığı kan ve baskı salanmasını devam ettirmek. Amaçları insanlığı ayaklar altına almaktır. Bütün psikolojik ve fiziksel işkenceler esasında sürekli tanıdığım insanları, dostlarımı suçlamam isteniyordu. Ben insanlık onuruna sahip çıkarak onların bütün istemlerini ilimin tersi ile ittim. Dostlarımı ve hatta hiç tanımadığım insanları kendi rahatlığım için haksız yere suçlayıp, onları o azgınlığın kanlı ve kirli ellerine atamazdım. Aynı işkencelere maruz kalmalarına göz yumamazdım. Bunun için bändimi ve bedenimi bir silah gibi kullandım. 12 gün boyunca girdiğim açlık grevi bana güç ve moral katıyor, onları ise çileden çıkarıyordu; ağır işkenceler boyunca sordukları her soruya "Hayır", "Bilmüyorum" cevabını vermek onları çileden çıkartıyordu. Sehte maskeler takıp babacan tavelerle yapmak istedikleri sohbetle girmemem onları çileden çıkartıyordu. En zor anlarında dostlarımın hayalindeki gülüşlerinden güç alıyordum. Ben gücümü uğruna ölmeye hazır olduğum ve uğruna öleceklerini bildiğim insanların insanlığından alıyordum. Gerçekte güçlü olan bizdik, o savaş da biz kazandık.

Devrim Öktem :

– Ben sadece insanlık onurumu korudum. Yaptıkları şeyler insana yakışır şeyler değildi. Üstelik benden hiç yapmadığım şeyleri kabul etmemi, dostlarım hakkında suçlamada bulunmamı, hiç tanımadığım insanları bile suçlamamı istiyorlardı. Bunları yapmak kendi insanlık onurunu ayaklar altına almaktır. Ben de yapmadım.

O. K. : – Bu soruya cevap verirken şunu belirtiyim; işkenceye niçin alındığımı ve bana sorulduğu şeyleri bilmiyordum. Ama gördüğüm bir şey vardı ki, istediklerini yaptırmak için başvurdukları yöntemler insani aşağılayan, onurunu kıran şeylerdi. Ben de onların bu tutumuna kendi onurumla cevap verdim.

S. K. : – Bu insanlıktan çıkmış yaratıkların, bana yapmadığım şeyleri kabul ettirmeye çalışmaları, dostlarım ve kardeşimin hakkında bana suçlama yapmamı zorla kabul ettirmek istemeleri sonucu onlara karşı içimde kin ve nefret oluştu. Ve her şeyden önemli olan insanlık onurunun şahsımda ayaklar altına alınması istenmesi de kin ve nefretle birleşince, insanlık onurumu çiğnetmeyeceğime yemin

ederik tüm işkencelere karşı koyarak onurumu çiğnetmedim.

Ü. B. : – Ben, insanların özgür yaşayıp, özgür düşünebileceği bir toplum olmasını isteyen, demokrat düşünceye sahip bir insanım. İnsanın, insan olarak yaşayabileceği özgür bir toplumun, er-geç toplumumuzda da yaşanacağına olan inancımı, benim işkenceye karşı olan direncimin temel direği oldu.

Özgür Öktem : – Ben, daha önceleri de belirttiğim gibi Devrimci Emek Dergisi'nin muhabiri, aynı zamanda Genç Ekin Müak Topuluğu'nun bir üyesiydim. Ülkemizde sosyalist basına ve alternatif sanata karşı yöneltilen saldırıları her halde artık bilmeyen yoktur. Bu yüzden daha önce bir kaç kez gözaltına alındığımda, TMS'de karşılaşılabileceğim bir çok şeyi biliyordum zaten ve buna kendimi hazırlamışım. Bunun dışında insanların gunuruyla, onuruyla işkence yöntemini ile oynamaya çalışıyorlardı. Bütün bunları dahi onlara karşı koymak için insanın düşünsel organlarını harekete geçirmeye

yetiyordu. Ben de düşünsel organlarımı harekete geçirdim.

D. E. : – Bu türden işkence davalarının yıllarca sürmesine rağmen hiç bir sonuç alınmadığını bilmekteyiz. Şir bu davanın nasıl sonuçlanacağını, sizlere ne tür kazandıracığını düşünüyorsunuz?

Z. Şahin : Evet bu türden davalar genellikle sonuçsuz kalıyor. İşkence raporlarımız bile delil olarak kabul edilmiyor. Rapor almak zaten ayrı bir sorun. Göde görülür hasarlar bile ciddiye alınmıyor. Mahkemelere götürülmüyoruz. Dolayısıyla davanın sonuçlanacağını düşünmüyoruz. Elerinde kanıt olmadığı halde haksız yere 1,5 yıldır cezaevinde tutuluyoruz. Bizim bu konuda tek kazanacağımız gördüğümüz insanlık dışı uygulamaları kamuoyuna duyurmak, bu ve bunun gibi insanlığa yöneltilmiş her türlü saldırıya karşı kitileri duyarlı kul-

mak ve onlara saldırıların gerçek yüzünü anlatıp, bu saldırıların sonu gelene kadar yapılması gereklerini anlatmaktır.

Devrim Öktem : – Bu davanın çok uzun yıllar süreceğini, belki de hiç sonuçlanmayacağını biliyorum. Metin Göktepe davası gibi uzadıca uzayacak. Ama en azından bize yapılanları duyurup, kamuoyunu bilgilendirmiş olacakız ve Türkiye'de işkence yapıldığını açığa çıkarmakta bizim de payımız olacak.

O. K. : – Bu davayı açmanın sebebi benim gördüğüm işkenceleri başkalarının görmemesi. Bu davanın sonucunda bana işkence yapan sivil polisler cezavine girmeyecek. Benim bu davadan kazanacağım tek bir şey vardır. Bu da insanlık dışı işkenceyi kamuoyuna duyurmak ve insanları duyarlı hale getirmektir.

S. K. : – Bütün davaların yıllarca sürmesine rağmen sonuçlanmadığını biliyoruz. Şayet sonuçlarırsa, kendi yaptıkları suçların açığa çıkacağı korkusuyla önüne geçmeye çalışıyorlar. İstedikim bu davayı kazanmamız ve böylece Türkiye'nin işkenceci yüzünün açığa çıkmasında payımıza olmasın.

Ü. B. : – İşkence uygulaması, yıllardır var olan bir olgudur. Bunun bir çoğu faili meçhul olarak kalmış, dosyalar rafa kaldırılmıştır. Bilem buradakilavantajıma benim işkence gördüğümün devletin bir kurumu tarafından ispatlanması ve bunun belgelenmesidir. Daha da açık bir şekilde, dev-

letin bir kurumu tarafından, devletin bir kurumunda insanlık dışı bir uygulama olan işkencenin yapıldığını söyleyemeyiz. Hem yaygın ve küçük olması hem de işkenceye dair belgelerimiz, kamuoyunun dikkatinin en azından bu insanlık suçu üzerine çekilmesi anlamında olumlu bir durumdur. Ümamız ki, belgelenen bu suça karşı kamuoyu daha duyarlı olur.

Özgür Öktem : – Kendi şahsıma bu davanın bir şey kazandıracığına inanmıyorum. Fakat ülkemizin başbakan yardımcısı kalkıp "Biz işkenceyi kaldırdık, ülkemizde işkence yok" diyerek, halkı kandırırken, bu olayı kamuoyuna duyurup, kimler tarafından yönetildiğimizi göstermek istiyorum.

D. E. : – Bu röportaj için sizlere teşekkür ediyoruz. Ümamız bu mahkemeden hiç olmazsa kamuoyunu duyarlı kılma anlamında istediğiniz sonuca ulaşırsınız.

TKP(ML) GENEL SEKRETERİ CÜNEYT KAHRAMAN'I MÜCADELEMİZDE YAŞATACAĞIZ

Faşizm, bugüne kadar halklarımızın kurtuluşu ve özgürlüğü için savaşan binlerce devrimci-yurtsever katletti.

Her katliamda binler olup yarıdan doğduk. Her katliamda büyük yarı, düşmanlarımızın korkusu ve çaresizliği. Bizler ise şehit dögen her her devrimde büyük ölümün, kırimin, zafere olan inanç ve bağlılığımız.

TKP(ML) Genel Sekreteri CÜNEYT KAHRAMAN devrimci olan bağlılığımızla omuz omuza ölümsüzlüğü. Anasını mücadelemizde yaşatacak, faşist katillerden hesabını soracağız.

CÜNEYT KAHRAMAN ÖLÜMSÜZDÜR! ŞEHİTLERİMİZE DEVRİMİ ARMAĞAN EDECEĞİZİ

Tüm Cezaevlerindeki;
DHKP-C, TKP(ML), TKEP/LENİNİST, Direniş Hareketi, TDP,
TKB, HKG davaları tutsakları adına;
Şadi Özpolar, Ökkeş Karaoğlu, M. Akif Han, Cuma Şat,
Ramazan Sadıkoğlu, Cahit Öral,
Can Ali Türkmen, Hasan Demir

Bayrampaşa Cezaevindeki;
PKK, TDKP, TKEP, Devrimci Yol, Ekim, THKP-C/HDÖ, DHP, PYSK
davaları tutsakları adına;
Reşit Aslan, Emin Gökürme, M. Ali Ayhan, Erol Karagöz,
Burhan Kartal, Mehmet Çiftçi, Fahri San, İhan Zeyrek

N O T : Yukarıdaki ilanlar cezaevindeki tutulan bulunan parti ve örgütler tarafından hazırlanmış ve yayımlanmak üzere **Emek Gazetesi'**ne götürülmüştür. Her iki ilan için de **Emek Gazetesi'** olduğu gibi yayımlanamayacaklarını söylemişlerdir. Güney Kürdistan operasyonu ile ilgili olarak hazırlanan İlanları **"Devlet", "Faşist Devlet", "Güney Kürdistan", "Kürt Halkına yönelik Katliama** (bu kelimeye itiraz edilirdi) **Karşı", "Kürt Halkının Kurtuluşu** (bu kelimeye itiraz edilirdi) **Mücadelelerini...**, **"Kürt Halkının Özgürlük Tutkusu"** (bu kelimeye itiraz edilirdi), **"Zafer Direnen Kürt Halkının Olacaktır"** sloganına itiraz edilip yerine başka kelime ve cümleler kullanma söylendi. Emek tarafından diğer metin ise **"TKP(ML) Genel Sekreteri"** sıfatını çıkartılması istenmiştir. Durum tutsaklara ilettiğinde tutsaklar yayımlanmaktan vazgeçmiş ve itiraz sahipliği kendi yayınlarında yayımlamak kararına varmışlardır.

FAŞİST DEVLETİN CİNAYETLERİ BİRER BİRER ORTAYA ÇIKIYOR

Aralarında Talat Türkoğlu'nun da bulunduğu pek çok cinayete adı karışmış işkence ve toplu katliamlarda görev almış işbirlikçi **Kasım Açık**, Gebze Cezaevinde ölüme cezalandırıldı.

MLKP ve TDP'nin yaptıkları ortak basın açıklamaları sonucu, "faşist meçhul" diye adlandırılan pek çok cinayetin esnasında devlet tarafından işlendiği provakasyocunun ve işkencelerin yine devlet tarafından tasarlandığı ve direk devlet için çalışan kişilerce yapıldığı da ortaya çıkarılmış oldu.

Katledilişinin birinci yılında **TALAT TÜRKÖĞLU** şahsında, tüm ölümsüzlüğe devrim savaşçılarını saygıyla anıyoruz

DEVRİMCİLERE KALKAN ELLER KIRILACAKTIR!

KÜRT HALKINA YÖNELİK KATLIAMA KARŞI TÜM İLERİCİ, DEVRİMCİ, DEMOKRAT, YURTSEVER GÜÇLER OMUZ OMUZA

Faşist devlet, 1987 baharında yeniden tanklarıyla, toplarıyla, askerleriyle Güney Kürdistan'a girdi. Aylar içerisinde Devrimci binlerce askerle bağlantılan operasyonlar artık her bahar oluşan hale gelen "birleşme operasyonları"nın habercisiydi.

Yine de uyguladığı vahşetle faşist devletin çaresizliği büyümektedir. "Biterdir", "yok etdik" zıttıkarlığıyla çürün kurutmaya çalışan devlet bu operasyonlarla bekleniş yapıyor.

Güney Kürdistan'daki işbirlikçi Barzani Han'ıyla beraber zaldırıya geçen egemen emeller, emperyalizmin çıkarları doğrultusunda Kürt Halkına kat ediyor.

Barzani hanı daha önce de yaptığı gibi emperyalist güçlerin emelleri altında Kürt Halkına karşı ihanetli büyüyor.

Emperyalizmin bölgedeki piyosu rolünü dinamaya çalışıyor. Faşist devlet daha önce yaptığı operasyonlarda olduğu gibi bu kez de umudunu bulamayacaktır. Kürt Halkının özgürlük tutkusu karşısında emperyalizm ve faşist devlet yenilmeye mahkumdur. Barzani gibi emperyalizmin işbirlikçisi, hanepi hanlar da Kürt Halkının kurtuluş mücadelesini böğemeyecektir.

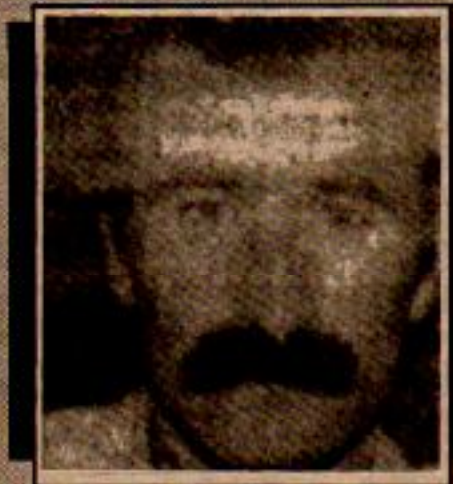
Anadolu ve Ortadoğu topraklarını kan gölüne çevirenler hesap vermekten kurtulamayacaktır.

Türkiye'de yaşanan tam kardeş halkları, demokrat, devrimci, ilerici güçleri, faşist savaşta çıkan olmayan tam güçleri Kürt Halkına karşı girişilen katliama teselli olmaya çağırıyoruz.

FAŞİST EGEMEN VE HAIN İŞBİRLİKÇİLER DOKTÖRLERİ KANDA BOĞULACAKLAR! ZAFER DİRENER KÜRT HALKININ OLACAKTIR! KATLIAMLARA SON!

Tüm cezaevlerindeki;
DHKP-C, TKP(ML), MLKP, TKEP/LENİNİST, TKP/ML, Direniş Hareketi,
TDP, TKB, HKG davaları tutsakları adına;
Şadi Özpolar, Ökkeş Karaoğlu, M. Akif Han, Cuma Şat, Mehmet Yeşilpolar,
Ramazan Sadıkoğlu, Cahit Öral, Can Ali Türkmen, Hasan Demir

Bayrampaşa Cezaevindeki;
PKK, TDKP, TKEP, Devrimci Yol, Ekim, THKP-C/HDÖ,
DHP, PYSK davaları tutsakları adına;
Reşit Aslan, Emin Gökürme, M. Ali Ayhan, Erol Karagöz,
Burhan Kartal, Mehmet Çiftçi, Fahri San, İhan Zeyrek

Katledilişinin yıldönümünde seni anarken yumruklarımız havada bir kez daha yemin ediyoruz;
Devrettiğin mücadele bayrağı
Leninistlerin ellerinde yükselcektir.

**EMİN DİKER YOLDAŞ
ÖLÜMSÜZDÜR!**

KÜRT HALKI KAZANACAKTIR!

İşgalci ve ilhakçı Türk ordusunun, Güney Kürdistan'a yaptığı son saldırı da sonuçsuz kaldı. Türkiye, Kürt Halkına yönelik her saldırı sırasında, tam bir zaferle çıkacağına söylemesine rağmen, daha sonra yapılan yeni saldırılar böylece bir önceki saldırıların sonuçsuz kaldığını kanıtlanmış oluyor. Artık Türk Ordu yetkililerinin, Kürt savaşçılarına yok etme üzerine verdikleri demeçler ve yayınladıkları bildirimler hiç inandırıcı olmuyor. Bu askeri saldırılar ilk başladığı zaman, burjuva çevreler ve bilinçsiz kitleler, Türk ordusunun bu savaştan zaferle çıkacağına daha fazla inanıyordu. Fakat artık, bu inandırıcılık ve güven iyice sarsılmış durumda. Saldırıları sırasında, Türk askerlerinin çok az kayıp verdiği biçimindeki resmi açıklamalara ise hiç kimse inanmıyor. Böylelikle Kürt savaşçılarının uzun süreli savaşı, Türk ordusunun bütün güçsüzlüğünü herkesin gözlerinin önüne serdi. Daha önce savaşmadığı için, üstüne demagojik övücü sözler söylenen Türk ordusunun aslında savaş alanında son derece yeteneksiz olduğu ortaya çıktı. Bu, konunun bir yönüdür.

Konunun bir başka yönü ise, Kürt savaşçılarının dünyanın en güçlü ordularından birini on üç yılda perişan etmesi hakkındaki bütün propagandaları boşa çıkarmasıdır. Türk ordusu bir NATO ordusu olarak, klasik savaşta belki savaşçı yeteneklerini daha fazla gösterebilir, ancak gerilla savaşı karşısında, sayısına ve teknik gücüne denk bir direnme göstermediği ortadadır. Türk ordusunun klasik savaş taktiklerine göre, yani sayısına ve teknik gücüne paralel olarak, savaş kazanma taktiklerine göre yenilmesi olanaksız olarak görülüyordu, ama Kürt gerillaları, gerilla savaşı anlayışına dayanarak olanaksız görülenleri yapıyorlar. Yani klasik savaş bilimine göre olanaksız olan, gerilla savaşı ile olanaklı hale geliyor. On üç yıllık bir savaştan sonra, şimdi ordu moral olarak,

askeri prestij olarak ve savaş yeteneği olarak çok kötü durumda. Bunun için üstünlük sağlamak amacıyla saldırılarına en kudurgan düzeye çıkartıyor. Faşist ordunun saldırılarına başlaması, onun ne kadar güçsüz ve aciz duruma düştüğünü gösteriyor.

Türkiye'nin Kürt Halk Hareketini ezme ve yok etme için Güney Kürdistan'ı işgal etmesi, askeriye göre daha geniş kapsamlı saldırıda bulunması; savaşı kaybetmekte olduğunu kanıtlıyor. Her yeni bir işgal, bir önebeklerine göre, daha fazla insan gücü ve silah gücü ile yapılabilir hale geliyor. Bu da, faşist ordunun, daha önceki savaşı kaybettiğini ve ancak daha fazla parasal, askeri ve silah gücü ile yeni saldırılara girişebileceğini gösteriyor. Eğer bir ordu, daha fazla asker, ekonomik güç ve silah gücünü devreye sokuyorsa; bu durumun kötüye gittiğini çok açık olarak gözler önüne seriyor. Bu sefer 50.000 asker, 250 tank, onlarca bombardıman uçağı, helikopter ve binlerce korucuyla yapılan işgal ve saldırı, aslında tam bir fiyasko ile sonuçlanmayla yüz yüzedir. Nasıl ki; kentler bombardımanla ele geçirilemezse, aynı biçimde çetin sarp bölgeler, dağlık bölgeler de bombardımanlarla ele geçirilemez. Türk ordusu, Kürdistan dağlarını sürekli bombalıyor, ancak gerilla hareketi her seferinde yeniden, eski eylem bölgelerine dönüyor. Bu da, yapılan saldırıların boşa gittiğini gösteriyor.

Türk ordusunun bu savaşı kaybetmek üzere olmasının asıl nedeni, haksız bir savaşı sürdürmek istemesi. Kürdistan'ın ilhakın-

da ısrar etmesidir. Türkiye'nin haksız savaşına karşılık, Kürt Halkı son derece haklı ve devrimci bir savaş yürütüyor. Haklı ve devrimci savaş, Kürt halkını mutlaka zafere götürecektir. Üstelik savaş uzadıkça, bu, Türk ordusunun morali üzerinde daha yıkıcı bir etki yaparken, aynı savaşın uzaması, Kürt Halkının ve Kürt savaşçılarının morali üzerinde daha olumlu etki yaratacaktır. Çünkü savaşın uzaması ve uzun savaş halini alması, Kürt Halkının uzun ayaklanmalar ve isyanlar tarihinde görülen en uzun savaştır ve bu sefer kazanan Kürt Halkı olacaktır. Bunu bilmek bile, bir halk için müthiş bir moral ve kendi gücüne güven sağlar. Savaşın uzaması, Türkiye'nin Kürdistan'ı ilhak etmesi ve işgal etmesi daha açık olarak Türkiye emekçileri tarafından sorgulanmasını getirecektir. Bu durum ise, şoven ordunun giderek kitle desteğini yitirmesini ve büsbütün moral çöküşüne düşmesi anlamına gelir. Faşist ordunun moral olarak çöküş süreci, bundan sonra iyice derinleşecektir.

Kuzey Kürdistan'da büyük yara alan ordu, savaşı zaman zaman Güney Kürdistan'a yayarak, aslında Kuzey'deki savaşı kaybettiğini kabul etmiş oluyor. Ordu savaşı Kuzey'de kaybedince, Kürt savaşçılarına dış destek gördüğünü söylediği alanlara saldırılar düzenleyerek, savaşı "tamamen" kazanacağını ileri sürüyor. Oysa ki, savaşı yeni alanlara yayarak, aslında her askeri gücünü dağıtmış oluyor ve hem de, savaşın daha uzamasını sağlıyor. Savaşın uzaması ise Türkiye'nin bugüne kadarki bütün savaş stratejisinin iflas ettiği anlamına gelir. Çünkü ordu, bu savaşı kısa süreli savaş stratejisine dayanarak bitirmeyi amaçlı. Ancak savaş uzayınca, ki sa söreli savaş stratejisi yenilgi aldı. O zaman da; yeni savaş stratejileri devreye soktu-

lar. Yeni savaş stratejisi sık sık Güney Kürdistan'a saldırı yuzenleme ve yakın zamanda, bu saldırıların Suriye'yi de hedef alması olasılığına yaratıyor. Türkiye savaş alanını genişleterek, içerdeki devrimci güçleri ezme ve güçlerini dağıtmak istiyor. Ancak Kürt Halkının ve Türkiye emekçilerinin devrimci savaşı, Türkiye egemen güçlerinin bütün planlarını boşa çıkartıyor. Türk ordusunun yenilgi ve yıkım süreci bir kere başladı, savaşın uzaması ve yeni alanlara sçraması ancak bu süreci hızlandırır. Türk ordusu, bundan sonra, Kürt Halkına yönelik ne kadar saldırı düzenlerse düzenlesin, tarihsel saldırı konumunda olan Kürt Halkıdır ve tarihsel olarak gerileme sürecinde olan Türkiye tekeltci sermayesi ve faşist devletidir. TC döneminde bir çok kere ayaklanan Kürt Halkının her ayaklanması büyük bir kıyamla bastırılmıştır. Buna rağmen Kürt Halkı, zaman zaman tekrar ayaklanması yoluna gitmiştir. Bu defa, savaş bütün Kürt Halkını kapsıyor ve devrimci temellerde yürütülüyor. Devrimci temeldeki Kürt Halk Hareketi, bu sefer kazanmak için ciddi olarak savaşa girmiş bulunuyor. Kürt halkının, on üç yıldır kesintisiz olarak savaşması, bu halkın, Türkiye'ye karşı savaşı kazandığını ve bu tarihsel zaferin daha şimdiden Kürt Halkına ait olduğunu gösteriyor. Türk burjuvalarının, soykırımı, asimilasyona, ilhakçılığı ve bütün ulusal baskı politikası yenilmiştir.

Tarihsel olarak kazanan Kürt Halkıdır.